

116

THE JOURNAL OF THE
SOCIETY OF THE HISTORY OF THE
SOUTH CHINA SEA

For a complete and accurate
understanding of the South China Sea

Summit

30

THE JOURNAL OF THE
SOCIETY OF THE HISTORY OF THE
SOUTH CHINA SEA

THE JOURNAL OF THE
SOCIETY OF THE HISTORY OF THE
SOUTH CHINA SEA
2

THE JOURNAL OF THE
SOCIETY OF THE HISTORY OF THE
SOUTH CHINA SEA

45

**บัดนี้ ทั้งสองพี่ชาย แปรสาธตนาจับอยู่ที่
ใบหน้าน้องสาวคนเล็กเป็นดาเดียว ดวงหน้า
ของดาริน คงขาวซีดอยู่เช่นกัน มือทั้งสอง
กำแน่นอยู่บนดัก นัยน์ตาหน่อลอยอย่างปราศจากจุดหมาย
พี่ชายกลางเดินเข้าไปวางมือลงบนไหล่ แล้วบ๊อบเบา ๆ**

“น้อย!...ใจเย็น ๆ ไว้ ถึงใจคือนี่คุณอำพลก็คงจะมาถึงที่นี่
และบอกรายละเอียดเราทุกอย่าง อุดใจร่อนน้อย”

“เป็นยังไงคะ พี่กลาง พี่ใหญ่ สัจธรรมของน้อยเป็นสิ่งที่
เหลวไหลไหม?”

หล่อนพูดแผ่วเบา ด้วยน้ำเสียงขึ้น ๆ

พี่ชายทั้งสองอิงไปครู่ ต่างอยู่ในภาวะประหลาดใจมีนง
อยู่ไม่น้อยเช่นกัน

“รพินทร์เข้าป่า ด้วยเรื่องราชการลับ....”

คุณชายใหญ่พึมพำ เอามือลูบปลายคาง

“ราชการลับอะไรกันนี้ น่าแปลกเหลือเกิน แล้วทำไมคุณอำพลถึงปิดปากเงียบ ไม่ยอมบอกให้เรารู้ก่อนนี้เลย เพิ่งจะมายอมอำปากเอาตอนที่เรามาถามไปนี่แหละ”

“ก็เขาบอกแล้วยังไงล่ะครับ ว่ารพินทร์เป็นคนกำชับเขาไว้เอง ผมว่าคุณอำพลจะต้องรู้ต้นลึกหนาบางโดยตลอด เราไม่มีอะไรจะทำในขณะนี้ได้มากไปกว่ารอให้เขามาถึงที่นี่เสียก่อน พังหางเสียงเขากระดือรื้อรันท้อยากจะมาเล่าความจริงให้เราฟังด้วยตัวเอง สำหรับน้อยเองก็เหมือนกัน”

ม.ร.ว. อนุชาตบไหล่น้องสาวอีกครั้ง

“พี่ว่าสงบจิตสงบใจเสียก่อน อย่าเพิ่งคิดฟุ้งซ่านอะไรให้มากนัก ถึงยังไงเราก็มั่นใจว่ารพินทร์มีเรื่องจำเป็นที่จะต้องเข้าป่าอย่างกะทันหัน และเขาปิดปากไม่อยากจะให้พวกเราทราบโดยเร็วนัก โดยทิ้งทอดช่วงเวลาออกไปสักระยะหนึ่ง สิ่งที่น้อยเกรงไปว่าเขาจะเจ็บหนัก หรือมีอุปัทวเหตุอะไร ก็เป็นอันเบาใจได้แล้วว่าไม่ได้เป็นอย่างนั้น”

หล่อนฝืนยิ้มให้พี่ชายทั้งสอง แต่น้ำตาเริ่มคลออย่างสุดที่จะระงับไว้ได้

“ถ้าอยู่ในความหมายสองนัยหลังนี้ น้อยก็ตั้งใจเสียกว่าค่ะ เพราะไม่ว่าเจ็บป่วย หรือพบอุปัทวเหตุก็ยังพอช่วยเหลือเยียวยากันได้ แต่ที่เขาเดินทางเข้าป่าไปแล้ว ไม่รู้จะไปตามตัวได้ที่ไหน รพินทร์เป็นคนใจดำอย่างนี้มานานแล้ว นั่นก็ยกไว้เสียเถอะ เพราะสันดานคนคนนี้เป็นอย่างนี้มาแต่ไหนแต่ไร สำคัญคนของเรา คือตาอำพลทำไมถึงมัวเย็บปากอยู่ น้อยไม่รู้จะพูดอะไรถูกแล้ว โดยทางที่ถูกที่ควร นายอำพลจะต้องรายงานให้

น้อยทันทีที่รพินทร์ออกเดินทาง นี่ดูมันมีลบลมคมในเหลือเกิน...
ความฝันเมื่อคืนนี้ มันถูกต้องเป็นความจริงทั้งหมด!”

ประโยคหลัง หล่อนกล่าวเหมือนรำพึงกับตัวเอง ยกมือ
ขึ้นบีบขมับอย่างมีหงละเหี่ยใจเหลือที่จะกล่าวได้

“รอฟังข่าวจากตาอำพลให้ชัดเสียก่อน ว่าอะไรเป็นอะไร
พิกะว่าอย่างช้า เขาควรจะมาถึงที่นี่ไม่เกิน 2 ยาม คืนนี้แหละ”

ภายในห้องของสามพี่น้อง บัดนี้เจียบกริบ ดารินนั่ง
หลับตากุมขมับอยู่ที่เดิม อนุชาสุบบุหรี เดินวนซ้ำๆ ไปรอบห้อง
ส่วนเชษฐามือหนึ่งกอดอก อีกมือหนึ่งจับอยู่ปลายคาง มองดู
ภาพแอ็บสแตร็ก ของคาน ดิสก์ อันเป็นเส้นขีดด้วยสีสับสน
ยุ่งเหยิงแฉวนประดัดอยู่ภายในห้องนั้น

ขณะนั้นเอง โทรศัพท์ก็ดังขึ้นอีก อนุชาเดินเข้าไปรับ

“กลางเหรอ?”

เสียงร่อนรนที่พูดมา คือเสียงของไชยยันต์ อนันตรัย เพื่อน
ร่วมตายสมัยเด็กจวบจนกระทั่งสมัยที่บุกเทือกพระศิวะมาด้วย
กัน

“เออ ว่ายังงิ ไชยยันต์?”

“น้อยอยู่หรือเปล่า เมย์เจ็บท้องเต็มที่แล้ว”

ไชยยันต์ โทรมาจากโรงพยาบาลเอกชน ระดับซูเปอร์
เดอลุกซ์ ซึ่งขณะนี้มาเรีย ภรรยาของเขาไปนอนเตรียมคลอด
อยู่ และเขาเองก็เฝ้าอยู่ตั้งแต่เช้า

คารินตื่นจากภวังค์กลัดกลุ้ม รับโทรศัพท์จากพี่ชายทันที สอบถามอาการคร่าว ๆ เพียงสองสามประโยค ก็บอกให้หัวหน้าแผนกสุติกรรม ซึ่งยืนอยู่ข้าง ๆ ไชยยันต์ในขณะนั้นมารับสาย หล่อนสั่งว่า

“ส่งเข้าห้องสุติได้เดี๋ยวนี้ บอกสามีเขาด้วยว่า ฉันจะไปเดี๋ยวนี้แหละ!”

วางโทรศัพท์ หล่อนก็หันมาทางพี่ชายทั้งสอง

“เมย์คงจะคลอดภายในไม่เกินชั่วโมงนี้แหละค่ะ น้อยจะไปเดี๋ยวนี้ พี่ใหญ่กับพี่กลางจะไปด้วยไหม”

“ไป! อยากจะดูหน้าหลานเหมือนกัน ว่ามันจะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย หน้าตาเป็นยังไง สำหรับเธอในฐานะแม่ยกของเด็ก ซึ่งพ่อแม่จริงเขายกให้ตั้งแต่อยู่ในท้อง ทำคลอดให้ดีก็แล้วกัน”

พี่ชายสองคนบอกมาเกือบจะเป็นเสียงเดียวกัน คารินยิ้มออกมาได้แจ่มใสเป็นครั้งแรก ลืมเรื่องกังวลในสมองลงชั่วขณะหนึ่ง

“รับรองค่ะ สุดฝีมือเลย เสียตายแต่ว่า ‘พ่อยก’ ตอนนี้อย่าเข้าป่าไปเสียอีกแล้ว ถ้าเขาอยู่ด้วยในเวลานี้ ทั้งพ่อแม่จริงของเด็กคงจะดีใจมาก ประเดี๋ยวก็รู้ว่าเจ้าหนูนั้นควรจะชื่อ ‘คาริน’ หรือ ‘ไพรวัลย์’ แต่สงสัยว่าจะชื่อไพรวัลย์เสียมากกว่า พนันกันก็ได้ว่าเป็นเด็กผู้ชาย”

ขณะที่สามพี่น้องตระกูล ‘วราฤทธิ์’ นั่งรถออกจากบ้านมาด้วยกันบ่ายหน้าไปยังโรงพยาบาล เซษฐาก็เอยขึ้นอย่างระมัดระวังว่า

“อย่าเพิ่งบอกไชยยันต์หรือเมย์ เกี่ยวกับเรื่องรพินทร์ในขณะนี้ก่อนทั้งสิ้น จนกว่าเด็กจะคลอดและแม่กับเด็กปลอดภัยเรียบร้อยแล้ว ไม่งั้นทั้งสองคนนั้นจะมีกังวล”

พี่ชายคนใหญ่รอบคอบเสมอ

ไชยยันต์ อนันตรัย เดินพลาซ่าอยู่หน้าห้องทำคลอดเมื่อหมอดาริน และเพื่อนสนิทของเขาสองคนขึ้นลิฟต์ไปถึงอดีตนายทหารปืนใหญ่กรากเข้ามาทันที พร้อมกับรายงานเร็วปรือเกี่ยวกับอาการของเมย์ น้องสาวและเครือญาติของเขาจะมาประชุมกันอยู่ที่นั่นครบ

หม่อมราชวงศ์สองพี่น้องเข้าไปนั่งสนทนาร่วมกลุ่มอยู่กับไชยยันต์ ในขณะที่ศัลยแพทย์สาวมอดี อันเป็นหม่อมราชวงศ์หญิงคนเล็ก เดินเข้าห้องสูติไปในทันที ภายหลังจากยิ้มและโบกมือให้แก่ผู้ที่กำลังจะอยู่ในฐานะของ ‘พ่อ’

ความจริงมันไม่ใช่หน้าที่ของหล่อน ที่จะต้องทำคลอดรายนี้ แต่โดยการตกลงกันไว้ก่อนแล้ว ระหว่างเจ้าของใช้กับโรงพยาบาล ประกอบกับชื่อเสียงในทางแพทย์ของ ม.ร.ว.หญิงดาริน วราฤทธิ์ ทางโรงพยาบาลเอกชนชั้นพิเศษ จึงไม่มีอะไรขัดข้อง ที่จะเป็นไปตามประสงค์ของเจ้าของใช้ รวมทั้งตัวคนใช้เองด้วย ซึ่งระบุชัดเจนว่าจะขอเฉพาะสถานที่ เครื่องไม้เครื่องมือและผู้ช่วยเหลือของโรงพยาบาลเท่านั้น ส่วนมือที่ทำคลอดเป็นแพทย์พิเศษ ผู้ไม่ได้สังกัดอยู่ในโรงพยาบาล

มาเรีย อนันตรัย อดีตพรานสาวเลือดผสม ระหว่างเยอรมันและฝรั่งเศสคลอตง่ายตายเหลือเกินภายหลังจากดารินเข้าไปเพียง 20 นาทีเท่านั้น หล่อนก็ให้กำเนิดทารกเพศชาย น้ำหนักตัวเกือบ 4,000 กรัม ผมและตาสีน้ำตาล อันเป็นสีเฉลี่ยแบ่งครึ่งระหว่างพ่อและแม่ ผิวออกขาวปนชมพู อ้วนท้วนสมบูรณ์ หน้าตาน่ารักน่าเอ็นดูและร้องเสียงดัง มารดานั้นก็พิสูจน์แล้วว่า ทรหดอดทน สัมกับชีวิตสมบุกสมบันในอดีตระหว่างจะคลอด หล่อนไม่ได้ร้องแม้แต่สักอีกเดียว และกำลังใจดีเยี่ยมเมื่อเห็นเพื่อนรักเพื่อนตายมาเป็นผู้ทำคลอดให้ ตามสัญญาที่ตกลงกันไว้

เมื่อเด็กพ้นตัวออกมาได้และเริ่มมีเสียงร้อง หล่อนพยายามผงกศีรษะขึ้นดู ถามเบา ๆ ว่า

“บอย ออร์ เกิร์ล”

ดารินพุดยิ้ม ๆ แต่เพียงว่า

“เกส...”

แล้วยังไม่ตอบว่าอะไร ส่งเด็กพยาบาลนำไปอาบน้ำชำระตัวทันที พอจัดการกับผู้เป็นแม่เสร็จ ก็รีบตามเข้าไปรับตัวเด็ก และหล่อนเป็นคนแรก ที่ประคองขึ้นมากอดไว้แนบอก เหมือนลูกตัวเอง

“ไฟรวัลย์ ลูกแม่!! ไตวันโตคีนนะลูกนะ เมื่ออยู่ในท้องลูกก็มีบาร์มีพอที่จะคุ้มครองพวกเราทั้งหมดกลางป่าได้อย่างวิเศษแล้ว ขอให้การเกิดมาของลูกครั้งนี้ จงช่วยคุ้มครองพ่อยกของลูกด้วย อย่าให้เขามีอันตรายอะไรเป็นอันขาด ลูกเกิดมาทันวันเกิดของแม่พรุ่งนี้พอดี ยิ่งกับจะเจตนาฉันแหละ”

จมูกของหล่อนสัมผัสกับแก้มยุ้ยอ่อนนุ่มเล็ก ๆ นั้นแผ่วเบาที่สุด ก่อนที่จะอุ้มเดินไปให้มารดาของเด็กเห็นเป็นครั้งแรก มาเรียบมองเห็นหน้าและเพศของลูกได้ถนัดก็แทบจะร้องลั่นออกมาด้วยความปลาบปลื้มยินดีที่สุด ร่ำ ๆ จะลุกขึ้นจากเตียง รับประทานครองไว้แนบอก

“ขอบคุณเธอ และขอบคุณพระเจ้า น้อย! ที่ให้ลูกชาย แก่ฉันสมดังที่ปรารถนาภาวนาไว้ ฉันดีใจที่สุดในโลก หน้าของเขาเหมือนไชยยันต์ แต่สีผิวผมเกือบเหมือนฉัน”

ดาร์นก็ม้วนหน้าลงไปกระซิบยิ้ม ๆ ข้างหูมาเรียว่า

“แต่ริมฝีปากของเขาเหมือนรพินทร์ที่สุด บางจ้อย เป็นมุมกระชับ แสดงถึงความเจ้าอารมณ์และเฉียบขาด!”

มาเรียยิ้มตอบ กระซิบเช่นกัน

“บ้า! ในหลักวิชาแพทย์ มันปนเปกันไม่ได้หรอกน้อย เธอก็รู้ดีแล้ว...ฉันไม่เคยมีสุดที่รักอะไรในโลกนี้ แต่เดี๋ยวนี้ฉันมีแล้ว ต่อไปนี่ฉันเป็นแม่โดยสมบูรณ์ มีความเป็นคนเต็มคนและจะเลิกทำบาป เลิกฆ่าสัตว์ตัดชีวิตตั้งแต่นี้เป็นต้นไป...”

แล้วหล่อนก็หลับตาลงอย่างอ่อนเพลีย กอดลูกชายซึ่งบัดนี้หลับปุ๋ย หยุดร้องไปแล้วไว้ในอ้อมแขน พึมพำ

“รพินทร์ เดี๋ยวนี้ฉันได้ชื่อสกุลของคุณมาเป็นนามสกุลของลูกฉัน คุณผิดสัญญา บอกว่าจะมาในวันเด็กตลอด...เดี๋ยวนี้คุณอยู่ที่ไหนนะ?”

ดาร์นสะอึก แล้วหล่อนก็เดินออกมาจากห้อง

ต่อจากนั้น ก็เป็นเรื่องของไชยยันต์ ผู้เป็นพ่อ พี่ชายทั้งสองของหล่อนผู้เป็นเสมียนญาติ และวงศ์าคณาญาติของเด็ก

เกิดใหม่ ที่พอจะพรุกันเข้าไปเยี่ยมแสดงความยินดี ซึ่งแน่ละ
ทุกคนเต็มไปด้วยความโลมสนัปลาบปลื้ม โดยเฉพาะไชยยันต์
แทบเต้นและร้องไชโยลั่นห้อง...ดาร์นปลีกตัวออกมานั่งสูบบุหรี่
คนเดียวอยู่ภายในห้องพักของญาติคนไข้ ปล่อยให้ทุกคนเข้า
ไปรุมล้อมแม่และเด็กในห้อง และแสดงความปีติยินดีกันอย่าง
เต็มที่

พักใหญ่ ไชยยันต์ เชษฐา และอนุชา จึงเดินออกมา
จากห้อง ตรงมานั่งคุยรวมกลุ่มอยู่ตรงที่ดาร์นนั่งคิดอะไรเงิบ ๆ
อยู่คนเดียวก่อนแล้ว และที่นั่นเอง อดีตนายทหารปืนใหญ่ ผู้
เคยร่วมบุกป่าฝ่าดงเสี่ยงตายด้วยกันมาแล้วก็ทราบความโดย
ตลอดเกี่ยวกับเรื่องของ รพินทร์ ไพรวลย์ จากการกระซิบบอก
เล่าของพี่น้องสกุล ‘วราฤทธิ์’

อดีตนายพันตรีทหารปืนใหญ่ นักผจญภัยผู้ผ่านเทือก
พระคิ่วมาแล้วพอทราบเรื่อง ‘แม่จะเลา ๆ’ เขาก็ถึงกับชะงัก
คอแข็งไป เค้าน้ำอันยืมแยมปีติปรีดาอยู่ บัดนี้ขริบเคร่งลง
ทันที

“คีนนี้ ฉันจะย่องไปดักหน้าอำพลที่บ้านของแก และ
ขอรับฟังรายละเอียดของความเป็นไปด้วย”

เขากล่าวอย่างหนักแน่นจริงใจกับสามพี่น้อง ผู้มีความ
สัมพันธ์รักใคร่ใกล้ชิดยิ่งกว่าญาติสนิท

“แกไปฟังเรื่องราวจากนายอำพลด้วยไชยยันต์...”

เชษฐากระซิบ

“แต่ขออย่างเดียวเท่านั้นอย่าเพิ่งแพร่พรายอะไรให้เมียของแกรู้ เขากำลังอยู่ในความยินดีและต้องการพักผ่อนให้มากที่สุด ถ้ามาเรียนรู้ข่าวเข้าในตอนนี้นคงไม่สบายใจเหมือนๆ พวกเรานั้นแหละ นี่น่อยก็ทำดีที่สุด ขนาดที่ตัวเองกำลังมีนงทำอะไรไม่ถูกเลย ก็ยังอุตส่าห์มาช่วยทำคลอดเมียแก่ได้ ฉะนั้นรู้สึกเป็นห่วงตอนที่เขาเดินเข้าห้องทำคลอดไป เพราะรู้สึกว่ น่อยกำลังป้าเป๋อๆ อยู่ที่เดียว”

ไชยยันต์มองดูหน้าเพื่อนสาวอย่างเห็นใจ เอื้อมมือมาจับแขนไว้บีบแน่น

“ทำใจดีๆ ไว้น่อย รอฟังข่าวคินนี้จากคุณอำพลก่อนและสาบานว่า ถึงอย่างไร พวกเราทุกคนก็ไม่มีวันทอดทิ้งรพินทร์หรอก มันไม่ได้อยู่ในความหมายว่า เพราะเขาเป็นคนที่เธอรัก แต่อยู่ในความหมายว่า เขาเป็นบุคคลที่พวกเราทุกคนรักเสมอ ด้วยญาติและเพื่อนตายใกล้ชิดที่สุด”

“ขอบใจในความปรารถนาดีของทุกคนที่เคยร่วมเป็นร่วมตายกันมาแล้ว”

คารินพูดพร้อมกับฝืนยิ้ม น้ำเสียงของหล่อนแหบเหือด

“ความจริงเราสามคน ไม่ต้องการบอกให้เธอทราบเลยเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่ที่ตัดสินใจบอกก็เพราะรู้ยู่ว่ ทั้งเธอ และเมย์มีความรู้สึกเช่นไรกับพรานป่าคนนั้น เขาอาจรู้ความหมายสำหรับคนทั่วไป แต่เขามีความหมายต่อพวกเรามากที่สุด เกินกว่าที่จะพูดอะไรเป็นถ้อยคำได้ ย้ำอีกครั้งว่าเฉพาะเมย์ อย่าเพิ่งให้รู้อะไรภายในสองวันนี้ก่อน เอาละ เรื่องของเธอกับเมีย

และลูกเรียบร้อยไปแล้ว ฉันจะกลับก่อนละนะ เธออยู่ชื่นชมกับลูกเมียก่อนก็แล้วกัน แล้วคืนนี้ค่อยปลีกตัวไป”

“ฉันจะไปที่บ้านเธอ ราว ๆ 3 หุ่มนี่!”

ไชยยันต์บอก ก่อนที่สามพี่น้องจะก้าวเข้าไปในประตูลิฟต์ของโรงพยาบาล

ในเวลาเดียวกัน ย้อนเหตุการณ์กลับมาสู่ตงติบ

ระหว่างที่เชิดวุธ กำลังนั่งคุยซุบซิบอยู่กับรพินทร์ อิศ-ชาเบล ก็เดินตรงเข้ามา

“คุณแน่ใจหรือ ไพรวลย์ ว่าพวกลูกหาบจะต้องเดินผ่านเส้นทางที่เราคาดกอยู่นี้”

หล่อนเอ่ยขึ้น พร้อมกับยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู

“ตั้งแต่เรามาถึงและพักกันอยู่ตรงนี้ เกือบ 10 นาทีแล้วนะ ยังไม่มีวี่แววอะไรเลย”

“อย่าใจร้อนน่า เบล คนอย่างมัคคุเทศก์นำทางของเรา ไม่มีวันผิดเป้าหมายหรอก ไม่เชื่อฝีมือหรือยังงิ”

เชิดวุธบอกไม่พูดเปล่า จួយข้อมือแม่ผมแดงจุดให้นั่งลงด้วย ซึ่งหล่อนก็หย่อนกายลงโดยดี

“ด็อกเตอร์สแตนลีย์ให้คุณมาถามผมหรือครับ?”

รพินทร์ย้อนถามเรียบ ๆ

หล่อนยิ้มชนิดหนึ่ง

“เปล่าหรอก ฉันถามเองแหละ ไม่ใช่อะไร พวกเราอ่อนแรง หิวน้ำกันเต็มที่แล้ว”

“ถ้างั้นก็ไม่ต้องรออีกแล้วละครับ โหน่งใจ หัวขบวนพัน
พุ่มไม้ข้างหน้ามาแล้ว”

จอมพรานบู้ปากไปเบื้องหลัง อิศซาเบลกับเชิดวุธหัน
ขวับตาม ก็อุทยานออกมาอย่างยินดี

ขบวนลูกหาบโผล่กันออกมาอย่างเจียบกริบที่สุดเดิน
หาบของเจ็บ ๆ เข้าแถวเรียงเตี้ยกันมาตามปกติโผล่พ้นทางที่
เลียบริมเหวอันมีต้นไม้บังอยู่ออกมา ระยะที่โผล่ห่างจากพวกที่
หยุดพักรออยู่ก่อนแล้ว ประมาณไม่เกิน 50 เมตร และต่างฝ่าย
ต่างเห็นกันพอดี

จันเป็นคนเดินนำหน้าขบวนมา ก็แลมาเห็น ส่งเสียงร้อง
ทักไววายลั่น รุ่งปราดเข้ามาทันทีด้วยอาการตื่นเต้น รพินทร์
ไพรวัลย์ ลูกชั้นยี่น พรรคพวกที่พักนั่งและนอนกันอยู่ก็พากัน
ฮือขึ้นมาทันทีอย่างยินดี

“นาย! เกิดอะไรขึ้น พวกเราได้ยินเสียงปืนสองนัดแล้วก็
เสียงระเบิด ตอนที่แยกจากกันแค่ไม่กี่นาทีเท่านั้น!”

เสียงจันร้องก้องถามมา กระหืดกระหอบ ทั้ง ๆ ที่ยังวิ่ง
เข้ามาไม่ถึง...

รพินทร์ ไพรวัลย์ โบกมือเป็นสัญญาณให้พวกลูกหาบ
เหล่านั้นเคลื่อนตรงเข้ามาโดยเร็ว ท่ามกลางเสียงทักทายอย่าง
ดีใจของฝ่ายอเมริกัน บุญคำสั่งให้พวกนั้นปลงหาบลงทันที
เพราะรู้อยู่แล้วว่า พวกนายจ้างผิดเวลาอาหารกลางวันมาถึง 3
ชั่วโมงเศษแล้ว และทุกคนกำลังหิว เกิดกับเสีย ซึ่งขณะนี้ปฏิบัติ

หน้าที่แทนลูกหาบที่ตายไปเมื่อคืน วางของเสร็จ ก็แล่นเข้ามา
สมทบ พวกนั้นดูเหมือนจะตรวจนับจำนวนของฝ่ายรพินทร์และ
พวกอเมริกันที่แยกทางมาพอเห็นว่าครบจำนวนไม่มีใครขาดหายไป
และต่างอยู่ในสภาพที่ปกติเรียบร้อย ต่างก็พากันถอนใจ
อย่างโล่งอก

“เอาน้ำมาก่อนเร็ว ไอ้เส่ย”

บุญคำอันเป็นหัวหน้าพรานทุกคนออกคำสั่งโดยเร็ว ชั่ว
อึดใจเดียว ทุกคนที่รอน้ำอยู่ ก็ได้ดื่มกันอย่างเต็มกระหายและ
ถ่ายลงกระตักของตนจนเต็ม พวกพรานพื้นเมือง และลูกหาบ
ยังพากันรุมถามรพินทร์และบุญคำเช่นนั้น เกี่ยวกับเสียงไรเฟิล
สองนัดและเสียงระเบิด ที่ต่างได้ยินถนัด

“ข้าไม่รู้จะบอกยังงัยไฉน ลองถามนายตัวเองเหอะ เอาว่า
พวกเราไม่เป็นไรก็แล้วกัน”

ตาข้าไม่รู้จะบอกยังงัยถูกเหมือนกัน

“ไม่มีอะไรมากหรอก แล้วจะเล่าให้ฟังทีหลัง”

พรานใหญ่ตัดบท พลาถันมาทางอเมริกันทุกคน บอกว่า

“เราจะถือโอกาสพักทานอาหารเที่ยงกันตรงนี้แหละครับ
ฝ่ายเสบียงและพรรคพวกเรามาถึงพร้อมกันหลังจากนี้อีกไม่เกิน
7-8 ไมล์เท่านั้น จะเข้าเขตหมู่บ้านตะเคียนทองแล้ว บรรจุ
กระเพาะกันเสียก่อนดีกว่า ผมไม่แน่ใจว่า ถ้าไม่กินกันตรงนี้
แล้วเราอาจจะไม่มีโอกาสกินกันอีกนานทีเดียวเพราะที่หมู่บ้าน
ตะเคียนทองก็กลายเป็นหมู่บ้านร้างไปแล้ว เราจะต้องเดินต่อ
ไปจนถึงไหล่เขาสูงชัน ซึ่งเป็นถ้ำสูงที่โบเมยะพาพรรคพวกหนี
ภัยจากช้างขึ้นไปอาศัยอยู่บนนั้น ระยะห่างออกไปอีก”

ทุกคนลงมือกินอาหารกันอย่างแข่งกับเวลา รวมทั้งพวกลูกหาบด้วย ทั้งหมดต่างเข้ามานั่งล้อมวงกันอย่างใกล้ชิด กลางเส้นทางด่าน ซึ่งเลาะมาตามขอบเหวนั่นเอง สแตนลีย์จับเวลาอยู่ทุกขณะ นับตั้งแต่มาหยุดนั่งพักดักรออยู่ มันเป็นเวลา 15 นาทีพอดี นับตั้งแต่รพินทร์สั่งให้ทุกคนนั่งพักเพื่อรอพวกลูกหาบ พวกนั้นก็โผล่มาบรรจบได้อยู่ตรงเป้าหมายแม่นยำที่สุด

“ไอ้เลือนี่มันกะเวลา และกะเส้นทางของมันได้ยังไงนะ แม่นยังกะจับวาง”

คิธแอบกระซิบอย่างกลัวใจกับหัวหน้าคณะ ขณะที่เคี้ยวหาอาหารง่าย ๆ จากเครื่องเรชั่นไปพลาง และชำเลื่องไปทางพรานใหญ่ ซึ่งเดินเข้าไปตรวจสอบถามความกับคนของเขา ซึ่งพากันนั่งเรียงรายอยู่

“ถึงว่าชิ ครั้งแรกฉันก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าเขาจะนำเราตัดทางมาดักพบพวกที่ล่องหน้ามาก่อนนี้ได้ยังไง ป่ามันเหมือนกับบ้านของเขาแทบจะเรียกได้ว่า หลับตาเดินได้เลยทุกหุบทุกห้วยเขา แบบนี้ก็สบายใจได้แล้ว”

แล้วอเมริกันอาวูโส ก็หันไปมองดูหน้าคริสติน่า ผู้กำลังแคะเนื้อกระป๋องจากส้อมพลาสติกเล็กๆ ใส่ปากอยู่

“เป็นยังไงบ้าง แผลผึ่งต๋อยของเธอ กับไอ้ใบไม้เขียวๆ ของเขาที่ให้ขี้ทา”

คริสเอามือขี้ทรวงอก แล้วถอนใจเฮือก

“ทุกสิ่งทุกอย่างดูจะเป็นสิ่งอัศจรรย์ไปเสียทั้งหมดแหละ ค่ะอาจารย์ เพียงแค่ 5 นาทีเท่านั้น หายปวด ดีกว่าขี้ผึ้งของเบลเสียอีก และตอนนี้ก็ดูเหมือนรอยบวมยุบลงมามากแล้ว

ฉันไม่สงสัยอีกเลย ถ้าสมมุติว่าต่อไปข้างหน้าเวลาเราอดอาหารกันจริงๆ แล้วคนคนนี้อามีอรุดไบไม้ หรือกอบเอาดินขึ้นมายื่นส่งให้เราแล้วกลายเป็นแฮมเบอร์เกอร์ไป ดูๆ ไปแล้วเหมือนนักเล่นกล มันเหมือนกันว่า ไม่มีอะไรที่เขาจะทำไม่ได้ ถ้าอยู่ในป่า”

“ก็คงยกเว้นอยู่เรื่องเดียวกระมัง อีตอนจับไข่มุกๆ อย่างเมื่อคืนนี้น่ะ เขาช่วยตัวเองไม่ได้เลย”

เบลว่าปนหัวเราะเบาๆ แล้วก็ไม่ได้ลืมไปตรวจดูอาการของคนไข้ของหล่อน คือเจ้าสะเอิง ที่ถูกพะตักกับอูเถาะทำแครงห้ามร่วมมากับคณะด้วย อาการของมันเป็นที่พอใจของหล่อน

จากการสอบถามฉัน ผู้เป็นหัวหน้านำคาราวานลูก-
 หาบแยกทางมา ตั้งแต่ถึงตำแหน่งเนินของป่าหิน ที่รพินทร์บอกให้ฝ่ายนายจ้างหยุดรอก่อน พวกนั้นก็คงยึดถือคำสั่ง เดินกันมาตามปกติ เส้นทางเดินอ้อมลูกเขาใหญ่เป็นเส้นทางสะดวกโดยตลอด ต่อมาต่างก็ได้ยินเสียงไรเฟิลดังติดต่อกันสองนัด ทุกคนงุกใจคิดเหมือนกันว่าได้เกิดอะไรขึ้นแต่จับรหัสจากความเคยชินว่าการลั่นกระสุนเพียงสองนัดแล้วเงียบไป ก็น่าจะหมายถึงการยิงอะไรสักอย่างหนึ่ง ซึ่งผลการยิงจะต้องเป็นไปอย่างเฉียบขาด และไม่ได้สนใจอะไรอีก เพียงแต่เก็บความสงสัยไว้ พวกกันเดินรุดหน้ามาเรื่อยๆ ตามปกติ ตามวิสัยที่เคยชิน รู้มือกันดีอยู่แล้ว เนื่องจากฝ่ายด้านหลังนั้น มีพรานใหญ่รพินทร์ควบคุมอยู่แล้ว จึงไม่มีอะไรจะต้องห่วง

แต่แล้วสิ่งที่พวกจัน เสีย เกิด และลูกหาบทุกคนต้อง
เกิดความตระหนก ก็คือต่อมาอีกพักใหญ่ต่างได้ยินเสียงระเบิด
สะท้อนแว่วมา จากนั้นก็ไม่มีวี่แววอะไรอีก

ทุกคนในคณะที่แยกกันมาโดยปราศจากพรานใหญ่หยุด
ชะงักหารือกันอยู่ครู่หนึ่ง แต่แล้วจันผู้เป็นหัวหน้า ก็มีความเห็น
ว่าให้เดินทางต่อไปตามคำสั่งโดยไม่ต้องย้อนกลับไปค้นหาสาเหตุ
ให้เสียเวลา เนื่องจากไว้วางใจมือเจ้านายดีอยู่ก่อนแล้ว

คณะลูกหาบเดินกันมาตามทิศทางที่ถูกชี้กำหนดให้ ซึ่ง
เป็นเส้นทางปกติที่จะนำไปสู่หมู่บ้านตะเคียนทอง ที่ทุกคนชำนาญ
อยู่แล้วนั่นเอง โดยแน่ใจว่า หัวหน้าของพวกเขาจะต้องมี
วิธีตัดทางมารอดักพบอยู่ยังตำแหน่งหนึ่งโดยไม่ได้เดินตามหลัง
มา และมันก็เป็นความจริงที่ฝ่ายขบวนลูกหาบมาพบรพินทร์
กับนายจ้าง ดักหน้ารออยู่ก่อนแล้วที่นี่ เป็นจุดที่ก่อนจะเข้าเขต
ตะเคียนทองเล็กน้อยเท่านั้น

คำบอกเล่าเหล่านี้ กลุ่มอเมริกันได้รับทราบจากจัน ซึ่ง
ภายหลังจากรู้เรื่องราวตลอดก็ยิ่งเกิดความทึ่ง ในการประสาน
งานกันได้อย่างดีระหว่างกลุ่มพรานพื้นเมืองกับเจ้านายของคน
เหล่านั้น

“เป็นทีมงานที่สามารถจะทำงานร่วมกันได้วิเศษมาก!!”

หัวหน้าคณะอดไม่ได้ที่จะเอ่ยชมเชยออกมาจากใจจริง

“พวกเราเสียอีก นี่ก็เป็นที่หวังว่า คนของรพินทร์จะย้อน
กลับไปดูเพราะได้ยินเสียงปืนเสียงระเบิด แต่นี่พวกเขาหลุดหน้า
กันมาตามคำสั่งที่ได้รับครั้งแรกอย่างปกติที่สุด ทำให้จุดนัดพบ
ไม่พลาดไม่เกิดการพะว้าพะวังห้วงหน้าห้วงหลัง ระหว่างรพินทร์

กับคนเหล่านี้ต่างอ่านใจกันได้ดีเหลือเกินยังกับว่ามีโทรจิตติดต่อถึงกันได้งั้นแหละ”

“ทีมเวิร์กเป็นสิ่งสำคัญที่สุด เราได้เลือกคัดตัวผู้นำทางแล้ว และเขาเองก็ได้คัดคนของเขาแล้วเช่นกัน ความคุ้นเคยร่วมงานร่วมชีวิตกันมานานทำให้พวกนั้นกับเจ้านายของเขาทันความคิด อ่านใจและเชื่อฝีมือกันเต็มที่ มันก็เลยดูเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ของพวกเราไป ที่เห็นคนเหล่านี้ทำงานกันได้อย่างสอดคล้องกลมกลืน ผมว่า อย่างรพินทร์แค่กะพริบตาแวบเดียว คนของเขา พวกนั้นก็แทบจะอ่านออกว่าเขาต้องการให้ทำอะไร”

เชิดวุธบอก

“ถ้างั้นก็เป็นสิ่งที่น่ากลัวมาก สำหรับพวกเรา”

เบลพูดอ่อย ๆ

“ก็ไม่น่ากลัวอะไรสักนิด ถ้าเราไม่มีแผนการร้ายกับเขา ตรงข้ามกลับเป็นสิ่งน่ายินดีเสียอีกที่เราได้ ‘กลไก’ ชุดนี้มาทำงานสำคัญให้แก่เรา เป็น ‘กลไก’ ที่มีประสิทธิภาพยิ่ง!”

ตัวแทนของฝ่ายข่าวกรองทัพบกไทยที่ร่วมทางมาด้วยพูดให้บุคคลที่มาปฏิบัติงานลับสุดยอดชุดนั้นคิด อย่างไม่ยอมทิ้งลายของทหารไทยระดับชั้นมันสมอง

“ร่วมเป็นร่วมตายกันมาหลายเหตุการณ์ และวันเวลาที่ร่วมชีวิตกันก็นานพอสมควรแล้วนะ ยังมีอะไรที่พวกคุณระแวงแคลงใจฝ่ายผมอีก”

สแตนลีย์กล่าวเรียบ ๆ เชิดวุธยิ้มเสียน ๆ

“อย่าเรียกว่า ‘พวกคุณ’ กับผม เพราะผมนั้นเป็นฝ่ายของคุณต่างหาก ถ้าแบ่งฝ่ายของการมาในครั้งนี้ ก็รู้กันอยู่แล้ว

ว่า พันตรีเชิดวุธ เป็นฝ่ายของคณะผู้ค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ครั้งนี้ โดยมีต็อกเตอร์สแตนลีย์เป็นหัวหน้า ส่วนฝ่ายนำทาง อันเป็นลูกจ้าง ก็คืออรพินท์ และคนของเขาทั้งหมดโดยมีเขาเป็นหัวหน้าอีกฝ่ายหนึ่ง ผมยืนอยู่ข้างคุณ ไม่ใช่ยืนอยู่ข้างเขา ตัวเขาเองก็คิดเช่นนั้น แต่ก็ไม่แน่เหมือนกัน เมื่อวาระสุดท้ายมาถึงจริง ในฐานะที่ผมเป็นคนไทยเลือดเดียวกับพวกนั้น พวกคุณอาจพิจารณาว่าผมเป็นฝ่ายพวกนั้นไปด้วยก็ได้”

“ไหนพูดกันตรง ๆ ชี้หมายความว่ายังไง ในสิ่งที่คุณหรือ มัคคุเทศก์นำทางของเราวาดระวางไป ผมรู้ล่ะว่าความกลัวนั้นก็คือ กลัวว่าพวกเราจะหักหลัง แต่จะหักหลังยังไง โดยวิธีใดดีเหมือนกันเราจะได้มาทำความเข้าใจกันเสียให้แจ่มชัด เพราะไ้การเดินทางร่วมกันไปแบบนี้ ถ้าต่างฝ่ายต่างคอยคิดระวางอยู่ตลอดเวลา มันไม่ใช่เป็นสิ่งดีงามเลย”

หัวหน้าคณะเอ่ยขึ้นยิ้ม ๆ อย่างคนอารมณ์เย็น

“พวกคุณมาทำงานลับเพื่อประเทศชาติของคุณใช่ไหม?”

“อ้อ ใช่ ในข้อนั้น”

“คำสั่งทุกอย่างย่อมมาจากเบื้องสูง กำหนดให้ทำอะไรต่ออะไร เป็นระยะ ๆ ตามลำดับขั้นตอนไป คุณยอมรับไหมในข้อนี้?”

เชิดวุธก็คนจริงเหมือนกัน ถ้ามเอาซึ่ง ๆ หน้าของอเมริกัน ทั้งสี่คนที่รวมกลุ่มกันอยู่ คนเหล่านั้นเริ่มมีอาการอึดอัด มองสบตากันเองแล้วสงบเฉย ปล่อยทุกสิ่งทุกอย่างให้เป็นเรื่องของหัวหน้าคณะที่จะเจรจาโต้ตอบกับเขา

“ก็ใช่ แผนงานก็ต้องเป็นเช่นนั้น เรา รู้จุดประสงค์ส่วน
ใหญ่ที่มาในครั้งนี่ แต่คำสั่งก็ต้องคอยรับฟังอยู่ทุกระยะ พุดกัน
ตรง ๆ ว่าการทำงานของเรายู่ภายใต้การควบคุมของศูนย์ค้นหา
ระเบิดนิวเคลียร์ในครั้งนี่ ก็เห็นอยู่แล้วว่า เราต้องรายงานให้เขา
ทราบทางวิทยุตลอดเวลาหรือกัน ระหว่างพวกเรานดินกลาง
ป่าลึกนี้ กับสถานีลอยบนฟ้าเหนือหัวขึ้นไป บอกกันตามตรง
ก็ได้ นอกจากเครื่องบินจารกรรมที่มีเพดานบินสูงสุด ที่ควบคุม
การเดินทางของเราในครั้งนี่แล้ว ยังมีแม่สถานีใหญ่ควบคุมไว้อีก
ชั้นหนึ่ง คือสถานีอวกาศหรือดาวเทียม ซึ่งจะส่งข่าวเคลื่อนไหว
ของเราไปยังเพนตากอน และส่งคำสั่งของเพนตากอนมาที่เรา
ได้ทุกขณะ”

“ก็แปลว่า เขาก็มีคำสั่ง หรือคำแนะนำแก่พวกคุณทุก
ระยะ พวกคุณต้องปฏิบัติตาม?”

“คำสั่ง หรือคำแนะนำมีมาทุกระยะจริง แต่การจะปฏิบัติ
ตามหรือไม่นั้น มันย่อมขึ้นอยู่กับภูมิประเทศและเหตุการณ์
ด้วย เราทำงานกันอยู่กลางดงหลงสำรวจ ซึ่งเขาไม่อาจมอง
เห็นข้อเท็จจริงได้อย่างเรา แต่พวกเขานั่งสั่งอยู่ในห้องบงการ
เพราะฉะนั้นอาจมีอยู่หลาย ๆ อย่างที่เราทำตามคำสั่งเขาไม่ได้
เหมือนกัน เพราะเขาไม่ได้มาเห็นเหตุการณ์ หรือเดินอยู่กับเรา
ด้วย”

สแตนลีย์ตอบอย่างฉลาด

“การส่งกำลังบำรุงก็เหมือนกัน อาจมีมาทางอากาศได้
เสมอ ถ้าพวกคุณเรียกไป?”

“ถ้าจำเป็นที่สุด แต่โอกาสน้อยมาก พวกเขาเองก็จะ

ไม่ว่าทำอะไรที่มันเสี่ยงเกินไปนักเช่นกัน และการเดินทางในครั้ง
นี้ เขาก็แทบจะบัญชาให้หน่วยพวกเรารอที่นั่นแล้ว”

“เออละ ที่นี้สมมุติว่า เราค้นพบแหล่งตกของปี 52 ลำ
เน่และพบระเบิดแล้ว การกู้ระเบิดก็จะต้องเกิดขึ้น พวกคุณ
สี่คนนี่ ไม่อยู่ในฐานะที่จะกู้ระเบิดได้เองอย่างแน่นอน นอกจาก
กำลังทางอากาศที่จะส่งมาช่วย อย่างนั้นใช้ไหม?”

“ถามโง่ ๆ ก็ใช่นะซี”

คราวนี้คือเป็นฝ่ายจึงมีงานขึ้น ขยับปลายจมูกแดง

“การส่งกำลังทางอากาศ ก็จะต้องมากันพร้อม ทั้งเครื่อง
มือและกำลังคน เช่นอาจเป็นคอปเตอร์แบบกันชิปขนาดใหญ่
หน่วยกู้ระเบิดที่เต็มไปด้วยนักวิทยาศาสตร์ทางนิวเคลียร์ และ
กองกำลังหน่วยคอมมานโด ระเบิดจะถูกกว้านขึ้นสู่กันชิปลำนั้น
ถูกต้องไหมที่ผมคะเนไว้อย่างนี้”

“ไฉนไม่ใช่เรื่องลึกลับอะไร ก็รู้กันอยู่แล้วว่าเป็นวิธีเดียวที่
เราจะทำได้ ถ้าหาระเบิดลูกนั้นพบแล้ว คุณจะให้เราแบก
ระเบิดเดินป่ากลับไปได้อย่างไร” สแตนลีย์ตบไหล่เชิดวุธ กล่าวมา
ปนหัวเราะร่วนอยู่เช่นนั้น

“ภายหลังกู้ระเบิดสำเร็จพวกคุณสี่คนก็กลับพร้อมระเบิด
ทางอากาศ หรือว่าจะมีคำสั่งให้เดินทางกลับโดยอิสระ บุกป่า
ฝ่าดงไปเหมือนกับการเดินค้นหาครั้งแรก?”

“คุณพูดเหมือนทนาย ที่กำลังซักพวกเราในศาล ในคอก
ของจำเลย”

คริสติน่าตึง โยนกระป๋องเรชั่นหายเข้าไปในพงรกข้างทาง
ยกกระบอกน้ำขึ้นดื่มช้า ๆ

“ก็ไหนว่าเราจะพูดกันตรง ๆ อย่างเปิดอกเสียที ผมมีอะไร
สงสัยผมก็ถาม แต่ถ้าตอบไม่ได้ก็ไม่ต้องตอบ”

“โอเค มีข้อข้องใจ หรืออยากจะรู้อะไรอีก ก็ว่าไปให้
หมด ๆ”

“แต่คุณยังไม่ตอบคำถามผมเมื่อตะกี้”

“ก็ถูกต้อง เรื่องอะไรที่พวกเราจะต้องทนลำบากเดินป่า
ย้อนกลับอีกล่ะ กูระเบิดเสร็จเราก็ควรจะกลับทางอากาศ เป็น
อันสิ้นสุดภาระหนักเสียที”

เชิดวุธบ้วนปากไปยังกลุ่มพรานพื้นเมืองและลูกหาบตลอด
จนตัวลูกพี่ใหญ่ของคนเหล่านั้น ที่กำลังนั่งกินอาหารรวมกลุ่ม
อยู่กับพวกนั้น

“แล้วรพินทร์กับคนของเขาอีก 14 คน ซึ่งเป็นพรานนำ
ทางและลูกหาบที่มาด้วยนั้นล่ะ เขาจะได้รับอนุญาตจากคุณ หรือ
ผู้บงการของคุณ ให้กลับทางอากาศด้วยหรือเปล่า?”

คำถามนี้ทำเอาฝ่ายอเมริกันทั้งสี่เงยบกริบ เพราะ
คงนึกไม่ถึงว่า เชิดวุธจะจู่โจมด้วยคำถามที่ไม่คาดฝันมา
ก่อน

อย่างไรก็ตาม จารชนพวกนี้คงได้รับการฝึกประสาทใน
ด้านนี้มาแล้วเป็นอย่างดีเยี่ยม หัวหน้าคณะถ่วงเวลาแห่งการคิด
ค้นหาคำตอบ ด้วยอาการหัวเราะโฮะ ๆ ตามนิสสัยเขา คีธกับ
เบลยัม ส่วนคริสติน่าวางหน้าเฉยเรียบราบปกติ ทำเป็นมอง
หัวหน้าของหล่อนเหมือนจะรอคำตอบอยู่เหมือนกัน

เชิดวุธก็แน่จริงเหมือนกัน ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นจับเวลา
ทันที เขาจะรอดูว่า สแตนลีย์จะใช้เวลาคิด เพื่อกลั่นกรองคำ

ตอบประมาณสักกี่วินาที เป็นการแสดงให้เห็นกันซึ่ง ๆ หน้าอย่าง
นี้แหละ

**“เป็นคำถามที่ฉลาดมาก และเราก็ยอมรับว่า ยังไม่
ได้คิดถึงเรื่องนี้มาก่อนเลย”**

ในที่สุด ประมาณ 15 วินาที หัวหน้าคณะก็เอ่ยนขึ้นด้วย
น้ำเสียงปรานี และกันเองที่สุด พลาทงส์ชิการ์มาให้นายพันตรี
หนุ่ม

“เรามาคุยกันในเรื่องนี้ก็ดีแล้ว บอกตามตรงว่ายังไม่มี
แผนการหรือคำสั่งใด ๆ มายังเราเกี่ยวกับพวกพรานนำทาง และ
ลูกหาบ ในเรื่องเดินทางกลับ ภายหลังถูกระเบิดเสร็จ แต่ผมคิด
ว่ามันอาจ ‘เป็นไปไม่ได้’ ที่ทางฝ่ายเราจะอนุญาตให้รพินทร์และ
พรานของเขาโดยสารกลับทางอากาศพร้อมกันด้วย ฟังให้ดีนะ
เชิดวุธ มันมีเหตุผลอยู่สามประการ ประการที่หนึ่ง น้ำหนัก
บรรทุกของเครื่องบินใบพัดหมุน อาจไม่มีกำลังพอที่จะบรรทุก
คนทั้งหมดกลับได้ แต่นั่นก็ไม่ใช่อะไรสำคัญนัก เพราะเขาอาจ
ส่งเครื่องบินเป็นจำนวนมากกว่า 1 เครื่องก็ได้ ความสำคัญมัน
ไปอยู่ที่เหตุผล ประการที่สอง คือ ระเบิดและพวกเราทั้งหมด
จะต้องบ่ายหน้าไปยังสถานี่ลับที่สุด ซึ่งเปิดเผยไม่ได้ และผม
เองหรือพวกผมทุกคน ก็ยังไม่รู้ว่าเขาจะนำไปลงที่ไหน เพราะ
ฉะนั้นพวกเรา หรือคนนำทาง จะติดเครื่องบินได้อย่างไร
จริงไหม ส่วนประการที่สาม พวกนี้เป็นนักเดินป่าอาชีพอยู่แล้ว
ก่อนการออกเดินทางมาในครั้งนี้ เราก็ได้จ่ายค่าจ้างให้แก่เขา

อย่างงดงามที่สุด ตรงตามที่เขาเรียกร้อง ซึ่งเมื่อเขาทำงานให้ เราเสร็จต่างฝ่ายก็ต่างหมดภาระแก่กัน เรากลับทางเครื่องบิน เขาก็กลับโดยเส้นทางเดินของเขาตามปกติ แพลเวลล์กันตำแหน่ง นั้น ซึ่งก็เป็นเรื่องที่ยุติธรรมที่สุดแล้ว หรือคุณคิดว่าทางฝ่าย เราควรจะได้รับเป็นภาระรับส่งของทางอากาศอีก และถ้าทาง อากาศจะนำพวกเขาไปส่งลงที่ไหนโดยไม่ให้เป็นการเอิกเกริก หรือคุณมีความคิดเห็นจะแนะนำอย่างไรก็ลองว่ามา สำหรับตัว คุณเองนะ หมดปัญหาไปได้ เพราะถึงอย่างไรก็ต้องกลับพร้อม เราอยู่แล้ว เราจะนำคุณไปส่งยังสนามบินลับของกองทัพอากาศ ไทย ตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งที่สะดวกที่สุด ก่อนที่เราจะแยก ทางต่อไป”

เชิดวุธเอามือลูบปลายคาง ยิ้มๆ อยู่ในที่ ประสาทของ เขากำลังตั้งเครียดขณะนี้ เขาเป็นคนเดียวที่พูดในนามตัวแทน ของฝ่ายรพินทร์และพวกพรานพื้นเมือง ต่อหน้าสายลับต่างชาติ บนผิวหน้าของการสนทนาปรึกษาหารือ มันก็ดูเหมือนจะเป็น การอ่านใจหยั่งเชิงและต่อรองกันอยู่ในที่ด้วย

“เออละ ผมเห็นว่าเหตุผลสามประการของคุณถูกต้อง และเป็นการยุติธรรมแล้ว ที่ทางคุณตัดสินใจเช่นนั้น ผมก็ว่า ทางด้านรพินทร์คงไม่มีข้อรังเกียจขัดข้องอะไร เขาเดินนำพวก คุณไปจนบรรลุจุดหมาย ทำงานได้สำเร็จตามสัญญาจ้าง ก็แล้ว ทำไมเขาถึงจะเดินกลับบ้านเองไม่ได้ ผมก็ไม่คิดว่าพวกเขาอยาก จะอาศัยเครื่องบินกลับเหมือนกัน ที่นี่เรามาพูดกันถึงอีกแง่หนึ่ง ที่สำคัญที่สุด...”

“ว่าไป”

“พอระเบิดถูกกว้านขึ้นเครื่องเสร็จ พวกคุณขึ้นไปอยู่บนเครื่องเรียบร้อย ต่างคนต่างโบกมือ แฟเวลล์กันแล้ว ทันทีนั้น ปืนกลอากาศจากกันชิปทุกกระบอกก็ประเคนลงมาใส่รพินทร์กับพวกเราทั้งหมดให้กลายเป็นผีเฝ้าซากเครื่องบิน 52 ลำนั้น พวกคุณคิดว่ามันยุติธรรมไหม ถ้าเหตุการณ์อย่างว่านี่มันเกิดขึ้น?”

46

เสียง พ.อ.ลาร์รี คีธ สบถลั่นออกมา ในระหว่างที่อีก 3 คนนั่งในลักษณะอึ้ง เพราะคำพูดจี๊ด แบบตรงไปตรงมาของเชิดวุธ

"นายไปเอาความคิดทำ ๆ อย่างนั้นมาจากไหนวะวุธ เราไม่สกปรกกับพวกมันถึงเพียงนั้นหรอก!"

คีธพูดอย่างหัวฟัดหัวเหวี่ยง ลักษณะของหมอนั่นเคืองเอาจริง ๆ ในคำพูดของเขาไม่ได้สื่อว่าเป็นอาการของการเล่นละครตบตา แล้วก็บ่นอะไรต่ออะไรไซมิงโจ่งแจงต่อไปอีก มาสงบเสียงไปได้ก็ต่อเมื่อหัวหน้าคณะโบกมือเป็นสัญญาณให้หุบปาก

"คุณคิดว่าเราจะทำถึงขนาดนั้นเชียวหรือ?"

ดร.สแตนลีย์พูดในอาการอึ้ง ๆ เรียบ ๆ ปกติเหมือนเดิม อาการเยือกเย็นนุ่มนวลแบบนี้ น่ากลัวกว่าคีธมากนัก เพราะ

อย่างน้อยก็พิสูจน์ได้ว่า บุคคลชั้นมันสมองผู้นี้จะทำอะไรได้อย่าง ‘นิ่ม’ ที่สุด (ถ้าหากเขาจะทำ)

“มันก็น่าคิดไม่ใช่หรือ และผมก็มีสิทธิ์ที่จะคิดระแวงไปแบบนั้นได้ด้วย หรือคุณว่าเหตุการณ์แบบนั้นมันจะไม่มีโอกาสเกิดขึ้นได้เลย?”

“ถูกแล้ว คุณมีสิทธิ์ที่จะคิดเช่นนั้น ส่วนทางฝ่ายเราถึงจะยืนยันกับคุณเช่นไร คุณก็ยังมีสิทธิ์ที่จะไม่เชื่อ ไม่ไว้วางใจได้อีกเหมือนกัน เพราะฉะนั้นผมว่า ทุกสิ่งทุกอย่างเราทั้งสองฝ่ายหมายถึงพวกนั้น กับพวกเรา ต่างเอาหัวใจแก่นแท้ออกมาวางเป็นเดิมพันกันดีกว่า การร่วมชีวิตร่วมเป็นร่วมตายกันมาแล้ว และต่อไปอีกข้างหน้า มันจะช่วยตัดสินใจได้ว่า เราทั้งสองฝ่ายควรจะไว้วางใจซึ่งกันและกันได้แค่ไหน ผมเอง ในฐานะหัวหน้าคณะ ก็ไม่คิดมาก่อนเหมือนกันว่า การเดินทางมาด้วยกันครั้งนี้มันจะสร้างอะไรบางอย่างที่ผมไม่เคยรู้เลยว่า มันยังมีเหลืออยู่ในโลกมนุษย์ยุคนี้ สิ่งนั้นก็คือ ความสัมพันธ์ทางใจ มิตรภาพอย่างแท้จริงโดยไม่มีอะไรเคลือบแฝง ซึ่งในโลกของอารยธรรมทางวัตถุของเราแสวงหาไม่ได้อีกแล้ว”

ทุกประโยค ทุกคำพูดของสแตนลีย์ สื่อถึงความฉลาดลึก เป็นนักพูดชั้นเยี่ยมทีเดียว แล้วก็มีเหตุผลที่น่าเลื่อมใสเป็นอย่างยิ่ง

“ไม่มีคำมั่นสัญญาใดๆที่พวกเราจะให้กับคุณได้”

น้ำเสียงเนิบๆ แต่ชัดเจนเป็นจังหวะของคริส กล่าวเสริมมาอีกคนหนึ่ง ถอดบุหรืออกจากริมฝีปาก เป่าควันลงต่ำ ซึ่งมันไปรวมตัวเป็นก้อนที่บอยู่ตรงหน้าเพราะความสัจดลของปาสงบ

“...ขณะนี้ชีวิตของพวกเขาทุกคน ก็ฝากไว้กับพรานใหญ่ คนนั้นนั่นแหละ เขาจะแกล้งให้เราไปตายเสียตรงไหนเมื่อไหร่ก็ได้ทั้งสิ้น โดยเราไม่มีโอกาสจะหลีกเลี่ยงได้เลย และที่นี่ เมื่อเขาทำงานให้เราจนเป็นผลสำเร็จ ตามพบนิวเคลียร์ลูกนั้น เรียกกำลังทางอากาศมาทุกระเบิดได้แล้ว เรากลับเป็นฝ่ายทำร้ายเขา คุณคิดว่าเราทำได้งั้นหรือ...เราเป็นเป็นสัตว์โหดไร้ความรู้สึกงั้นหรือ ที่จะทำอะไรได้ชั่วช้าร้ายกาจถึงอย่างนั้น”

“ใช่! โดยหลักของมนุษยธรรมและหลักของความเป็นมิตรแล้ว พวกคุณทำไม่ได้...” เชิดวุธว่า “แต่พวกคุณยอมรับไหมว่าการทำงานครั้งนี้ พวกคุณก็ปฏิบัติตัวแบบสายลับที่ทำงานสำคัญลับสุดยอด เป็นผู้ที่รับคำสั่ง และปฏิบัติตามคำสั่งอย่างเฉียบขาด โดยมีวินัยบังคับหัวอยู่ ผมเชื่อว่าโดยแก่นแท้ใจจริง พวกคุณไม่ทำอุบายอย่างนั้นหรอก”

เขาหยุดเว้นระยะ หัวเราะเกรี้ยวๆ ในลำคอก่อนจะกล่าวต่อมาว่า

“แต่ถ้ามีคำสั่งลงมาอย่างกะทันหันล่ะ สั่งอย่างเฉียบพลันว่า ทันทีที่ทุกระเบิดเสร็จ และพวกคุณทั้งหมดขึ้นไปอยู่บนเครื่องแล้ว ให้ทำลายพวกพรานนำทางเสียให้หมด พวกคุณจะหลีกเลี่ยงคำสั่งนั้นได้หรือ?”

“มีเหตุผลอะไร ที่เขาจะต้องสั่งบ้าๆอย่างนั้น”

ผู้พูดคืออิสซาเบล ซึ่งในด้านวาจาแล้ว ดูหล่อนจะฉลาดน้อยไปหน่อย และเป็นคนนิสัยเปิดเผยพอๆ กับคีนั่นแหละ ผิดกับอีกคู่หนึ่ง คือสแตนลีย์ และคริสติน่า ผู้คิดเสียก่อนจะพูด

“ทำไมจะไม่มีเหตุผล เหตุผลมันออกเต็มเปี่ยมที่จะสั่ง
อย่างนั้นได้”

นายทหารไทยกระแทกเสียงต่ำๆ เขาเริ่มหงุดหงิดขึ้นมา
บ้าง

“งานลับสำคัญของประเทศ ไม่มีการคำนึงถึงอะไรหรอก
ผลประโยชน์ในวัตถุประสงค์ของงานย่อมสำคัญเหนือสิ่งอื่นใด
ผมเป็นทหาร ทำไมผมถึงจะไม่รู้ พวกคุณยอมรับมาตามตรงดี
กว่า ว่าทุกคนก็ล้วนแต่เป็นเอเยนต์สายลับทั้งนั้น และปฏิบัติ
การในครั้งนี้ก็เป็นการทหารนอกเครื่องแบบ ถ้ามันจำเป็น
สำหรับงานของคุณแล้ว อะไรต่ออะไรพวกคุณก็ทำได้ทั้งนั้น
แหละ ระเบิดนิวเคลียร์ลูกนี้ตกอยู่ที่ไหน และค้นพบที่ไหน กู้
กลับคืนกันไปอย่างไร มันล้วนแต่เป็นความลับสุดยอดทั้งสิ้น
แต่มันอาจไม่มีความลับต่อไป เพราะอย่างน้อยรพินทร์กับคน
ของเขารู้อยู่ เพราะเป็นผู้นำทางมา ตลอดจนอำนวยความสะดวก
ช่วยเหลือ จนกระทั่งลุล่วงจุดประสงค์ของฝ่ายคุณ ก็ถ้าเราจะ
ให้เป็นความลับดำมืดอยู่ต่อไป เขาและพวกเขาก็ไม่ควรจะมี
ชีวิตอยู่ นำเอาไปแพร่พรายให้ใครฟังได้ ภายหลังจากทำงาน
สำเร็จแล้ว...ใช่ไหม? เขาเป็นใคร? พรานป่าคนหนึ่ง ไม่ใช่คน
ของรัฐบาลของคุณนี่ ถึงรัฐบาลไทยของผมเอง ซึ่งมีส่วนให้ความ
ร่วมมือกับพวกคุณในครั้งนี้ก็เหมือนกัน ก็ไม่จำเป็นต้องรู้ด้วย
ว่าพบระเบิดที่ไหน กู้ได้หรือไม่ ถ้าทำเป็นว่า ทั้งคณะที่มาด้วย
กันนี้หายสาบสูญไม่ได้ร่องรอยอะไรอีกเลย ก็ยิ่งเป็นการดีสำหรับ
ฝ่ายคุณ และมันจะเป็นเช่นนั้นด้วย ถ้าหากสิ่งที่ผมพูดนี้เป็น
จริงขึ้น คือพอกู้ระเบิดเสร็จ พวกคุณก็เก็บพวกเขาเสียหมด

เกลี้ยง ไม่ให้เหลือรอดไปได้แม้แต่คนเดียว แล้วก็ไม่ต้องอะไรให้ทางรัฐบาลผมทราบด้วย ระเบิดคุณก็เอาไปได้แล้ว งานที่ต้องการสำเร็จสุดสิ้นแล้ว เหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นกลางป่าลึก ไม่มีพยานรู้เห็น ถ้ายังขึ้นปล่อยพวกนั้นให้กลับไปได้อีก ก็เป็นการโง่งอย่างยิ่งจริงไหม?”

“วุธ ผมไม่คิดว่าผมจะมาเจอเอาปัญหาหนักสมองจากคุณในวันนี้เลย...”

ในที่สุดสแตนลีย์ก็เอ่ยขึ้นต่ำลึก

“ยอมรับว่าสิ่งที่คุณพูดมา วางรากฐานอยู่บนเหตุผลทั้งสิ้น มันก็เหลืออยู่แค่ประเด็นเดียวเท่านั้น ในฐานะที่ผมเป็นหัวหน้าคณะ ว่าคุณจะเชื่อผมไหมเท่านั้น”

“เชื่อว่ายังไง? เชื่อว่าคุณจะไม่ทำอย่างที่ผมพูดนี่นะรี?”

“ใช่ ก็บอกแล้วยังไงล่ะ ว่าเราต่างเอาหัวใจจริงออกมาวางเป็นเดิมพัน ตอนนี้ชีวิตพวกเราอยู่ในมือของรพินทร์ และตอนที่ถูกระเบิดเสร็จ คอปเตอร์แบบกันชิปลอยอยู่บนอากาศ ชีวิตของรพินทร์ก็อาจตกอยู่ในกำมือของผม เขาไม่ฆ่าพวกผมระหว่างเส้นทางอันยาวไกล แต่ผมกลับจะเป็นฝ่ายฆ่าเขา ภายหลังจากทำงานเสร็จแบบคนถ่อยชั่วชาติ ไปบนหลังลา พอถึงที่หมายแล้วก็ฆ่าลาตัวนั้นเสีย ผมขอพูดว่า คุณออกจะหมั่นน้ำใจผมเกินไปหน่อย”

“แต่คุณก็ต้องยอมรับว่าผมพูดในความจริง”

“ถูกต้อง คุณมีสิทธิ์จะพูดได้ และควรพูดเสียให้กระจ่างชัดเพื่อความสบายใจทั้งสองฝ่ายด้วย”

“แปลว่าคุณไม่ฆ่าพวกเขาภายหลังจากสำเร็จผล?”

“ถ้าผมยังคิดว่าผมเป็นคนอยู่”

“คุณจะหลีกเลี่ยงขัดแย้งคำสั่งจากเบื้องสูงได้ยังไง ถ้าเขา
สั่งคุณมาให้ฆ่า”

เชิดวุธกระชั้นถามแทบจะไม่เปิดโอกาสให้ฝ่ายตรงข้าม
ตั้งตัวติด

“ใครก็ตามที่มาสั่งเช่นนั้น ผมจะสวนคำสั่งของมัน สาบ
แข่งให้มันลงนรกไปแล้วก็ไม่ทำตามนั้นด้วย นี่คือความจริง
ใจ ซึ่งคุณจะเชื่อก็ได้ หรือไม่เชื่อก็ได้”

“ถ้าคุณไม่ทำตามคำสั่ง คุณก็มีความผิด”

“รับรองได้ว่า ไม่มีใครเอาความผิดจากผมได้หรอก ใน
เมื่อผมมาทำงานที่สำคัญชิ้นนี้ให้เขาสำเร็จลงแล้ว คุณต้องเข้า
ใจนะวุธ...ทุกวันที่ผ่านไป ผมและพวกเราทุกคน มีความรัก
และนับถือชายคนนั้นเพิ่มขึ้นทุกขณะ ยังไม่ต้องเดินไปไกลกว่า
นี้หรอก แค่ว่าผ่านมาไม่กี่วัน เราก็คิดว่า สุภาพบุรุษคนนั้น เป็น
คนประเสริฐที่สุดสำหรับมิตร เขาเป็นคนดีมาก ผมไม่เคยเห็น
ใครมีคุณลักษณะอันเป็น ‘เพื่อนตาย’ อย่างเขามาก่อน”

“เออล่ะ เป็นอันว่าผมเชื่อพวกคุณสี่คนที่มาถึงนี่ถึง 80
เปอร์เซ็นต์แล้ว ว่าจะไม่มีอะไรอุบาทว์ชั่วชาติอย่างนั้น เพราะ
เกิดความผูกพัน รักน้ำจิตน้ำใจกันเป็นการส่วนตัวขึ้นมาเสียแล้ว
ที่นี้ถ้าเบื้องสูง เขาไม่ได้สั่งโดยตรงมาทางคุณ ซึ่งก็ไม่จำเป็น
จะต้องสั่ง หากแต่สั่งมายังพลปืนประจำกันชิปที่มาช่วยกู้ระเบิด
ลำนั้น หรือสั่งมาทางพวกคอมมานโดที่ติดตามมาด้วย พวก
คุณสี่คนนี่ อย่างมากที่สุด คุณก็จะร้องเพียงว่าซอร์รี่เท่านั้นใช่
ไหม?”

“วุธ คุณไม่เคยทำให้พวกเราต้องลำบากใจถึงขนาดนี้เลยนะ”

เบลร้องขึ้น เลื่อนตัวเข้ามานั่งใกล้ แล้วโอบแขนรอบไหล่ นายทหารหนุ่มไว้เหมือนจะกอดอย่างเอาใจ

“แต่ผมก็ลำบากใจมากกว่าพวกคุณเสียอีก ที่เป็น ‘ตัวกลาง’ ประสานงาน ร่วมเดินทางมาในครั้งนี้นี้ด้วย เนื้อก็ไม่ได้กิน หนังไม่ได้รองนั่ง ช้ำมีกระดูกแขวนคอเสียอีก อย่างมากที่สุด หากงานชิ้นนี้สำเร็จลงด้วยดี กลับไปโดยไม่ตายเสียก่อน ผมก็ได้เลื่อนสัก 2-3 ชั้นเท่านั้น ยังไม่ถึงพันเอกเลย แต่ผมก็ต้องมา เพราะมันเป็นหน้าที่ของผมเหมือนกัน...มาเป็นกันชน มาประสานความเข้าใจอันดีระหว่างพรานนำทางกับพวกคุณ มาในฐานะตัวแทนของฝ่ายข้าวกองทัพบกของผม”

“เราเห็นใจคุณในข้อนั้นและเชื่อว่าคุณควรจะได้รับรางวัลพิเศษจากรัฐบาลของเราแน่นอน”

นายทหารหนุ่มแยกเขี้ยว

“ผมไม่ต้องการรางวัลพิเศษอะไรจากรัฐบาลของคุณหรอก ต้องการเพียงแต่ความจริงใจและมนุษยธรรมเท่านั้น”

“เฮ้! วุธ เรื่องนี้ นายคงคิดกังวลมานานแล้วซิ”

นายคิธร้องถามมา

“เออ ใช่! คิดมาตั้งแต่ก่อนออกเดินทางเสียด้วยซ้ำ ตอนนี่เราก็เป็นเพื่อนตายกันละ คือกินด้วยกัน นอนด้วยกัน ร่วมเผชิญภัยด้วยกัน แต่พองานสำเร็จแล้ว ‘เพื่อนตาย’ ก็ควรตาย โหงตายเป็นไปเสียด้วย เพื่อให้อีกฝ่ายหนึ่งบรรลุเป้าหมายโดยสมบูรณ์”

“เซี่ยท!...”

คืออุทานคำ แล้วโพล่งว่า

“นายก็เป็นทหารไว้อย่างนี้ นักรบคนหนึ่ง ฉันมีข้อเสนออย่างหนึ่งให้นายเอาไหม?”

“ข้อเสนออะไร?”

“นายจะต้องขึ้นเครื่องกลับพร้อมกับเรา ข้อนี้รับรู้แล้วใช่ไหม?”

“เออวะ ก็รู้อย่างที่บอกอยู่นี้แหละ แล้วฉันก็คงทนไม่ได้ ที่ขณะอยู่บนเครื่อง แล้วมองลงมาเห็นพวกของรพินทร์ล้มระเนระนาดไปด้วยปืนกลอากาศจากกันซิป แล้วฉันตัวคนเดียวจะทำอะไรได้ อย่างมากก็ถูกพวกนายจับตัวเป็นเชลย แล้วต่อมาก็คงถึงเสียกลางทางที่ไหนสักแห่งหนึ่งก็ได้”

“ไอ้เสือนี่มันระแวงไปสารพัดอย่าง”

นายผมทรงลานบิน หันไปบ่นกับพรรคพวก

“นายก็เอายังงี้ซิเชิดวุธ นี่เป็นข้อเสนอแนะของฉัน คือพอนายขึ้นเครื่องบิน นายก็ถอดสลักระเบิดมือออกถือไว้ ถ้าฝ่ายฉันมีท่าว่าจะหักหลังรพินทร์ หรือนายเมื่อไหร่ก็โยนระเบิดในเครื่องบิน ชิบหายวายวอดไปพร้อมๆ กันหมด ถ้าฉันเป็นนาย และถ้าระแวงแบบนี้ ฉันก็จะต้องทำอย่างนี้เหมือนกัน”

เชิดวุธหัวเราะ

“ก็คิดอย่างนั้นมาก่อนเหมือนกันแหละไว้อย่างนี้ คือ แต่ฉันว่า...พวกนายก็ไม่โง่กว่าฉัน คงไม่เปิดโอกาสให้ฉันทำอย่างนั้นได้หรอก ในวินาทีสุดท้ายจริงๆ ฉันคงถูกตะครุบตัวก่อนแน่นอน...จริงไหม คริส?”

ประโยคหลังเขาหันไปสะกิดสี่ข้างคริสติน่าผู้นั่งสูบบุหรี่เฉยอยู่ มันไม่ถูกสี่ข้างแต่ไปถูกเอาฐานนมด้านข้างเขา แม่ผมทองสะดุ้งโหยงเกือบจะตวัดหลังมือฟาด แต่ชะงักไว้เสียได้ ตาเขียวจ้ำ

“ถ้าเวลานั้นมาถึงจริงๆ คุณไม่ถูกรวบหรือ แต่จะถูกเจาะชมองทันที อาจจากมือฉันก็ได้ ถึงเดี๋ยวนี้ก็เหมือนกัน อยากเอาลูกปืนยัดชมองเต็มที่แล้ว”

หล่อนพูดสะบัด ๆ

เชิดวุธทำหน้าที่ตาเฉย ไม่ทันมีใครเห็นว่าเขาสะกิดถูกต่อมอะไรของแม่ผมทองเข้า

“วุธ แนวความคิดที่ไม่สู้จะดีงามนักชนิดนี้ รพินทร์เป็นคนพูดกับคุณงั้นหรือ?”

สแตนลีย์ถามน้ำเสียงเคร่งขรึมลง

“คนคนนั้น ไม่เคยพูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้กับผมเลย และคงไม่มีวันพูดด้วย แต่เชื่อเถอะว่า เขาก็ไม่โง่ไปกว่าพวกคุณนักหรอก คนเราระดับสติปัญญามันก็เสมอ ๆ กันอยู่แล้ว”

หัวหน้าคณะถอนใจยาว เหลือบมองอีกครั้งไปทางด้านหลังของมัคคุเทศก์นำทาง ซึ่งอยู่ในท่ามกลางคนของเขาที่ล้อมวงกินอาหารกันอยู่

“ผมรู้สึกไม่สบายใจอย่างไรพิกล คุณมีข้อเสนอแนะอะไรบ้างไหมเกี่ยวกับการจะทำให้รพินทร์เลิกแคลงใจเราในเรื่องนี้เสียที่

“ก็พวกคุณทำให้ผมเชื่อสนิท เลิกแคลงใจได้เมื่อไหร่ บางทีผมอาจทำให้เขาเลิกระแวงได้เหมือนกัน แต่นี่บอกตามตรง ผมก็ยังแคลงใจอยู่นี่เอง บอกแล้วยังไงว่า พวกคุณอาจไม่ทำ แต่พวกที่มาถูกระเบิดอาจเป็นฝ่ายทำได้”

ตาสีฟ้าของ ดร.สแตนลีย์มีแววคิดหนัก มือลูบอยู่ที่ปลายคาง แล้วมองไปทางพรรคพวกเหมือนจะहारือ พิมพ์ออกมาลอย ๆ

“เอ...รูปการณ์มันไม่ค่อยจะดีแฮะแบบนี้หรือยังไงคริส?”

เขาหันไปถามความเห็นแม่นักเคมีฟิสิกส์ผมทอง ซึ่งดูเหมือนจะเชื่อถือมากที่สุดในด้านไหวพริบบัญญา

“ฉันว่า อาจารย์อย่าเพิ่งกังวลอะไรไปก่อนเลยคะ เกี่ยวกับเรื่องนี้ เพราะถึงอย่างไรเราก็ยังไม่พบระเบิดลูกนั้น แล้วก็ยังไม่มียุทธประกันอะไรให้เชื่อได้ว่า เขาจะนำเราไปพบได้หรือเปล่า มันอาจเป็นการเดินทางล้มเหลวตลอดทั้งรายการ และเลยยิ่งไปกว่านั้น...”

หล่อนยกไหล่ ยิ้มแค้น ๆ

“เราอาจตายกันหมดบนเส้นทางสายมรณะนี้ก็ได้ ฉันไม่เชื่อว่ารปินทร์จะหวนไหวหาตระแวงอะไรในด้านการหักหลังจนนิดเดียว และเขาก็กำไฟอยู่เหนือพวกเรามาตลอดเวลาแล้ว พวกเราต่างหาก จะถูกหลอกไปตายเสียเมื่อไหร่ก็ได้ทั้งสิ้น ไม่จำเป็นต้องทำด้วยมือเขาเองหรอก เพียงแต่ปล่อยให้ภัยจากธรรมชาติของปาดงดิบอาภรรพณ์เล่นงานพวกเราก็เสร็จแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราพูดกันอยู่ขณะนี้เป็นเรื่องความตาแหกของเชิดวุธ และโวยขึ้นเองเสียมากกว่า ถ้าหากอาจารย์มีความคิดว่าจะเรียก

รพินทร์เข้ามาพูดในเรื่องนี้ละก็ ฉันขอระงับไว้ ไม่มีประโยชน์อะไรหรอก เขาจะยืมเยาะเราเสียเปล่า ๆ”

“แล้วทางไอ้เลือนี่เราจะทำยังไง ให้มันคิดว่าเราไม่มีแผนสกปรกกับมัน และพวกนั้น”

คือเอามือชี้ไปทางเชิดวุธ

“ก็จะยากอะไร”

เบลว่าปนหัวเราะ

“ยังเดินปากกันไปอีกนาน เผลอ ๆ ก็แก่งทำป็นล้นถุกหรือแอบปลักตกเขาไปเสียก็สิ้นเรื่อง ฉันจัดการเอง”

เชิดวุธหันไปยักคิ้วให้เบลผู้นั่งเอาไหล่สืออยู่ใกล้ ๆ แล้วโอบเอวเข้ามากกระซิบว่า

“เมื่อคืนนี้แค่ตะปากถ้ำเท่านั้น ‘ตกเขา’ หมดท่าไปเสียก่อนแล้ว คืนนี้ขอพยายามใหม่นะ ได้ไหม? ก่อนจะปลักให้ ‘ตกเขา’ ก็ขอให้ถึงถ้ำเสียก่อนเถอะ ไม่ว่าอะไรเลย ยอมตายโดยดี”

“ไม่เป็นท่าหรอก เรานะ!”

เบลกระซิบตอบ แล้วเหวี่ยงศอกกระทุ้งอกเชิดวุธดังบึก นายทหารหนุ่มนี้วหน้าครางอู้ การหยอกล้อกันอย่างชนิดถึงตัวระหว่างเชิดวุธกับเบล หัวหน้าคณะอันเป็นอเมริกันอาวุธโส เพียงแต่ยิ้ม ๆ ไม่สนใจอะไรด้วยนัก คริสเองก็เฉย ๆ ทำเป็นไม่เห็นเสีย แต่นายคือวันนี้เกิดอารมณ์หึงอะไรขึ้นมาไม่ทราบได้ จ้องมองตาเขียว แล้วกระซิบเสียงบอกว่า

“เฮ้! เบล ออกห่าง ๆ ไอ้หมอนั่นหน่อยซิ รำคาญลูกตาเหลือเกิน”

เชิดวุธได้ยืนดังนั้น ก็เลยยื่นจมูกไปหอมแก้มอิสซาเบล เอาดี้อๆ ต่อบหน้าต่อตาของทุกคนในกลุ่มนั้น เจตนาจะยั่วคิธ ซึ่งๆหน้า คิธคำรามฮึ่ม ผุดลุกขึ้นเดินปรีเข้ามาทันที เชิดวุธ ก็ทะยานขึ้นมาเตรียมพร้อมอยู่แล้ว พอดีกับที่เบลยืนขวางหน้า ของเหตุการณ์ที่กำลังจะทำท่าเป็นคิกหน้านางอยู่ในขณะนี้ มือ หนึ่งผลักอกคิธ อีกมือหนึ่งยันอกเชิดวุธผู้ยั้มรับอยู่แล้ว

“มุกก้อนหินโน้นเปลี่ยวตาดี ไป ‘กั๊ด’ กันตรงโน้นไป!”

หล่อนบ้วนปากบอก แล้วก็เดินสะบัดสะโพกตรงเข้าไปยัง รพินทร์ผู้กำลังอยู่ท่ามกลางคนของเขา โดยไม่สนใจจะหันกลับ มาดูเบื้องหลังอีก

บัดนี้ จึงเหลือแค่คิธ และเชิดวุธ ที่ยืนประจันหน้ากัน อยู่โดยสแตนลีย์และคริสติน่านั่งมองอยู่อย่างกึ่งรำคาญกึ่งขบขัน แต่ไม่ทันห้ามอะไรทั้งสิ้น

“ว่าไงพวก ไปพบกันหลังก้อนหินนั้นหน้อยดีไหม?”

นายทหารหนุ่มถาม

“อ้อได้ มาเลย วุธ”

นายผมทรงลานบิน ร่างยักษ์ พยักหน้า แล้วโยนไรเฟิล ประจำมือไปให้สแตนลีย์ลูบมือเข้าหากัน เดินล่องหน้าไปก่อน เชิดวุธหัวเราะก๊ากๆ ฝากไรเฟิลไว้กับคริส พอจะก้าวออกเดิน แม่ผมทองก็คว้าข้อมือไว้

“บ้า! วุธ คุณกับคิธ จะไปทำอะไรกันนะ”

“เรื่องของผม คุณไม่เกี่ยวหรอก ฝากปิ่นด้วยนะ เตียว ภา”

“อย่าห้ามหมาตัวผู้ที่กำลังได้กลิ่น ‘ฮี้ท’ ของตัวเมีย สองตัวนี่...”

สแตนลีย์บอกหน้าตาเฉย แล้วพยักหน้ากับเชิดวุธ

“ตามสบาย วุธ ระวังหน้อยก็แล้วกัน ตัวนายเล็กกว่าคือมาก”

“อ้อ ส.บ.ม. แปลว่า สบายมาก”

ว่าแล้วเชิดวุธก็ย่องตามหลังคือไปในทันทีนั้น คริสบ่นออกมาว่า

“เหลวไหลจริง ๆ สองคนนี่ เหมือนเด็กงั้นแหละ”

หล่อนลุกขึ้นในทันทีเหมือนกัน แล้วเดินตามหลังไปอีกคนหนึ่ง ส่วนสแตนลีย์นั่งเฝ้าตาหลังพิงก้อนหินตามลำพัง ส่วนเบลปรีดาหลับลงฉวยโอกาสพักผ่อน แม้จะชั่วขณะสั้น ๆ ก็ตาม ไม่เอานियมนิยายอะไรกับใครทั้งสิ้น...

คริสติน่าอุทานออกมาเบา ๆ อย่างผิดหวัง ระคนทุเรศ
เมื่อหล่อนย่องพ้นชอกบังของก้อนหินใหญ่ออกมา

ภาพที่เห็นแทนที่ชายสองคนจะกำลังตั้งท่ามวยตะลุมบอนกันอยู่ กลับปรากฏว่าพ่อสองคนนั้นนั่งหัวเราะระซิก ปรีกษาหารืออะไรกันอยู่บนซากต้นไม้ล้มไม่ห่างออกไปนัก อาการเต็มไปด้วยลับลม คิก ๆ คัก ๆ ผลัดกันผลักหัวซึ่งกันและกันอยู่ไปมา บางครั้งก็ปล่อยเสียงก๊ากออกมาอย่างชอบอกชอบใจ ทั้งคู่ไม่ทันเฉลียวใจคิด หรือหันมาเห็นหล่อน ผู้ซึ่งยืนโคลงหัวเท้าเอวมองอยู่

มาสะดุ้งโหยง วางหน้าตาเฉย เมื่อคริสเดินช้าๆเข้ามา
หยุดอยู่ตรงหน้าพร้อมกับเอ็ม16 ในมือ ที่เขี่ยไปมาระหว่างจมูก
ของทั้งสอง เชิดวุธเอามือปิดปากล้ากล้องป็นพ่นหน้าไป พร้อม
กับร้องเบาๆว่า

“เล่นบ้าๆ น้า คริส เรื่องอะไรเอาปืนมาแห่จมูกกันแบบ
นี้”

“หมาป่าเจ้าเล่ห์สองตัว!...” หล่อนว่า “นึกว่าจะมาพัดกัน
นิ้วแล้วหลังก้อนหินนี้ ที่ไหนได้ ดันมาลอบทำสัญญาลับตกลง
อะไรกันไม่ทราบ”

“ไม่ใช่ธุระอะไรของเธอสักนิด ตามออกมาทำไม”
คือบอกอ่อยๆ แล้วหันไปสบตาเชิดวุธ พวกกันหัวเราะคิก
คักขึ้นอีก

“ก็ตามมาหมายที่จะฆ่านะซิ ถ้าใครแพ้ ซิ! เรื่องกลับ
ตาลปัตรสิ้นดีเลย...บอกมาตามตรง มาปรึกษาอะไรกันอยู่ที่นี่
ท่าทางมีเลศนัยยังงิบอกไม่ถูก”

“ไม่มีอะไรรอกหน้า เธอกลับไปเสียเถิด ไป!”

“ไม่ไป! ต้องการจะดูคนสองคนที่วางท่ายักเลงโตเข้าใส่
กันแล้วก็อยากจะเห็นต่อยกันด้วย”

หล่อนบอกห้วนๆ ฉิวๆ ถอยห่างออกมา ทำเป็นปลด
ห้ามไกปืน แล้วกระชับแนวเอาจ้องอย่างเอาจริง พยักหน้าบอก
ต่อมาว่า

“เฮ้! ลูกชิ้น ทั้งสองคน แล้วต่อยกัน ถ้าไม่ต่อยยิ่งดับ
วะเบ็ดทั้งคู่”

ทั้งคิธ และเชิดวุธตาเหลือก เสียงนายผมทรงลานบิน
ร้องลั่นออกมาว่า

“เฮ้! คริส นี่เธอจะบ้าแล้วเรอะ...เล่นระย้าอะไรยังงั้น
ประเดี๋ยวปีนก็ลั่นออกมาเท่านั้น”

ทันใดนั้นเอง ชุ่มไม้ด้านหลังของคริสติน่า ผู้ยืนป็นหน้า
เครียดถือปืนจ้องทั้งสองอยู่ก็ถูกแหวกออกมา ร่างของใครคน
หนึ่งโผล่ออกมาประกบหลังอย่างรวดเร็ว และชั่วพริบตา ก็คว้า
เอ็ม 16 ในมือของแม่ผมทอง เสยปากลากล้องขึ้นสูงพลาจฉวย
หลุดไปจากมือของหล่อนอย่างง่ายดาย พร้อมกับพูดเรียบ ๆ ว่า

“อย่าล่อกันเล่นด้วยปืนครับ ชีวิตเราทุกคนเสี่ยงต่อ
สารพัดภัยอยู่แล้ว อย่าให้ต้องมาเสี่ยงเพราะการหยอกล่อกัน
แบบนี้อีกเลย”

รพินทร์ ไพรวลย์!

คริสติน่ายังยืนครึ่งยัมครึ่งบึ่งอยู่ คิธกับเชิดวุธถอนใจออก
มาได้อย่างโล่งอกพากันลุกขึ้นยืนแล้วยัมแห้ง ๆ พรานใหญ่หัน
ไปมองหน้าเงาของแม่ผมทอง จัดการปลักคันห้ามไกให้เข้าที่แล้ว
ส่งปืนคืนไปให้

“นี่มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นไม่ทราบครับ คุณสุภาพบุรุษสอง
คนนี่ถึงถูกคริสเอาปืนจี้แบบนี้”

คิธเพียงแต่หัวเราะ เชิดวุธรีบบอกว่า

“ผมก็ไม่รู้เรื่องเหมือนกัน ผมมีธุระมาคุยกับคิธอยู่ที่นี่
อยู่ ๆ แม่นี่ก็ย่องตามหลังเข้ามา เอาปืนบังคับให้เราสองคนต้อย

กัน...บ้าชะมัด ถ้าคุณไม่โผล่เข้ามาแย่งปิ่นเสี้ยก่อน สงสัยแม่
เอาจริง คือคงบังคับให้ผมกับคิธต้องฟาดปากกันแน่ๆ”

คริสติน่าไม่พูดอะไรอีก สบถฟอดแฟ่ดอยู่ในลำคอ
ค้อนสองคนนั้น แล้วหันมาผลักกรพินทร์เซไปก๊าวหนึ่ง จาก
นั้นก็เดินกลับออกไปโดยเร็ว หล่อนพบเพื่อนสาวยืนสูบบุหรี่อยู่
ก่อนแล้วตรงตำแหน่งที่ ดร.สแตนลีย์นอนเคลิ้ม ๆ อยู่ พอเหลือบ
มาเห็นเบลก็ยิ้มถามว่า

“เป็นไง ‘ด็อก’ สองตัวนั้น ‘ไฟท์’ กันไปถึงไหนแล้ว ใคร
แพ้ใครชนะ”

“บ้า!” คริสกระแทกเสียง หน้าบึ้ง “เธอนึกว่าเขาจะไป
‘กัด’ กันงั้นรึ? โหน่นแ่นะไปนั่งหัวเราะคิกคักหาหรือความลับอะไร
กันอยู่โน่น ระวังให้ดีเถอะ ตัวเองนั่นแหละจะกลายเป็นไส้กลาง
ของแซนด์วิช ระวังตัวไว้ด้วย”

เบลเบิกตาโต ซึ่ที่อกตัวเอง ร้องเสียงสูง

“ฉันทะเรอะ แซนด์วิช?”

“ก็ใช่ะซี ไส้กรอกสองดุ้น ประกบหน้าหลัง ซึ้นเนื้ออยู่
ตรงกลาง และเนื้อก็คือเธอนั่นแหละ”

“โเฮ้โฮ! เทอริฟิค!!”

แม่ผมแดงห่อปาก อุทานออกมา คริสปรายหางตามอง
ดูเพื่อนสาวผู้คะนองอย่างหมั่นไส้

“บ๊ิทช์!...อุบาทว์ทั้งสามคน!!...ว่าแต่เนี่ยแ่นะ อยู่ไม่อยู่นาย
หน้าหินคนนั้น ก็โผล่พรวดพรวดออกมาอย่างกะทันหัน แ่นง

ป็นจากฉันตอนที่ฉันจี้อีกับเชิดวุธอยู่บังคับจะให้ฟาดปากกัน เขาโผล่ออกไปได้ยังไง?”

เบลหัวเราะคิก ๆ

“ฉันเป็นคนไปบอกเขาเองแหละ ว่าอีเดียทสองตัวกำลังจะไปพัดกันอยู่หลังก้อนหินโน่น ให้เขาไปช่วยห้ามศึกที เพราะนึกว่าถึงยังไง เธอก็ห้ามผู้ชายตัวโต ๆ สองคนนั้นไม่ไหวหรอก อ้อ! นึกกลายเป็นว่าต่อหน้าเรา ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเข้าหากัน พอลับหลัง ก็ไปสุมหัวหาวิธีตกลงทำสัญญาอะไรกันเสียแล้ว ตลกสิ้นดีเลย คูนี่”

สแตนลีย์ผู้มีอาการเหมือนหลับ เปิดเปลือกตาขึ้นพร้อมกับอ้าปากหาว แล้วบอกห่าว ๆ ว่าเป็นว่า

“เธอ...ผู้หญิงสองคนอย่าโง่ไปหน่อยเลยนะ ไอ้สองตัวนั้นมันไม่พัดกันให้เสียเวลาหรอก มันรู้ทันกันอยู่แล้ว ไม่ว่าอะไรต่ออะไร ทำทางมันเข้ากันได้ดีเกินคาดเสียอีก พันธุ์เดียวกันเลย ได้กลิ่นผู้หญิงเป็นทนอยู่ไม่ได้ ถ้ามีคคุเทศก์นำทางของเราเป็นอย่างไอ้สองคนนี่แค่ครึ่งเดียวเท่านั้น หนทางเราจะสะดวกปลอดภัยไปรังกว้างนี้อีกมาก ความจริงก่อนจะเริ่มแผนการเดินทาง ฉันก็ว่าฉันคัดตัวเธอสองคนมาเป็นพิเศษแล้วนะ แต่ทั้งสองคนทำงานด้านนี้ไม่คืบหน้าไปแค่ไหนเลย สำหรับนายคนนั้น”

ประโยคหลังเป็นเสียงตำหนิจากหัวหน้างาน
ทั้งสองสาวเงยบกริบ...

ที่หลังก้อนหินใหญ่ เมื่อคริสสะบัดเดินไปแล้ว รพินทร์ก็หันไปทางอีกับเชิดวุธ

“ไปกันเถอะครับ บ่ายเต็มที่แล้ว ประเดี๋ยวจะเข้าไม่ถึง
จุดหมายก่อนคำ”

เขาเอ่ยชวนขึ้นง่าย ๆ โดยไม่สนใจที่จะสอบถามอะไรอีก
ทั้งสิ้น

หลังจากนั้น อีกเพียงไม่เกิน 5-6 นาทีเท่านั้น ขบวนทั้ง
หมดอันรวมทั้งฝ่ายนายจ้างและพวกลูกหาบที่เข้ามาสมทบพร้อม
หน้า ก็เริ่มเคลื่อนต่อ บ่ายหน้าลงต่ำ ตามไหล่้นั้น ชั่วไม่นาน
ก็ลงสู่ละเมาะในระดับพื้นราบ มองเห็นไร่ชากเก่าแก่ของพวกเขา
กะเหรี่ยงตะเคียนทองซึ่งเป็นไร่เลื่อนลอย และละทิ้งแล้วเต็มไปด้วย
หญ้าขึ้น สลับด้วยต้นลูกเดือยและข้าวฟ่าง มีรอยไถลงข้าง
เหยียบย่ำอยู่เต็มไปหมด ไม่มีวีแววของสัตว์สี่เท้าใด ๆ แฝวพาน
มาให้เห็นเลย นอกจากพวกกระทาตงที่ตกใจเสียงคนเหยียบย่ำ
ไปตามพื้นใบไม้และกระทบบกิ่งไม้แสกสาก บินให้เห็นอย่างตกใจ
นาน ๆ ครั้ง

รอบด้านของบริเวณไร่ร้างปนละเมาะที่เดินฝ่ากันไปนั้น
แลเห็นขุนเขาสูง ๆ ต่ำ ๆ ตระหง่านเงื้อมทั้งใกล้และไกลเป็นวงล้อม
รอบทิศไปหมด สภาพของพื้นที่เป็นแอ่งอยู่ในหุบเขา อากาศมี
ความชื้นสูงแต่ระอุอ้าวในเวลากลางวัน

ตะวันบ่ายแผ่ตัวเข้ากลีบเมฆลดความร้อนจาลงบ้างแล้ว
นกบางชนิดร้องด้วยเสียงดังประหลาด ได้ยินอยู่เป็นระยะแต่
มองไม่เห็นตัว รพินทร์ไม่เร่งฝีเท้านัก เดินนำอยู่เบื้องหน้าคณะ
นายจ้างโดยล้ำออกไปเล็กน้อย

ทุกคนสังเกตเห็นเขาสำรวจตามพื้นดินและบริเวณป่าที่ผ่านอย่างใคร่ครวญระมัดระวัง รอยเท้าข้างเหล่านั้นใหม่เหลือเกิน แสดงว่ามันเดินผ่านกันอยู่เป็นประจำ ต้นไม้ใหญ่บางต้นก็มีรอยถูกฉีกเปลือกไว้สดๆ รวมทั้งรอยลงงาด้วยความคะนอง และบางต้นก็ถูกล้มถอนรากถอนโคน ราวกับถูกรถแทรกเตอร์ไถ

“เรากำลังบ่ายหน้าเข้าหาหมู่บ้านทางด้านตะวันตกเฉียงใต้ อีกสักประเดี๋ยวจะผ่านดงกล้วย แล้วก็เข้าเขตที่ตั้งของหมู่บ้าน ซึ่งตอนนี้ร้างอยู่”

เขาบอกพึมพำกับพวกนายจ้างที่กระชั้นชิดมาด้านหลัง โดยไม่ได้หันหน้ามา นอกจากกวาดตาไปเฉพาะทิศทางเบื้องหน้า

“ตามแผนของคุณ เราจะต้องตามไปจนถึงที่พักแหล่งใหม่ของกะเหรี่ยงพวกนั้น ที่อพยพหนีช้างไม่ใช่รึ?”

สแตนลีย์ถามเบาๆ

“ครับ เพราะถึงอย่างไร เราก็คงยึดชัยภูมิหมู่บ้านร้างนั้นไม่ได้แน่ เพราะโขลงช้างเพิ่งเข้าทำลายเมื่อไม่กี่อาทิตย์มานี้เอง ตามที่ไอ้สามคนนั้นเล่าให้ฟัง นอกจากความย่ำแย่ของหมู่บ้านแล้ว ศพยังถูกทิ้งระเกะระกะไปหมด ป่านนี้คงกำลังเน่าเฟะส่งกลิ่นตลบไปหมด เพราะตายกันหลายสิบศพ พวกสัตว์ป่าคงจะลากไปกินไม่หมดหรอก อีกอย่างหนึ่งผมต้องการพบโปเมียะกับพวกนั้นด้วย...ว่าแต่ทางคุณเกิดครับ จะให้ผมนำผ่านเข้าไปยังซากหมู่บ้านนั้นเสียก่อน หรือจะตัดตรงไปยังที่พักใหม่ของพวกเขาตะเคียนทองเลย”

“เราควรจะไปตรวจดูร่องรอยความวิบัติ ที่ไอ้ช่างระยำ โขลงนี้ทำไว้ก่อนนะ”

“ถ้าจั้นก็ตามผมมาทางนี้เลยครับ เราจะตรงเข้าหายอดไม้ใหญ่สามยอดที่เห็นโผล่หน้าสูงอยู่ข้างหน้าโน้น แล้วตัดขึ้นขวามืออีกนิดเดียว ก็จะพบเส้นทางด่าน ซึ่งใช้เดินของพวกในหมู่บ้าน”

“แปลว่า คำนี เราจะต้องพักอยู่กับกะเหรี่ยงอพยพพวกนั้นหรือ?”

ผู้ถามคือคริสติน่า

“เราไม่มีเวลาพอที่จะคืบหน้าไปไกลกว่านี้ได้อีกแล้วก่อนตะวันตกดินวันนี้ คุณมีปัญหาอะไรหรือ”

หล่อนยิ้มจืด ๆ ขยับคอเสื้ออันเหนียวเหนอะไปด้วยเหงื่อ ซึ่งชุ่มแล้วชุ่มอีก แห้งแล้วแห้งอีก

“ฉันไม่มีปัญหาอะไรหรอก แต่อยากจะขอความกรุณาว่า ถ้าเป็นไปได้ ทุกครั้งก่อนพักในตอนค่ำ ขอให้ยี้ดไกล้ำน้ำเข้าไว้ก่อน คุณคงไม่ลืมว่ามีผู้หญิงอยู่สองคนในคณะเรา ทนอย่างอื่นทนได้ แต่ทนนอนหมักหมมโดยไม่ได้อาบน้ำตลอดคืนไม่ไหว ถ้าหากพอจะมีทางเลี่ยงได้บ้าง นี่เป็นเพียงคำขอร้องเท่านั้นนะ แต่ถ้าจำเป็นสำหรับคุณก็สุดแล้วแต่”

จอมมัคคุเทศก์ยิ้มออกมานิดหนึ่ง

“ผมเห็นใจครับ และเข้าใจความรู้สึกของคุณทั้งสองได้ดี เพราะเดินทางร่วมกับสภาพสตรีอยู่บ่อย ๆ พอจะรู้ถึงความต้องการได้ คุณไม่ต้องกังวลสำหรับแหล่งน้ำก่อนพักคำนี เพราะหน้าผาตรงถ้าที่โบเมียะขึ้นไปอาศัยพักช่อนอยู่ เป็นต้นลำธาร

ด้านเหนือขึ้นไป ซึ่งไหลผ่านหมู่บ้านตะเคียนทอง ขอให้สังเกตไว้อย่างหนึ่งว่า มีคนอยู่ที่ไหน ก็จะต้องมีแหล่งน้ำหรือลำธารเสมอ นี่เป็นกฎตายตัวไม่ว่าในเมืองหรือในป่า เพราะมนุษย์ต้องอาศัยน้ำ แต่ถ้าเลยห้วยเสือร้องเข้าดงดิบเมื่อไหร่ ผมไม่กล้าให้สัญญาว่าในทุกครั้งที่เราพักจะต้องมีแหล่งน้ำเสมอไป อย่าว่าแต่น้ำอาบเลย ต่อให้น้ำกิน บางทีอาจต้องอดกันบ้าง และดูเหมือนจะเป็นของแน่เสียด้วย”

“ขอบคุณ”

หล่อนพึมพำ สีน้าดีขึ้น เบลสาวเท้าขึ้นไปประกบเคียงคู่เขาเริ่มชวนคุยทันทีในระหว่างเดิน

“คุณมีผู้หญิงร่วมเดินทางกับคุณด้วยบ่อย เห็นบอกเมื่อคืน”

“แล้วยังไง?”

“เป็นความยุ่งยากสำหรับคุณมากไหม ในการมีผู้หญิงบุกป่าฝ่าดงมาด้วยเช่นนี้”

“แรกๆใหม่ ๆ ผมก็อึดอัดลำบากใจไม่ใช่เล่นเหมือนกัน”

เขาบอกมาเรื่อย ๆ เริ่มใช้ดาบเดินป่าที่คว้าติดมือมาจากพวกลูกหาบฟาดต้นหญ้าชน เป็ดทางสะดวกออกไป

“แต่พอเดินกันไปนาน ๆ ค่อนข้างชินบ้างแล้ว ผมหมายถึงผมคุ้นกับนิสัยตามธรรมชาติของผู้หญิง ส่วนเธอพวกนั้นก็คุ้นเคยกับความยากลำบากของการเดินทาง มันก็ไม่เกิดปัญหาอะไรขึ้น และผมก็ยอมรับว่า ผู้หญิงที่มีนิสัยการผจญภัยในป่า จะไม่เป็นภาระยุ่งยากให้ผมจนเกินไปนัก ถ้าจะพูดถึงความอดทน กล้าหาญ และคล่องตัวแล้วก็แทบจะไม่แพ้ผู้ชาย”

“ถามจริง ๆ เถอะ ไม่ต้องเกรงใจ เราสองคน จันทน์หมายถึงตัวฉันเองกับคริส เป็นภาระให้คุณมากไหม?”

“ไม่เลย คุณสองคนช่วยตัวเองได้ดีมาก เพราะอย่างน้อยก็คงจะผ่านการฝึกฝนอบรมในด้านนี้มาเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ตรงข้าม คุณทั้งสองกลับเป็นประโยชน์สำหรับคณะเดินทางเราอย่างมากเสียด้วย ผมไม่ทราบความสามารถในวิชาการทางเทคนิคโดยเฉพาะของคุณทั้งสอง แต่อย่างน้อยก็เห็นฝีมือแล้วว่าคนหนึ่งเป็นแพทย์ อีกคนหนึ่งเป็นผู้ช่วยแพทย์ และขึ้นชื่อว่าแพทย์แล้วเป็นที่ต้องการของทุกวงการ ตั้งแต่ในเมืองเจริญที่สุด จนถึงป่าลึกกันดารที่สุด”

เบลหัวเราะเบา ๆ ด้วยความพอใจอย่างเปิดเผย

“รู้สึกว่าคุณจะเลื่อมใส ให้เกียรติในวิชาแพทย์มากนะ”

“ใช่! แต่ก็ต้องประกอบด้วยศีลธรรมและจรรยาแพทย์ด้วย ถ้าไม่มีสองสิ่งหลังที่ว่านี้ แพทย์ก็คือผีสูบลือดคนไข้ ผมไม่สบายไปรักษาตัวในเมือง เงินผมก็ไม่ค่อยจะมี ถูกหมอดูตวาดแล้วก็เลี้ยงไข้ คือไม่ค่อยอยากจะรักษาให้หายขาดเร็ว ๆ ถ่วงเวลาไว้เพื่อให้ไปรักษาหวังรีดเงินบ่อย ๆ แพทย์แบบนั้นผมก็ไม่เลื่อมใสเหมือนกัน”

หล่อนจ้องหน้าเขา

“ดู ๆ ไปคุณก็เป็นคนน่าสงสารนะ บางขณะพูดอะไรซื่อ ๆ เหมือนเด็ก ๆ คุณไปถูกหมอระย้าที่ไหนทำกับคุณอย่างนั้น”

“เยอะแยะไป ในตัวอำเภอหรือจังหวัดที่ผมอาศัยอยู่นั้นแหละ ขนาดจะถามอาการของตัวเองหรือซื่อยา เขายังไม่บอก

ผมเลย นึกว่าผมเป็นคนป่า...จำเป็นอะไรจะต้องบอกชื่อยาให้เสียเวลา”

“แต่คงไม่ได้หมายความว่าถึงหมอผู้หญิงที่ชื่อ ‘ดาริน’ คนนั้นหรอกนะ”

รพินทร์สะอึก คอแข็งไป

“ฉันขอโทษ ถ้าหากว่าชื่อนี้ เป็นชื่อต้องห้าม”

หล่อนแผ่วเสียงอ่อนลง เอื้อมมือจับแขนเขาไว้ รพินทร์ ฝืนยิ้ม

“อย่าเอ๋ยถึงบ่อยๆ ก็ดี มิฉะนั้นผมอาจไม่มีแรงพาพวกคุณเดิน แล้วก็ดีไม่ดี...อาจคิดหนักกลับไปเสียเฉยๆ ถ้าอยากจะคุยกับผมก็คุยถึงเรื่องอื่นดีกว่า เรื่องส่วนตัวของคุณเองก็ได้”

“เรื่องส่วนตัวของจารสตรี มันก็ล้วนแต่เป็นเรื่องโกหกมดเท็จทั้งนั้น คุณก็รู้ทันอยู่แล้ว”

“คุณเองก็เป็นคนพูดตรงดีเหมือนกัน”

“ตรงมากนักก็ไม่ได้หรอก ผู้ชายบางคนเขาไม่ชอบ โดยเฉพาะผู้ชายไทย สมณะ ยึดมั่นอะไรแบบหัวโบราณนะ”

“ถ้าคุณหมายถึงผมละก็ ขอปฏิเสธว่าไม่ใช่ ผมชอบคุณนะเบล คุณเป็นคนคุยสนุก ตรงไปตรงมา คบง่าย”

“แล้วคริสล่ะ?”

“เขาเป็นคนซ่อนความรู้สึก จนน่ากลัว”

“แต่ก็น่าสนใจพอสมควรใช้ไหมสำหรับคุณ เขาสวยกว่าฉันมาก กิริยาท่าทีก็ดูจะกระเดียดๆไปในทางคนไทยประเภทเดียวกับคุณนั่นแหละ ฉันรู้ว่า你不ชอบผู้หญิงที่เป็นอเมริกัน ทั้งตัวอย่างฉันหรอก”

ประโยคหลัง หล่อนตัดพ้อเอาซึ่ง ๆ หน้า รพินทร์หันมา
มองตา แล้วยิ้มให้ รอยยิ้มชนิดนั้นทำให้หน้าที่เย็นกระด้าง
ประดุจหินของบุรุษผู้นี้ แลดูอ่อนโยนมีชีวิตชีวาขึ้น แม่ผม
แดงจ้องอย่างพินิจเหมือนจะค้นหาความคิดอ่านภายใน
หล่อนไม่พบเล่ห์กลอะไร นอกจากความจริงใจจากดวงตา
คมในกรอบลิกนั้น

และบัดนี้เอง อิสซาเบลก็เริ่มรู้สึกประหลาด ๆ เกิดขึ้นอย่าง
กะทันหัน หล่อนชักขยาดเกรงชายผู้นี้ขึ้นมาเสียแล้ว ทั้ง ๆ ที่ไม่
เคยมีความรู้สึกเช่นนั้นมาก่อน เขาไม่ใช่ผู้ชายประเภทคึดหรือ
เซ่ดวูธ หรือใครก็ตามที่หล่อนเคยพบเห็นมาก่อนแล้ว ตัวเองก็
เคยหยุดนิ่งอยู่เฉย ๆ ปล่อยให้เขาผู้นั้นเดินล่องหน้าไปก่อน ตาม
ทิศทางของเขา มารู้สึกอีกครั้ง เมื่อคริสติน่าเดินมาทัน คว่ำแขน
ให้ก้าวเดินไปด้วยกัน กระซิบบ

“เกิดอะไรขึ้น”

เบลสันศีรษะยิ้มจืด ๆ “ไม่รู้ฉันบอกไม่ถูกเธอเคยมีความ
รู้สึกแบบนี้ไหม คริส...นั่งตกปลาอยู่ริมฝั่งใช้เหยื่อล่ออย่างเดียว
แต่ปลาตัวนั้นไม่ได้มองไปที่เหยื่อเลย กลับมองทะเลดูผิวน้ำขึ้นมา
แล้วก็ยิ้มด้วย...ฉันมีความรู้สึกเช่นนั้นจริง ๆ!”

“เกี้ยวเหยื่อเสียใหม่ อย่าให้เบ็ดไพล่ออกไปให้ปลาเห็น!”

พร้อมกับกระซิบบ คริสลูบหลังเพื่อนสาวคู่หูเบา ๆ อย่าง
ปลอบใจ

ทั้งหมด ผ่านดงกล้วยที่กะเหรี่ยงตะเคียนทองปลูก
ไว้ บัดนี้หักย้อยยับล้มระเนระนาด ด้วยฝีเท้าไอ้ช้างมหาประลัย

โซลงนั้น ไม่มีผลพอที่จะอาศัยเก็บกินได้ ไม่ว่าแก่หรืออ่อน นอก
จากหน่อเล็กที่เพิ่งจะโผล่อกขึ้นมา ส่อเจตนาจงใจทำลาย มาก
กว่าที่จะเข้ามาหาอาหารตามปกติของมัน อุณหภูมิจะได้ ที่ห้าม
เพื่อนของมันอยู่ ชี้ให้ทุกคนดู พร้อมทั้งส่งเสียงบอกอย่าง
เคียดแค้น

ทุกคน ยืนมองดูความพินาศของไร่กล้วยนั้นอย่างปลง
สังเวช

“นายจะคิดยังไงไม่รู้ แต่ถ้าเป็นกู ต้องถล่มแม่มันทั้ง
โซลงเลย ยิ่งไม่ให้เหลือ”

ตาเฒ่าบุญคำสบถกับพรานลูกน้องของแก

ชั่วไม่นาน รพินทร์ก็ตัดทางขึ้นไปสู่เส้นทางเดินเล็ก ๆ
เรียบโล่ง แสดงว่าเป็นหนทางที่คนใช้เดินอยู่เป็นประจำ เมื่อนั้น
เอง ลมก็พัดหวนมานาสิกประสาทของทุกคนสัมผัสกับกลิ่นเน่า
เหม็นอย่างรุนแรง...ตลบไปหมด เหนื่อยอดไม้ข้างหน้าไม่ห่าง
ออกไปนัก แร้งฝูงเบื้อเรอ บินร่อนอยู่ไปมา พร้อมกับเสียงร้อง
ก๊อกรก๊ากของพวกมันได้ยินสนั่นไปทั่ว

จอมพรานหยุดรอกลุ่มนายจ้างของเขาที่ต้นกระหว่างใหญ่
ปากทางเข้าเขตหมู่บ้านตะเคียนทอง พอพวกนั้นมาถึงก็ถามว่า

“พอจะทนกลิ่นไหวไหมครับ เราเข้ามาทางใต้ลมพอดี”

สแตนลีย์โบกมือ

“ไม่เป็นไร รพินทร์ เข้าไปถึงที่เลย ผมอยากเข้าไปเห็น
สภาพของหมู่บ้านให้ชัดกับตา ตรวจดูให้ละเอียดเสียก่อนแล้ว

ค่อยไปพบกับพวกที่เหลือนตาย คุณรอบคอบมากที่ทำให้พวกเรากินอาหารกันเสียก่อนที่จะผ่านเข้ามาถึงที่นี่”

รพินทร์ไม่พูดอะไรอีกทั้งสิ้น หันไปโบกมือเป็นสัญญาณกับคนของเขาที่หาบของยืนรอรออยู่ ให้เคลื่อนที่ต่อไป ตัวเองก็ก้าวรุดไปเบื้องหน้าตามเส้นทางเดินนั้น โดยมีเชิดวุธและกลุ่มอเมริกันตามมาติด ๆ...

บนพื้นที่อันแลดูสูง ๆ ต่ำ ๆ แต่ก็เรียบโล่งแตกต่างไป จากสภาพของป่าใหญ่แวดล้อมรอบด้าน ลักษณะมองเห็นชัดในแวบเดียวว่าเป็นชุมชนกลางป่าดงลึก บัดนี้ได้ปรากฏอยู่ต่อสายตาของทุกคน ภายหลังจากเดินตามเส้นทางเล็กๆ เลี้ยวลดมาแก่งลำธารตื้น ๆ ที่อุดมไปด้วยหมู่หิน และต่างลุลยตัดผ่านข้ามลำธารนั้นไปยังฝั่งอันเป็นหมู่บ้าน

นอกจากกลิ่นศพ ที่เหม็นอย่างรุนแรงนั้นแล้ว สภาพของเรือนที่อาศัยซึ่งอยู่เรียงรายกันอยู่เป็นหย่อม ๆ ถูกรื้อออกมากองอยู่บนพื้นราพณาสูร แม้แต่เสาเรือนสักต้นก็ไม่มีเหลือ ถูกถอนทิ้งหมด

นอกจากฝูงแร้ง ที่เกาะอยู่บนต้นไม้รอบด้าน รวมทั้งบินมาเกาะบนอากาศในระยะทั้งเตี้ย และสูง ก็มีเสียงเห่าหอนของพวกหมาป่าดังอยู่ทั่วไป พวกมันกำลังพากันกัดแทะรุมกินอยู่ที่ซากศพ ซึ่งบัดนี้มองไม่เห็นเป็นรูปร่างลักษณะคนเสียแล้ว หากแต่เห็นก้อนเนื้อสีคล้ำ ๆ ชื้นอืด ส่งกลิ่นคละคลุ้ง จนแทบทนไม่ไหวสำหรับจมูกที่ไม่เคยชินมาก่อน กระจายเกลื่อนกลาดอยู่ทั่ว

ไปปะปนอยู่กับซากอันปรักหักพังยับเยินของเรือนประเทยยกพื้นสูง ฝาผนังเป็นผิวไม้ขัดประสานกัน และหลังคามุงแฝก

ก้าวแรกที่ทั้งหมดได้ธารขึ้นมาเห็นถนัด ก็พากันยืนจ้องไปในความหายนะของหมู่บ้านตะเคียนทอง อันเกิดจากการกระทำของโง่งมช่างโง่งมดำ มันตรงกับรายงานของกะเหรี่ยงรอดตาย 3 คน ที่เดินทางสวนลงมาพบทุกอย่างไม่ผิดไปเลย การปรากฏกายของคณะเดินทาง ดูเหมือนจะทำความหงุดหงิดพะว้าพะวังให้แก่กลุ่มสัตว์ป่าที่พากันมาแทะทิ้งศพเป็นอาหารราวกับจะมีการเลี้ยงฉลองใหญ่ นั่น แร้งยิ่งส่งเสียงดังขึ้นและหมาป่าที่เห็นวิ่งวักไขว่อยู่ไปมาราว 10 กว่าตัวทั้งเห่าและขู่บ้างแผ่นหลบไปคุ่มเชิงอยู่หลังไม้รก บ้างก็ยังหมอบหูลู่ แยกเขี้ยว

รพินทร์ก้มลงหยิบก้อนหินขนาดเท่ากำปั้นขว้างไล่พร้อมกับส่งเสียงตะเพิดเบาๆ เจ้าพวกหมาป่า ซึ่งไม่น่าไว้วางใจยิ่งกว่าฝูงอีแร้งจึงพากันวิ่งหนีหายไปหมด ซากบางซากเห็นเป็นกระดูกขาวโพลน

กลุ่มอเมริกันและเชิดวุธยืนตัวแข็งเงิบกริบกันไปหมด พวกพรานพื้นเมืองและลูกหาบทั้งหลายสบถครางกันแซ่ดในลำคอ แต่ก็ไม่มีใครส่งเสียงดังนัก และโดยไม้นัดกันไว้เลย พวกนั้นพากันปลดหาบออกจากบ่ากันชั่วคราวถืออาวุธกระชับที่ติดมืออยู่ในท่าเตรียมพร้อม แล้วเดินแยกกันออกไปตรวจดูตามซากของหมู่บ้านนั้นเป็นกลุ่มๆ

สแตนลีย์ยกมือขึ้นทำอาเมน เหมือนจะส่งทุกวิญญาณที่กลายเป็นศพ เพราะหนึ่คชภัยเหล่านั้นไม่ทัน ให้ไปสู่สวรรค์แล้วพูดออกมาแผ่วเบา

“ร้ายกาจมาก ไม่น่าเชื่อเลยว่า เป็นการกระทำของสัตว์
ดิรัจฉาน”

“สัตว์ดิรัจฉานที่มีวิญญาณผีชั่วร้ายเข้าสิงและบงการยัง
โง่งม ดื้อดองเตอร์”

พรานใหญ่ตอบในเสียงแผ่วต่ำเช่นเดียวกัน หน้าผากเป็น
ริ้วรอยย่น ตาหรี กราดซ้ำๆ ไปรอบด้านอย่างสลดใจ หมู่บ้านนี้
เป็นหมู่บ้านของชาวคอยที่มีความคุ้นเคยกับเขามากที่สุดอีกแห่ง
หนึ่ง ตามปกติแล้ว ถ้าเขามาถึง ไม่ว่าจะวันเวลาใด ผู้คนทั้ง
เด็กและผู้ใหญ่จะพากันวิ่งเกรียวกราวออกมาต้อนรับ ล้อมหน้า
ล้อมหลังเต็มไปหมดด้วยความรักนับถือ

แต่วันนี้ มีแต่ซากอันพินาศย่อยยับ และเศษเนื้อของซาก
ศพที่แสนสังเวช แร้งกับหมาป่าเท่านั้นที่พอจะเห็นอยู่บ้าง นอก
นั้นก็มิพวักแมลงและหนอน ตามพื้นดินมีรอยสัตว์อื่นๆ ที่เข้า
มาอาศัยซากศพเป็นอาหารเต็มไปหมดแม้กระทั่งเสือ แต่ระยะ
เวลายังไม่นานเกินไปนัก สัตว์ป่าเหล่านั้นจึงยังไม่สามารถ
ช่วยกันกำจัดซากศพให้หมดไปได้

อุ้งกับพะโต้ยืนกายสั่นเทา ส่วนสะเอ็งผู้นั่งอยู่บนแคร่
ซึ่งขณะนี้ถูกวางอยู่กับพื้น เอามือทั้งสองปิดตาอย่างสยดสยอง
พี่น้องโคตรญาติของพวกเขาทั้งสามทั้งนั้นที่กลายเป็นก้อนเนื้อ
เน่าๆ ส่งกลิ่นคุ้งและกำลังเป็นอาหารสัตว์เกลือกกลิ้งอยู่กลาง
ดินขณะนี้

บุญคำ เกิด จัน เส่พากันเดินตรงไปในรัศมีใกล้เคียง
พร้อมกับโคลงหัวอย่างอเนจอนาถใจ แล้วก็ช่วยกันตะเพิดไล่ฝูง
แร้งซึ่งดื้อดึงและกล้าคนมากกว่าพวกหมาป่า ใครจะแผ้วพาน

ผ่านเข้ามา ข้าไม่สนใจ จะจิกทั้งกินศพเหล่านั้นต่อไปตาม
ธรรมชาติของมันและส่งเสียงร้องอยู่เป็นทีน่ารำคาญ

“เหตุการณ์มันเกิดขึ้นก็วันแล้วนี่ จนกระทั่งเรามาเห็นอยู่
ในขณะนี้?”

คือถาม เอามือขยี้จมูกอยู่ไปมา

“กะดุกกับคำบอกเล่าของพวกนี้” รพินทร์ชี้ไปยังกะเหรี่ยง
ทั้งสามที่มาด้วย “ก็ประมาณสัก 5-6 วันเท่านั้น หรืออาจเป็น
วันเดียวกับที่เราเริ่มเดินออกจากหนองน้ำแห่งนี้ก็ได้”

“นี่ไม่มีวีแววว่าพวกกะเหรี่ยงที่รอดตายเหล่านั้น จะย้อน
กลับเข้ามาในหมู่บ้านร้างนี้อีกเลยหรือ?”

เบลเอ่ยถามขึ้นเหมือนกระซิบ เอายามาดม ประเภท
แอมโมเนียมาแตะะจมูกไว้เพื่อบีบกลิ่นอันชวนคลื่นเหียน ส่วน
คริสนั้นยืนนิ่งดูเฉย สติและความรู้สึกของหล่อนมันคงดีที่สุด
เชิดวุธทำริมฝีปากหุบหีบ เหมือนจะสวดหรือท่องอะไรอยู่คน
เดียว

“พวกนั้นคงไม่กล้าจะย้อนกลับมาดูที่หมู่บ้านนี้อีกเลยไม่
มีเวลาแม้แต่จะฝังศพพวกเขาได้ ปล่อยทิ้งไว้ในลักษณะเดิมหมด
ทุกอย่าง”

พรานใหญ่บอกแล้วหันไปส่งภาษาพูดความอะไรกับอุทะ
สองสามประโยค จากนั้นก็เรียกบุญคำเข้ามา ขอปืนเอ็ม 16 ที่
ให้สะพายอยู่ขึ้นมา ผลักห้ามไกออก ตั้งสวิตช์ยิงแบบกึ่งอัตโนมัติ
ชูล่ำกล้องขึ้นฟ้า

“ผมรำคาญพวกแร้งนี้เหลือเกินแล้วไอ้พวกหมาป่าก็หลบ
เข้าไปซุ่มดูเราอยู่ในเงาไม้รก จะยิงไล่มันไปเสีย ขออนุญาตด้วย

และผมจะยังเป็นสัญญาณไปในตัว เพื่อเตือนให้โบเมียะกับพวก
นั้นได้ยั้งเสียง รู้ว่ามีพวกเราผ่านเข้ามาแล้ว”

“เอาเลย รพินทร์ ผมเห็นไอ้หมาป่าพวกนั้นแล้ว ก็ชัก
ไม่แน่ใจว่ามันจะสนใจเฉพาะศพอย่างเดียวเท่านั้น คงไม่สนุก
แน่ แต่ละตัวใหญ่กว่าแอลเซเชียนเสียอีก”

สแตนลีย์พยักหน้าบอก...

รพินทร์เหนียวไกเอ็ม 16 จ่ายกระสุนขึ้นฟ้า เสียง
แผดเปรี้ยงกึกก้องไปทั้งราวไพรและหมู่บ้านผี สะท้อนก้องไกล
ไปกระทบขุนเขารอบด้านที่ล้อมอยู่ ผุ่งแรงตกใจ พากันบินแตก
ฮือขึ้นทั้งฝูง เปรี๊ยะที่สอง และที่สาม ทอดเว้นระยะห่างออกไป
รวมแล้วเป็นสัญญาณ 3 นัด ซึ่งเป็นกฎรู้กันระหว่างชาวป่าทั้ง
หลาย หมายถึงการบอกกล่าวหักทลายให้ทราบถึงการมาเยี่ยม-
เยือน

ร่างแผ่นบินขึ้นสูงหมด ส่วนเจ้าพวกหมาป่า และสัตว์กิน
ซากบางชนิดที่แอบแฝงคุมเชิงอยู่ในพงรกเหมือนจะดูท่าที่มนุษย์
ก็แผ่นกระเจิงป่าราบ บริเวณนั้นสงบเงียบลงอีกครั้ง มีแต่ผึ่ง
และต่อเท่านั้นที่ยังบินว่อนวนเวียนอยู่

ยิงเสร็จครบสามนัด เข้าห้ามไกส่งปืนคืนไปให้บุญคำสะ-
พายตามเดิม แล้วเขาก็หันมาบอกกับกลุ่มนายจ้างที่ยังยืนเกาะ
หมูกันอยู่

“อยากจะตรวจดูให้ทั่วไหมครับ หมู่บ้านนี้มีอาณาบริเวณ
ทั้งหมดประมาณ 3 เอเคอร์ บันไหล่เขา จำนวนบ้านก็อยู่ใน

ระหว่าง 50-60 หลังกาเรื่อน ใหญ่กว่าหมู่บ้านซึบบอนที่เราผ่านมาแล้ว”

สแตนลีย์ ดับกลิ่นด้วยชิการ์ แล้วสั่นหัว

“ไม่มีประโยชน์ เห็นแค่นี้ เรารู้แล้วว่ามันพินาศหมดสิ้นแล้ว แม้แต่เสาเรื่อน ไร่ข้างระยำนั่นก็ไม่ยอมให้เหลือไว้ มันช่วยกันถอนล้มหมด นี่คำนวณไม่ถูกเลยว่า ล้มตายกันสักเท่าไร?”

“ส่วนมากเป็นผู้หญิง กับคนแก่และเด็กที่หนีไม่ทัน กะว่าประมาณ 25 ถึง 30 คนเป็นอย่างน้อย...กะเกรียงสองคน นั้นเล่าว่ามันไม่ได้ดาหน้าเข้ามาทำลายหมู่บ้าน แต่ใช้วิธีล้อมบีบเข้ามารอบทิศทางเลย แล้วก็เดินลุย พวกนั้นคงจะยิงสกัดบ้าง แต่สังเกตไหมครับ ไม่มีซากช้างตัวไหนปะปนอยู่กับศพหรืออยู่ในเขตหมู่บ้านร้างนี้เลยแสดงว่าพวกมันไม่ถูกยิงล้มแม้แต่ตัวเดียวอาวุธของพวกนั้น อย่างเก่งที่สุดก็ลูกซองบรรจุกระสุนเก่าๆ ส่วนมากก็เป็นปืนแก๊ปอาณูภาพน้อยยิงได้ช้า...ช่วยตัวเองไม่ทันหรอก”

“นี่มันเป็นสงครามอาฆาตแค้นระหว่างสัตว์ป่ากับมนุษย์ที่เดียวนะ...มันผิดธรรมชาติสามัญเหลือเกิน”

คริสติน่าพึมพำออกมาอย่างสังเวช

“ฉันคิดว่า เราควรจะช่วยเผาหมู่บ้านร้างนี้เสียทั้งหมดเถอะ ไม่ควรปล่อยให้มันเป็นภาพที่ทุเรศลูกนัยน์ตาอยู่อย่างนี้ ฉันพอจะรู้นิสัยกะเหริยงดงอยู่บ้าง ถึงอย่างไรต่อไปข้างหน้า เขาก็จะต้องย้ายถิ่น ไม่หวนกลับมาวางรกรากอยู่ตรงตำแหน่งนี้อีกแน่นอน ไหนจะกลัวภัยจากช้างที่อาจหวนกลับมาเล่นงาน พวกเขาแบบเดิมอีก และไหนจะกลัวพวกภูตผีวิญญาน”

“ก็ไม่มีประโยชน์อะไรอีก”

รพินทร์ชัดเจนอย่างไม่เห็นด้วย

“เราไม่มีเวลาพอที่จะทำในสิ่งนี้ กว่าเราจะพาซากหมู่บ้านนี้ได้ทั้งหมดก็เสียเวลาไม่น้อย และเปลืองแรงงานไปเปล่า ๆ อีกอย่างหนึ่ง ถ้าปล่อยทิ้งไว้ ก็ยังเปิดโอกาสให้พวกที่เหลือตายย้อนกลับมารื้อค้นหาสมบัติในหมู่บ้านที่ถูกทำลายของเขา ซึ่งผมแน่ใจว่าคงจะเหลืออยู่บ้าง อย่างน้อยก็เกลือ และของใช้จำเป็นบางชนิด ถ้าเราเผาเสียก็เท่ากับเป็นการช่วยทำลายซ้ำเสียทั้งหมด”

จบประโยคของรพินทร์ ก็พอดีกับที่ทุกคนได้ยินเสียงปืนดังหลวม ๆ โพล่ง ๆ แว่วสะท้อนมาแต่ไกล ทั้งหมดชะงักหูฟังทันที เสียงจันร้องตะโกนออกมาว่า

“ไอ้โบเมียะแน่ มันได้ยินเสียงปืนจากเรา และยิงให้สัญญาณตอบมาแล้ว”

กลุ่มนายจ้างมองหน้ามัคคุเทศก์นำทาง เขาพยักหน้าลงป้ายแขนเสื้อเชิดเหงื่อบนหน้าผาก

“ใช่ครับ พวกนั้นแหละ ปานนี้คงกำลังรอเราอยู่”

“ถ้างั้นก็รีบไปกันเถอะ ไม่ต้องมาเสียเวลาตรวจดูอะไรอีกแล้ว มันก็ไ้ศพหน้าสังเวชกับรอยบ้านพังถล่มเหมือน ๆ กันหมดนั่นแหละ”

หัวหน้าคณะสั่งมาทันที

รพินทร์หันไปตะโกนกับคนของเขา พวกนั้นกลับเข้าประจำที่โดยเร็วหาบของขึ้นไหล่ อุ้ดะกับพะโตซึ่งรู้ล่วงหน้ามาก่อนคืออยู่แล้วว่าพวกของตนไปอาศัยหลบอยู่ที่ไหน ก็ออกเดิน

นำหน้าไปทันทีโดยไม่ต้องเตือน โดยห้ามสะเอิงบนแคร่ไปด้วย มีบุญคำเป็นเพื่อนคุมหลังไปติดๆ รพินทร์ก็บักกลุ่มนายจ้างเดินรวมไปด้วยกัน ในขณะที่พวกลูกหาบอยู่ตรงกลาง และมีเกิดจัน เส่ย คุมหลัง

ทั้งหมดเบี่ยงออกจากเขตหมู่บ้านร้าง ดัดขึ้นเขา โดยยึดตามแนวลำธารนั้นขึ้นไป หนทางไต่ไปในระหว่างก้อนหินใหญ่่น้อยที่งอกอยู่ริมธารน้ำ และป่ากรูกรังไปด้วยเถาวัลย์ แต่ก็เดินไปได้สะดวกพอสมควร

ชั่วไม่กี่อึดใจของการเลี้ยวพ้นจากบริเวณหมู่บ้านและขึ้นอยู่เหนือลม กลิ่นเหม็นอันคลื่นเหียนติดจมูก ก็จางหายไป

ทุกคนของฝ่ายนายจ้างมีความรู้สึกที่บอกไม่ถูกเมื่อผ่านเห็นรอยพิณาศของหมู่บ้านตะเคียนทองที่ผละพันกันมาหยกๆ

“คุณคิดไหม รพินทร์ ว่าถ้าไอ้เงี้ยวดำคว่ำลงเสียตัวเดียว ช้างป่าโขลงนี้จะสลายตัว และเลิกปฏิบัติการอันโหดร้ายทารุณกับชาวป่าชาวดอยแถวนี้เสียที”

ระหว่างที่ไต่แก่งหินกันอยู่ หัวหน้าเปรยถาม อย่างเต็มไปด้วยความคิดที่หาข้อยุติ หรือตัดสินใจอย่างไรลงไปได้

“มันเป็นสิ่งที่ทำนายอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น”

จอมพรานกล่าวออกมาจากความรู้สึกภายในแท้จริง

“ก่อนอื่น เราจะต้องเข้าใจถึงเหตุผลความจริงเสียก่อนว่า สิ่งที่เกิดขึ้นเหล่านี้ รวมทั้งที่ไปเกิดกับเราด้วย มันเกิดขึ้นเพราะอะไรกันแน่ มันไม่ได้หมายความว่าช้างเกเรอยู่

ไซลงหนึ่ง ปฏิบัติการจองเวรกับพวกชาวป่า ซึ่งถ้าเป็นกรณี
เพียงแค่นั้นก็ไม่น่าจะยากเย็นอะไร กำจัดจำไซลงตัวนำของพวกเขา
มันลงเสียตัวเดียว ทุกอย่างก็เรียบร้อย เหมือนๆ กับที่ผมเคย
เผชิญกับไซลงของไอ้แห้วในสมัยก่อนแต่เราแน่ใจหรือว่าต้นเหตุ
แท้จริงมันมาจากไอ้เงี้ยวดำ”

“คุณหมายถึงวิญญาณร้าย และพวกไอ้ผีดิบลักษณะ
ประหลาดๆ ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับช่างร้ายไซลงนี้ด้วย งั้นใช่
ไหม?”

รพินทร์นิ่งไปครู่ ลำบากใจอย่างยิ่งที่จะพูด

“ทุกท่านก็เห็นๆ อยู่แล้ว ว่ามันมีความเกี่ยวพันกันอย่าง
ลึกซึ้งที่เรายังหาบทพิสูจน์ไม่ได้ว่ายังงี้มายังงี้ ลำพังช่างซึ่งเป็น
สัตว์ป่าที่ดุร้ายก็จริง แต่ก็จะมีเล่ห์กลเพทุบายและแผนการ
ชั่วร้ายถึงเพียงนี้ จะต้องมียะไรมาสิงสู่ หรือชักนำแบบสะกดจิต
พวกมันไว้ให้ทำแบบนี้ การทำลายหมู่บ้านตะเคียนทองผมเชื่อ
ว่าต้องการผลสะท้อนให้ชาวนี้อ้วไปถึงผม และทำทนายผมให้
ออกมาเผชิญหน้ากับมันเสียมากกว่า เจตนามุ่งร้าย...มันน่าจะ
เจาะจงอยู่ที่ผมเป็นเป้าหมายสำคัญ โดยเปิดฉากาวีสร้าง
สถานการณ์ร้ายอื่นๆ ขึ้นในป่าแถบนี้ เป็นที่รู้กันทั่วไปว่า ผม
ปกครองดูแลอยู่ด้วยพละตินัย ถ้ามีเรื่องร้ายอะไรเกิดขึ้น ผมก็
จะต้องมีหน้าที่มาแก้ไขจัดการ ความจริงผมก็ว่า จะเลิกแล้วใน
เรื่องบุกป่าฝ่าดงลึกเข้ามาเป็นตุลาการตัดสินหรือว่าทำตัวเป็น
‘มือปราบ’ กลางดง แต่นี่มันก็ประจวบเหมาะๆ กับที่ผมเดินทาง
สวนขึ้นมามาพอดีเพราะงานสำคัญของพวกคุณนั่นแหละ”

“ถามจริงๆ ถูกระ รพินทร์ อดีตที่ผ่านมา คุณได้ไปสร้าง

ความขุ่นเคืองอาฆาตแค้นให้แก่ใครหรือ ‘อะไร’ มาก่อนบ้าง หรือเปล่า ชนิดที่มันจะต้องคอยหาโอกาสติดตามจองเวรคุณนะ?”

คริสติน่า ผู้ดูเหมือนจะเข้าใจความรู้สึกภายในของ เขาในขณะนี้ดีกว่าคนอื่น ถามเบาๆแทรกขึ้น และดูจะเป็น คำถามที่น่าจะแทงใจดำเขาได้มากที่สุด ขณะนั้นหล่อนใช้ มือเกาะใต้แก้มหันติดหลังเขามาทางด้านซ้ายมือ ห่างเพียงศอก เดียว และได้ยินเสียงพูดระหว่างเขากับดร.สแตนลีย์อย่างถนัด

“ผมเป็นคนมีเวรติดตัวอยู่มากที่มาเลือกอาชีพเป็นพราน ป่า เพราะอย่างน้อยที่สุด ก็ฆ่าสัตว์ร้ายมามาก หรืออย่างไม่มี อะไรเลย อาชีพประจำของผมหักสัตว์ป่าแทบทุกประเภทส่ง ขายให้แก่สถานีส่งสัตว์ออกนอกประเทศ นั้นมันก็เป็นบาปเวร ไม่ใช่อย่างน้อยทีเดียว แต่ก็ไม่รู้จะทำอย่างไร เพราะมันเป็นการยังชีพของผม”

เขาพูดด้วยสีหน้าเคร่งขรึม เต็มไปด้วยความกังวลลึกแฝง ซ่อนอยู่ภายใน

“ถ้าพวกคุณเรียนรู้ในเรื่องกฎแห่งกรรม คุณก็อาจเข้าใจ ในสิ่งที่ผมพูดนี้ได้ดี พรานป่า ไม่ว่าจะฝีมือยิ่งใหญ่สักขนาด ไหน ถ้ายังไม่เลิกอาชีพรังแกสัตว์เสียก่อนในเวลาอันควร โดย ปล่อยให้กาลเวลาล่วงสลายเกินไป ผลสุดท้ายตัวเองนั้นแหละจะ ต้องมีอันเป็นไปอยู่ในป่า หมองูตายเพราะงู พรานป่าก็ตาย เพราะป่า นี่เป็นเรื่องจริง ส่วนอีกประการหนึ่ง ในบรรดาป่าที่ ผมบุกบั่นฝ่าฟันมาแล้วหลาย ๆ แห่งก็เต็มไปด้วยความอาถรรพณ์ ลึกลับ เต็มไปด้วยมายามนต์มืด ความพิสดารเหนือกฎเกณฑ์

ของธรรมชาติทั่วไป ผมเคยไปทำลายล้างอาถรรพณ์ เคยต่อสู้กับมันมาแล้ว เมื่อผมเป็นฝ่ายชนะ ผมก็ผ่านพ้นมันรักษาตัวรอดมาได้ ความพินาศพ่ายแพ้เป็นของสิ่งสลับเหล่านั้น จึงเป็นไปได้อยู่เหมือนกันที่มันรอคอยจองเวรผมอยู่ ถ้าหากมันได้โอกาสเมื่อไหร่ สมมุติให้เข้าใจง่าย ๆ เคยมีแซมเปียนโลกที่ไหนบ้างไหมจะไม่ถูกทำชิงตำแหน่ง มันขึ้นอยู่แต่เพียงว่าจะรักษาตำแหน่งไว้ได้นานสักเท่าใดเท่านั้น คนมี ‘ดี’ ก็ต้องถูก ‘ลองดี’ อยู่รำไปนั่นแหละ”

“ทำไมคุณไม่บอกกับเราเสียให้กระจ่างให้หมดว่า คุณเคยไปทำลายล้างมนต์มีดอาถรรพณ์ไว้ที่ไหนมาก่อนบ้าง จินว่าคุณผู้ตัวคุณเอง เข้าใจเหตุการณ์ลึกลับครั้งนี้ได้ดีที่สุด แต่ไม่ยอมเปิดเผยกับเรา”

“เอาละ ให้ผมได้แน่ใจอีกสักนิด แล้วผมอาจอธิบายให้พวกคุณฟังโดยละเอียดว่า สาเหตุมันควรจะมาจากอะไร แต่ตอนนี้ผมยังไม่แน่ใจ มันมีเรื่องเกี่ยวโยงกันซับซ้อนมากกับการเดินทางครั้งล่าสุดของผม และถ้าผมอธิบายหรือเล่าให้ฟัง พวกคุณจะต้องไม่หัวเราะเยาะ เห็นว่าผมเสียสติเอาเรื่องเหลวไหลอะไรมาพูด”

ในที่สุด เขาก็ตัดสินใจแยมบางส่วนออกไป

“เราอยากจะให้คุณเล่าให้ฟัง ในทันทีที่เรามีโอกาสได้พักผ่อนคืบนี้เลย จะได้ไหม อย่างน้อยที่สุดก็จะได้ช่วยกันคิดหาทางออกแก้ไข หรือเตรียมรับมือได้ถนัดขึ้น ไม่งั้นพวกเรา ก็เป็นไก่ตาแตกอยู่นี่เอง เราเชื่อในภูมิหลังของคุณที่เป็นคนได้ รับการศึกษาดีมาแล้ว และผ่านโลกเจริญขีดสุดมาแล้ว เพราะ

ฉะนั้นไม่ต้องเกรงไปว่า เรื่องอะไรก็ตามที่คุณจะเล่าให้เราฟัง ไม่ว่าจะฟังดูแล้วเหลือเชื่อสักเพียงไหน เราจะไม่มีวันหัวเราะเยาะคุณเลย แต่จะฟังด้วยความเคารพในเหตุผล และช่วยกันวินิจฉัย”

หัวหน้าคณะพูดด้วยน้ำเสียงปลอบโยน เป็นกันเองที่สุด

“ถ้าเช่นนั้นขอให้ผมได้มีโอกาสใคร่ครวญพิจารณาเพื่อตัดสินใจอีกครั้งภายในคืนนี้ บอกให้ทราบล่วงหน้าก่อนเลยว่า เราทั้งหมดไม่ได้เผชิญหน้ากับโคลงช้างป่าอันเป็นแค่สัตว์ดิรัจฉานเท่านั้นมันเป็นแต่เพียงพลังงาน ‘ภายนอก’ ที่มันนำมาใช้ แต่เรากำลังเผชิญหน้ากับวิญญาณร้าย ซึ่งมีสภาพเป็นอมตะ วนเวียนหมายจONGL้างจONGผลาญผมอยู่โดยไม่ยอมไปผูกไปเกิดหรือว่าสลายตัวเสื่อมความทรงจำไป มันเป็นพลังงานของกระแสดิจิตที่กล้าแข็งที่สุด แต่ผมก็พร้อมแล้วที่จะรับมือกับมันในทุกรูปแบบ ขณะนี้รู้แน่ ๆ แต่เพียงมันเปรียบเสมือน ‘มารผจญ’ คอยขัดขวางสกัดกั้นไม่ให้ผมทำงานให้พวกคุณได้ถนัด และจ้องจะคอยทำลายล้างลิดรอนคนของเราไปตามลำดับ ชนิดที่ถ้าพลาดเมื่อไหร่เป็นเสร็จมันเมื่อนั้น พวกเราทั้งหมด ตกอยู่ในเขตอันตรายขีดสุด ขอให้สำนึกไว้อย่างนี้ก่อนก็แล้วกัน”

เชิดวุธพอจะรู้ความลับอยู่ก่อนบ้างแล้วเงยบกริบ แต่อเมริกันทั้งสี่คนมองที่เขาเป็นตาเดียว แล้วเปลี่ยนไปแลตากันเองอยู่ไปมา

“รพินทร์ คุณพูดอะไรทำให้พวกผมอยากรู้ความจริงที่มันแอบแฝงอยู่เบื้องหลัง จนแทบทนไม่ได้อยู่แล้ว”

พ.อ.คีธร้องขึ้น

“เราจะไปสมทบกับโบเมียะ และพวกที่รอดตายตรงเชิงผา นั้น...”

เขาตัดบท

“แล้วรอดูว่าคืนนี้จะเกิดอะไรขึ้นอีก โดยเราจะวางแคมป์รองรับเหตุการณ์อยู่ เชิงหน้าผาใต้ถ้ำที่โบเมียะหนีขึ้นไปอาศัยอยู่ ถ้าไม่เกิดอะไรขึ้นเลย พรุ่งนี้เช้าเราจะเดินทางต่อไปตามเส้นทางของเราโดยไม่หยุดยั้ง หรือให้อะไรมาเป็นอุปสรรคเสียเวลาและจะแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าเป็นเปลาะไปอย่าง ที่ตกลงกันไว้แต่แรกแล้ว ผมจะไม่ตามล่าไอ้จาดำ หรืออะไรทั้งสิ้น เว้นแต่จะปะหน้ากันกลางเส้นทางของเรา สำหรับโบเมียะกับพวก ไม่มีอะไรต้องห่วง มันก็คงจะเหมือนกับไอ้เสือกินคนที่จับบอนนั้นแหละ คือมันผละจากกะเหริ่งพวกนี้ และมุ่งตามเล่นงานเราแทน ไม่ต้องไปตามล่ามันให้เสียเวลา มันจะเป็นฝ่ายล่าเราเอง ถ้าผมเข้าใจไม่ผิด”

ทั้งหมด ถึงแก่ตะพักตอนหนึ่งของลำธาร ที่มีลักษณะเป็นน้ำตกน้อยๆ อุดมไปด้วยหวาย และกล้วยไม้ป่าออกดอกสะพรั่ง เสือดำตัวหนึ่งนอนหมอบอ้าปากแดงฉานอยู่บนคาบไม้ที่จะเฉียดผ่านไป ระยะห่างประมาณ 25 เมตร บุญคำซึ่งเดินเฝ้าอยู่เบื้องหน้าเหลือบขึ้นไปเห็นเสียก่อน ตบขาทางเกว ส่งเสียงตะเพิด ‘ฮู้วว์’ ลั่น มันแหกเสียงร้องว๊าก แล้วแผ่นลงกับพื้น ลับหายไปหลังก้อนหินอย่างรวดเร็วเกินกว่าที่ฝ่ายนายจ้างอเมริกันจะทันเห็น นอกจากได้ยินเสียงร้องของมันเท่านั้น

ความเริ่มจะเคยชินกับภัยในป่า ทำให้คนเหล่านั้นไม่สนใจ
ตื่นเต้นอะไรนัก ต่อมาก็ถึงพื้นราบสูงทอดขึ้นไปสู่หน้าผาชัน
ของลูกเขาขนาดย่อมๆ ลูกหนึ่ง เสียงบุญคำบ้องปากกู่โหวกๆ
ขึ้นไปก่อน อืดใจเดียวก็ได้ยินเสียง ‘วู้ๆ’ ตอบลงมา

ชาวปากลุ่มหนึ่ง ประมาณ 4-5 คน ปราบกฏตัว
เดินลงหน้าผาชันสวนทางลงมาอย่างรวดเร็ว โบกปิ่น
แก๊ปในมืออยู่หย้อยๆ พร้อมเสียงตะโกนท้าทายอย่าง
ยินดีขีดสุดในระหว่างที่พวกของรพินทร์ได้ทางขึ้นไป...

47

ทั้งสองฝ่าย พบกันระหว่างละเมาะไม้ที่เต็มไปด้วยโขดหิน เสิงหน้าผาสูงชันที่ดะรห่าน
เงื่อนขึ้นไป จากการที่ฝ่ายหนึ่งแล่นลงมา ส่วน
อีกฝ่ายหนึ่งสวนขึ้นไปหา เสียงตะโกนพูดจาระหว่างทั้งสอง
ฝ่ายแผ่แผดไปหมด ซึ่งกลุ่มนายจ้างฟังไม่รู้เรื่อง มันดัง
จ๊อกแจ๊ก โวกวักแยกสำเนียงไม่ได้ เป็นลักษณะของคนซึ่ง
ได้พบกันอย่างปรีดาปราโมทย์ชนิดที่ไม่คาดฝันมาก่อน

คนที่วิ่งนำหน้าลงมาก่อนนั้นตรงเข้าไปจับมือรพินทร์เขย่า
อยู่ร่ำ ๆ ส่งภาษาลังเล้งเร็วปรือ ลักษณะจะเป็นหัวหน้ากลุ่ม ส่วน
ที่ติดตามมาเหล่านั้น ก็ปราดเข้าไปหาพรานพื้นเมืองของรพินทร์
อย่างลึงโลด แล้วก็เข้าไปรุ่มล่อมกันอยู่ที่แคร่ของสะเอ็งซึ่งถูกระ
กับพะโต้ห้ามกันมา

อเมริกันทั้งสี่และเชิดวุธ ยังไม่สามารถจะทำอะไรได้ในขณะนี้ นอกจากยืนมองดูสภาพของการพบปะทักทายกันอย่างอลหม่านนั้นเงียบๆ แต่จากการสังเกต ก็จะทราบได้ชัดโดยไม่ต้องมีใครอธิบายว่า กะเหรี่ยงกลุ่มนั้นประหลาดใจและดีใจเหลือเกินที่จะกล่าวได้ ในการที่พบริพินทร์ ไพรวลย์ ยกพลพรรคกันมาเป็นขบวนเช่นนี้ ทุกคนเหล่านั้นเห็นได้ว่าซุบซิดอิดโรย และเต็มไปด้วยอาการผวาหวาดอย่างประสาทเสีย แล้วอยู่ๆ ก็เหมือนกับจะมองเห็นพระเจ้ามาโปรด ท่ามกลางความหวาดวิตกหวั่นเกรงภัยในขณะนี้

ไม่เพียงแค่ว่า 4-5 คน ที่วิ่งลงมาหาเท่านั้น อึดใจต่อมาทุกคนของฝ่ายนายจ้างก็มองเห็นเงาของชาวคอยค้อยๆ ปรากฏออกมาจากหลังหินผาด้านบน มันมีทั้งเด็กและผู้หญิงโผล่ออกมาทีละคน สองคน ตามซอกโพรงต่างๆ ทัวไปหมดแล้วก็ส่งเสียงเจี๊วจ้าวบอกกันต่อๆ จากนั้นก็ได้ลงมาเป็นทิวแถว เพื่อตรงเข้ามาหาคณะที่เพิ่งจะเดินทางมาถึง

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า กะเหรี่ยงหมู่บ้านตะเคียนทอง ซึ่งจำเป็นจะต้องย้ายถิ่นมาอาศัยเป็นมนุษย์ถ้ำตามซอกเขาสูงชันเหล่านั้น จะปิติยินดีสักเพียงไหนที่มองเห็นจ้าวแห่งอาณาจักรไพร ซึ่งพวกเขาเหล่านั้นเคารพนับถือ เดินทางมาถึงชนิดเป็นขบวนหรือคาราวานใหญ่

ปริมาณของคนเหล่านั้นที่ได้หน้าผาลงมาเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เข้าห้อมล้อมขบวนเดินทางเต็มไปหมด สภาพอันเคยเงียบสงัดของสถานที่ซึ่งดูเปลี่ยวเปล่า บัดนี้เอ็ดตะโรอื้ออึงไปหมดทั้งดิน-คอย

“ดูเขาเป็นที่รักนับถือ เป็นชีวิตจิตใจของพวกนั้นเสียจริง ๆ”

สแตนลีย์พูดเปรยออกมาเบา ๆ กับพรรคพวกของตน ขณะที่พยักหน้าไปยังมัคคุเทศก์นำทาง ท่ามกลางการห้อมล้อมของกะเหรี่ยงดอยที่เหลือรอดตายเท่านั้น

‘คิง อ็อฟ จังเกิ้ล!’

เบลพืมพำ พร้อมกับกระตุกไหล่ชนิดหนึ่ง ส่วนคริสยีนห์รตามองดูสภาพอันซุลมุนจอแจนั้นเฉยนิ่งอยู่ เชิดวุธสอดมาว่า

“ก็ไม่น่าสงสัยอะไรเลยนี่ ถ้าเขาไม่ใช่ ‘คิง อ็อฟ จังเกิ้ล’ เราก็คงไม่จ้างเขามาในครั้งนี้หรอก จริงไหม?”

“นั่นมันทำอะไรของมันหาเสียงเตรียมเลือกผู้แทนราษฎรหรือยังไงหว่า”

คือพูดอย่างมีอารมณ์ขัน บั๊ยปากไปยังจอมพรานซึ่งบัดนี้เกือบจะถูกบังมิด อยู่ในท่ามกลางชาวดอยทั้งหญิงชาย เห็นแต่หมวกสักหลาดของเขาเท่านั้นที่โผล่สูงเด่นขึ้นมา

ขณะนั้นเองจันเดินนำหน้าขบวนลูกหาบเดินตรงเข้ามา พร้อมกับบอกนายห้างใหญ่ว่า

“พรานใหญ่ บอกให้พวกเราวางแคมป์อยู่ตรงเชิงผานี้แหละ เราจะจัดที่เหมาะ ๆ กันตรงนี้ พวกนายห้างพักผ่อนได้แล้ว”

ว่าแล้ว สมุนซ้ายของรพินทร์ ก็สั่งการโหวกเหวกกับลูกหาบ คนเหล่านั้นปลงของลงทันที เตรียมตัดไม้ถางพง กวาดพื้น

กันอย่างคล่องแคล่วรวดเร็วโดยไม่รอช้า มีกะเหรี่ยงตะเคียนทอง
อีกกลุ่มใหญ่เข้ามาช่วยกันตัดไม้หาฟืนมาเตรียมไว้ให้ด้วย แสดง
ว่าให้การต้อนรับร่วมมืออย่างเต็มที่

คริสร้องถามจันว่า

“จัน! ตัวพราวนใหญ่นั้นเขากำลังทำอะไรอยู่นะ พวกนั้น
ล่อมไปหมด จะเล่นร่ำวงหรือยัง?”

จันยิ้มฟัง มีอารมณ์ครึกครื้นพอที่จะเข้าแหม่มผมทองกับ
แหม่มผมแดงว่า

“ปู่ย่าหลี่ตีกลองประชุม! ชาวบ้านต่างมาชุมนุม...แหะ!
แหะ! แหม่มจะไปร่ำวงกะพวกนั้นด้วยก็ได้นี่ชะรับ”

คริสจู้ปากเบาๆ แต่อดหัวเราะไม่ได้ในความทะเล่ของ
จัน

“ฉันถามว่า เขาจะทิ้งพวกเราให้อยู่ที่นี่ตามลำพังยังงั้นะ
เหรือ แล้วเกิด เส่ย กับบุญคำ ก็พลอยหายไปในกลุ่มพวกนั้น
ด้วย”

“เดี๋ยวพราวนใหญ่กับพวกนั้นก็มาครับ”

จันยังคงยิ้ม แต่พูดเป็นงานเป็นการขึ้น

“เชิญแหม่ม กับนายห้างทั้งหลายพักก่อนเถอะ คินนี้เรา
จะอยู่กันตรงนี้แหละ พวกนั้นดีใจกันมาก ที่เห็นนายรพินทร์กับ
พวกเรา แล้วก็เห็นพะโต้อูอะ กับสะเอ็งกลับมาด้วย นายรพินทร์
มีเรื่องที่จะสอบถามพวกนั้นมาก แต่เดี๋ยวก็นคงจะพานายบ้าน
เข้ามาพบ สั่งให้ผมจัดการวางแค้มป์ก่อน คินนี้เราก็นคงจะสนุก
กันอีกคินแน่ละครับ”

“สนุกด้วยการก่อไฟร่ำวงกับพวกนี้นะเหรือ?”

เชิดวุธถาม มองตาเป็นมันไปยังกะเหรี่ยงสาวรุ่น ๆ ในเสื้อ
กระโปรงทรงกระสอบสีขาว รูปร่างอวบอืดที่ยืนเรียงรายกันอยู่
จันทวีเราะะ คราวนี้ไม่แจ่มใสสัก

“ไม่ใช่สนุกกว้างหรอกครับ นายทหาร แต่สนุกกับการ
รับมือกับกองทัพช้าง...เจ้าพวกนี้บอกเราว่า เมื่อคืนนี้มันยกกัน
มาประมาณ 50-60 ตัว เต็มลานเชิงผานี้ไปหมด ส่งเสียงร้อง
ลั่นป่า พยายามจะไต่เขาขึ้นไปบนถ้ำโน่นให้ได้ ล้อมไว้ตั้งแต่
ตอนห้าทุ่มจนถึงเกือบสว่างถึงได้ถอยหายเข้าป่ากันไปหมด ถ้า
คืนนี้มันหวนกลับมาอีก พวกเราก็คงจะได้รำกะช้างสนุกกันดับ
แลบทีเดียว”

“ตายหะ! เมื่อคืนนี้มันยกกันมาที่เชิงผานี้?”

เชิดวุธร้อง ทำตาโต

“พวกนั้นบอกงั้นครับ”

อเมริกันทั้งสี่คนหันไปพูดกันเองแซ่ด ในข่าวที่ได้รับ คือ
แยกว่าเพื่อน เพราะฟังภาษาไทยไม่ถนัด พอแปลแปลความให้
ฟัง ก็ร้อง

“วาว! ไฉ่ตีบไปเล่นงานลูกหาบของเราสองคนทางโน้น
ส่วนไฉ่ดำดำแยกโขลงมาหมายจะปีนขึ้นไปขยี้กะเหรี่ยงพวกนั้น
อีก ทั้งๆที่หนีกันขึ้นไปอยู่บนถ้ำหมดแล้ว พระเจ้า! ทำไมมัน
ร้ายกาจขนาดนี้”

แล้วก็สบถคำหยาบตามนิสัย

“แล้วรพินทร์นี่ก็ยังไ้ถึงให้พวกเราตั้งแคมป์อยู่ตรงบริเวณ
นี้ มันไม่น่าจะปลอดภัยเลย ทำไมเราไม่เคลื่อนขึ้นไปอยู่บนที่
สูง ซึ่งมีชัยภูมิดีกว่านี้”

สูงตระหง่านขึ้นไปโดยมีต้นไม้ขึ้นแซมอยู่ประปรายห่าง ๆ กัน หากจะปีนขึ้นไปก็ต้องอาศัยไต่ตามแง่มุม และเหนี่ยวตามกิ่งไม้และเถาวัลย์เหล่านั้นขึ้นไปเป็นระยะ ๆ เป็นมุมอับพอที่จะอาศัยหลบภัยจากช้างได้ เพราะสัตว์ใหญ่น้ำหนักตัวมาก อย่างไ้พวกคชสารไม่สามารถจะไต่หน้าผาลักษณะเกือบจะเป็นมุม 90 องศา กับพื้นได้ กะเหรี่ยงหนีตายเหล่านั้น เลือกมายึดชัยภูมิเพื่อเอาชีวิตรอดได้ถูกต้องแล้ว

ตำแหน่งที่รพินทร์สั่งให้วางแคมป์อยู่บนบริเวณที่โคกสูงติดกับหน้าผา ห่างออกไปเพียงไม่เกิน 20 เมตร โดยหันหลังเข้ากำแพงภูเขานั้น หากเกิดความจำเป็นจนตัวจริง ๆ ขึ้นมาทุกคนก็อาจจะล่าถอยหนีขึ้นไปยังบริเวณผาตัดซึ่งเต็มไปด้วยโพรงเก็บนั้นได้

ภายหลังพิจารณาดูอย่างรอบคอบแล้ว หัวหน้าคณะเดินทางคันหาระเบิดนิวเคลียร์ก็มีความเห็นว่า จอมพรานตัดสินใจวางแคมป์ได้ถูกต้องแล้วที่มายึดตำแหน่งนี้โดยไม่จำเป็นจะต้องปีนขึ้นไปอาศัยอยู่บนถ้ำเหมือนกะเหรี่ยงอพยพพวกนั้น เพราะถ้ำที่น้อยที่สุด ก็เกาะกะข้าวของสัมภาระที่มีมาด้วยอย่างมาก และการพักผ่อนจะไม่สะดวกเท่าที่ควร หากจะต้องไต่ขึ้นไปพักอยู่ในซอกใดซอกหนึ่งของหน้าผานั้น

ราว 10 กว่านาที พรานใหญ่ก็เดินตรงมายังคณะของแก๊งที่หนึ่งพักรวมกลุ่มกันอยู่ โดยมีกะเหรี่ยงกลุ่มหนึ่งเป็นพาหนะกรรจล้นเดินตามหลังมาด้วยคนที่ติดตามเบื้องหลังรพินทร์

อย่างใกล้ชิด โปกผ้าแดง สะพายปืนแก๊ปยาวท่อมหัว รูปร่าง
ผอมเกร็ง กะทัดรัด อายุประมาณ 50 ปี

“ถ้าทายไม่ผิด คนที่โปกผ้าแดงนั้น น่าจะเป็นหัวหน้า
หมู่บ้านที่ชื่อโบเมียะ”

คริสสะกิดให้พรรคพวกดู พร้อมกับกระซิบ

แล้วก็จริงดังว่า เมื่อพรานใหญ่นำคนดอยกลุ่มนั้นมาถึง
ก็บอกว่า

“โบเมียะ นายบ้านตะเคียนทองครับ! เขายินดีมากที่พวก
เรามาถึง และขอบคุณพวกคุณอย่างสูงที่กรุณาช่วยชีวิตสะเอง
ไว้ได้ รวมทั้งช่วยกันหอบหิ้วมาส่งจนถึงที่นี่ เราจะได้ข่าวเรื่อง
ของไอ้จาดำจากพวกเขาพอสมควรทีเดียว”

ทุกคนของฝ่ายนายจ้างยิ้มให้แก่นายบ้านตะเคียนทอง
และกะเหรี่ยงที่ติดตามมากลุ่มนั้น

“ก็คงไม่ต้องสงสัย ว่าพวกนี้พูดภาษาไทยไม่ได้เลย”

คริสติน่าเปรย รพินทร์ไม่ตอบว่าอะไร เพียงแต่ยิ้มนิด
หนึ่งขณะนั้น เสียงห้าว ๆ ของสแตนลีย์ ก็ดังมาปนหัวเราะอย่าง
มีไมตรีว่า

“ชิตดาวน์ เฟรนด์ส!”

จอมพรานหันไปพูดกับคนพวกนั้น โบเมียะ และพวกที่
ตามมาด้วยอีกสามคน หย่อนกายลงกับพื้น บางคนขัดตะหมาด
ห่างจากระยะที่ฝ่ายนายจ้างอเมริกันและเชิดวุธนั่งกันอยู่ก่อนแล้ว
แค่สองวา พอจะสนทนาปราศรัยกันได้โดยผ่านลำม สีหน้าของ
คนเหล่านั้น แม้จะซุบเซียวอิดโรย แต่บัดนี้ก็เต็มไปด้วยประกาย
ปิติยินดีฉายชัดในแววตา

รพินทร์เองก็ทั้งกายลงบนขอนไม้ ถอดหมวกระบายนความ ร้อนจากศีรษะ พร้อมกับเสยผมเส้นหยักคลื่นปรกท้ายทอย เปิด กระตักน้ำออกกลั้วคออีกหนึ่ง คีร์ท่าท่าชูกระตักบร้นดีพยับพเยิด ให้แต่เขาโบกมือปฏิเสธ แล้วพูดกับทุกคนว่า

“6 วันพอดีแล้วครับ ที่หมู่บ้านตะเคียนทองถูกทำลายโดย ช้างร้ายโขลงนั้น และพวกที่รอดตาย หนึ่งกระจัดกระจายเอาตัว รอดไปคนละทิศละทาง กว่าจะรวมพวกที่เหลือตายและรู้จักัน ได้ว่ามายึดอาศัยกันอยู่ที่นี่ ก็อีก 2 วันต่อมา”

ขณะพูด เขาเงยหน้าขึ้นไปยังหน้าผาสูงชัน ซึ่งเห็นพวก กะเหรี่ยงกำลังไต่กันอยู่เกาะเกาะไปหมด ชี้ให้ดู

“บนหน้าผานั้น เต็มไปด้วยโพรงถ้ำ เล็กบ้างใหญ่บ้าง พอจะอาศัยเข้าไปอยู่ได้เป็นกลุ่มๆ ทั่วไป พวกนี้เคยสร้างหมู่บ้าน เถาและเป็นเกษตรกรพืชไร่ แต่ตอนนี้ก็กลายเป็นชาวถ้ำไป ชั่วคราวก่อน ไม่กล้าออกตระเวนไปไหนไกล ได้แต่อาศัยเข้าไป เก็บผักหญ้าในไร่ฟากใกล้ๆ และล่าสัตว์มาแบ่งปันกันกิน กัน ตายไปวันๆ หนึ่ง”

“พวกเขา กำลังรอคุณอยู่ซิ ใช่ไหม? อุณหภูมิจะได้และ สะเอ็งกับพวกที่ไปถูกเหยียบตายเสียกลางทาง ถูกใช้ให้ลงไป ตามคุณนี้ อย่างที่เราได้รับข่าวจากสามคนนั้น”

สแตนลีย์ถามน้ำเสียงปรานี

“ครับ! นั่นเป็นความหวังครั้งสุดท้ายของเขา แต่ก็ไม่คิด ว่าผมจะเดินสวนทางขึ้นมาพอดี พวกเขาพากันประหลาดใจมาก แต่ผมก็บอกเขาว่าบังเอิญผมมีธูระ ซึ่งจะต้องผ่านถิ่นของเขาและ

มารู้ข่าวพวกเขาเอาตอนพบกับสามคนนั้นนี่เอง เลยแวะมาดู และเอาสะเอ็งที่กำลังบาดเจ็บมาส่งคืนให้ด้วย”

“คุณคงไม่บอกว่าเรากำลังจะไปไหน?”

คือว่า

“ก็ไม่จำเป็นจะต้องบอกนี่ ผมบอกแต่ว่ามีธุระที่จะต้องผ่านเท่านั้น”

“เขาขอเรื่องอะไรคุณหรือเปล่า?”

เบลถามบ้าง มองดูโบเมียะ ซึ่งกำลังจ้องมายัง ‘คนเผือก’ มีสีผมและตาแตกต่างกันออกไปอย่างสนใจ ขณะที่พูด หล่อนยกมือขึ้นกระดิกไปทางโบเมียะ ผู้มีหน้าเหมือนกวางอย่างขี้เล่น เจ้านั้นเอียงคอมองอย่างไม่เข้าใจในความหมายแต่ก็ยิ้มชนิดหนึ่ง เป็นยิ้มชื่อ ๆ บริสุทธ์

“เขาบอกว่า เขาส่งคนของเขาให้ลงไปบอกความกับพวกหมู่บ้านกะเหรี่ยงทั้งหลาย เพื่อให้ระวังตัว และถ้าเป็นไปได้ ก็จะให้พวกนี้เดินไปบอกความกับผมที่หนองน้ำแห่งเป็นการบอกให้ทราบด้วยความนับถือ แต่ก็ไม่ได้ขอเรื่องอะไรผม ถึงแม้ว่าผมจะมาถึงที่นี่และพบพวกเขาแล้วเดี๋ยวนี้ก็ตาม โบเมียะหรือพวกนี้ก็ยังไม่ได้ปริปากขอเรื่องอะไรผมสักอย่างเดียว นอกจากเล่าความจริงทั้งหมดที่เกิดขึ้นให้ฟังเท่านั้น”

“ก็คงไม่จำเป็นต้องขอเรื่องอะไรระมัง ในเมื่อพวกเขารู้ที่อยู่แล้วว่า ถ้าพวกเขาเดือดร้อนเกี่ยวกับเภทภัยประเภทนี้ คุณจะนิ่งดูตายได้ยังไง จริงไหม?”

คริสตักคอ

“อย่ากังวลว่าผมจะต้องมาเสียเวลาอะไรกับพวกเขาเลย

ครับมิสกรูบิล ผมได้เรียนให้พวกท่านทราบครั้งแล้วครั้งเล่าว่า เราจะพักที่นี่คืนเดียว พรุ่งนี้ก็จะออกเดินไปตามทางของเรา”

“แล้วคุณก็คงเห็นว่าฉันหรือพวกเรา ‘ใจดำ’ ตามเคยใช่ไหม”

“ทุกคนมีภาระและหน้าที่เฉพาะตัว และสำหรับผมก็เข้าใจหน้าที่ของผมเองดี ว่าจะต้องทำอะไรบ้างในฐานะลูกจ้าง ขณะนี้ผมก็ภาวนาขอให้โซลงซ่างไ้เงาดำป่วนเปี่ยนวนเวียนที่จะเล่นงานกะเหรี่ยงพวกนี้ต่อไปเถอะ อย่าได้ติดตามไปรังควานคณะของเราเลย เพราะถึงอย่างไร พวกนี้ก็มีที่หลบภัยดีกว่าเรา ซึ่งจะต้องเดินทางกันไปอย่างไม่รู้อนาคต บนหน้าผาโน้น อาจเป็นแหล่งอยู่อาศัยถาวรของพวกเขาต่อไปก็ได้ ส่วนเรื่องการอดอยากนั้น ก็เห็นจะไม่ต้องห่วง พวกนี้มีวิธีช่วยตัวเองสารพัดต่อไปเขาอาจลงมาปลุกพืชไร่ใกล้ๆ กับที่พักอันปลอดภัยของเขา และทำมาหากินอยู่แถวๆ นี้ก็ได้ พอจะมีภัยจากโซลงซ่างมาเบียดเบียน ก็พอจะหลบขึ้นไปอาศัยอยู่บนถ้ำบนหน้าผาได้ พวกชาวป่าก็เหมือนสัตว์ป่านั้นแหละครับ ธรรมชาติสร้างให้เขาแข็งแกร่งและพร้อมที่จะเผชิญ หรือหลีกหลบภัยได้ดีกว่าพวกเราเสียอีก มิฉะนั้นพวกเขาก็จะพากันล้มตายสูญพันธุ์ไปหมดแล้ว”

เสียงพูดของมัคคุเทศก์นำทางเนิบๆ เนื่อยๆ ไม่สื่อความหมายใดๆ ทั้งสิ้น

“มีคนรอดตายมาตั้งชมรมใหม่กันอยู่ที่นี่ สักกี่คน?”

เชิดวุธเงยขึ้นไปยังหน้าผานั้นแล้วถามเบาๆ

สุภาพบุรุษไพร่หันไปส่งภาษากับโบเมียะ นายบ้านตะ-

เคียนทองตอบด้วยเสียงห้าว ลูกซีโป้ซีเบ้อะไรอยู่อึดใจ รพินทร์ ก็หันมาทางนายจ้าง

“เขาบอกว่ามีอยู่ 52 คนเป็นผู้ชาย ทั้งเด็ก คนหนุ่ม และ คนแก่เสีย 30 คน นอกนั้นเป็นผู้หญิงและเด็กผู้หญิง ตายใน คราวข้างบุก ราว 25-26 คน สูญหายไปในปียังตามตัวกัน ไม่พบอีก ราว 20 กว่าคน เชื่อว่าพวกที่สูญหายไป อาจไป สมทบกับกะเหรี่ยงหมู่บ้านอื่นๆที่ห่างไกลออกไป เพราะยังไม่ รู้ข่าวว่าพวกเขาส่วนใหญ่นายกันมาชุมนุมอยู่ที่นี่ อ้อ! มีข่าวดี สำหรับหมอเบลด้วย...”

อิสซาเบลทำหน้าที่แปลกใจ เลิกคิ้วขึ้น

“ข่าวดีอะไร?”

“เมียของสะเอิง กับลูกเล็กวัย 4 ขวบ หนีรอดตายมาอยู่ ที่นี้โดยปลอดภัย ทั้งลูกและเมียดีใจมากที่เห็นพวกกลับมาอีกครั้ง ถึงแม้จะถูกหามมาในแคร่ก็ตาม โดยเฉพาะเมียดีใจจนน้ำตาไหล แต่พวกนี้ก็มีแต่หัวใจจริงเท่านั้น เขาไม่รู้มารยาทว่า ควรจะต้อง มาขอบคุณหมอเบลที่ช่วยชีวิตผิวไว้ได้อย่างไร ผมชวนให้เข้ามา ด้วย แต่เขากลับไม่กล้าเข้ามา เป็นคนขี้อาย”

“ไม่เป็นไร ประเดี๋ยวฉันจะไปเยี่ยมเมียกับลูกของเขาเอง และจะให้น้ำเกลือกับสะเอิงเป็นขวดสุดท้าย สำหรับคืนนี้ มัน จะช่วยในด้านกำลังแก่เขาเป็นอย่างมาก เพราะเขายังกินอาหาร ไม่ค่อยจะได้ ตอนนี้สะเอิงอยู่ไหน?”

หล่อนพูดโดยเร็ว อย่างตื่นเต้น

“พรรคพวกเขาแบกขึ้นไปพักบนถ้ำที่ลูกเมียเขาอาศัยอยู่ แล้วครับ”

“คุณต้องพาฉันขึ้นไปเยี่ยมเขานะ”

“ครับ! แต่เราพักผ่อนกันให้สบายเสียก่อนดีกว่า ตอนกลางคืนก็ได้...ผมว่า เอาอย่างนี้ดีไหมครับ เราอย่าเพิ่งคุยกัน ในตอนนี้ก่อนเลย ถึงอย่างไร โบเมียะ ก็คงยินดีที่จะให้พวกคุณสอบถามรายละเอียดได้ทุกอย่าง ตอนนี้มันก็เย็นลงเต็มที่แล้ว...”

เขามองดูลำแสงตะวันตกท้าย ที่กำลังจะลับทิวเขาและอากาศที่เริ่มจะเยือกเย็นลง พร้อมกับลุกขึ้นยืน

“ทุกท่านกรากกรำกับเหงื่อไคลมาทั้งวัน ผมมีข้อเสนอว่า ถ้าใครคิดจะอาบน้ำชำระกาย ก็เชิญเสียเดี๋ยวนี้เลย ไปเสียพร้อมๆ กันคราวเดียว อย่าผลัดกันไปคนละที่ ที่ลำธารโน้นมีโขดหิน และเหลื่อมมุมพอจะอาศัยเป็นห้องน้ำของแต่ละคนได้ ผมจะลงไปเป็นเพื่อนด้วย เราอาบน้ำเสียก่อนตะวันตกดินแล้วค่อยมากินอาหารคุยกันให้สบายที่หลังดีกว่า ฉวยโอกาสเสียตอนนี้แหละ ทางด้านนี้พวกลูกหาบเขาก็คงจะได้ทางเดินที่จัดที่นอน ก่อไฟหุงหาเตรียมไว้ โบเมียะจะไม่ไปไหน คงสามารถจะคุยอยู่กับพวกเราได้ตลอดทั้งคืน ถ้าเรามีแรงจะซักถามอะไรเขา”

“เป็นข้อเสนอที่ดีที่สุด และขอบคุณมาก ที่รู้ใจพวกเรา!”

ดร.สแตนลีย์พูดเสียงดังปนหัวเราะ พร้อมกับลุกขึ้นยืนกล่าวชวนทุกคนว่า

“ไป พวกเรา ไปอาบน้ำอาบทำกันให้สบายก่อนเถอะ เตรียมเสื้อผ้าไปผลัดด้วย ถ้ามายังนี้คืนนี้เราอาจไม่มีโอกาสอาบน้ำอีกแล้ว ขนาดฉันเป็นผู้ชายก็ยังแหย่เต็มที่ คับยับไปหมดทั้งตัว”

ทุกคนของฝ่ายนายจ้างพากันลุกขึ้นโดยเร็ว ตรงไปที่สัมภาระส่วนตัว รื้อค้นอุปกรณ์จำเป็น แล้วเข้ามารวมกลุ่มกัน คงมีแต่คริสติน่าคนเดียว ที่ยังนั่งชันเข่ามองดูตาเขาอยู่ พอจอมพรานหันไปสบ เพราะเห็นว่าเป็นคนเดียวที่ยังไม่ขยับเขยื้อน หล่อนก็ขยับริมฝีปากโดยไม่มีเสียงรอดออกมา แต่อ่านความหมายได้ว่า

“แท๊งค์ส ฟอร์ ยัวร์ คายด์เนสส์”

รพินทร์ไม่ตอบว่าอะไรทั้งสิ้น แค่นำบ้วนไ้เตือนให้ทราบ ว่าตะเข็บเป้กางเกงของหล่อนมันยังปริแยกอยู่ และเขาก็มอบเข็มเย็บผ้าไปให้แล้ว ถ้าหากมีโอกาสนี้ควรจะเย็บซ่อมเสียเพราะขณะนี้หล่อนนั่งชันเข่าในลักษณะล่อแหลม เห็นผิวโคนขาอ่อน ด้านในเป็นสีงาช้างสว่างโพลนตั้ง 2 นิ้ว ใกล้เคียง กับมุมวิกลาง ลำตัวที่บิดรัดไว้ด้วยบิกินีสีดำสนิทซึ่งบัดนี้พวกกะเหรี่ยงโบเมียะ กำลังพากันจ้องดูอย่างตะลึงลาน

หล่อนรู้ตัว ไขว้ขาพับเพียบเสีย แล้วหันไปคว้าผ้าเช็ดตัว หน้าแดงเล็กน้อย

จากนั้น เขาก็ตะโกนเรียกเกิด เส่และจัน เข้ามาบอกให้ทราบว่า ทุกคนมีหน้าที่ร่วมทางไปเป็นเพื่อนบรรดา ‘เจ้านาย’ ทั้งหลายที่กำลังจะลงอาบน้ำ ยกเว้นตาคนคนเดียวซึ่งถือไรเฟิลวิ่งตามมาด้วย แต่พรานใหญ่ยืนนอกแถว

“บุญคำไม่ต้องไป อยู่จัดการทางด้านปางพักนี้แหละ เอาไว้ให้พวกเขาเสร็จเรียบร้อยแล้ว ใครจะไปอาบน้ำก็เชิญ”

ตาเฒ่าอ้าปากหวอ ทำตาโตเกาหัวแกรกๆ ร้องลั่น

“อ้าว! ฮี้...นายอะไรกันละนี่ ก็บุญคำจะไปช่วยเผ่าให้

ขณะที่เจ้านายอาบน้ำ นายลืมาแล้วเร็วะ บุญคำมีหน้าที่เฝ้าหม่ม
คริสโดยเฉพาะ ทำไมถึงจะมาหวงห้ามเสียแล้ว ที่ไอ้พวกนั้น
ทำไมถึงไปได้”

“บุญคำอยู่ที่นี่ดีแล้ว ฉันไม่อยากจะเกิดเรื่องต้องฟาดปาก
กับนายคิธ หรือนายห้างบ๊อบ”

“ทำไมล่ะนาย?”

“ยังเลือกหน้าตายถามอีก นั้นเห็นไหม มาตัวเปล่าเมื่อ
ไหร่ ดันถือกล้องส่องทางไกลมาด้วย อยู่ที่นี่แหละ ชัดขึ้นถูก
เตะจริง ๆ ด้วย”

บุญคำหน้านมอย บ่นอะไรพึมพำ ค้อนปะหลับปะเหลือก
แล้วขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ทำท่าเงือกกล้องในมือขึ้นเหมือนจะฟาดให้
แหลกกับพื้น

“ฮืม! ไอ้กล้องนะ ไอ้กล้อง!...ถ้าไม่คิดเสียนิดเดียวว่า
นายหญิงเป็นคนให้ไอ้คำไว้ละก็ พ่อจะฟาดเสียให้แหลกกับพื้น
นี่ทีเดียว นายเราก็อึดเกิน เห็นไอ้คำเป็นอะไรไปซะแล้ว”

“ก็เห็นว่าเป็นนักแอบดูตัวยงนะซี ดูเขามากี่หลายครั้ง
แล้ว ไม่เบื่อกับมั้งหรือยังงิ ยิงดูก็ยิงปวดกะโหลกตัวเองเปล่า ๆ
แก่แล้วก็ให้รู้จักแก่บ้าง นี่จะบอกให้ ถ้าอยากส่องดู ก็ไปดัก
ส่องดูกะเหวี่ยงสาว ๆ พวกนั้นดีกว่า รับรอง โบเมี่ยมมันไม่เตะ
เอาหรอก แต่ไอ้เจ้าคิธไม่แน่ มันอาจจะกระต๊อบบุญคำอีกเมื่อไหร่
ก็ได้ และฉันก็ยังไม้อยากจะออกแรงกับมันอีกโดยใช้ที่”

ว่าแล้วเขาก็หมุนตัวกลับ แต่ตาเฒ่าจอมสัปโศกคว้าแขน
หมับ

“เดี๋ยว! นาย...นายนะเฝ้านายห้างบ๊อบละ ไอ้ยักษ์คิธนั้น

เป็นหน้าที่ของไอ้เสีย นายทหารเชิดวุธ คู่กับไอ้เกิด แหม่มเบล มีพรานคุ้มกันคือไอ้จัน แล้วที่นี้แหม่มคริสละ ใครจะเฝ้าให้”

“ไม่ต้องมีใครเฝ้าก็ได้ ไม่เห็นเหรอนั้นแหม่มคริสไม่ถือ เอ็ม 16 แล้ว คว่า.458 ของนายห้างบ๊อบ เดินเท้งๆ ไปนั้น บุญคำก็เห็นอยู่แล้วว่า ขนาดข้างยังทรุดถ้าโดนเข้า กันปอดๆ ของบุญคำแค่นี้เอง รับรองว่าตูมเดียวขาด 8 เสียง แล้วแหม่ม คริสก็ยิงปืนแม่นมาก หรือจะลองดูก็ตามใจ”

“นายูกันทำเสียแล้วว้ย!”

ตาเฒ่าเจ้าเล่ห์ตะโกนออกมาดังๆ หันหลังเดินตบัตตูป่ ป่องไปแล้วพาโลไล่เตะเจ้าตาบ หัวหน้าลูกหาบ ซึ่งยืนหัวเราะ คิกๆอยู่

รพินทร์โคลงหัวอย่างระอาใจ คอนโรเฟิลไว้ในแขนซ้าย อีกมือหนึ่งหอบผ้าขาวม้าและเสื้อผ้าชุดใหม่ของตัวเอง เดินตาม หลังพวกนั้น ซึ่งล่องหน้าไปก่อนแล้วภายใต้การนำของพราน 3 คนของเขา...

ธารน้ำตำแหน่งใต้เนินผาของที่พักบริเวณนั้น มีส่วน ลึกที่สุดเพียงไม่เกินระดับเอวของคนร่างสูงและกว้างมากที่สุด ไม่เกิน 15 เมตร มีขีดหินใหญ่น้อย กอตะไคร้น้ำ และเฟิร์นขึ้น อยู่ทั่วๆ ไป

เกิดและเสียใต้ตามก้อนหินไปตรวจตามบริเวณ และคุม เชิงให้ยังฝั่งตรงข้ามโดยไม่จำเป็นที่พรานใหญ่จะต้องสั่ง เพราะ รู้หน้าที่รู้ใจกันดีอยู่แล้ว ตัวพรานใหญ่เอง กับจัน ก็อยู่ทางด้าน ฝั่งอันติดกับบริเวณปางพัก โดยแยกห่างกันออกไปคนละมุม

“น้ำในธารตอนนี้จะเย็นมากนะครับ!...”

เขาตะโกนบอกนายจ้างทุกคน ซึ่งกำลังเลือกยัดชัยภูมิตามมุมหินต่าง ๆ เปลื้องเครื่องแต่งกายเตรียมลงอาบ

“ไปรดย่ำแช่นาน ไม่ต้องกังวลเรื่องบนฝั่งทั้งสองด้าน ขอให้ทุกคนระวังบริเวณชอกหินใกล้ตัวเกี่ยวกับพวกงูเท่านั้น ไม่ควรใช้เวลานานเกิน 10 นาที”

เสียงคิธร้อง “ยั๊บ!” ตอบรับคำเข้ามาแสดงว่าเข้าใจ ตามคำสั่งนั้นแล้ว พลาตตะโกนถามมาว่า

“แล้วคุณล่ะไม่อาบน้ำหรือ?”

“รอให้พวกคุณเรียบร้อยเสียก่อนครับ แล้วพวกผมก็จะทยอยอาบน้ำเหมือนกัน ประเดี๋ยวพวกลูกหาบก็คงจะตามลงมาอาบด้วยเมื่อทำงานเสร็จเรียบร้อยแล้ว”

กลุ่มนายจ้างทั้ง 5 แยกออกเป็นสองกลุ่ม พวกผู้ชายคือหัวหน้าคณะ คิธและเชิดวุธไม่มีปัญหาอะไรมากนัก แก้วฟ้าถอนจอนเห็นตัวขาวโพลนตัดกับสีดำคล้ำของก้อนหินและความเขียวขจีสดของพีชริมน้ำ แล้วก็หย่อนตัวลงไปแช่ ชำระเหงื่อไคลที่ตลึกลงอยู่ในกลุ่มเดียวกัน

ส่วนอิสซาเบลกับคริสติน่า หอบผ้าเช็ดตัวและเสื้อผ้ามารั้งตำแหน่งแวดล้อมของหมู่หินลับตาห่างออกมาเล็กน้อย ตัดกิ่งไม้ยาวปักกับพื้นตรงตำแหน่งนั้น และแขวนบราเชียร์ของคนใดคนหนึ่ง ในระหว่างสอง เพื่อให้สังเกตเห็นรู้ตำแหน่งได้ง่าย ๆ

รพินทร์ก็บ้วนไ้เป็นสัญญาณให้จั้นไปคอยระวังคุมอยู่ใน

เฉพาะจุดนั้น ส่วนตัวเขาเองนั่งบนโชดหินสูงลูกหนึ่งกลางธารน้ำใกล้ๆ กับตำแหน่งที่สามชายฉกรรจ์ดำผุดดำว่ายกันอยู่ สิบบุหรีปล่อยความคิดคำนึงไปตามอารมณ์ นานๆ ก็ส่งเสียงสนทนาโต้ตอบกับสแตนลีย์ คีธ และเชิดวุธ ผู้อาบน้ำอยู่ใกล้ๆ เสียครั้งหนึ่ง สุดแต่จะถูกซักถามเช่นไร แต่ส่วนมากเป็นการพูดคุยกันธรรมดาเสียมากกว่าจะหันเข้าหาเรื่องงาน

ชะนีโหยอยู่บนยอดไม้สูงของป่าที่บึงตรงข้าม นานๆ จะได้ยินเสียงนกยูงร้องแทรกขึ้นมาสักครั้งหนึ่ง สภาพของป่าใหญ่รอบด้านดูจะอยู่ในภาวะปกติ ไม่มีวี่แววพิรุณใดๆ

เกิดกับเสียซึ่งบุกหายเข้าไปยังป่าฝั่งตรงข้าม ไม่ปรากฏตัวให้เห็น ทั้งสองคนคงจะตะเวนออกสำรวจเพื่อความปลอดภัยของเจ้านายทั้งหลายตามหน้าที่ ในรัศมีใกล้ๆ ริมธารน้ำ แล้วก็เก็บผักหญ้าพืชผล หัวเผือก หัวกลอยเท่าที่จะหาได้ มาเตรียมไว้เป็นเสบียงสำหรับค่านี้อตามวิสัยของลูกป่าผู้ชำนาญ

จันนั้นเดินตรงเข้าไปยึดขอนไม้ใกล้ๆ กับบริเวณที่สอง แหม่มกำลังเปลื้องผ้าอยู่ แล้วทำเป็นไอให้เสียง เมื่อเข้าไปใกล้ห่างระยะแค่ก้อนหินบัง

“จันนั่งอยู่ตรงนี้นะแหม่ม”

“ดีมาก! ช่วยระวังเสื้อผ้าของเราด้วย วางอยู่บนก้อนหินข้างนั้นแหละ ไอลิงบนต้นไม้ที่นั่นรู้สึกว่ามันพยายามจะปีนไถ่ลงมา ระวังมันจะหยิบฉวยอะไรขึ้นไป เมื่อก็เห็นสองสามตัวกระโดดลงมาบนยอดหินใกล้ๆ ”

สมุนซ้ายของรพินทร์เหลือบไปที่ชอกหินข้างหน้าใกล้ๆ

ตัว ก็เห็นชุดเก่าที่สวมอยู่ทั้งวันของสองแหม่มถอดกองอยู่ตรงนั้น ทั้งชั้นนอกและชั้นใน นอกจากนั้นก็เห็นชุดใหม่ที่เตรียมผลัด ยกเว้นไรเฟิลประจำมือเท่านั้น ที่ทั้งสองเอาติดตัวเข้าไปในบริเวณลงอาบน้ำด้วย โดยวางพิงไว้ห่างแค่เอื้อมถึงในฉับพลัน เงยหน้าขึ้นไปบนต้นไทรใหญ่ริมธาร ก็เห็นฝูงลิงวอกไต่กันยั้วเยี้ยไปหมด ไ้บ้างก็ลงมาห้อยโหนอยู่ในระดับพุ่มไม้เตี้ยๆ แต่ไ้จ๋อพวกนั้นก็อย่าเสี่ยงกระโดดกระตาคอะไรให้เป็นทีรำคาญนัก เพียงแต่แสดงความสนใจจ้องมองลงมายังกลุ่มมนุษย์ตามชอกมุมต่างๆ ในลำธารเท่านั้น

ความคิดของจัน ก็เล่นปราดขึ้นสมองในทันทีนั้น มันเป็นโอกาสของเขาแล้ว เพราะตลอดเวลา บัญคำอันเป็นลูกพี่ปนัดดาอยู่กับเขาตลอดเวลาว่า

“เฮ้ย! ไ้จัน ทำยังไงวะ ถึงจะขโมยถุงเกงในของแหม่มที่ใช้แล้วยังไม่ได้ชักมาเก็บไว้เป็นผ้ายันต์ ได้ลักตัวสองตัว ไ้จะขอแหม่มตรงๆ ภูก็กลัวโดนตีเอา โอกาสจะขโมยก็ยากเหลือเกิน”

...เร็วเท่าความคิด จันขยับตัวอย่างเบากริบ ไปยังกองเสื้อผ้าของแหม่มผมทอง และผมแดงที่อาบน้ำอยู่ในขณะนี้ ค่อยๆ หยิบเสื้อกางเกงชุดเดินป่าเล็กชิ้น แล้วก็มองเห็นเป้าหมายที่บัญญัติต้องการเสียนักหนา...กองอยู่ตรงนั้น ตัวกระจิวหลิวงเล็กและบางนิดเดียว ยึดหดได้อย่างเหนียวแน่น ตัวหนึ่งสีชมพู อีกตัวหนึ่งสีดำ รอยรูตออกจากต้นขายังขมวดเป็นเกลียวอยู่ กลิ่นฉุนกึก เหมือนเนยผสมยี่ห่วยไสยมากระทบจุก มันหอมประ-

ตลาดพลึง เพราะแค่ก้มจุมกลงไปฟุดฟิดดมเท่านั้น เลือดใน
กายของจันก็ร้อนฉ่า เป็นความรู้สึกที่บอกไม่ถูก กล้ามเนื้อเส้น
เอ็นทุกส่วนสัดยจะโชนชั้นขึ้นมาหมด เพราะอานุภาพของกลิ่น
ชนิดนั้น

โดยไม่รอช้า จันแกล้งปัดเสื้อผ้าชุดเก่านั้นให้กระจุยกระ-
จายออกไป แล้วฉวยได้กางเกงซับในแบบบิกินีทั้งสองตัวซึ่ง
ภายหลังจากกำแล้ว ก็เป็นก้อนผ้ากลม ๆ เพียงนิดเดียวยัดใส่
กระเป๋ากางเกงไว้ ปากก็ร้องบอกขำมก่อนหินเข้าไปเบา ๆ ว่า

“สงสัยถึงพวกนั้นมันจะย่องมาถึงกองเสื้อผ้าของแหม่ม
ก่อนผมมาถึงเสียแล้วละ ผมเพิ่งมาถึงเดี๋ยวนี้เองแหละ เห็นมัน
เล่นอ้าวไปจากที่นี่สองสามตัว”

“ตายละ! คูชี มีอะไรหายไปบ้างหรือเปล่า?”

เสียงอิสซาเบลร้องอุทานออกมาเบา ๆ

“แหม่มวางอะไรไว้มั่งละ ตรงนี้ ปีนส้นมีวางไว้ด้วยหรือ
เปล่า?”

สมุนซ้ายของรพินทร์ทำไก่ จู๊ดไม้ขีดฟู่ สิบบุหรี่ยาเส้นปุย

“ไม่มีปีนตรงนั้นหรอก เราเอาติดตัวมาไว้ตรงที่อาบนํ้านี่
ด้วย มีแต่เสื้อผ้าชุดเก่า กับชุดใหม่”

“ถ้าจันก็คงจะอยู่ครบละมั้ง เดี่ยวแหม่มอาบน้ำเสร็จออก
มาดูเองก็แล้วกัน ผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่ามันจะฉวยอะไรไปบ้าง
เห็นมันมารื้อ ๆ คั่น ๆ อยู่ตรงนี้ แล้ววิ่งจู๊ดไต่ต้นไม้ไป แต่มองไม่
เห็นว่ามันจะฉวยอะไรติดมือไป สันดานไฉ่วอกมันก็เป็นอย่างนี้
แหละ ทะเลิ่ง ชน ชอบสอดรู้สอดเห็น แล้วก็ซี้ซโมยด้วย โหน
แนะ! ไปทำหน้าที่หลอกอยู่โน่น จะให้ผมซัดมันสักโป้งไหมล่ะ”

ว่าแล้ว จันก็แอบยิ้มอยู่คนเดียว ทำเป็นขยับลูกเลื่อน
ไโรเฟิลขึ้นลำ เสียงคริสร้องห้ามเบา ๆ ว่า

“อย่าไปทำอะไรมัน! ปล่อยมันไปเถอะ ลิงตัวเล็ก ๆ ทั้ง
นั้น ถ้ามันยังไม่ได้ยกพวกลงมาทำร้ายอะไรเราละก็ ปล่อยมัน
เถอะ...ว่าแต่ว่า พรานประจำตัวฉันอยู่ไหน บุญค่านะ?”

“พี่คำไม่ได้ลงมาด้วยหрок หม่อมคริส...พี่คำอยู่ช่วยพวก
นั้นจัดการเรื่องปางพัก มีผม พรานใหญ่ ไ้เกิด ไ้เสีย สี่คนลง
มาเป็นเพื่อนเจ้านายทั้งหลายก็เหลือจะพอแล้ว รับรองว่าไม่มี
อะไรมันกล้าโผล่หน้าออกมาหрок ระวังแคงตัวเล็ก ๆ ก็แล้วกัน
อย่าเข้าไปใกล้ ๆ ตามชอก ตามโพรง อาบอยู่ตรงกลาง ๆ หมู่ห็น
ก็แล้วกัน”

ไม่ทันจะขาดเสียงพูดของจันเสียงหม่อมเบลก็ร้อง‘อ้าว’
ออกมาสุดเสียงอย่างตกใจ ก้องไปทั้งธารน้ำ ต่อมาก็เอ็ดตะโร
อะไรเร็วปรือ เสียงกระโดดโลดเต้น น้ำแตกกระจายตุ้มตาม

รพินทร์แผ่นพรวดขึ้นยืน พร้อมกับขยับลูกเลื่อนกร่วม
สแตนลีย์ คีธ และเชิดวุธ ทั้งๆที่ยังเป็นซีเปลียอยู่ ต่างพุ่งตัว
เข้าหาไโรเฟิลของแต่ละคน ที่วางไว้บนก้อนหินใกล้ๆ ทางด้าน
สองสาว ยังมีเสียงเอะอะเจี๊วจ้าวลั่นไปหมด ระคนไปกับเสียง
หัวเราะงอหงายของจัน ซึ่งนั่นแสดงให้เห็นว่าคงไม่ได้เกิดเรื่อง
ร้ายแรงอะไรนัก แต่เสียงร้องครั้งแรกของเบล ทำให้ทุกคนตกใจ
ไปหมด

“อะไรนะ จัน”

พรานใหญ่ตะโกนถามมา ยังถือไรเฟิลในท่าเตรียมพร้อม
อยู่เช่นนั้น

“ปลาก้าง! นาย...หัวโตขนาดข้อมือเห็นจะได้ รุ่งเข้าไป
ในซอกขาหม่อมเบล หม่อมแกไม่ทันรู้ตัว เลยตกกะใจ”

บอกมาแล้ว จันก็หัวเราะเอิ๊กอ้ากอยู่เช่นนั้น

รพินทร์เป่าลมออกจากปาก ถอนใจออกมาโล่งอก ทруд
ตัวลงนั่งตามเดิม เสียงคือถามว่าอะไร เขาก็อธิบายให้ทราบ
เพียงสั้นๆ ว่าเป็นอุปัทวเหตุเล็กน้อย ซึ่งไม่มีอันตรายอะไร คือ
กับสแตนลีย์ส่งภาษาตะโกนถามแม่ผมแดงอยู่อีกพักใหญ่ เสียง
เบลสบดดาลัน เชิดวุธนั้นกลั่นหัวเราะจนหน้าแดง

“สงสัยจะเป็นปลาก้างตัวผู้ พอมองเห็นปลาสดตัวเมีย
พันธุ์อเมริกันมันก็เลยพุ่งเข้าชน เฮ้อ! ใจหายใจคว่ำหมด ตอน
ได้ยินแม่เจ้าประคุณกรีดกรีด นึกว่างูมันฉกเข้าให้แล้ว”

เขาเจตนาพูดกับรพินทร์ แต่จอมพรานวางหน้าเรียบเฉย
ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เสีย ทางด้านโน้นได้ยินเสียงคริสกับเบล ไล่ให้
จัน ซึ่งความตกใจทำให้พรวดพรวดเข้าไปยังที่ทั้งสองลงไปแช่
น้ำอยู่ให้ถอยออกไปเสีย สมุนซ้ายของรพินทร์ถอยกลับออกไป
โดยดี ภายหลังจากพอจะสังเกตเห็นแวบๆ โดยไม่ตั้งใจว่า
รูปร่างของหม่อมคริสนั้นเพรียวระหงสมส่วน ส่วนหม่อม
เบลบึบปั้มโหนพารเหลือประมาณ

ไม่มีใครอ้อยสร้อยอยู่นาน สะสางชัดสีจวีวรรณกัน
พอร่างกายสะอาดหมดจด ต่างก็รีบขึ้นทันที เพราะน้ำในลำธาร

ในตอนใกล้ค่ำเย็นจัดราวกับน้ำในตู้น้ำแข็ง ขนาดเอาผ้าเช็ดตัว
ซับกายอยู่ ก็ยังสั่นพลັงกันไปทั้งกาย ทุกคนแช่มชื่นสดใสนั้น
เห็นได้ชัด สำหรับคริสกับเบล ภายหลังจากเปลี่ยนเครื่องแต่ง
กายชุดใหม่เสร็จแล้วหันเข้าหาชุดเก่าเตรียมจะนำไปซัก ต่างก็
ร้องออกมาเป็นเสียงเดียวกันว่า

“แพนตี้ส์! ตัวเก่าหายไปเสียแล้ว!”

“ของฉันก็หายไปเหมือนกัน เอ๊ะ! ก็ถอดออกวางรวมกับ
กางเกงตรงนั้นละ”

จันสุบบุหรี วางหน้าเฉย ในระหว่างที่สองแหม่มพูดกัน
เองในภาษาของตนแล้วมองหาไปรอบ ๆ และในที่สุดทั้งสองสาว
อเมริกันก็เงยหน้าขึ้นไปยังฝูงลิงบนยอดไทร

“สงสัยไอ้จ้อพวกนั้นเสียแล้ว แอบมาขโมยไป”

คริสว่า ไม่ได้สงสัยจันเลยแม้แต่นิดเดียว

“อะไรเหรือ แหม่ม?”

จันแกล้งถามมาเบา ๆ

“กางเกงในของฉันทั้งสองคนหายไปทั้งคู่เลย ที่ตัวใหม่
ไม่เห็นหาย”

“เอ ก็แปลก...”

สมุนซ้ายของรพินทร์หน้าตายสนิทอยู่ตามเดิมช่วยมาเดิน
หา

“ก่อนที่ผมจะเดินเข้ามาเห็นพวกมันมาหยุดหยิกอยู่แถว ๆ
นี้อย่างที่บอกแล้ว ลองตรวจดูซิแหม่ม มีอะไรหายไปอีกบ้าง”

“ไม่มี! นอกนั้นอยู่ครบ หายแค่กางเกงในที่ใส่แล้วสอง
ตัวเท่านั้น บ้าจัง!”

“ช่างมันเถอะคริส ของเรามีกันมาคนละตั้งสองโหลถูก
ไอ้ลิงเวรพวกนั้นขโมยไปสองตัว คงไม่เดือดร้อนหรอก...”

แล้วแม่ผมแดงก็แหงนขึ้นไปบนยอดไทร ตะโกนแหลม

“เฮ้! ชันส์ อ็อฟ อะ บีทช์!!”

กลุ่มของไอ้จ้อ ที่ถูกแม่ผมแดงด่าฟรี พากันเข่ากึ่งไม้
แลบลิ้นปลิ้นตา ชูกันคอกๆ เจี้ยกจากอบู่บนกิ่งไม้สูง เบลตึง
ปิ่นสั้นออกมาจ้างนกกรีก ทำท่าจะส่องขึ้นไป แต่คริสคว้าซ้อมือ
ไว้เสียก่อน

“ไร้สาระ เบล จะมาทะเลาะกับลิงทำไมให้เสียเวลาอะไร
ก็ไม่สำคัญเท่ากับว่าเสียงปิ่น มันจะสร้างความโกลาหลให้พวก
เราเสียเปล่าๆ เพียงแค่ปลามันวิ่งเข้าไปชนหน้าขาเธอหน่อยเดียว
ก็แหกปากเด็นเหยิงๆ เสียจนพวกเราดกอกตกใจกันไปหมดแล้ว
ถ้าปิ่นยิงตูมออกไปตอนนี้ละก็ ฉันว่าตาพรานนั้นแทบจะหักคอ
เธอเสียทีเดียว หากรู้ว่าเธอยิงลิง...เพียงเหตุผลที่มันขโมยกางเกง
ในไปสองตัว”

คนขโมยกางเกงในตัวจริง ฟังภาษาฝรั่งไม่รู้เรื่อง แต่ก็
พอจะเดาความหมายออกมาว่า สองแหม่มหงุดหงิดขุ่นเคืองไอ้จ้อ
พวกนั้นหัวร่อคิกๆ อยู่คนเดียว เสียงเอะอะของเบลทำให้พวก
ผู้ชายซึ่งแต่งกายเรียบร้อยแล้ว เดินเข้ามาสมทบเห็นเบลกำลัง
เท้าเอว ยืนมองดูฝูงลิงอยู่ก็ถามพอได้ความว่าลิงขโมยกางเกง
ในเก่าไปคนละตัว

ทุกคนก็หัวเราะครืน ยกเว้นรพินทร์ผู้เพียงแต่ยิ้มๆ เขา
เองก็พาชื่อเหมือนกัน ไม่ได้สงสัยจนเลยสักนิดเดียว นึกว่าไอ้
จ้อพวกนั้นดอตลงมาขโมยจริงๆ หันมาทำเสียงต่ำๆ จันว่า

“ดูแลยังงใจจัน ปล่อยให้ลึงคอดลงมาขโมยของได้”

จันยิ้มไม่สนิทนัก อ้อมแอ้มไม่เต็มปากเต็มคำ

“ผมเดินมาถึงเข้าไปหน่อยครับ นาย เพราะรอให้หม่ม ถอดเสื้อผ้าเข้าที่อาบน้ำเสียก่อน พอเดินมาถึงก็เห็นไอพวกนั้น สองสามตัวมารื้อค้นอะไรอยู่แล้ว เห็นผมเข้า มันก็วิ่งจืดไปขึ้น ต้นไม้ ตอนนั้นผมก็ไม่ทันสังเกตว่ามันฉวยอะไรติดมือไปด้วย”

“ไป! กลับขึ้นไปข้างบนเถอะ อย่ามัวห่วงทางเก่งในสอง ตัวนั้นอยู่เลย...อ้าว! แล้วก็นั้นบราเซียร์ ของใครแขวนเป็นธง อยู่บนยอดกิ่งไม้ นั้น ประเดี๋ยวก็หายอีกหรอก”

สแตนลีย์ว่า แล้วชี้มือไปยังกิ่งไม้ ที่คริสกับเบลปักเป็น สัญญาณเอาไว้

เบลเพิ่งนึกขึ้นมาได้รับไปหยิบมาโดยเร็ว

รพินทร์บอกให้ฝ่ายนายจ้างของเขาทั้ง 5 เดินกลับขึ้นไป บนแคมป์ก่อน โดยบอกว่าตนเองจะขออาบน้ำมั่ง คือโยนสบู่ ก้อนเล็กๆ แบบใช้เพียงครั้งเดียวให้แก่เขา เป็นสบู่หอมผสมกับ ตัวยาสำหรับรักษาโรคผิวหนัง อันออกแบบมาสำหรับใช้ในการ เดินป่าโดยตรง จอมพรานรับไว้ขอบคุณเบาๆ

ระยะทางที่จะเดินไต่ขึ้นไปยังปางพักไม่ห่างออกไปนัก และมองเห็นกันอยู่เพียงแค่นี้เอง เขาไม่จำเป็นจะต้องเดินไปส่ง แต่สั่งจันให้กลับขึ้นไปบอกบุญคำกับพวกลูกหาบว่า ถ้าใครเสร็จ งานแล้วต้องการจะอาบน้ำก็ให้ทยอยกันลงมาได้

จันแผ่นตัวปลิวขึ้นไปตามคำสั่งทันที...

ลูกพี่ใหญ่-บุญคำ กำลังนั่งกอดเข้า หน้ามูยอยู่หน้า
กองไฟขนาดใหญ่ที่เพิ่งจะลุกโชนขึ้น อันเป็นกองไฟด่านแรกที่
ก่อสกดไว้ก่อนจะถึงวงในอันเป็นที่พัก ซึ่งมีกองไฟขนาดย่อม
เรียงรายไว้ในรูปครึ่งวงกลมอีก 4 กอง ทุกคนที่เพิ่งขึ้นจากธาร
เดินผ่านแกไปแล้วอย่างไม่สนใจ คริสเหลือบมาเห็นเข้าพอดี จึง
เดินเข้าไปหา ทักยิ้ม ๆ ว่า

“ไ้ บุญคำ มานั่งอยู่ตรงนี้เองหรือ?”

แกไม่ตอบ เพียงแต่ยิ้มเจื่อน เอาขอนไม้ท่อนโต ๆ เสือก
เข้าไปในลักษณะไฟรุ่งเพื่อให้ติดตลอดทั้งคืน แหม่มผมทอง
ภายหลังอาบน้ำเสร็จแล้วดูจะอารมณ์ผ่องใสขึ้น ยืนสูบบุหรี่อยู่
ใกล้ ๆ พุดต่อมาว่า

“บุญคำเป็นพรานประจำตัวฉันไซ้ไหม เห็นพรานใหญ่เขา
กำหนดไว้อย่างนั้น”

“ก็ใช่” แกตอบอย่างเสียไม่ได้

“แล้วถ้าฉันเมื่อกี้ ตอนที่ฉันลงไปอาบน้ำ พรานประจำ
ตัวของฉันทำไมถึงไม่ไปทำหน้าที่คุ้มกันให้ตามที่ตกลงกันไว้”

บุญคำขยี้จมูกแรง ๆ ตาปะหลับปะເລือก

“บุญคำก็อยากจะลงไปเป็นเพื่อนแหม่มตามหน้าที่นั้น
แหละ แต่มาติดขัดทศกัณฐ์...”

หล่อนขมวดคิ้ว เพราะไม่เข้าใจความหมาย ร้องเสียงสูง

“ว้อท?...ทศกัณฐ์?”

“ก็พรานใหญ่นะซิ มิฉะนั้นไพรวัลย์ของแหม่มนั้นแหละ
ห้ามบุญคำไว้ ไม่ให้ลงไปเป็นเพื่อนแหม่ม ไซ้ให้บุญคำคุมไอ้
พวกนี้ทำงาน”

“อ้าว! ทำไมล่ะ? ตามปกติแล้ว หน้าทีของพรานคุ้มกัน ก็คือไม่ว่าฉันจะย่างก้าวไปที่ไหน จะต้องคอยคอยดูแลระวังอยู่เสมอไม่ใช่หรือ แล้วคราวนี้ทำไมเขาถึงห้ามบุญคำไว้”

“ແກ່ຄຸງເຫັນວ່າຕົວແກ່ເອງລຽງໄປດ້ວຍແລ້ວມື້ ບຸນຄຳເລີຍມີ ກຸມາຮາມອາໄສ”

“ແລ້ວກັນ! ກໍ່ທີ່ເກີດ ເສຍຫຼືອຈັນ ກໍ່ຍັງຕ້ອງລຽງໄປດ້ວຍເລີຍ ຫຼືອບຸນຄຳເຖິງມີເລີຍໄປດ້ວຍ ທຸກຄົນມີພຣານຄຸ້ມກັນປະຈຳຕົວ ກັນທັງນັ້ນ ເມື່ອຕະກິນ ມີແຕ່ຈັນຄົນເດີຍວເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຂາດຄົນຄຸ້ມກັນ ມັນມີຍຸຕິຮຸກເລີຍ”

“ແຫ່ມກໍ່ລຽງໄປຄາມແກ່ເອງກໍ່ແລ້ວກັນ ວ່າຫຼືອແກ່ເຖິງມີ ກຸມາໃຫ້ບຸນຄຳລຽງໄປເຝົ້າແຫ່ມ ຕອນແຫ່ມອາບນ້ຳນະ ວັນນີ້ແກ່ຄຸງ ຈະຫຼືອກຸ້ມກັນບຸນຄຳ ເຝົ້າແຫ່ມກຸ້ມກັນໃຫ້ລະມັ້ງ”

“ເປຣ່າ! ຫຼືອມີໄດ້ເຝົ້າຈັນຫຼືອກ ແຕ່ໂນ່ນ! ໄປເຝົ້າຄຸ້ມກັນ ພວກຜູ້ຂາຍ3ຄົນໂນ່ນ ປ່ອຍໃຫ້ຈັນເຝົ້າຈັນກັບເບລຢູ່ຄົນເດີຍວເທົ່ານັ້ນ ຈະກະທັ່ງລິງມັນດອດລຽງມາໂມຍຂອງ ບ້າຈັງ!”

หล่อนบอกปนหัวเราะเบาๆ ตบไหล่บุญคำอย่าง
ปรานี แล้วก็เดินผ่านแກไป

48

.....

**จันเกร์รอกอยจับหვეอยู่แล้ว พอเห็นหม่ม
ครีเสเดินพลະคล้อยหลังจากดาเฒ่าไป ก็ปราด
ไปเข้าหาทันที กระซิบกระซาบ**

**“พี่คำ จันได้ของดีมาแล้ว ตามที่พี่คำบอกว่าอยากได้
เสียนักหนา”**

บุญคำกำลึงอารมณ์ไม่ดีอยู่ ตะคอกมาว่า

“ของดีอะไรของมึง! เตี้ยวพัตเตะซัก อย่ามาพูดมากนะ
กูยิ่งอารมณ์ไม่ดีอยู่ด้วย”

จันเหลียวซ้ายแลขวา แล้วเอียงหน้าเข้าไปกระซิบริมหู
ตาเฒ่าจอมลัปโตกลืมตาโต ยิ้มร่าออกมาได้ ตามเร็วปรือ

“จริงหรือ ไ้จัน เอ็งได้มาแล้ว?”

“จริง! นี้อยู่ในกระเป๋ากุงเกงฉันนี่ เอี่ยมอ่องสดๆ ร้อนๆ
กลิ่นยังฟุ้งอยู่นี่เลย”

“วิเศษจริง ไฉจัน ก็ต้องการมานานแล้ว แต่ไม่รู้จะเอาได้
ทั้งใจ ไหน...เอามาดูซิ!”

บุญคำเต็มไปด้วยความลึงโลดยินดี

จันจุดแขนลูกพี่ให้ลุกขึ้น แล้วพากันเดินเลี้ยวออกมาห่าง
แคมป์ แล้วค่อยๆ ปลิ้นกางเกงในทั้งสองตัว ที่กำไว้เป็นก้อน
กลมยัดใส่กระเป๋า ขึ้นมาค่อยๆ คลี่ส่งให้บุญคำ ตาพรานเฒ่า
หมอผีค่อยๆ คลี่ออกดูแล้วยิ้มแฉ่ง แยกเชียวออกมา

“นี่! มันต้องได้ยังงี้ ไม่เสียแรงเลย ที่มึงเป็นลูกศิษย์กู ว่า
แต่มึงไปขโมยมาได้ยังงี้โดยไม่ให้เหม่มรู้?”

“ฉันโทษลึง บอกว่าลึงมันดอดลงมาคว้าเอาไป”

บุญคำหัวเราะชอบใจชอบใจ ตบหัวลูกน้องฉาด

“เดี๋ย มึงกะล่อนได้ไม่แพ้ลูกพี่ กูนี่ก็ออกแล้ว ตะกี้เหม่ม
ก็มาบอกเหมือนกันว่าลึงมันดอดลงมาขโมยของ แต่ก็ไม่ได้บอก
ว่าของอะไร ที่แท้ไฉลึงจันนี่เอง บ๊ะ! กลืนกำลังอวลทั้งสองตัว
เลย อีตัวดำนี่กลืนมันเหมือนยี่ห่วยผสมกระวาน กูจำได้แน่
ว่าของเหม่มคริส เพราะเห็นกางเกงเป๋าชาดไพล่กางเกงในออกมา
ส่วนตัวสีชมพูนี้ ก็คงของเหม่มเบล...”

แกทำจมูกฟุดฟิด แล้วจามฮัดเซี่ย!

“นี่มันกลืนอะไรหว่า ลูกผักชีผสมกานพลูละมั้งกระเดียด
ไปทางเนยแข็งหน้อยๆ ด้วยซิ ได้เตี๋ยวฝ้ายันต์สองผืนมานี้ กู
สบายใจขึ้นอีกอักโขคราวนี้ละวะ ต่อให้ไฉ่ผีดิบแตกกรุกกันมาทั้ง
โขยง พ่อจะฉะให้กลิ้งโคโรไปหมดเลย ไม่มีทางจะมาต่อฤทธิ์
ไฉ่คำได้”

“กะอีแค่งเกงในสองตัว พี่คำจะเอาไปทำศึกกับไอ้ผีดิบพวกนั้นได้ยังไง ฉันทยังสงสัย สมัยก่อนนี้เราต้องได้เลือดประจำเดือนของผู้หญิงไม่ใช่หรอ”

“ไอ้โง่! มึงมันไม่รู้อะไร มัวแต่จะคอยไขก๊อก รอเลือดประจำเดือนของแหม่มสองคนนั้นอยู่ พวกเราถูกมันเล่นงานตายท่าหมดเสียก่อน แค่งเกงในถอดออกจากตัวสด ๆ ร้อน ๆ ยังไม่ซักแบบนี้ก็เหลือแตกแล้ว เสกคาถา เข้าพิธีกรรมเสียอีก 9 คาบเท่านั้น ใช้เป็นยันต์แก้อาถรรพณ์จากกฤตยามนต์กาลิได้สารพัด เอาลูกปิ่นมาคลุกกับเนื้อผ้าเตี่ยวนี้ยิ่งมันตมเดียว ไม่ว่าจะเข้าที่ไหน รับรองจอดสนิท วิญญาณจะไม่กลับเข้ามาสิงร่างนั้นได้อีก ตักว่าจะยิ่งให้มันหัวขาดขาขาดอย่างนายว่าซากของมันก็เหมือนกัน พบนั่งแข็งโตอยู่ที่ไหน เอาเตี่ยวสามเหลี่ยมนี้โปะลงไปกลางกบาล มันก็นั่งแข็งอยู่ที่เดิมตลอดไป ขยับไม่ได้อีกแล้ว หรือจะเผาก็ได้วอดวายกลายเป็นขี้เถ้าเหมือนท่อนไม้ธรรมดา คีนนี้เปลออๆคน กูจะนั่งบริกรรมทำพิธี แล้วมึงเอาเก็บซ่อนไว้ตัวหนึ่ง กูเอาไว้ตัวหนึ่ง ของกูเอาตัวสีดำของแหม่มคริสนี่แหละ มึงเอาของแหม่มเบลไป จำไว้ พอกูให้ไปแล้ว ก่อนอื่นมึงเอาลูกปิ่นคลุกลงในผ้ายันต์นี้ แล้วบรรจุปิ่นไว้ทันที ตมไหนก็ตมนั่นละวะ ไม่ต้องซ้ำ ถึงคนจะมีของดีสักขนาดไหน หนึ่งเหนียวแคไหน ถูกลูกปิ่นคลุกผ้ายันต์เข้าเมื่อไหร่ เป็นกระจุกไม่มีเหลือ”

จันมองหน้าลูกพี่อย่างเลื่อมใสเพราะเคยเห็นฝีมือมาแล้ว บุญคำมีอะไรพิเรนทร์ๆ อยู่เสมอ ถึงจะไม่สักแคไหนมันก็มีความจริงปะปนอยู่บ้างเหมือนกัน ชนิดจะดูถูกกันไม่ได้

“ถ้างั้นฉันก็อุ่นใจแล้ว แต่พี่คำอย่าบอกให้ใครรู้เป็นอัน

ท. เตณา ว่าฉันเป็นคนขโมยถุงเกงในสองตัวนี้มา ถ้านายรู้เข้า มีหวังถูกกระทืบ”

“เออน่า ต้องรักษาไว้เป็นความลับสุดยอด ยิ่งกว่าระเบิด เวลเคลียร์ซะอีก ว่าแต่นายสงสัยหรือเปล่าว่า เอ็งฉวยยันต์สองแผ่นนี้มา”

“ไม่หรอก นายไม่สงสัยฉันเลย แต่ถ้าพี่คำก็ไม่แน่เหมือนกันอาจถูกสงสัยได้”

“ดี! ฮะฮ่า! แล้วเอ็งก็ไม่ต้องไปบอกใครด้วย เรามีไว้ใช้กันสองคนก่อน สำหรับนายปล่อยให้แก็จัดการของแก็เองไปตามเรื่อง สำคัญว่าถ้ามันเข้ามาทางด้านเราเมื่อไหร่ ก็ชุดให้แก็วิ่งไปเลย เอาลับคมดาบก็ฟันขาดสองท่อนเลยวะ ไอ้ตัวถุงเกงในเองนะมันไม่มีความหมายอะไรหรอก ต้องเสกเป่าคาถามหาจัญไรกำกับลงไปเสียก่อน ถึงจะแก้อาคมอัปรีย์ของไอ้ผีร้ายได้ เหมือน ๆ กับพังพอนกะงูเห่านั่นแหละวะ”

ทั้งสองคนเต็มไปด้วยกระหิ่มยิ้มย่อง แอบมาซุบซิบกันตามลำพัง

“แล้วน้ำใจพี่คำจะไม่ให้นายเรามีไว้คุ้มตัวมั่งเชียวเหรอ?”

ตาเตมาโบกมือ

“โ้ย! นายแก็มติดอยู่สารพัดแล้ว ลำพังตัวเองนะ ไม่มีอะไรมาทำแก็ได้หรอก แล้วก็หวังวิชาซะมด...ไม่เคยถ่ายทอดให้ลูกน้องเลย สำหรับนายนะ ไม่ต้องห่วงหรอก พวกเราชีแยะ ต้องหาทางช่วยตัวเองไปตามเรื่อง แล้วอีกอย่างหนึ่ง ถ้าไปบอกแก็เรื่องนี้ ทั้งกูทั้งมึงถูกเตะแน่ คำที่ขโมยถุงเกงในแหม่ม”

“แล้วนี่เราจะเก็บไว้ยังงัย เอาแขวนคอไว้งั้นเหรอ?”

บุญคำร้องเจียก ยกเท้าถีบโครมเข้าไปที่บันเอว จัน
แอ่นระแนไปติดต้นไม้ครางอู้ หน้าหงิก

“โคตรเตี้ยมึงซิ เอาแขวนคอ! ขึ้นเอาแขวนคอ พระเจ้าก็
หนีออกจากตัวมึงหมด ช่วยกะลุดมือไปเจ็ดซุม ต้องอาบน้ำมนต์
เจ็ดวันเลย เรายังไม่จำเป็นจะต้องใช้ มึงก็เอาใส่กระเป๋ากุงเกง
ของมึงไว้ อย่าให้มันอยู่สูงเหนือกว่าสะตือเป็นอันขาด เวลา
หยิบขึ้นมาใช้งานพอเสร็จธุระแล้ว ก็ต้องเสกคาถาล้างช่วยเสีย
ก่อนทุกครั้งไป ไ้หนี่มันของสกปรกตำซ้ำไว้ย ไม่ใช่ของสูง ไม่
ใช้พระพุทธคุณ แต่ของลามกมันก็ต้องปราบด้วยของลามกเท่าๆ
กัน มันถึงจะอยู่หมัด นายเรียกพวกเราไปแจกเครื่องรางของ
ขลังของแก ก็เพียงแค่ให้คุ้มตัวเท่านั้น แกไม่ได้แจกของชนิดที่
จะปราบมันได้ ถ้าจะปราบมันก็ต้องไ้หนี่”

ว่าแล้ว บุญคำก็แกว่งปีกนี้ของคริส กับเบลเข้าไปที่หน้า
ของจัน จันจันต้องผงะหลบร้องลั่นออกมา

“ว้า! พี่คำ เล่นระยำอะไรยังงี้ก็ไม่รู้ เกือบถูกหน้าฉัน
นะ”

บุญคำหัวร่อหึๆ อย่างย่ำมใจ ใช้มือตึงแพนตี้ส์เบาบาง
เหนียวแน่นนั้น ยืดๆหดๆ อยู่ไปมาพึมพำออกมา

“ผีนกระจ้อยร่อย สามเหลี่ยมเท่ากระเบะมือ ไม่รู้แหม่ม
ตัวโตๆ แกนุงเข้าไปได้ยังไง นี่เห็นจะปิดแทบไม่มิด พับผ่าซิ”

“แต่มันก็โสภาน่าดูกว่ากางเกงขาก๊วยของแม่ไ้แดงที่
หนองน้ำแห่งนี้พี่คำ นี่เห็นจะตัวละลายบาท”

จันบอกมาอ่อยๆ

“อะไรละลายบาท คำเรียกว่าละลาย ‘ดอน’ ไ้”

“อะไรดอน?”

จันงงไม่รู้เรื่อง

“ดูย! ไ้โง่ ‘ดอน’ นะมันเงินฟารั้งมะริกกันไว้ย รู้เสียมั่งซี”

“เรื่อ! แล้วดอนหนึ่งมันเท่ากับเงินบาทไทยใหม่ละ”

“ไม่เท่าหรอก เงินมันแพงกว่าเรา ‘ดอน’ หนึ่งราวๆ สิบ
สลึงหรือสามบาทไทยนั่นแหละ เอ๊ะ! เสือกถามมากจริง ไ้นี้ ว่า
แต่หายกับไ้เกิด ไ้เสีย อยู่ที่ไหน?”

แกเปลี่ยนเรื่องถามโดยเร็ว หันมองไปทางธารน้ำด้าน
ล่าง

“นายคงอาบน้ำกระมัง ไ้เกิด กะไ้เสียก็อยู่แถวๆ ผัง
ชะโน้นนั่นแหละ นายให้ฉันมาบอกพี่คำ กะไ้พวกนั้นด้วยว่า
ใครจะอาบน้ำก็ให้ลงไปอาบกันได้แล้ว”

“ข้าไม่อาบให้เสียเวลาหรอกวะ แต่จะหลบไปอีซักกะ
หน่อย เอ็งไปบอกไ้พวกนั้นก็แล้วกัน ทางนี้อะไรก็เสร็จเรียบร้อยแล้ว
แล้ว”

ว่าแล้ว ตาเต๋าก็เดินเลี้ยวหายเข้าไปในพงรก

ภายหลังจากลับตาของพวกนายจ้างไปแล้ว พราน
ใหญ่ก็ปลดกระดุมเสื้อออก เตรียมจะผลัดผ้าอาบน้ำ ตามองไป
กึ่งฝั่งตรงข้าม ที่เห็นเกิดและเสียข้ามหายไป ซึ่งบัดนี้ยังไม่เห็น
ว่าจะแหวว่าจะโผล่กลับมา เขาส่งเสียงร้องวู้ เรียกเบาๆ ออกไปสาม
สี่ครั้ง ก็ปรากฏว่ายังเงียบสงัดอยู่เช่นนั้น

จอมพรานเริ่มเอะใจทันที ผ้าขาวม้าที่เตรียมจะผลัด

กางเกงอยู่หมวดชายพับเอาไว้ ดุมเสื้อปล่อยรุ่มร่ายอยู่เช่นนั้น
ฉวยไรเฟิลกระโดดตามก้อนหินข้ามไปยังฝั่งตรงข้าม กวาด
สายตาอย่างรวดเร็ว ไม่เป็นการยากอะไรนัก ที่เขาจะติดตาม
รอยของสมุนทั้งสอง เพราะโดยนิสัยประจำตัวของพรานของ
เขาทุกคนไม่ว่าจะเคลื่อนไปทางไหน มักจะหักยอดไม้เล็กๆ ริม
ทางผ่านไว้เป็นสัญญาณเพื่อให้คนที่ตามมาเบื่องหลังทราบเสมอ
ตามนิสัยที่ฝึกไว้จนเคยชิน

รพินทร์ย่องกริบ สาวรายนั้นไปอย่างรวดเร็ว คราวนี้
เขาไม่ส่งเสียงใดๆ อีกทั้งสิ้น ไรเฟิลในมือถือในลักษณะเตรียม
พร้อม

พอเลี้ยวโค้งทางด้านขึ้นเนินสูงห่างจากฝั่งธารมาได้แค่
ไม่กี่ 10 เมตรนั่นเอง เขาก็ได้ยินเสียงฝีเท้าของคนสองคน ย่ำ
มาตามพื้นใบไม้แห้งอย่างแผ่วเบา ในลักษณะย่อง จอมพราน
หยุดแฝงตัวเข้าหาโขดหิน ถือไรเฟิลเฉียงขึ้นในมุม 45 องศา ตา
มองจับไปยังพุ่มไม้บังด้านหน้าอย่างคลางแคลงใจอย่างไรพิกล
รู้สึกขนลุกชูๆ ผิดปกติไป เกิดจากประสาทสัมผัสส่วนที่หก

อึดใจต่อมา นั่นเองจากตาคมกริบจับไวที่จ้องคอยอยู่ก่อน
แล้ว เขาก็เห็นใครสองคนเดินย่องออกมาจากเงาของพุ่มไม้
เบื้องหน้า รูปร่างลักษณะของมันก็คือ เกิดกับเสีย ไข่เด็ก
หนุ่มพรานประจำของเขานั้นแหละแต่เห็นแวบเดียวสังหรณ์
ก็บอกได้ทันทีว่า...มันน่าจะไม่ใช่เสียแล้ว เพราะลักษณะ
อาการเดินอย่างจดๆ จ้องๆ และย่องเหมือนจะมีเลศนัยอะไร
สักอย่างหนึ่ง

ทั้งสองคนอยู่ในชุดผ้าขาวม้าถุงรัดพันแบบถกเขมร ซึ่ง

เป็นชุดที่เตรียมจะอาบน้ำและเดินตามเขามาแต่แรกตอนที่สั่งให้
ลงมาเป็นเพื่อนกลุ่มนายจ้างอเมริกันนั่นเอง ไรเฟิล.375 สะพาย
 holster คนละกระบอก ทั้งคู่เดินอย่างเบากริบแต่ตัวแข็งทื่อสวน
ทางลงมาไม่ได้พูดคำใดกันเลย

แว่นนั้นเองรพินทร์หลบเข้าช่องหลังก้อนหินทันที แล้ว
แอบดูทางช่องรอยแยก **หัวใจของเขาเริ่มเต้นแรง...**

เกิดกับเสีย เดินตามเส้นทางด้านใกล้ลงมาทุกขณะ กิ่ง
ไม้ที่ยื่นออกมาบังหน้าไว้ ก็ไม่มีการหลบ แต่ละคนเดินผ่านไป
กึ่งโบนันละไปตามตัว เหมือนจะปราศจากความรู้สึก ในแสง
ไฟลั่วพลั่วของยามใกล้ค้ำกลางป่าลึกเช่นนั้น ระยะมันก็ไม่ห่างกัน
ออกไปเท่าไรนัก เขาจ้องพินิจดูหน้าของทั้งสอง ดูมันย่นยู่ผิด
ลักษณะไปมาก โดยเฉพาะตาไม่กะพริบ

และเป็นที่แน่นอนว่า เขาฉวยหลบเข้าบังหลังก้อนหินริม
ทางผ่านก่อนที่มันจะมองลงมาเห็น

อะไรกันนี้!!

**รพินทร์เบิกตาโพล่ง จ้องลูกน้องทั้งสองเขม็ง อย่าง
ไม่สามารถจะทำนายสิ่งใดได้ถูก...**

ร่างของเด็กหนุ่มทั้งคู่ ใกล้เข้ามา และใกล้เข้ามาเป็น
ลำดับ จนกระทั่งผ่านก้อนหินที่เขาแฝงตัวพบบอยู่ แล้วอ้อมไป
ทางด้านหลัง ขณะนั้น ทั้งคู่ก็หยุดชะงักยืนนิ่งกับที่ทันทีเมื่อได้
ยินเสียงกู่โหวกๆเบาๆ ของใครคนหนึ่ง ดังสวนทางขึ้นมาจาก
กวน้ำ คงจะเป็นเสียงของจันนั่นเอง...จันผู้ย่อนลงมาหมายจะ

อาบน้ำ แล้วมองไม่เห็นรพินทร์กับเกิดหรือเส่ยอยู่ที่ริมธารนั้น
จึงสาวรอยติดตามมาอีกคนหนึ่ง

“วู้ นาย! อยู่ไหน ไ้เกิด ไ้เส่ยว้ย!...บ๊ะ! ไปไหนกัน
หมด”

เสียงจันแว่วมาอย่างชัดเจน

ร่างของเกิด และเส่ย ยืนแข็งนิ่งอยู่ตรงนั้น รพินทร์ ไพร-
วัลย์ก็วกมายืนอยู่ด้านหลัง แล้วห่างแคว่วาเดียวเท่านั้น สะกด
กลั้นลมหายใจหนึ่ง จับดูการเคลื่อนไหวของเจ้าสองคน ซึ่ง
ลักษณะผิดวิกลไปนั้นทุกกระยะ

เสียงจัน กูเรียกเข้ามาเรื่อย ๆ แล้วก็ไพล่พ้นเงาหินมอง
ขึ้นมาเห็นเกิดกับเส่ย ก็ร้องทักมาอย่างหัวเสี่ยวว่า

“อีโธ...ไ้เวรสองตัวนี้ ปล่อยให้ข้าเดินหาเสี่ยแทบตาย
เลือกยืนไ้ไ้อยู่นั่นเอง จะให้เสี่ยตอบสักนิดก็ไ้ไ้ไ้ อะไรยัด
ปากเอ็งไว้ หา! แล้วก็นายอยู่ไหน?”

ทั้งสองที่กำลังยืนนิ่งจังก้าอยู่ เริ่มไหวตัวคนหนึ่งดูเหมือน
จะเป็นเส่ย ปลดไ้เฟลออกจากไ้ไ้ แล้วยกขึ้นทันที หันปาก
กระบอกไปทางจัน ซึ่งบัดนี้ตาเหลือก ร้องออกมาสุดเสี่ยวว่า

“เฮ้ย...ไ้เส่ย!!!...”

ปากกระบอกปืนไรเฟิล ยังไม่ทันจะเงยขึ้นสู่ระดับเป้า-
หมาย รพินทร์ผู้ยืนพร้อมอยู่ข้างหลัง ก็พรวดเข้าชิดถึงตัว
สะกดกลั้นลมหายใจ ภาวนาหัวใจพระเจ้าห้าพระองค์ย่นย่อที่สุด
แล้วเอาฝ่ามือตบขาดลงไปบนก้านคอของเจ้าพรานเด็กหนุ่มทั้ง
สองพร้อมกัน

ทั้งเกิด และเสีย ล้มเหมือนท่อนไม้ หน้าคว่ำลงกับดิน ที่แท้ จอมพราณกระโจนตามลงไปใช้เข่ายันหลังของทั้งสองไว้ มีทั้งคู่อังกดยันอยู่ที่ต้นคอของเกิดและเสีย บังคับให้แนบดิน กุญแจนั้น สวดอะไรอยู่อีกจิตใจหนึ่งแล้วตบหัวคนละขาด มัน ก็เป็นเวลาเดียวกับจันสร้างจากตะลิ่ง วังปราดเข้ามาถึงพร้อม กับไวยลั่น

“นาย! ไ้ชิบหายสองตัวนี้เป็นอะไรไปแล้ว มันยืนตา เหล่อกตาปลิ้นดูผม แล้วไ้เสียก็จะเอาปืนส่องผม ตีว่านายตบ มันเหวี่ยงลงไปเสียก่อน”

“เจียบๆจัน ไม่มีอะไรหรอก มาช่วยกันปลุกไ้สองคนนี้ ต่กว่า เมื่อกี้นี้ะไม่ใช่เสีย กับเกิดหรอก ใครที่ไหนก็ไม่รู้”

จันอ้าปาก ตะลิ่ง รพินทร์กระซอกคอดูกน้องอันเป็น เต็มหนุ่มของเขาทั้งสองให้พลิกหงายขึ้น แล้วเขย่าเรียกซ้ำๆ อยู่ จันได้สติเข้ามาช่วยปลุกเรียกอีกคนหนึ่ง

ประมาณจิตใจใหญ่ ทั้งเกิดและเสียลืมหองเวียงขึ้น
เหมือนคนเพิ่งจะตื่นจากภวังค์ พอมองเห็นพราณใหญ่กับจัน ก็ลั่งเขย่าตัวอยู่ ก็พรวดพราดลุกขึ้นนั่ง ทำหน้าเลิกลัก มองไป วนๆ

“เอ๊ะ! อะไรกันครับ นาย?”

ทั้งสองอุทานออกมาเป็นเสียงเดียวกัน

“ห่าดง! ไ้เกิด ไ้เสีย ตะกี้เอ็งสองคนจะเล่นงานข้าเสีย แล้ว”

จันพูดละล่ำละลัก หน้าซีดเผือด เจ้าพรานเด็กหนุ่มทั้งสองทำหน้างุนงงจับต้นชนปลายไม่ถูก

“อะไรกัน น้ำจัน จันกะไอ้เสียนะเหร่อ จะเล่นงานน้ำ”

เกิดพูดอย่างตกใจ จันพูดอะไรไม่ออกอีก ได้แต่กลอกหน้ามองตาพรานใหญ่อย่างขวัญหนีดีฝ่อไปหมด รพินทร์อยู่ในอาการปกติธรรมดาที่สุด ถามเด็กหนุ่มทั้งสองว่า

“ไหนดอกชีว่า เอ็งสองคนกำลังทำอะไรกันอยู่ นั่งหลับหรือเปล่า?”

“นั่งหลับ!...”

เสยรื่อง

“ผมกับไอ้เกิดไม่ได้หลับสักนิด กำลังขุดเผือกกันอยู่ตรง... ตรง...”

หันไปดูรอบๆ แล้วทำหน้าบึ้งยาก ซี่มือขึ้นไปบนเนินที่เดินลงมา

“ตรงโน้นครับนาย ผมกะไอ้เกิดกำลังขุดเผือกกับมันมือเสือได้สัก 5-6 หัวโตๆ กองอยู่ตรงโน้นว่าจะเอาไปเผาไฟกินแล้วผมมาอยู่ตรงนี้ได้ยังไง”

“อิติปิโส ภาควา!...”

จันพ้อออกมาด้วยริมฝีปากที่ขมขมิบจนลุกชันไปทั้งกาย รพินทร์มองสำรวจไปยังกายอันเปล่าเปลือยของลูกน้องทั้งสอง ไม่มีอะไรอยู่เลย นอกจากผ้าขาวม้าที่นุ่งถกเขมร และไรเฟิลติดมือตามวิสัยเท่านั้น

“หวายลากลูกนิมิตที่ฉันตัดแจกพวกเอ็งไปคนละชิ้นบอกให้แขวนติดคอไว้ตลอดเวลา ไปอยู่เสียที่ไหนแล้ว”

เขาถามเรียบ ๆ

ทั้งสองเอามือลูบคอ แล้วยิ้มแห้ง ๆ อ้อมแอ้มว่า

“ผมกะไอ้เกิดจะมาอาบน้ำชะรับ เลย...เลยถอดแขวนไว้ที่ปางพัก”

จอมพราณถอนใจเฮือก ยกแขนขึ้นขยี้จมูก แล้วบอกเบา ๆ เหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลยว่า

“จำไวนะ จำใส่ชมองไว้ตั้งแต่บัดนี้ ไม่ว่าเอ็งจะ去做อะไรอยู่ที่ไหนแม้กระทั่งขึ้น อย่าถอดเครื่องรางออกจากตัวอีกเป็นอันขาด ฉันเตือนเอ็งทุกคนแล้วตอนที่แจกให้ไป แต่ก็ยังละเลยลืมเสีย”

“ผม...ผมกะไอ้เสียเป็นอะไรไปหรือครับ นาย?”

“ไม่คบคิดไปอยู่ข้างหลัง เหมือนลูกหาบสองคนเมื่อคืนนี้ก็ดีแล้ว...เออละ! ไม่ต้องถามอะไรอีกทั้งนั้น ไป! อาบน้ำอาบท่า แล้วกลับขึ้นปางพัก ไม่ต้องไปเอาแล้วเผือกมันอะไรของเอ็งนะ”

เขากระซอกไล่พรานเด็กหนุ่มทั้งสองให้ลุกขึ้น แล้วเอาเท้าเหยียดแปคนละที ชี้ให้กลับลงไปยังลำธารด้านล่าง เกิดกับเสียงกัมลงเก็บไรเฟิลที่ตกอยู่กับพื้นขึ้นมา ยังรี ๆ รอ ๆ อยู่ด้วยความงุนงงกังขาขีดสุด เพราะไม่เข้าใจว่ามันเกิดอะไรขึ้น จันทวาดเข้ามาอีกคน แล้วถีบอีกเข้าให้ไอ้สองคนจึงเดินจำอ้าวลงไปตามคำสั่งโดยดี

บัดนี้จึงเหลือแต่สมุนซ้ายของเขาที่หันมาสบตาเจ้า-
นาย กระเดือกน้ำลายลงคออย่างยากเย็นที่สุด

“เกือบชิบหายอีกแล้วครับ นาย...!”

“ฮือม เกือบไปแล้ว โชคดีนิดเดียว ที่ฉันเห็นมันหายกัน
 ขึ้นไปนานผิดปกติ ก็เลยออกตามสวนกับมันพอดี เห็นท่ามัน
 พิกลกก็เลยแอบเข้าหลังก้อนหินนั้น ดูท่าที่มันอยู่ พอจันสวน
 ตามขึ้นมาอีกคนให้มันเห็นเท่านั้น ก็ได้เรื่องทันที มันจะฆ่าจัน
 เสียแล้ว แต่ขอให้รู้ไว้เถิดว่า ขณะที่มันเดินลงมานะ มันไม่ใช่
 เกิดและเสีย และอย่าว่าแต่จันเลย ต่อให้ฉันเองหรือพวกเราคน
 ไດก็ตาม มันก็ต้องฆ่าทั้งนั้น โดยอาศัยมือของพวกเรากันเองนี้
 แหละ ลองคิดดูเถอะ สมมุติว่าฉันไม่ทันเฉลียวคิด มัวแต่อาบ
 นั่งอาบน้ำอยู่ หรือต่อให้พวกเราทั้งหมดที่อยู่บนแคมป์เป็นกลุ่ม
 นั้นก็เหมือนกัน ร่างกายของเจ้าเสียกับเกิดที่มีวิญญาณอื่นเข้า
 สิ่ง กำลังบ้ายหน้าสวนทางเข้าไปแล้ว คิดไหมว่า ถ้ามันเจอใคร
 มันก็คงยิงตะไปเรื่อย แล้วในที่สุดพวกเราก็ต้องยิงมัน...คนตาย
 คือเสียกับเกิด ไม่ใช่ไอ้ผีร้ายนั้น!”

จันมีอาการเหมือนจะเป็นลม กายสั่นเทิ้มเหงื่อแตกซิก

“คุณพระคุณเจ้า...นี่ถ้าไม่ใช่ นายเสียอย่างเดียว ป่านนี้
 บรรลัยกันไปหมดแล้ว ผมเดาอะไรไม่ถูกเลย ตอนนั้นพอร้อง
 ทักมันเท่านั้น ไอ้เสียก็ยกปืนจะยิงมาทางผมเลย ตอนนั้นก็ยังไม่
 ทันเห็นว่านายยืนคุมเชิงมันอยู่ข้างหลังก่อนแล้ว และตบมัน
 คว้าลงไปเสียก่อน”

“ก็เพราะฉันเห็นมันก่อน แล้วนึกสังหรณ์ขึ้นมาละซิ ถึงได้
 หลบดูอยู่ ถึงไม่ทันเฉลียวคิด มันจะเจอหน้าฉันก่อนเจอจันเสีย
 อีกตอนที่มันเดินเฉียดมา ฉันเห็นหน้ามันทั้งสองคน ดูไม่เหมือน
 เกิดหรือเสียเลย มันเบี้ยวบูดยังไงบอกไม่ถูก ตัวก็เดินแข็งๆ”

“แปลว่ามันเข้าสิงไอ้สองคนนี่ตอนที่กำลังชูดเผือกชูดมัน
อยู่หรือครับ?”

“ใช่! ช่องว่างตอนนั้นแหละ ที่มันเข้าสิงเกิดและเสียพร้อม
กัน เครื่องรางที่ให้ไป ไอ้สองคนนั้นก็ไม่ได้มีติดตัวอยู่ด้วย
เพราะความประมาท คิดว่าลงมาอาบน้ำแค่นี้ และเห็นว่าฉันก็
ลงไปด้วย”

“ผมไม่เข้าใจเลยทำไมมันถึงไม่ฆ่าไอ้สองคนนั้นเสียเพราะ
ได้โอกาสแล้ว”

รพินทร์ก็ตรึมฝีปากแน่น ตาลูกวาว

“ถ้าฆ่าไอ้สองคนนั้นเหมือนกับฆ่าลูกหาบไปแล้ว อย่าง
มากที่สุดเราก็เสียคนไปแค่อีกสองคนเท่านั้น และเท่ากับเป็น
การเตือนให้เราเร่งระวังรับมือมันมากขึ้นอีก ลู้ออยืมร่างคนฝ่าย
เรา ให้สวนทางเข้าไปเล่นงานพวกเราทั้งหมดไม่ดีกว่าหรือ คิด
ดูอีกที ถ้าไอ้สองคนนี่เอาไรเฟิลไล่ยิงพวกเราในแคมป์โดยไม่
เลือกหน้า จะเกิดชิบหายวายวอดน่าขนลุกสักเพียงไหน”

จันชนลูกเป็นตุ้มเต็มตัวอยู่เช่นนั้น เหตุการณ์สยดสยอง
ที่เห็นดำตาตัวเองอยู่ตะกี้ ถ้าไม่มีเจ้านายเป็นหลักประกัน
เป็นขวัญและกำลังใจอยู่ด้วย จันก็บอกกับตนเองว่าเห็น
จะไม่รับประทานแล้ว คงได้เผ่นหนีกลับแน่นอน

“มันเล่นเราคราวนี้ หนักกว่าเมื่อคราวผ่านนิทรานครอีก
นะครับ นาย”

“หนักกว่าแน่ ไม่มีปัญหา เตรียมตัวได้...ไปกลับลงไป
อาบน้ำกันเถอะ แล้วก็ยังไม่ต้องพูดอะไรกับไอ้สองคนนั้นอีก
เลยเฉยๆไว้ ถ้าจะบอกก็บอกได้เฉพาะบุญคำเท่านั้น ใครอื่น

นอกเหนือจากบุญคำไม่ต้องปริปากทั้งสิ้น สำหรับเหตุการณ์ที่เราเจอเมื่อคืนนี้ รู้กันเองในหมู่พวกเรา แล้วจันทำหน้าที่คอยดูแลพวกเราทุกคนให้ดี ต่างคนต่างต้องช่วยระวังกัน เผลอหรือประมาทไม่ได้แม้แต่พริบตาเดียว”

รพินทร์ย้ายส่งกับสมุนซ้าย แล้วชวนเดินลงไปยังธารน้ำซึ่งเกิดและเสี้ยวลงหน้าลงไปก่อนแล้ว

“นายครับ”

“ฮือม”

“คืนนี้มันจะมาไม่ไหนกะเราอีก”

“แล้วรู้เองแหละ! จำไว้ เตรียมพร้อม”

“นายจะทำยังไงต่อไปครับ คอยแต่จะรับมันอย่างเดียวอย่างนั้นะหรือ นายก็ศิษย์มีครู ไม่เคยปล่อยให้อะไรมันมาทำฤทธิ์กำแหงหาญกับนายได้เลย ไม่ว่าสิ่งสาราสัตว์หรือภูตผีปีศาจมันทำรบนายเหลือเกินแล้ว”

“แล้วจันจะให้ฉันทำยังไง?”

“ถ้ามีตัวอย่างนาย ผมไม่ปล่อยมันไว้หรอก พี่คำก็พูดยังงี้เหมือนกัน”

“ใจเย็นๆ จัน...ไม่ต้องไปเดือดร้อนตามล่ามันให้เสียเวลาหรอก ถ้าลงมีเวรกรรมต่อกันแบบนี้ ถึงเวลามันก็ ‘เข้าทาง’ ของเราเองแหละ ถ้ามันเหนือกว่า...เราพินาศ และถ้าเราเหนือกว่ามันก็ไม่ได้พูดได้เกิดอีกแล้ว ขอให้ฉันแน่ใจอีกสักนิดเถิดว่าต้นแห่งที่มาของมันจากไหนกันแน่ สิ่งที่เราเคยผ่านกันมาแล้ว ไม่ควรที่จะทำให้พวกเราต้องหวั่นไหวเลย หรือว่าจันกลัว?”

“ถ้ามีนายอยู่ที่ไหนผมหรือพวกเราทุกคนไม่เคยกลัวอะไรเลยต่อให้มันยิ่งกว่านี้สักร้อยเท่า แต่ถ้าไม่มีนาย บอกตามตรงวิ่งป่าราบกลับหนองน้ำแห้งไปแล้ว ว่าแต่ไอ้สองคนตะกี้เกอะครับ มันลืบทานายไปแล้ว ลงไปที่ธารโน่น ถ้าไอ้ผีร้ายหวนกลับไปเข้าสิงมันอีก รอคอยดักเราอยู่ พอเราเดินลงไป...”

จันพูดค้างไว้แค่นั้น

รพินทร์ยิ้มกับคนของเขา ตบไหล่สมุนซ้ายหน้าๆ ขณะที่ดินเคียงกันลงไป

“ไม่ต้องกลัวหรอกเมื่อกี้ฉันเป่าขม่อมไอ้สองคนนั้นแล้วอำนาจพระพุทธรูปจะคุ้มครองมันไว้ได้ อย่างน้อยก็ตลอดทั้งคืนนี้ ไม่เห็นหรือว่า...พอมันรู้สึกตัวคืนสติขึ้นมาทั้งสองก็ปกติดีทุกอย่าง ไม่ได้มีอาการเจ็บไข้ไม่สบายอะไรเลยสักนิด มนต์มีดอาคมไสยเวทกาลิ มันสู้บารมีพระพุทธรูปไม่ได้หรอก”

และก็จริงอย่างที่เจ้านายว่า เมื่อต่างเดินลงมาถึงธารน้ำจันมองเห็น เกิดกับเสย นั่งขัดขีไคลกันอยู่ในน้ำเหยิงๆ ไม่มีใครจะแสดงท่าว่าจะเจ็บไข้ได้ป่วย หรือมีอาการที่เรียกกันภาษาชาวบ้านว่า ‘ผีซำดำพลอย’ เลย เพียงแต่คุยกันเบาและมีท่าแปลกใจ ไม่เข้าใจเท่านั้น ว่ามันเรื่องอะไรที่ต่างคนต่างช่วยกันชุดมันมือเสืออยู่ดี ๆ จู่ ๆ ก็ย้ายที่มานอนอยู่กลางดำน พบพรวนใหญ่กับจันกำลังเขย่าเรียกปลุกอยู่ เหมือนจะม่อยหลับไปอย่างไม่รู้ตัว

มีพวกลูกหาบทยอยกันลงไปอาบน้ำด้วยเป็นกลุ่มๆ นอกนั้นก็พวกกะเหรี่ยง ชุดหนี้ยักษ์คชสารที่มายึดกันอยู่บนถ้ำ

หน้าผาสมทบลงมานั่งคุยโวกเวกกันอยู่ด้วย ทำให้บริเวณธารน้ำบริเวณนั้นคึกคัก พลุกพล่านเป็นที่น่าอบอุ่นขึ้น

จันนั้นยังขี้ใจไม่หาย เดินปรีเข้าไปที่ไรเฟิลของเสียฉวยขึ้นมาตรวจดูแล้วก็ใจหายวูบอีกครั้ง เมื่อพบว่า ในรังเพลิงมีกระสุนและลูกเลื่อนขึ้นลำพร้อม ช้าห้ามไกก็ยังเปิดอยู่

สมุนซ้ายของรพินทร์ไม่พูดอะไรกับใครทั้งสิ้น จัดแจงลดนกไรเฟิลของเจ้าเสียลงเสีย น้ำก็ไม่ยอมอาบ ค่อยๆเลี้ยวขึ้นไปพบลูกพี่บุญคำทันที เพื่อเล่าเรื่องหวาดเสียวชวนขนพองสยองเกล้าให้ตาพรานหมอผีฟัง...

เป็นเวลามืดสนิท และไฟรอบบริเวณแคมป์ลุกสว่าง
 โชนแล้ว เมื่อรพินทร์อาบน้ำเสร็จ และกลับขึ้นมาบนที่พักอีกครั้ง พร้อมกับคนของเขาทุกคนที่ลงไปอาบน้ำด้วย โดยไม่ปล่อยให้ใครหลงเหลืออยู่ที่บริเวณลำธารด้านล่างอีกยามเมื่อสิ้นแสงตะวัน และยามที่เขาผละขึ้นมาแล้วเช่นนี้

อากาศเริ่มหนาวเย็นเยือกทันที เมื่อมืดสนิท

กลุ่มนายจ้างของเขาทุกคน นั่งล้อมวงกันอยู่ริมกองไฟหน้ากระโจมพัก อันแวดล้อมไปด้วยลูกหาบ ซึ่งกระจายรายล้อมอยู่เป็นหย่อมๆ ระยะห่างพอสมควร ทุกคนกำลังเตรียมกินอาหารมื้อค่ำซึ่งจัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว ทั้งพวกเรชั่น และเนื้อย่าง ตลอดจนเสบียงกรังของฝ่ายรพินทร์ที่ตระเตรียมมา ทุกคนรอคอยเขาอยู่คนเดียว และรีบตะโกนเรียกให้เข้าไปสมทบทันทีเมื่อเห็นจอมมัคคุเทศก์โผล่เข้ามาในบริเวณ

กะเหรี่ยงโบเมียะและพรรคพวกอีก 3-4 คนยังคงนั่งอยู่
ใกล้ๆ กลุ่มของนายจ้างอเมริกันพวกนั้นและดูเหมือนจะสนทนา
โต้ตอบอยู่ด้วย โดยมีนายตาบ หัวหน้าลูกหาบ เป็นล่ามแปลให้
ฟัง

ก่อนที่รพินทร์จะเข้าไปสมทบกับพวกนั้น เขาเดินตรวจ
ตราดูทั่วบริเวณของที่พัก อันกระจายกันอยู่เป็นหย่อม ๆ เหล่านั้น
สั่งให้ลูกหาบทุกคนบรรจุกระสุนลูกโคดและลูกสำรองเตรียม
พร้อม ให้มีไฟฉายอยู่ใกล้ตัว ตลอดทั้งคืนนี้ก่อนตะวันขึ้น ใคร
ปวดหนักปวดเบา ไม่อนุญาตให้ออกพ้นจากบริเวณกองไฟใหญ่
ที่ก่อเป็นด่านแรกไว้ ด้านนอกสกัดเส้นทางอันจะนำขึ้นหรือลง
ไปยังธารน้ำเบื้องล่าง

ทุกคนเข้าใจคำสั่งของเขาดี โดยไม่มีปัญหาอะไรจะต้อง
โต้แย้งหรือชักใช้ไล่เลียงอะไรมาก เพราะอย่างน้อยที่สุดเหตุร้าย
ของเมื่อคืนที่ผ่านมา อันทำให้ชีวิตของพรรคพวกสองคนต้อง
สูญเสียชีวิตไปอย่างน่าสยดสยองเป็นเครื่องเตือนใจดีอยู่แล้ว

แล้วก็พบพรานอาวุโสของเขาทั้งสองคน บุญคำและจัน
นั่งกอดเข้าซบซิบอะไรกันอยู่ที่กองไฟด้านนอกตามลำพังด้วยสี
หน้าไม่เป็นสุขนัก พอเดินเฉียดเข้ามาใกล้ตาเฒ่าก็กระซิบเรียก
เบา ๆ

“นาย ตะกี้ไอ้จัน เล่าให้บุญคำฟังหมดแล้ว ว่าเกิดอะไร
ขึ้น”

“รู้แล้วก็ดีแล้ว คืนนี้ระวัง จัดเวรยามให้ดีที่สุด เสรหนึ่ง
อย่างน้อยจะต้องอยู่กัน 3 คน มีพวกเรา 4 คน รวมทั้งฉันด้วย

เป็น 5 จะต้องคอยกำกับพวกลูกหาบที่อยู่ยามพลัดเปลี่ยนกัน
จะปล่อยให้พวกลูกหาบอยู่กันตามลำพังไม่ได้ ยามชุดหนึ่งจะ
อยู่กัน 2 ชั่วโมงครึ่ง นับจากเวลานี้เป็นต้นไป ใครจะอยู่ก่อนอยู่
หลัง ประเดี๋ยวเรียกมาประชุมตกลงกันเอง”

“ประเดี๋ยวขอบุญคำไปทำพิธีอะไรหน่อยนะ ไม่ไปไกล
หรอก แถว ๆ หินใหญ่ก้อนโน้นแหละ...”

แกชี้มือไปทางพงรกด้านซ้าย

“จะเอาไอ้จันไปนั่งเป็นเพื่อนด้วย”

เขาพยักหน้า ไม่ห่วงอะไรกับแก่นัก เพราะรู้มีรูเส้นกัน
ดีอยู่แล้ว

“ตามใจ จะทำอะไรก็ทำเถอะ แต่อย่าลืมเอาจันไปเป็น
เพื่อนด้วยก็แล้วกัน อย่างนั่งเป็นหมอฝอยอยู่คนเดียวเป็นอันขาด”

สั่งแล้ว ก็ตรงเข้าไปสมทบกับกลุ่มของนายจ้าง กับพวก
กะเหรี่ยงโบเมียะซึ่งยังสนทนาผ่านล่ามกันอยู่

สิ่งแรกที่เขาเห็นก็คือ คีธซึ่งนั่งห่างออกไปเล็กน้อย
กำลังหัวฟัดฟัวเหวี่ยงอยู่กับเครื่องวิทยุรับส่งอันใช้ติดต่อกับสถานี
ลอย เสียงนายนั้นสบถสาบานสาปแช่งพำไปหมด เปิดสวิทช์
โน่นจุนเครื่องนี้ แล้วพยายามเรียกซ้ำ ๆ ซาก ๆ อยู่หลายครั้ง
และในที่สุดก็เอาฝ่ามือตบเครื่องวิทยุตบดับ มีท่าเหมือนอยาก
จะลุกขึ้นกระแทกให้พังเสียรู้แล้วรู้รอด

“มีอะไรยุ่งยากหรือครับ เคอเนล คีธ?”

เขาถามขณะที่มองไปยังคีธ นายผมทรงลานบินเกาหัว
เหียง ๆ แล้ววดบรื้นดีอีก ๆ พร้อมกับถอนใจเฮือก

“ติดต่อกับศูนย์บัญชาการไม่รู้เรื่องเลย เสียงอู้ อู้! ฟังไม่เป็นภาษาคน เราส่งสัญญาณขึ้นไป ไอ้พวกนั้นได้ยิน และมันส่งลงมาเราก็ได้ยิน แต่พูดจับกระแสความกันไม่ได้ถนัดสักประโยคเดียว คลื่นรบกวนหนักเหลือเกิน...”

แล้วนายพันเอก ผู้เชี่ยวชาญทางการบินและสื่อสาร ก็เร่งวอลลุ่มขึ้นให้ทุกคนได้ยินเสียงคลื่นดังโครกครากลั่นไปหมด ค้อนหันมาทางพรรคพวกแล้วเบะปาก กระตุกไหล่ขึ้นหรือเสียงที่ตั้งน่ำรำคาญนั้นลงตามเดิม หยิบไมค์สำหรับพูดขึ้นมา ตะโกนกรอกลงไปว่า

“เฮ้ บัสเตอร์ดส์ ไตน์’ท ยูเฮียร์ มี?”

เสียงอู้ อู้ดังตอบลงมาเช่นเคย

“บริเวณนี้ อาจเป็นบริเวณอัปคลื่นวิทยุก็ได้ครับ ว่าแต่เครื่องรับปกติเรียบร้อยดีหรือเปล่า มีอุปกรณ์ตัวหนึ่งตัวใดชำรุดบ้างไหม ตรวจแล้วยัง”

พหรานใหญ่บอกมา

คือเต็มไปด้วยความหงุดหงิด

“ผมตรวจดูละเอียดแล้ว เครื่องมันก็สมบูรณ์เรียบร้อยดีทุกอย่าง ไม่มีอุปกรณ์ตัวไหนชำรุดหรือเสื่อมเลย แต่ทำไมถึงการติดต่อฟังกันไม่รู้เรื่องแบบนี้ก็ไม่รู้ ที่นี้สูงจากระดับน้ำทะเลสักเท่าไร?”

ประโยคหลัง นายนั้นหันมาถามเขา

“ผมไม่ทราบแน่นอน แต่เข้าใจว่าไม่ต่ำกว่า 6,000 ฟุตเหนือระดับน้ำทะเล ถ้าข้างบนเขาไหวทัน เขาก็ควรจะลดเพดานบินลงมาบ้าง ทางฝ่ายเรานะขึ้นสูงอยู่แล้ว แต่บริเวณนี้มันล่อม

รอบไปด้วยภูเขา และอาจเป็นบริเวณที่คลื่นวิทยุกระโดดก็ได้ผมเองก็ไม่มีความรู้เกี่ยวกับเครื่องวิทยุรับส่งนัก”

“วิทยุชนิดนี้ มีประสิทธิภาพในการรับส่งสูงสุดเท่าที่เราจะมีได้”

สแตนลีย์บอกมาซ้ำ ๆ

“เราเคยทดลองกันแล้ว ขนาดอยู่ในเรือใต้น้ำปรมาณูดำอยู่ในบริเวณใต้ทะเลน้ำแข็งก็ยังสามารติดต่อกับเครื่องบิน u2 ได้ แต่นี่แปลกมากที่ติดต่อกันไม่ได้เลย ด้านบน รู้แต่เพียงว่าเรากำลังเรียกขึ้นไป และทางด้านเรารู้ว่าเขาเรียกลงมา แต่พูดกันฟังไม่รู้เรื่อง เนื่องจากคลื่นอากาศรบกวนหนักเท่านั้น”

เชิดวุธลอบสบตารินทร์เหมือนจะถาม แต่จอมพรานก็ได้แต่ยกไหล่ ไม่อาจแสดงความเห็นอย่างไรได้

“คือ ฉันว่าเธอเลิกทะเลาะกับไอ้วิทยุนั่นเสียก่อนเถอะ ยังติดต่อกันไม่ได้ก็ไม่ใช่ไรหรอก มันอาจเกี่ยวกับภูมิประเทศที่เราพักอยู่ในขณะนี้ก็ได้ พอผ่านพ้นบริเวณนี้ไปแล้ว ค่อยลองติดต่อดูใหม่ หรือมิฉะนั้น พรุ่งนี้เช้าค่อยลองดูอีกที...มากินอาหารกันดีกว่า”

ผู้ที่เตือนลงมาก็คืออิสซาเบลแต่คือชี้ให้ดูเครื่องที่สัญญาณออกเรียกและไฟกะพริบอยู่ตลอดเวลาให้ทุกคนดู

“นี่ เห็นไหม ถึงเราจะไม่ติดต่อขึ้นไป ไอ้พวกนั้นพยายามเรียกลงมาอยู่ตลอดเวลา มันคงสงสัยว่าทำไมเราไม่ส่งข่าวอะไรเลยเมื่อตอนเที่ยงที่แล้ว ตามปกติ เราก็จะต้องส่งข่าวขึ้นไป แต่ก็มีวัฏระย่งกันเสีย เลยไม่ได้ติดต่อ กะจะรายงานตอนค่ำ ก็พูดกันไม่รู้เรื่องเสียอีก ระยำจริง!”

รพินทร์เดินเข้ามาใกล้คือ ซึ่งยังง่วนอยู่กับวิทยุเครื่องนั้น

“เอางี้ดีไหมครับ เสียงพูดอาจรบกวนฟังกันไม่ได้ถนัด คุณ
ท.ว.จะใช้รหัสมอร์สดู มันน่าจะรับได้ง่าย และชัดเจนกว่าที่จะ
พูดออกมาเป็นประโยค”

ทุกคนฝ่ายอเมริกัน มองเขาเป็นตาเดียว สแตนลีย์ขมวด
นิ้วเล็กน้อย

“อ้าว! ก็ไหนคุณว่าไม่มีความรู้เรื่องวิทยุยังงี้?”

“ก็รู้อ่างเล็กน้อยๆ เท่านั้นเอง ในฐานะที่ผมเองก็เคย
เป็นทั้งทหารและตำรวจมาก่อน ถ้าไม่สะดวกสำหรับฝ่ายคุณ
อย่างไร ให้ผมช่วยก็ได้ ผมเชื่อว่าวิทยุเครื่องนี้ นอกจากไมค์
สำหรับพูดโดยตรงแล้ว ถ้าจำเป็นก็น่าจะมีที่สำหรับเคาะติดต่อ
ด้วยรหัสได้ด้วย”

“ไ้มีนะ มันมีหอรอกแตะ-แตะป...แตะ...แต่มันโบราณ
เต็มทีแล้ว การส่งสัญญาณด้วยรหัสโทรเลข ที่จะต้องมาแปลกัน
ถี่ครั้งแบบนี้ เราใช้พูดกันโดยตรงเสียมากกว่าในยุคนี้ แล้วไ้
พวกบนนั้นก็ไม่ว่ายังใช้รหัสแบบนี้กันเป็นบ้างหรือเปล่ามันอาจ
รับรู้สัญญาณแต่แปลไม่ออกก็ได้”

“ทำไมเราไม่ลองดู ให้ผมช่วยไหมครับ ดีกว่าจะให้เขา
เกิดการสงสัยอยู่อย่างนี้ อย่างน้อยที่สุด ก็บอกเขาขึ้นไปก่อน
ว่า การติดต่อยังไม่สะดวก ขอผลัดไปติดต่อเวลาอื่น”

อเมริกันทั้งหมดดูตากันเองอีกครั้ง จากการรับอาสา
ของรพินทร์ ขณะนั้นเอง หัวหน้าคณะก็เคลื่อนเข้ามาชิด หยิบ

สายอันเป็นตุ้มเหมือนสวิทช์สำหรับกด ซึ่งซ่อนอยู่ข้างเครื่องวิทยุขึ้นมาส่งให้เขา

“นี่คือสวิทช์ส่งสัญญาณด้วยรหัส กดที่ตุ้มนี้สั้นยาวเป็นจังหวะ คุณจะลองดูก่อนได้”

“อ้อ สบายมากครับ”

เขากล่าวเรียบ ๆ รับสายสำหรับกดสัญญาณนั้นมาถือไว้ถามว่า

“จะให้ผมส่งขึ้นไปว่าอย่างไรครับ?”

“ส่งสัญญาณตามคำบอกของผมสั้น ๆ ต่อไปนี้...”

สแตนลีย์หยุดเว้นระยะไปนิดหนึ่ง ทุกคนเงยบกริบ จ้องหัวหน้าคณะ และรพินทร์เป็นตาเดียว จอมพรานถือสวิทช์สำหรับกดเตรียมพร้อม

“การติดต่อมีอุปสรรค รับฟังไม่ได้เลย คลื่นรบกวนหนัก เราจะพยายามเรียกขึ้นไปอีกภายหลัง เล็กก่อน ไม่ต้องเรียกลงมาอีก...เอาละ แค่นี้”

จอมพรานซ่อนยิ้ม หัวหน้าคณะคันหาระเบิดนิวเคลียร์ฉลาดที่สุด เขาไม่ต้องการให้มีการติดต่ออะไรกับสถานี่ลอยมากเกินไปกว่านี้ โดยไม่ได้ผ่านคนของฝ่ายเขา

เพื่อไม่ให้เป็นพิรุณสงสัยอะไรทั้งสิ้น รพินทร์ปฏิบัติตามคำสั่งนั้น เขากดสวิทช์ หรืออีกนัยหนึ่งเคาะเป็นรหัสสากลทันทีตามประโยคที่สแตนลีย์สั่ง

ไฟจากเครื่องวิทยุกะพริบเป็นจังหวะสั้นยาวสลับกัน ในทุกครั้งที่เขากดโดยใช้ระบบเทเลกซ์

พอครบสั้นตามข้อความที่สแตนลีย์สั่ง และท่ามกลาง

เผื่องโครกครากของคลื่นก็มีสัญญาณชนิดเดียวกัน ดังแต่ป-
แต่ป... -แต่ป-แต่ปฯลฯ ตอบมาช่วงหนึ่งพอจะจับกระแสเสียง
นั้นได้ถนัดกว่าเสียงพูดด้วยถ้อยคำ จอมพรานเงี้ยว ทุกคนมอง
เขาตาไม่กะพริบ

“เขาถามลงมาว่า เกิดอะไรขึ้น?”

สแตนลีย์อึ้งอีกครู่ แล้วบอกตัดบทว่า

“บอกขึ้นไป...ทุกอย่างเรียบร้อย ยกเว้นการติดต่อไม่
สะดวกเท่านั้น ไม่ต้องถามอะไรลงมาอีก...”

พรานใหญ่ผู้มีอดีตเป็นร.ต.อ.ตระเวนชายแดนกดสัญญาณ
ตามคำบอกนั้นอีก พอครบสิ้นข้อความ สัญญาณไฟและออก
ที่ตั้งเรียกอยู่เป็นระยะ ๆ ก็สุดสิ้นดับลงทันที แสดงว่าสถานีลอย
รับทราบและหยุดการเรียก

อเมริกันทั้งสี่ ถอนใจออกมาอย่างโล่งอก

“นอกจากจะเป็นพรานนำทางแล้ว คุณยังทำหน้าที่เป็น
พนักงานวิทยุได้อย่างสบายมาก”

คริสติน่าพูดยิ้มๆ ออกมาแผ่วเบา ฟังไม่ออกกว่าจะเป็น
คำนิยมชมเชย หรือเหน็บให้รู้ว่า ความสามารถของเขา เกินขีด
ที่ฝ่ายหล่อนต้องการออกไปมาก

“ครับ ถ้าจำเป็น...”

มัคคุเทศก์ผู้ยิ่งยงตอบยิ้มๆเช่นกัน

“แต่ผมคิดว่าคงไม่จำเป็นหรอก ที่สำคัญที่สุดก็คือ ผม
ไม่รู้ไค้ดต่างๆ ของฝ่ายคุณที่จะติดต่อกับสถานีลอย ถึงแม้ผม
จะลองติดต่อขึ้นไปเอง โดยสวมรอยพวกคุณ ถ้าเขาถามเป็น
รหัสลงมา ผมก็จะตอบไม่ถูก และนั่นมันหมายความว่า เขาคง

จะไม่ยอมติดต่อบอกข่าวอะไรกับผมแน่นอน เพราะฉะนั้นพวกคุณไม่ต้องกังวลในเรื่องนี้ สบายใจได้”

คริสเจียบ หล่อนรู้สึกไม่สะดวกใจเลย พรานที่ชื่อ รพินทร์ ไพรวลย์ คนนี้ ดูครั้งแรกก็ไม่น่าจะมีอะไรที่พวกหล่อนต้องกริ่งเกรงกังวลนัก แต่ยิ่งเดินทางกันไปนานเข้า หล่อนก็บอกกับตัวเองว่า ไอ้เครื่องคอมพิวเตอร์ที่ติดชื่อเขาออกมานั้น มันไม่เห็นบอกถึงพื้นฐานเหลี่ยมคูกของคนคนนี้ให้ละเอียดถี่ถ้วนเหมือนอย่าง หล่อนและพรรคพวกพบเห็นอยู่นี่เลย...ร้ายกาจน่ากลัวไปสารพัดอย่าง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง วาจาที่คมกริบ แฝงซ่อนไว้ภายใต้สีหน้าขรึมเช่แบบชาวดงด้อยพัฒนา

ตรงข้ามกับความรู้สึกภายในของเชิดวุธ ยามนี้ นายทหารหนุ่มอบอุ่นใจและเชื่อมั่นขีดสุด ในการร่วมทางกับคนชื่อ รพินทร์ ไพรวลย์ ลงแบบนี้เขาก็สบายใจแล้วในทุกด้านไม่ว่าอเมริกันกลุ่มนี้จะมาในเหลี่ยมคูกไหน

49

หัวหน้าคณะเร่งให้ทุกคนในกลุ่มมาร่วมรับประทานอาหารด้วยกัน โดยบอกให้กะเหรี่ยงโบเมียะ นายบ้านตะเคียนทองและพรรคพวกที่นับอยู่ด้วย เข้าร่วมวงอย่างใกล้ชิด เพราะต้องการจะสอบถามเหตุการณ์ต่อ และเมื่อรพีมิตรเข้ามาแล้วเช่นนี้ นายดาบหัวหน้าลูกหาบซึ่งถูกเรียกให้มาเป็นล่ามก็ได้รับอนุญาตให้ออกไปได้

“เราได้ทราบเรื่องราวจากชายคนนี้จะเอืยดพอสมควรแล้ว...”

สแตนลีย์เอ่ยขึ้นกับรพีมิตร ระหว่างที่กินอาหารกันอยู่
“แต่ทางเราก็ไม่ได้เล่าให้เขาฟังว่า ฝ่ายเราพบเผชิญกับกะไรมาบ้าง ยกเว้นแต่ว่าพวกลูกหาบหรือพรานพื้นเมืองของ

คุณจะบอกกับเขาเอง กะเหวี่ยงรอดตายชุดที่มาหลบอยู่นี่กำลัง
ประสบความทุกข์ยาก และตกอยู่ในความหวาดกลัวมากทีเดียว
ซึ่งก็เป็นเรื่องน่าเห็นใจ ขนาดพวกเรากันเองทุกสิ่งทุกอย่างพร้อม
...ยังแทบแย่”

“แต่ผมคิดว่าถึงอย่างไรพวกเขาตอนนี้ ก็ยังปลอดภัยกว่า
เรา เพราะได้ที่อาศัยพอจะหลบภัยได้มั่นคงมากทีเดียว อาจ
ขลุ่ยขลุ่ยกระยะหนึ่งเกี่ยวกับการทำมาหากินเท่านั้นพวกเราสิครับ
จะต้องเดินทางกันต่อไป และมีโอกาสเผชิญหน้ากับมันได้ตลอด
เวลา อีกอย่างหนึ่ง ผมก็แน่ใจว่าเป้าหมายการรังควานอย่างแท้
จริงของมันไม่ได้อยู่ที่คนป่าคนดอยพวกนี้ หากแต่อยู่ที่คณะเรา
เสียมากกว่า”

พรานใหญ่บอก สำหรับอาหารเย็นมื้อนี้ เขาพอใจที่จะ
กินข้าวหุงสุกร้อนๆ กับเนื้อย่าง จัมน้ำพริกป่า มากกว่าที่จะ
รบกวนเสบียงสำเร็จรูปประเภทเรซิ่นของฝ่ายนายจ้าง แต่ก็นั่ง
กินอยู่ใกล้ๆ กัน

“เขาเล่าให้คุณฟังหรือเปล่าว่า ก่อนที่เขาจะย่องเข้าไปยิง
ไอ้ช้างงาดำเป็นครั้งแรก เป็นเหตุให้หมู่บ้านของเขาถูกพวกมัน
ยกกันมาขยี้เสียทั้งหมดจนต้องเผ่นหนีมาอาศัยอยู่ที่นี่นั่น เขา
ได้พบกับเจ้า ‘มอนสเตอร์’ ลักษณะสูงใหญ่ อากาโรผิดไปจาก
มนุษย์ธรรมดาสามัญตัวนั้น เดินอยู่กลางป่า เขาจึงแกล้งรอย
สะกดหลังไปเพราะความประหลาดใจ จนกระทั่งมันเดินนำเขา
หายไปเข้าไปในป่าที่บริเวณหนึ่งไม่ห่างจากบริเวณหมู่บ้านเท่า
ไร่นัก แล้วก็เห็นไอ้งาดำยืนตระหง่านอยู่ เขาจึงยังออกไปด้วย
ความตกใจ ไม่ได้คิดที่จะล่าเพื่อหวังเอางาสีสันประหลาดนั้น

แต่อย่างใดทั้งสิ้น พออิงแล้วตัวเองก็แผ่นหนีหัวซุกหัวซุน พวก
ที่ไปกับเขาอีก 2 คน ถูกฆ่าตายหมดเพราะหนีไม่ทัน”

คริสตามแบบสอบถามมา ดูเหมือนหล่อนต้องการแสวง
เข้าหาความจริงให้ได้มากที่สุด จากการที่ได้คุยกับกะเหรี่ยง
โบเมียะมาก่อนแล้ว กับการหยั่งเสียงไปทางพรานใหญ่ ซึ่งแน่ละ
เขาจะต้องได้รับทราบข่าวอย่างละเอียดที่สุดจากพวกนี้

“เขาก็บอกกับผมเหมือนกันแหละครับ...”

จอมพรานพูดเรื่อย ๆ เนิบ ๆ ไม่ตื่นเต้นกระตือรือร้นอะไร
นัก

“แต่เขาบอกว่าเขาไม่แน่ใจว่าตัวเองจะตาฟาดไปหรือเปล่า
ขณะที่เห็นมอนสเตอร์หรือมนุษย์ที่รูปร่างสูงใหญ่ผิวดำประหลาด
ไปเช่นนั้น เพราะตามกันเพียงแค่นี้เห็นหลังแวบเดียว หลบพุ่มไม้
ทึบ ก็ประจันหน้ากับไอ้งาดำยืนจังก้าอยู่แล้ว

“ถ้างั้นก็แปลว่าเขาตาไม่ได้ฟาดไปเลย เพียงแต่ขณะนั้น
เขาไม่รู้ว่า แท้จริงมันคืออะไรเท่านั้น เราารู้แน่ชัดลำดับภาพ
ได้ ก็เพราะเราพบกันมาแล้วนั่นเอง นี่แสดงว่า ก่อนที่มันจะ
ไปอาละวาดทางด้านเรา มันได้ปรากฏให้กะเหรี่ยงพวกนี้เห็น
ก่อนแล้ว”

เบลเอ่ยมาโดยเร็ว

“ครับ! มันได้ปรากฏกายแผ้วพานมาให้กะเหรี่ยงพวกนี้
เห็นก่อนหน้าเราแล้ว แต่นั่นเป็นจุดเริ่มต้นที่มันจะก่อชนวนมา
ถึงเราเท่านั้น...ว่าแต่ว่า เมื่อไหร่ ก่อนที่ผมจะเข้ามาสมทบด้วย
พวกคุณคุยอยู่กับโบเมียะก่อนแล้ว เขาขอความช่วยเหลืออะไร
บ้างไหม?”

“เขาไม่ได้ขอความช่วยเหลืออะไรกับเราเลย บางทีอาจเห็นว่าเราเป็นพวกแปลกหน้าไม่คุ้นเคยกับเขาก็ได้”

ผู้ตอบคือหัวหน้าคณะ ขณะที่จ้องตาสีฟ้าไปยังร่างผอมเกร็งของโบเมียะ ที่นั่งเปิบข้าวอยู่ในกลุ่มของตน อันมี อุตะและพะไต๋ ซึ่งบัดนี้เปรียบเสมือนลูกหาบของคณะนั่งร่วมอยู่ด้วย

“เราถามเขาเหมือนกัน ว่าจะให้ช่วยอะไรบ้าง แต่เขาก็บอกว่าเขาจะรอพูดกับคุณเอง รู้สึกเขามีเรื่องจะพูดกับคุณมากกว่าทางพวกเรา”

จอมพรานส่งภาษากับโบเมียะ ระหว่างที่ต่างคนต่างกินข้าวกันอยู่ โดยฝ่ายนายจ้างนั่งฟังอยู่เฉย ๆ ชนิดมืดแปดด้าน รพินทร์นั้น พุดกะเหรี่ยงโดยไม่เห็นตัว ทุกคนก็ต้องเข้าใจว่าเขาเป็นกะเหรี่ยงดอยคนหนึ่งนั่นเอง สำเนียงและลิ้นชัดเปรี้ยะ อันไม่น่าเชื่อเลยว่าถ้ากลับลิ้นมาเป็นภาษาของอารยชน ก็จะกลายเป็นอีกคนหนึ่ง

คริสนั่งเงี่ยหูฟังอยู่ แล้วก็หวนคิดไปถึงถ้อยคำของบุญคำที่เคยบอกกับหล่อนไว้ว่าอัน ‘เจ้านาย’ ของพวกตนนั้น อย่าว่าแต่ภาษาชาวเขาชาวดอยทุกแขนงเลย ต่อให้ภาษาผีตองเหลืองหรือละว้า อันเป็นชนเผ่าที่พบกันได้ยากมาก ก็ยังพูดปร้อ คนคนนี้มีพรสวรรค์ในด้านภาษาพูด และลิ้นอ่อนมาก หล่อนไม่อาจเข้าใจตนเองเหมือนกันว่า เหตุใดจึงเอาใจใส่สังเกตเขาทุกอิริยาบถนับแต่แรกเริ่มพบเห็นครั้งแรกแล้ว เป็นการเอาใจใส่เกินขอบเขตของหน้าที่การงาน ซึ่งจะต้องเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน จน

ทำให้รู้สึกรำคาญตัวเองอยู่เหมือนกัน รพินทร์ ไพรวลัย ดูไม่มีความหมายอะไรเลยจนนิดเดียวเมื่ออยู่ในเมือง (แม้จะในห้องที่พบกันเป็นเพียงครั้งแรก ณ สถานที่กักสัตว์ของนายอำพล) แต่เขามีความหมายอย่างหาขอบเขตสิ้นสุดมิได้ ยามเมื่ออยู่กลางตงกันดารเช่นนี้

คริสติน่า อาจไม่ใช่ผู้หญิงคนแรกที่แอบรำพึงและลอบสังเกตเช่นนี้ ถ้าหากผู้หญิงนั้นได้มีโอกาสมาเดินดงใกล้ชิดอยู่กับเขา และมีประสาทสัมผัสที่ละเอียดอ่อนพอ

“ว่ายังไง เพื่อนยาก อย่าคุยกันเองตามลำพังนานนักซิ พวกเรากำลังรอฟังอยู่” เสียงคิธ ซึ่งโผล่มาจากร้อนในทุกรณีร้องเตือนมา

“ผมบอกเขาแล้วครับ ว่าผมมีธุระสำคัญที่จะต้องนำพวกคุณออกเดินทาง โทหกเขาไปว่าสำรวจสมุนไพรรักษาโรคบางอย่าง เขาก็ไม่ได้ขอร้องอะไรมา เพียงแต่ขอให้ผมหรือคนของผมที่ไว้วางใจได้ คุณไปเป็นเพื่อนพวกเขาเพื่อที่จะย้อนกลับไปเก็บข้าวของทรัพย์สินที่พอจะนำมาใช้ประโยชน์ได้ จากหมู่บ้านที่พวกเขาแตกหนีกันมาอย่างกะทันหัน อย่างน้อยก็มีพวกเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม มีดพร้า เครื่องมือในทางเกษตรและเกลือ กับถ้าเป็นไปได้ และไม่เสียเวลาเกินไปนัก เขาก็ต้องการจะเก็บซากของพวกเขายังหลงเหลืออยู่ เผาหรือฝังเสียให้หมดสภาพอันทุเรศ”

“นั่นเป็นสิ่งที่ไม่เหลือบ่ากว่าแรงอะไร และเรายินดีจะช่วยเขาอย่างเต็มที่ พรุ่งนี้เราจะจากที่นี่ไป ภายหลังเมื่อช่วยดูแลให้ความสะดวกแก่เขาแล้ว”

หัวหน้าคณะรีบบอกมาทันที รพินทร์จึงหันไปแปลข้อความให้ เสียงเบลถามสอตมาอีกว่า

“แล้วนายบ้านคนนี้ เขารู้แล้วหรือยังว่าคนของเขาสองคนรับอาสาที่จะเป็นลูกหาบไปกับเราด้วย แทนให้แก่ลูกหาบสองคนที่ตายไปแล้ว? ทางเขามีอะไรจัดซื้อไหม?”

“โบเมียะรู้แล้วครับ ไม่ซื้ออะไร อุอะ พะได้เป็นคนโสด ยังไม่มีลูกเมีย ไปไหนก็ได้ และอย่าว่าแต่สองคนนี้เลย ต่อให้โบเมียะเอง ก็อยากจะไปกับผมด้วย ติดขัดแต่ว่าเขาจะต้องเป็นผู้นำของหมู่บ้านใหม่นี้ในภาวะที่กำลังตกยากกันเท่านั้น ไม่งั้นโบเมียะก็รับอาสาที่จะไปด้วย”

“น้ำใจชาวป่าน่ารักอย่างนี้เอง คุณถึงชอบอยู่ในป่ามากกว่าในเมือง”

เชิดวุธกล่าวขึ้นเบา ๆ

และแล้วนายจ้างทุกคน ก็งนทันที เมื่อรพินทร์ถามว่า

“ยกเว้นจากวิทยุรับส่งเครื่องนี้แล้ว มีอุปกรณ์ทางเทคนิคอะไรบ้างครับ ที่เราจะต้องเก็บรักษาระมัดระวังให้มากที่สุด”

“ทำไมหรือ?”

คำถาม เกือบจะเป็นเสียงเดียวกัน

“ผมอยากรจะให้พวกคุณกำหนดสิ่งของหีบห่อที่สำคัญเหล่านั้นไว้โดยเฉพาะ เพื่อว่าผมจะได้ให้คนของเราลำเลียงขึ้นไปเก็บไว้ในถ้ำข้างบนหน้าผานั้นก่อนภายในคืนนี้ จะออกเดินทางเมื่อไหร่ค่อยขนกันลงมา ถ้าเก็บไว้ข้างล่าง มันจะไม่ปลอดภัยเท่าที่ควร”

“นี่แปลว่า...”

สแตนลีย์ลืมนตาโพลง อุทานออกมา รพินทร์ก้มศีรษะลง

“ครับ! กองทัพช่าง อาจbukเราคีนนี้ และเวลานั้นมาถึง
เมื่อไหร่ เราจะลำเลียงของหนีไม้ทัน ยกเว้นแต่ตัวเราเองเท่านั้น
ประเดี๋ยวนทานอาหารเสร็จ ผมจะชี้ให้ดูทางหนีที่ไล่ไว้ให้ทุกคน
ทราบ ว่าถ้าเราต้านมันไม่ไหวจริงๆ จะถอยขึ้นทางไหนจึงจะ
สะดวกและรวดเร็วที่สุด โบเมียะกับคนของเขาจะคอยช่วยเหลือ
อยู่ด้วย ในเวลานั้น ลำพังพวกเราทั้งหมด จะดักรอ คอยรับ
หน้ามันอยู่ตีนเชิงผานี้แหละ แต่ขอให้ทุกคนอยู่ในภาวะที่คล่อง
ตัวขีดสุด ไม่ใช่มามัวคอยห่วงสัมภาระข้าวของอยู่”

คีธ ร้องอะไรออกมาคำหนึ่ง ส่วนเชิดวุธ ครางออกมาว่า

“สนุกอีกละซิโห่วย!”

สองสาวนั่งอิงอ้อมอาหารในทันทีนั้น ส่วนหัวหน้าคณะยก
มือขึ้นลูบปลายคาง

“คุณเชื่อว่ามันbukเราแน่หรือ คีนนี้?”

“80 เปอร์เซนต์ครับ เพียงแต่ไม่รู้เวลาไหนเท่านั้น เข้าใจ
ว่าคงจะหลังเที่ยงคีนไปแล้ว เพราะนั่นเป็นเวลาที่เราหลับ
สนิท ผมมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมอีกด้วยว่า สำหรับพวกคุณทั้ง 5
คน ถ้าอย่างไรแล้ว เอาปลอดภัยแน่ๆไว้ก่อนดีกว่า โดยการ
ขึ้นไปพักนอนอยู่บนถ้ำที่สูงของหน้าผานี้ปล่อยหน้าที่การรับมือ
ให้พวกผมเอง ถ้ายันอยู่ผมก็จะยันมันไว้ แต่ถ้าไม่ไหวจริงๆ ก็
จะถอยขึ้นหน้าผาเหมือนกัน”

“คุณอย่ามาลองใจพวกเราเสียให้ยากเลย คุณรพินทร์...”

ผู้พูดอย่างหนักแน่นเรียบขาดแทนที่จะเป็นหัวหน้าคณะ
กลับเป็นคริสติน่าซึ่งกล่าวในนามตัวแทนของฝ่ายนายจ้างทุกคน

“เมื่อพวกคุณอยู่ข้างล่างนี้ได้พวกเราที่พร้อมที่จะอยู่ด้วย ไม่มีใครคิดที่จะหนีไปหาความปลอดภัยอย่างคุณว่าหอรก และ คราวหลังอย่าพูดทำนองนี้เอง มันเป็นการหมิ่นน้ำใจกันเกินไป ขอให้รู้ไว้ด้วยว่า ถ้าพวกคุณไม่ถอย เราก็คงไม่ถอย คุณเห็นพวกเราเป็นอะไรไป ชี้ตลาดตาขาว คิดแต่จะเอาตัวรอดตั้งนั้นหรือ?”

จอมพราณกวาดตาดูนายจ้างเขาทุกคน ยิ้มให้นิดหนึ่ง

“ผมไม่ได้คิดอะไรทั้งสิ้น คิดแต่เพียงว่า ในฐานะพราณ นำทาง ซึ่งมีหน้าที่คุ้มกันความปลอดภัยพวกคุณควบคู่กันไป ด้วย ถ้าหากภัยมันจะมาถึงพวกคุณเมื่อไหร่ ฝ่ายผมก็ต้อง รับไว้ก่อน แต่ถ้าพวกคุณต้องการจะอยู่ร่วมด้วย ผมก็ไม่ขัดข้อง อะไร...ถ้างั้นก็รับจัดการเรื่องข้าวของจำเป็นที่สำคัญเถิดครับ เอา เฉพาะที่จำเป็นจริงๆ ลำเลียงขึ้นไปหลบไว้เสียก่อน เพราะถ้า มันบุกจนถึงแคมป์นี้เมื่อไหร่ เหล็กหมดเมื่อนั้น เครื่องมือทาง เทคนิคของพวกคุณมีอะไรบ้างผมไม่ทราบ แต่ที่เห็นว่าจำเป็น จริงๆ ก็คือวิทยุเครื่องนั้นกับเวชภัณฑ์ทั้งหมด เพราะจะต้อง อาศัยมันตลอดเส้นทาง”

หลังจากอาหารนายจ้างทุกคนช่วยกันจัดเตรียมสัมภาระจำเป็นที่จะต้องเคลื่อนย้ายขึ้นไปเก็บรักษาไว้ในที่ปลอดภัย ตามคำแนะนำของรพินทร์ทันที ซึ่งนอกจากเครื่องรับส่งวิทยุ ประสิทธิภาพสูง(แต่มาแสดงความไร้ประสิทธิภาพเอาที่เชิงหน้า ผาเขตหมู่บ้านตะเคียนทองนี้เอง) แล้วก็เป็นเครื่องเวชภัณฑ์ทั้งหมดกับอีกห่อหีบหนึ่ง ซึ่งเป็นเครื่องใช้ไม้สอยอุปกรณ์สำคัญใน

การทุกระเบิดนิวเคลียร์ รวมทั้งหมดแล้วก็มีน้ำหนักเพียงไม่เกิน 130 ปอนด์เท่านั้น

รพินทร์ระดมลูกหาบ ให้ช่วยกันขนลำเลียงสัมภาระ อุปกรณ์สำคัญเหล่านั้นไต่ทางหน้าผาอันสูงชันขึ้นไปยังบริเวณ ซอกถ้ำตำแหน่งหนึ่ง ซึ่งจัดว่าเป็นตำแหน่งที่ดียิ่งที่สุด แต่เชื่อ แน่ว่า ถึงอย่างไรช่างทั้งโหล่งไม่ว่าจะมีสักกี่ตัว ก็จะไม่สามารถ ตะกายขึ้นไปถึงได้ บริเวณถ้ำแรกที่แบกหามชักรอกหีบห่อขึ้นไปนั้นมีคนของโบเมียะกลุ่มหนึ่งอาศัยพักอยู่ด้วย จึงฝากสิ่งของ เหล่านั้นไว้ นายบ้านตะเคียนทองอำนวยความสะดวกให้ความ สะดวกในการเคลื่อนย้ายสิ่งของเป็นอันดี

ขณะเดียวกัน จอมมัคคุเทศก์ก็นำนายจ้างทุกคนให้มา ยืนอยู่ตำแหน่งใกล้กับตีนเชิงมากที่สุด ใช้ไฟฉายส่องให้เห็นทาง ถนัด ซึ่งกำหนดบอกไว้ให้ว่า

“จำไว้ให้ตึนะครับ ถ้าจำเป็นจริงๆ ด้านการบุกของมัน ไม่ไหว ขอให้พวกเราระบายหนึ่ขึ้นเส้นทางด้านนี้ ประเดี๋ยว ผมจะให้กะเหรี่ยงพวกนี้ก่อไฟเป็นสัญญาณนำทางไว้ให้เห็นเป็น ระยะๆ มันก็ไม่ห่างจากที่พักเราสักเท่าไรหรอก วึงแค่อึดใจ เดียวก็ถึงแล้ว”

ทั้งหมดช่วยกันกราดไฟฉายประจำตัวสำรวจทิศทางแล้ว ก็สามารถเข้าใจได้อย่างง่ายๆ เพราะหนทางนั้นความจริงมันก็ อยู่ด้านหลังของตำแหน่งที่วางแคมป์พักกันนั่นเอง ห่างไม่เกิน 30 เมตรเท่านั้น เยื้องหลังไปทางด้านหลังขวามือเล็กน้อย เมื่อ วัดจากกระโจมพักของฝ่ายนายจ้าง

“เอาละครับ...”

ภายหลังจากอธิบายอะไรเสร็จสรรพเป็นที่เข้าใจกันดีแล้ว
รพินทร์สรุปกับนายจ้างของเขา

“วันนี้เรากกรากกรำเหน็ดเหนื่อยกันมาทั้งวันแล้วดูเหมือน
จะเหนื่อยกันกว่าทุกวันที่เคยผ่านมา ผมอยากจะให้พวกท่านทุก
คนได้เข้านอนพักผ่อนเสียเลย เอาแรงไว้ หลังเที่ยงคืนไปแล้ว
เราอาจต้องตื่นขึ้นรับศึกหนัก ตอนนีัพักเสียก่อน”

“รพินทร์ คุณสัญญาว่าจะเล่าอะไรให้พวกเราฟังเกี่ยวกับ
ความลึกลับของสิ่งที่เราเผชิญอยู่ในขณะนี้”

สแตนลีย์เตือนเบา ๆ

“ผมคิดว่ายังมีเวลาพอครับ แต่อย่าเพิ่งตอนนี้อยู่เลย ผม
บอกแล้วว่า อยากจะให้พักผ่อนเสียก่อน และรอดูเหตุการณ์ใน
คืนนี้ก่อนด้วย”

หัวหน้าคณะก็พูดง่ายดีเหมือนกัน พยักหน้า ชวนพรรค
พวก

“ถ้างั้นไป พวกเราไปพักผ่อนเถอะ”

ทั้งหมดเริ่มเคลื่อนที่ แต่รพินทร์ยังยืนจุดบุหรี่สูบอยู่
ที่เก่า เคียงข้างโบเมียะที่ติดตามมาด้วย เขาไม่ทันสังเกตด้าน
หลัง ไม่ได้ผละไปพร้อมกับกลุ่ม จึงถามโบเมียะขึ้นว่า

“เรื่องที่เกิดขึ้นครั้งนี้เอ็งส่งคนไปติดต่อบอกข่าวให้กะหยิ่น
ที่หล่มช้างรู้ตัวบ้างหรือเปล่า?”

“ก็ส่งคนให้ไปบอกตามหมู่บ้านเราทั่ว ๆ ไปนั่นแหละนาย
แต่หล่มช้างไกลมาก ไม่รู้พวกนั้นจะไปถึงหรือยัง ดีไม่ดีถูก

กระต๊อบตายกลางป่ากันหมดแล้วก็ได้ เพิ่งจะมาได้ข่าวพวกของ
ไอ้อุณนี่แหละ ที่จะลงไปจับบอน แล้วพบนายกลางทางพอดี
แอกนั้นยังไม่ได้ข่าวพวกที่ส่งไปทางด้านอื่นๆเลย สงสัยจะยัง
ไปกันไม่ถึงไหน ก็ถูกดักเหยียบตายหมด จากไอ้ช่างฝีมือลงน้ำมัน
เป็นช่างฝีมือจริงๆ นาย มีฝีมือสั่งงานพวกมันอยู่ด้วย ตามปกติทั่ว
ไปช่างธรรมดาต่อให้ดูร้ายแค่ไหน มันก็ไม่เคยทำกับคนถึงขนาด
นี้”

โบเมียะตอบอุบอ็บ

“เอ็งไม่ต้องวิตก มันไม่ตามจองเวรพวกเอ็งหรอก แต่
มันมุ่งที่จะเล่นงานฉัน และพวกชุดนี้เสียมากกว่า ก็สมใจมัน
แล้ว ที่ฉันสวนทางขึ้นมาพอดี คินนี่เอ็งไม่ต้องนอนข้างล่าง
หรอก กลับขึ้นไปนอนหน้าผาฉันแหละ สบายใจได้แล้ว”

“แต่พรุ่งนี้ นายก็จะไปแล้ว”

รพินทร์ตอบโหลโบเมียะอย่างปลอบใจ

“ฉันไปไหน มันก็คงจะตามไปจองล้างจนถึงที่นั่นแหละ
จนกว่าจะพินาศกันไปข้างหนึ่ง รับรองว่ามันไม่อยู่รังควานพวก
ของโบเมียะหรอก”

“ให้ผมรู้ได้บ้างไหมครับว่าคุณพูดอะไรกับนายบ้านตะ-
เคียนทอง?”

เสียงภาษาไทย ดังมาจากด้านหลังไกลๆ รพินทร์เกือบ
สะดุ้ง แม้จะไม่หันมาก็จำได้ว่าเป็นเสียงเชิดวุธ ซึ่งก็เป็นเวลา
เดียวกันกับที่นายทหารหนุ่มก้าวเข้ามายืนใกล้

“อ้อ! นี่คุณยังอยู่หรือครับ ผมนึกว่ากลับไปพร้อมกับพวกนั้นแล้ว”

“มีเรื่องลับสำคัญอะไรหรือเปล่า ผมพอรู้มั้งได้ไหม เราพวกเดียวกันอยู่แล้ว”

“ไม่มีอะไรที่ผมจะต้องปิดคุณวูธรอกครับ ผมเพียงแค่ถามโบเมียะ เกี่ยวกับไอ้ช่างนรกโซลงนี้เท่านั้น หารายละเอียดเพิ่มเติมอีกนิดหน่อยก็ไม่กระจ่างคืบหน้าไปมากกว่าที่เราได้สอซั๊กมาแล้ว”

“คีนี่มันเอาเราอีก แน่หรือครับ?”

“ผมสังหรณ์ครับ และสังหรณ์ของผมในปากก็ไม่ค่อยผิด หลังเที่ยงคีนี่แล้วเตรียมตัวได้และถ้าเกิดเหตุอย่างที่คุณคอยต้อนพวกอเมริกันให้ไต่ขึ้นหน้าผาโดยเร็วที่สุด อย่าเพิ่งใช้ระเบิดขว้างลงมาจนกว่าคนของเราทั้งหมดจะขึ้นไปบนหน้าผาแล้ว”

“คุณรพินทร์ครับ ผมแปลกใจจัง ทำไมวิทยุของพวกนั้นถึงติดต่อพูดกันไม่รู้เรื่อง ผมเชื่อว่า คุณน่าจะรู้อะไรดี ไอ้เรื่องที่ว่า มันเป็นบริเวณอับคลื่นวิทยุนะมันเป็นคำพูดทั่วๆ ไปเท่านั้น ใครๆ ก็บอกได้และผมก็ยังจำคำพูดของคุณได้ดีว่า ในการเดินทางต่อไปข้างหน้าของเรา วิทยุเครื่องนั้นอาจใช้การอะไรไม่ได้เลย ถ้าคิดว่าผมเป็นน้องชายสักคนหนึ่ง ก็ควรให้ความสว่างแก่ผมบ้าง”

จอมพรานหัวเราะอยู่เช่นนั้น แล้วว่า

“เอาละ ผมจะบอกคุณด้วยความรักเพราะผมก็ไม่ได้คิดว่าคุณเป็นใครอื่นเลย...คุณเห็นไหมครับ บริเวณนี้มีภูเขารูปราง

ประหลาดๆ ล้อมรอบด้านไปหมด ตำแหน่งที่เราอยู่ แม้จะดู
ลักษณะเป็นเนินสูงก็จริง แต่โดยสภาพของพื้นภูมิประเทศแล้ว
ลักษณะมันเป็นแค่แอ่งกระทะเท่านั้น เมื่อเทียบกับขุนเขาภูผา
รอบด้าน...”

เขาชี้กราดไปในความมืดรอบกาย

“และในลูกเขา ในซอกถ้ำที่แวดล้อมอยู่เหล่านี้ก็เต็มไปด้วย
ด้วยแร่ธาตุสีลับ ที่โลกวิทยาศาสตร์ยังไม่รู้จัก ซึ่งมันอาจเป็น
ผลกระทบกระเทือนต่อวิทยาศาสตร์ก้าวหน้าของมนุษย์ที่ยังไม่
รู้จักมันก็ได้ นี่เป็นแต่เพียงเฉพาะความเข้าใจของผมเท่านั้น มัน
อาจผิดหรือถูกก็ได้ยังไม่กล้ารับรอง”

เชิดวุธจ้องหน้าเขาในเงามืดอย่างฉงนและสนใจยิ่ง

“แร่ธาตุอะไร ชนิดไหนหรือครับ?”

“ถ้างั้นก็คิดเสียว่า เป็นคำพูดของพรานป่าคนหนึ่งก็แล้ว
กันนะ”

“ครับ พรานป่าที่ชำนาญไพรคนหนึ่ง ที่มีพื้นภูมิทางด้าน
วิทยาศาสตร์มาแล้วด้วย เพราะอย่างน้อย คุณก็ผ่านวิชามิลิตารี
ไซแอนซ์มาแล้ว ไม่ใช่คนดงคนดอยไม่มีการศึกษา”

“คุณรู้จักหรือเคยได้ยินคำว่า ‘เหล็กไหล’ มาก่อนแล้วใช่
ไหมครับ?”

เชิดวุธยั้งงจัด

“แน่นอน ผมเป็นคนไทย ทำไมผมถึงจะไม่รู้จักเหล็กไหล
มันเพียงแต่ว่า ไม่เคยเห็นตัวจริงของมันเท่านั้น เคยแต่ได้ยิน
ประเภทเขาเล่าว่า ในคุณสมบัติต่างๆ ของมันโดยเฉพาะในด้าน

การอยู่ยงคงกระพัน แต่ผมเคยยิงกระจายมาหลายก้อนแล้ว เมื่อมีการนำมาทดสอบกันดู”

“ถ้างั้น ก็แสดงว่าเหล็กไหล ที่คุณเชิดวุธหรือใครยิงแตกมาแล้วเหล่านั้ ล้วนเป็นของปลอมทั้งสิ้น ถ้าของแท้ละก็ ผมเอาหัวเป็นประกันได้ครับ ไม่ว่าปืน หรืออาวุธมีคมทุกชนิด ไม่ได้แถมหอก ถ้าเป็นปืนก็กระสุนด้าน ถ้ามีด ก็เหมือนกับมีอะไรมาลูบคมให้ทื่อไปเลยขณะที่ฟันหรือเฉือนลงไปเป็นคุณลักษณะพิเศษประจำตัวของมันเอง ไม่เกี่ยวกับเวทมนตร์อาคมอะไรทั้งสิ้น มันเป็นวัตถุหรือแร่ธาตุอะไรชนิดหนึ่งที่มีความลึกลับชนิดที่พิสูจน์กันไม่ได้ ขนาดน้ำร้อนเดือดพลุ่งๆ อยู่บนเตา เอาเหล็กไหลทั่วๆ ไม่ใช่ของปลอมนะครับ หย่อนลงไปเท่านั้น อุณหภูมิของน้ำเดือดจะลดลงในทันที ขนาดที่พอจะยกขึ้นชดได้สบาย คุณสมบัติของเหล็กไหลแท้จริงมีอะไรอีกบ้างผมก็ยังไม่ทราบชัด แต่เท่าที่เห็นมาแล้วนั้นก็อย่างที่เล่ามาให้ฟังนี้”

“ฮ้า! นี่เป็นเรื่องจริงหรือครับ ผมเองก็เคยได้ยินมาบ้าง แต่ทดลองที่ไรก็กลายเป็นของเก๊ไปทุกที เลยทำให้สับสน ไม่เชื่อว่ามันจะมีของจริงที่พิสูจน์ได้จริงอยู่ในโลกนี้”

เชิดวุธลืมตาโต ร้องออกมาอย่างตื่นเต้น

“ถ้านามของ รพินทร์ ไพรวลย์ ยังพอจะเป็นที่เชื่อถือสำหรับคุณได้บ้างละก็ จงเชื่อเถิดครับ ว่ามันมีจริงและมีประสิทธิภาพหรือจะเรียกว่าอิทธิฤทธิ์ก็ได้ อย่างนั้นจริงๆ ในชีวิตของผมเห็นด้วยตาทั้งสองข้างมาแล้วถึงสองครั้ง ครั้งหนึ่ง เมื่อ 10 กว่าปีมาแล้ว จากของครูพราณของผม สมัยก่อนหน้านั้น ท่านเป็นพราณป่า แล้วต่อมาผมมาพบท่านอีกครั้ง บวชเป็น

พระธุดงค์เสียแล้ว เหล็กไหลก้อนที่ผมเห็นจากท่านนั้น ได้เห็นเมื่อท่านได้บวชแล้ว เป็นก้อนกลมรี ผิวเกลี้ยง สีดำมันขลับ ออกประกายเหลือบเหมือนปีกแมลงทับ ท่านก็ไม่ได้บอกผมว่าท่านได้มาอย่างไรจากไหน ได้ทดลองให้ผมเอาโรเฟิล.375 แม็กฯ ยิงไปที่ใต้สำหรับบรรจุเหล็กไหลนั้นโดยตรงเลย โดยเอาไปตั้งไว้บนขอนไม้ ห่างจากปากกระบอกปืนเพียง 10 เมตรเท่านั้น ทั้ง 4 นัด ในแม็กกาซีน ปรากฏว่ากระสุนด้านทั้งหมด แม้จะมีรอยเข็มแทงชนวนเจาะลึกหมดทุกนัด และกระสุนใหม่เอี่ยม ผมแปลกใจมาก ได้เอากะสุนที่ยิงด้านเหล่านั้น บรรจุใหม่ แล้วยิงไปทางอื่น ก็ลั่นหมดทุกนัดเหมือนกัน แต่พอเอาชุดใหม่บรรจุแล้วยิงไปที่ใต้บรรจุเหล็กไหลนั้นอีกก็ปรากฏผลอัศจรรย์อยู่เหมือนเดิม คือกระสุนไม่ลั่น แต่พอหันไปทางอื่น จับพลันทันใดมันก็ตุม เพื่อให้แน่ใจที่สุด ผมได้ใช้ปืนพกทดลองอีก มันก็เป็นเช่นนั้นทุกครั้ง...

ผมตะลึง ทำอะไรไม่ถูกไปหมด ท่านเพียงแต่ยิ้ม ๆ เรียกผมให้เข้าไปนั่งสงบสติอารมณ์พักใหญ่ก่อไฟต้มน้ำเดือด ๆ ขึ้นระหว่างนั้นก็เทศนา สั่งสอนให้ผมเลิกเป็นพรานล่าสัตว์เสีย ผมยังไม่กล้ารับปากให้สัจจะกับท่านในขั้นนั้น เพราะมันเป็นอาชีพของผม ท่านก็ไม่ว่าอะไร ต่อมาน้ำเดือด ท่านรินน้ำนั้นลงในขันกลุมิเนียม แล้วบอกให้ผมดื่ม อย่าว่าแต่จะให้ผมดื่มเลย น้ำร้อนเดือด ๆ รินลงไปในขันโลหะก็จับยกขึ้นมาไม่ได้อยู่แล้ว เพราะความร้อน ต่อมาท่านก็เอาเหล็กไหลก้อนเล็ก ๆ ก้อนนั้น หย่อนลงไปใต้น้ำในขัน แล้วบอกว่าให้ผมดื่มอีกครั้ง ผมทดลองเอามือแตะที่ขัน ก็รู้สึกว่ามันเพียงแค่อุ่น ๆ เท่านั้น แทนที่จะร้อนจัด

เหมือนครั้งแรก พอยกขึ้นค่อยๆแตะริมฝีปาก ปรากฏว่าน้ำไม่ร้อนเลย ต้มได้อย่างสบายที่สุด...”

“ไอ้ไอ้ คุณรพินทร์!...”

เชิดวุธตื่นเต้นเหลือที่จะกล่าว จอมพรานโบกมือ

“เดี๋ยวครับให้ผมเล่าให้จบเสียก่อน...คุณคงอยากถามผมแน่ๆว่า เหล็กไหลก้อนนั้น ผมได้มาหรือเปล่า และยังอยู่ที่ผมหรือไม่...เรื่องต่อไปเป็นดังนี้ครับคือเมื่อคุยกกันได้สักพักใหญ่แล้ว ท่านก็ถามผมว่า อยากจะได้เหล็กไหลก้อนนั้นไหม ซึ่งแน่ละคงไม่มีใครในโลกปฏิเสธเมื่อเห็นประสิทธิภาพกับตาตัวเองทดลองกับมือมาแล้วเช่นนั้น ผมกราบขอท่าน แต่ท่านก็ขอผมเหมือนกัน”

“เงิน หรือปัจจัยการทำบุญต่าง ๆ?”

“ผิดถนัดครับ ท่านขอสัจจะจากผม ขอให้เลิกชีวิตพรานป่าอย่างเด็ดขาด ไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตอีกแล้ว ขณะนั้นผมสะอึกงงกันไปหมด ท่านบอกต่อไปว่า ของดี ของศักดิ์สิทธิ์ชั้นสูง จะอยู่ได้ในมือของคนที่มีศีลสัตย์เท่านั้น รวมทั้งต้องบุญญาบารมีถึงด้วย ในเรื่องนี้ถึงแม้ว่าผมจะมีสัตย์ ผมก็ปราศจากศีลเพราะอาชีพของผมเป็นพราน ส่วนถ้าจะพูดถึงบุญญาบารมี ผมก็แน่ใจว่าตัวผมเองไม่มีแน่...จะอย่างไรก็ตามท่านก็มอบเหล็กไหลก้อนนั้น ซึ่งน้ำหนักประมาณ 1 บาทเศษให้แก่ผมมา...ผมครอบครองอยู่ได้ประมาณ 3 เดือนเห็นจะได้ เรียกว่าแอบทดลองยิงแทบทุกวัน แอบเอามัดเนียนเนื้อตัวเองทุกวันเหมือนกัน เมื่อใดก็เมื่อนั้น ทั้งลูกปืน ทั้งมีด ไม่ได้ระคายผิวเลย ถ้าเป็นปืนจะยิงไม่ออก คล้ายๆ แก๊ปจะไม่จุดชนวนระเบิด เพราะเกิดความ

ชั้นสูงงั้นแหละ และถ้าเป็นมิด คมก็จะทื่อไปในทันทีที่ที่เฉือน
เนื้อลงไป แม้จะเป็นมิดโกนก็ตาม อยู่มาวันหนึ่งช่างป่าเข้ามา
อาละวาดเหยียบชาวบ้านตาย ผมตามตัว ยิ่งลึ้มในวันนั้น พอ
รุ่งขึ้นอีกสองวันเท่านั้น คุณเชิดวุธทายถูกไหมครับ ว่าเกิดอะไร
ขึ้น?”

นายทหารหนุ่มตลอดเวลาอ้าปากหวอ มองหน้าเขาเขม็ง
“เหล็กไหลหมดความศักดิ์สิทธิ์กระมัง คือไม่คุ้มครอง
อยู่ยงคงกระพันต่อไปอีก?”

“ไม่ใช่ครับ มันหายไปเฉยๆ หายไปเฉพาะตัวเหล็กไหล
เหลืออยู่แต่ได้ที่ถักไว้ใส่เท่านั้น! นั่นคือความมหัศจรรย์ที่ผมได้
พบเกี่ยวกับเหล็กไหลเป็นครั้งแรก ไม่มีใครมาลักขโมยไปทั้งสิ้น
เพราะผมซ่อนไว้อย่างมิดชิดที่สุด ชนิดไม่มีใครรู้ เนื่องจากขณะ
ที่ผมเดินป่านั้น ผมไม่ได้พกเหล็กไหลไปด้วย เพราะเคยพกแล้ว
เหล็กไหลอยู่ใกล้ตัวก็พลอยทำให้ปืนของผมยังไม่ออกไปด้วย ไม่
ว่าจะยิงอะไร ยกเว้นแต่ตอนที่ทดลองต่อหน้าครูพราน ที่บวช
เป็นธุดงค์ของผมเท่านั้น!”

ตลอดเวลาที่เขาเล่าให้ฟังอย่างเนิบๆ ชุ่มช้า เชิดวุธฟัง
อย่างชนิดแทบจะลืมหายใจ

“คุณพระช่วย! คุณผิศาจจะกระมัง มันถึงได้หนีหายไป?”

“ผมไม่ได้ผิศาจจะหรอกครับ เพราะผมไม่ได้ให้สัจจะไว้
กับท่าน แต่ท่านก็มอบมาให้ผมเหมือนจะพิสูจน์ดูเองเท่านั้น ว่า
สิ่งศักดิ์สิทธิ์วิเศษในคุณค่าเช่นนี้ จะอยู่ได้ก็แต่เฉพาะบุคคลที่
ตั้งอยู่ในศีลสัตย์ และมีบารมีพอเท่านั้น ผมบอกตามตรงว่าผม
ไม่เสียดายเลย เพราะอาชีพของผมมันเกี่ยวกับการล่าสัตว์อยู่

แล้ว ขอเพียงได้เห็นได้สัมผัสแต่ละต้อง และได้ทดลองให้เห็นชัดกับตา เป็นจริงตามที่เคยได้ยินได้ฟังมาเหมือนเรื่องนิทาน ซึ่งยังเต็มไปด้วยความสับสนคลางแคลงในยุคก่อนที่จะเห็นจริงด้วยตนเอง ผมก็ถือว่า ผมมีบุญบารมีพอแล้ว เรื่องนี้ผมไม่เคยเล่าให้ใครฟังเลย นอกจากคุณเท่านั้น”

“แล้ว...แล้วครูพราณ ที่บวชเป็นธุดงค์ของคุณองค์นั้น?”

“นั่นเป็นการพบกันครั้งสุดท้ายระหว่างผมกับท่านครับ ต่อจากนั้น ผมก็ไม่พบท่านอีกเลย ไม่ได้ข่าวว่าท่านไปมรณภาพอยู่ที่ไหนอย่างไร เมื่อใด ครูพราณคนนี้แหละ สมัยที่ยังไม่ได้บวชเป็นธุดงค์ ท่านประสิทธิ์ประสาทสรรพวิชาเกี่ยวกับการเดินป่าให้แก่ผม รวมทั้งไสยเวทอาคม แต่พอมาพบกันครั้งสุดท้าย ผมอดประหลาดใจไม่ได้ว่า ทำไมท่านถึงกลายเป็นพระธุดงค์ไปเสียแล้ว ซึ่งท่านก็ไม่ยอมเล่าให้ผมฟังเสียด้วย ว่าทำไมจากพราณป่า ท่านถึงกลายเป็นผู้ทรงศีลบริสุทธิ์ไป”

“แล้วครั้งที่สอง ที่คุณว่า...”

“ครับ ครั้งที่สองหรือก่อนที่สอง ผมมีวาสนาได้เห็นอีกครั้งเมื่อไม่นานมานี้เอง ก่อนหน้าที่ผมจะนำคณะนายจ้างบุกเทือกพระคิ่วะเพียงปีเดียวเท่านั้น นับย้อนหลังจากนี้ไปก็แค่ 2 ปีเศษมานี้เอง ลักษณะเป็นสีน้ำตาลไหม้ มันเลื่อม สันฐานเกือบจะกลม น้ำหนักประมาณ 3 บาท สถานที่พบ คือยอดเขาเทือกตานินตายี...อ้อ! ขอโทษ ผมหมายถึงที่คนไทยเราเรียกว่าตะนาวศรีนั่นแหละ แต่ฝรั่งมาเรียกตานินตายี ขณะนั้นผมกำลังหลงป่าอยู่พอดี พบพระธุดงค์พม่าองค์หนึ่ง สูงใหญ่ กายท่านดำสนิทราวกับถ่าน ผมเข้าไปกราบนมัสการท่าน และได้

อยู่ร่วมกับท่านคีนหนึ่ง คุยกันถึงเรื่องต่างๆ สารพัด ลักษณะของท่านน่าจะเป็นพวกฤาษีชีไพร มากกว่าที่จะเป็นภิกษุในพุทธศาสนา แต่ก็เป็นศักดิ์สิทธิ์บุคคล เพราะฉะนั้นก็จะจาริกอยู่กลางป่าลึกโดดเดี่ยวตามลำพังไม่ได้ ก็ท่านผู้นี้แหละ ที่จัดเอาเหล็กไหลก้อนดังกล่าวขึ้นมาให้ผมดูจากย่ามของท่าน ถามว่าเคยเห็นไหม ผมตะลึงรับไปพิจารณา เพียงแต่สัมผัสเท่านั้น ผมก็รู้ทันทีจากประสบการณ์ว่ามันคือของแท้ เพราะเนื้อเหล็กผิดไปจากโลหะทุกชนิด มีความเย็นประหลาดอยู่ในตัวเอง จะอย่างไรก็ตาม ไม่วายจะสงสัย อยากทดลองอยู่นั่นเอง การทดลองครั้งนี้ ท่านไม่ได้ให้ผมทดลองยิงไปยังตัวเหล็กไหล แต่ให้ผมเอาเหล็กไหลใส่กระเป่าเสือไว้แล้วให้ยิงปืนขึ้นฟ้า....”

จอมพรานหยุดเว้นระยะ จุดบุหรี่อีกตัวหนึ่งก่อนเล่าต่อไปว่า

“แม้จะยิงขึ้นฟ้า ก็ยังยิงไม่ออกเลยครับคุณเชิดวุธ ภายหลังจากทดลองเสร็จ ท่านก็ไม่ได้บอก หรือแสดงท่าทีว่าจะมอบเหล็กไหลก้อนนั้นให้แก่ผม และผมก็ไม่บังอาจที่จะขอจากท่าน เราคุยกัันตลอดทั้งคืน การสนทนาก็เหมือนๆ กับที่ผมได้เคยคุยกับอาจารย์เก่าผมนั่นแหละ ท่านขอร้องให้ผมเลิกเป็นพรานเสียที และชวนบวชด้วย ซึ่งมันเป็นไปไม่ได้ ท่านก็ไม่ว่าอะไร...

แล้วท่านก็อธิบายให้ผมทราบถึงลักษณะของเหล็กไหลว่ามีลักษณะอย่างไรบ้าง ธรรมชาติของมันเป็นอย่างไร มักจะมีอยู่ตามไหน จะต้องมีความวิเศษอย่างไรจึงจะเรียกออกมาจากชอกหินตามถ้ำ หรือตามภูเขาได้ วิธีที่จะตัดเหล็กไหลออกจาก

เส้นของมันที่โผล่ออกมาให้เห็นด้วยอาคมเรียก วิธีทำให้เหล็กตายตัวคงสภาพโดยไม่เปลี่ยนลักษณะ ชนิดที่ไม่อาจหลีกหนีปาฏิหาริย์หายไปได้ เพราะปรากฏอยู่บ่อยๆ ว่า คนมีอาคมดี รู้วิธีตัด แต่ไม่รู้วิธีที่จะสะกดหรือกำหนดให้เหล็กไหลคงตัวอยู่กับที่ ภายหลังจากไปตัดมาได้แล้ว ก็ปรากฏว่าเหล็กไหลนั้น อันตรธานหายไปเสียเฉยๆ แม้จะเก็บรักษาไว้ในที่แน่นหนาอย่างไร ท่านได้บอกอาคม ไสยเวท และพิธีกรรม ที่จะแสวงหาเหล็กไหลให้แก่ผม แต่ก็นั่นแหละ ถึงผมรู้ไปก็ไม่มีประโยชน์อะไร เพราะผมเป็นคนไม่มีศีล ขาดศีลในข้อปาณาติบาต คือมีอาชีพต้องล่าสัตว์ เพราะฉะนั้น ถึงแม้ผมจะเคยทดลองเรียกเหล็กไหล ให้ยืดย่อยออกมาจากซอกถ้ำต่างๆ เท่าที่มันมีอยู่ ออกมาได้ ผมก็ไม่สามารถจะตัดให้ขาดหลุดออกมาได้ และถึงแม้ครั้งหนึ่งจะเคยทดลองพยายามตัดออกจนขาดติดมือมาได้ พอรุ่งเช้าเท่านั้น กลายเป็นอากาศธาตุไปแล้ว トラบใดก็ตามที่ผมยังมีอาชีพอยู่อย่างนี้...

นับแต่นั้นเป็นต้นมา ผมก็เลิหมดความพยายาม หรือสนใจที่จะได้เหล็กไหลไว้เป็นสมบัติ แล้วอีกอย่างหนึ่ง ผมเองก็หมดความโลภแล้ว มีชีวิตอยู่ไปวันๆหนึ่งเท่านั้น อย่าว่าแต่เหล็กไหลอันเป็นธาตุพิเศษที่มีความศักดิ์สิทธิ์อยู่ในตัวเองเลย ภูเขาที่เต็มไปด้วยแร่ทองคำทั้งลูก หรือชุมเพชรมหาศาลใหญ่ที่สุดในโลก ผมก็เห็นมาแล้ว สัมผัสด้วยมือแล้ว แต่ผมก็ไม่เคยหยิบฉวยมาเป็นสมบัติเลยแม้แต่นิดเดียว เพราะสัจจะที่ให้กับอาจารย์ไว้ว่า แม้ผมจะเป็นพรานป่ามีอาชีพอยู่กับการเบียดเบียนสัตว์ ก็จะทำมาหากินไปเพียงเพื่อประทังชีวิตรอดวันๆหนึ่งเท่า

นั้น ไม่ได้คิดหวังโลภมาร่ำรวยอะไร เพราะถ้าเกิดความโลภขึ้นเมื่อไหร่ สรรพวิชาสารพัดก็จะวิบัติ และการหาเงินนะ ถึงแก่ชีวิตก็จะมาถึง ผมบอกแล้วยังไงเล่าครับว่า แม้ผมจะไร้ศิลปะบางข้อ แต่ผมก็ถือสัจจะด้วยชีวิต มิฉะนั้นผมคงไม่อาจรอดพ้นอันตรายทุกชนิดจากป่ามาได้จนถึงทุกวันนี้”

“ผมยังติดใจเรื่องพระธุดงค์องค์ที่สอง ซึ่งท่านสอนวิธีเรียกและตัดเหล็กไหลให้แก่คุณ”

“เราก็คุย และพักอยู่ด้วยกันคืนเดียวเท่านั้นครับ พอรุ่งเช้าผมอาจตื่นสายไปนิด ปรากฏว่าท่านถอนกลดธุดงค์ต่อไปเสียแล้ว ตามรอยก็ไม่พบอีก ทั้งแต่เครื่องรางเล็กๆน้อยๆ ไว้ให้ผมโดยตั้งไว้ในทางหัวนอน”

“คุณรพินทร์ผมไม่นึกเลยว่า คุณจะผ่านพบกับสิ่งอัศจรรย์ และรอบรู้ในไสยเวทอาคมลึกลับถึงเพียงนี้”

เชิดวุธครางออกมา

“ก็บอกแล้วว่า ถ้าไม่ใช่คุณเชิดวุธผมก็ไม่เล่าให้ฟัง ขนาดเจ้านายเก่าของผม ผมยังไม่เคยปริปากบอกเลย”

“มีน้ำละ ลุงคำแกถึงได้บอกว่า เจ้านายของแกมีดีอยู่ในตัวมากมายนัก ที่แรกผมก็ไม่อยากจะเชื่อหรอก เชื่อเฉพาะฝีมือยิงปืนกับการเดินป่าของคุณสองอย่างเท่านั้น นึกไม่ถึงมาก่อนว่า คุณจะมีดีในทางไสยเวทอาคม เขี้ยบบั้นเกจฯ ที่เดียว”

รพินทร์สั่นศีรษะช้า ๆ

“ยังหรอกครับ วิชาความรู้ในด้านนี้ของผมยังน้อยนัก ถ้าเทียบกับผู้ทรงศีลอันบริสุทธิ์ทั้งหลาย ก็เพียงแค่เอาตัวรอดไป

ได้วันๆเท่านั้น อาจารย์ดีที่จะถ่ายทอดอะไรต่ออะไรให้นะ มีมากมายแต่ผมก็รับของท่านเหล่านั้นไว้ไม่ได้ถึง 20 เปอร์เซ็นต์ เพราะส่วนมากก็ต้องให้ผมเลิกประพฤติตัวเป็นพรานเสียก่อน ซึ่งผมปฏิบัติไม่ได้ อย่างมาก ก็เรียนได้ในชั้นปริญญาโท สาขาวิชาไสยเวท ชั้นต่ำเท่านั้น คนบุกป่าฝ่าดงเป็นอาชีพรู้ ถ้าไม่มีอะไรในด้านนี้ อยู่บ้าง ก็อยู่ไปไม่ได้นานหรอกครับ อย่างน้อยที่สุด พวกชาวป่าที่อาคมขลังๆ ก็มักจะลองดีอยู่ด้วยเสมอ เราต้องเหนี่ยวเขา จึงจะเอาเขาไว้ได้อยู่”

“แล้วเมื่อกี้ ที่เราพูดกันแต่ต้น ที่คุณบอกว่าสงสัยแถวนี้จะมีเหล็กไหล มันเกี่ยวอะไรกับคลื่นวิทยุของพวกนั้นด้วย”

จอมพราหมณ์อึดใจ อากาของเขาสงบบราบคาบ แต่เข็ดรู้สึกรู้สีกว่าจะมีความหนักใจบางประการ

“ถ้าเหล็กไหลบังเอิญมีอยู่ตามเทือกเขาเหล่านี้จริงตามที่ผมสงสัย ก็ไม่มีปัญหาหรอกครับ อิทธิพลของมันรบกวนหรือสกัดกั้นคลื่นวิทยุได้แน่นอน และถ้าขึ้นมีมากเข้าจริงๆ เราจะยุ่งกันใหญ่สำหรับคืนนี้ ดีไม่ดีปีนทุกกระบอกจะยังไม่ออกเอาเลย คราวนี้จะก็สวัสดีวังขึ้นหน้าผากันไม่ทันทีเดียวแหละ”

“ตายท่า!...”

“ผมคิดว่าประเดี๋ยว ผมจะต้องลองดูแล้วครับ ว่าปีนของเราพอจะยังใช้ได้ไหมในละแวกนี้ แต่อยากจะเชื่อว่า มันคงมีอยู่ไม่มากนักหรอก เพราะถ้ามีมาก วิทยุรับส่งเครื่องนั้นจะทำงานไม่ได้เอาเลย แต่นี่ยังรับผิดชอบอากาศโครกครากเรียกว่ามีเสียงรบกวนมากเท่านั้น แต่การใช้โค้ดโทรเลข ก็จะรับฟังกันได้อยู่”

รพินทร์กล่าวยังไม่ทันจบประโยค ก็มีสัญญาณไฟฉายส่องแวบ ๆ เหมือนจะเรียกมาจากทางด้านแค้มป์ที่ปักของนายจ้างพร้อมกับเสียงตะโกนของค็ธเอ็ดอิงมาว่า

“เฮ้! สองคนนั้น เราเรียกวิทยุไม่ได้ยินหรือไง ยืนทำอะไรกันอยู่”

เชิดวุธตาเหลือก ครางออกมาว่า

“บรรลัยะชิ ไ้พวกนั้นบอกว่าใช้วิทยุเล็กติดตัวเรียกเราสองคน แต่ทำไมออกสัญญาณมันถึงไม่ดังขึ้นเลย”

ว่าแล้ว นายทหารหนุ่มก็ดึงวิทยุที่เหน็บเอวออกมาเปิดสวิตช์ทดลองทันที

เขายกวิทยุขึ้น เปิดสวิตช์ กดปุ่มสัญญาณเรียก แล้วมองไปยังวิทยุของรพินทร์ที่เหน็บเอวอยู่ ปรากฏว่ามันเงียบฉี่ ไม่มีสัญญาณออกดังขึ้นเลย เชิดวุธเริ่มทำหน้าเลิกลัก รพินทร์ปลดวิทยุขึ้นมาบ้าง กดปุ่มตรวจกำลังของแบตเตอรี่ ก็ปรากฏว่าสัญญาณไฟสีเขียวอันเป็นปุ่มเล็กๆ อยู่ด้านข้างของเครื่องสว่างขึ้น แสดงให้เห็นชัดว่ากำลังของแบตเตอรี่ที่บรรจุยังมีพลังพร้อมมูล ไม่ได้เสื่อมลงไปเลย

“เฮอละชิ เห็นจะยุ่งเสียแล้ว”

บุตรชายท่านนายพลร้องออกมาเบา ๆ

จอมพรานกัตรีมีฝีปาก แล้วพยักหน้า ชวนเชิดวุธให้เดินตรงไปยังบริเวณพักผ่อนของนายจ้าง ซึ่งกำลังนั่งถือวิทยุเล็กอยู่ในมือคนละเครื่อง และพูดกันแซ่ดไปหมด แต่ละคน

พยายามตรวจสอบเครื่องของตน พอเห็นทั้งสองเดินเข้ามาถึง ต่างก็เงยหน้าขึ้น

“เกิดอะไรขึ้นเสียแล้ว รพินทร์ วิทย์รับส่งแรงสูงเครื่องใหญ่ที่ใช้ติดต่อกับศูนย์ของเรามีคลื่นรบกวนหนัก จนพูดกันไม่รู้เรื่อง ส่วนวิทยุเล็กที่ใช้ติดตัวแต่ละคน ปรากฏบอดสนิท เรียกไม่ได้เลย ทั้ง ๆ ที่แบตเตอรี่ก็ยังมีกำลังอยู่พร้อม เรียกออกสัญญาณ ไม่ปรากฏเสียงพูดก็เหมือนพูดกับท่อนไม้ มันไม่ส่งสัญญาณคำพูดออกไปเลย”

หัวหน้าคณะพูดเคร่งเครียดกับเขา ทุกคนสีหน้าประหลาดใจ งงกันไปหมด ในสิ่งที่ค้นพบใหม่ จอมพรานยกหลังมือขึ้นขยี้ปลายจมูก เขาเองอธิบายกับเชิดวุธนะพอได้ แต่ไม่ทราบจะอธิบายกับคณะนายจ้างอเมริกันชุดนี้ได้ยังไง

ตลอดเวลาเชิดวุธก็ทำตาโต มองมาที่เขาเซมิง

“ถ้าไม่เป็นความลับที่ผมจะรู้ไม่ได้ ขอทราบว่าวิทยุเครื่องใหญ่ของพวกคุณเครื่องนั้น มีกำลังเท่าไรครับ?”

มันเข้าในสุดยอดเสียแล้ว ที่พนักงานวิทยุเช่นนี้จะต้องบอกกับเขา เกี่ยวกับพลังของเครื่องรับส่งนั้น แต่จะเท็จจริงอย่างไรเขา ก็ไม่ทราบ คำตอบคือ

“เห็นแท่นเครื่องเล็กนิดเดียว น้ำหนักไม่เกิน 60 ปอนด์ เท่ เท่ในทะเล รพินทร์ แต่พลังมันสูงมากที่สุด 50 กิโลวัตต์! ด้วยระบบคลื่นพิเศษ เอ็กซตร้าไมโครฯ ตามปกติแล้วเราสามารถติดต่อกันได้ เวทีผมก็ยังไหว ถ้าหากว่าดาวเทียมมีพนักงานวิทยุประจำอยู่ เมื่อก่อนผมก็เช็กดูทุกชิ้นส่วนประกอบภายในของมันแล้ว ไม่ผิดว่ไหนเสื่อมชำรุดใดๆทั้งสิ้น แต่มันเกิดรวนขึ้นเฉยๆ

โดยไม่มีเหตุผล ถ้ามันเสียก็จะแก้ไขได้ นี่มันไม่เสียเลย แต่เลือกไม่ทำงานเอาดื้อ ๆ”

“แล้วเครื่องเล็ก ๆ แบบวอล์คกี้ ทอล์คกี้ นี่ล่ะครับ?”

เขาถามต่อไปขณะที่วิทยุในมือที่ได้รับแจกให้ประจำตัวไว้ขึ้น

“ไอนั้นนะมันไม่เท่าไหร่นักหรอก แต่ละตัวกำลังแค่ 5 วัตต์เท่านั้น ในพื้นที่ราบปกติ หรือในเขตเมืองทั่วไป ติดต่อกันได้ในรัศมีไม่เกิน 30 กม. ที่พิเศษหน่อยก็ตรงที่คลื่นรับเป็นคลื่นหนึ่ง คลื่นส่งอีกคลื่นหนึ่ง จะพูดสวนกันได้โดยไม่ต้องผลัดเปลี่ยน และไม่จำเป็นจะต้องเปิดเครื่องทิ้งไว้ตลอดเวลา เพียงแต่ว่าถ้าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดเรียกสัญญาณคลื่นวิทยุจากการเรียกจะส่งไปบังคับตัวแร่ที่อยู่ในเครื่องของฝ่ายตรงข้าม ให้ส่งสัญญาณกอดเตือนขึ้น เพื่อให้เจ้าของทราบ ว่ากำลังถูกเรียก และถ้าจะติดต่อด้วยก็เปิดสวิตช์พูดกันได้เลยเท่านั้น หรือถ้าไม่ต้องการให้เสียงออกรบกวน ก็สามารถหรีเสียงลงได้ แต่ให้คอยสังเกตสัญญาณไฟกะพริบซึ่งจะปรากฏขึ้นพร้อมกับบอด”

นั่นก็เป็นคำอธิบายเพิ่มเติมจากหัวหน้าคณะ ที่เขาได้รับรู้ในประสิทธิภาพของเครื่องรับส่งที่ได้รับแจก และเคยได้รับการบอกเล่าอธิบายมาก่อนแล้วคร่าว ๆ จากเบล

“ผมคิดว่าเราอย่าเพิ่งไปสนใจ หรือตกใจ กับเรื่องวิทยุที่ยังถูกล็อก ใช้งานไม่ได้ในขณะนี้ก่อนเลยครับ ขนาดเครื่องใหญ่ยังใช้ไม่ได้ ไ้เครื่องจิ๋ว ๆ ประจำตัวของเรานี้ ก็ต้องบอดสนิทเป็นธรรมดา ผมเชื่อว่า ถ้าเราเคลื่อนย้ายพ้นบริเวณหุบเขาตอนนีไปแล้ว วิทยุก็คงจะใช้งานได้ดีเหมือนเดิม”

“อะไรนะ ที่มัน ‘ลือก’ คลื่นวิทยุของเราไว้”

คริสร้องแหลมออกมาอย่างเดือดดาลใจหงุดหงิดขีดสุด

“ลองถาม ‘พระเจ้า’ ของคุณดูซิครับ ถ้าท่านบอกได้”

เขาบอกหน้าตาเฉย เบลโบกมือ

“อู๊ฟฟ! ฉันว่าอย่าไปมัวบ้าอยู่กับมันเลย ยังใช้ไม่ได้ก็ไม่
ต้องใช้ คอยสังเกตดูตามที่ฟรานใหญ่เขาบอกดีกว่า เมื่อเรา
เคลื่อนย้ายพ้นบริเวณหุบนี้ออกไปแล้ว วิทยุพวกนี้จะใช้ได้อีก
หรือไม่...”

แล้วหล่อนก็หันไปมองหน้าเขา เอื้อมมือคว้าถุงสนาม
ขนาดย่อม ซึ่งบรรจุเวชภัณฑ์ปลีกย่อยขึ้นมาถือไว้ บอกต่อไป
ว่า

“คุณสัญญากับฉันไว้ว่า หลังอาหารแล้วจะพาฉันขึ้นไป
เยี่ยมสะเอิง ฉันจะให้ น้ำเกลือเขาอีกสัก 500 ซี.ซี. และจะแนะนำ
เมียของเขาให้รักษาพยาบาลสามมื่ออย่างไรบ้าง ระหว่างที่เราจาก
ไปแล้ว คุณเป็นล่ามให้ด้วย”

“อ้อ! เอาซิครับ” เขาบอกมาโดยเร็ว แล้วว่า “แต่ก่อน
อื่น กรุณาส่งปืนของคุณกระบอกนั้นมาให้ผมหน่อย”

ซีไปที่เอ็ม 16 ชนิดพลร่มของหมอเบล ที่วางอยู่ข้างๆ ตัว
ทุกคนหน้าตื่น เจ้าของปืนถามว่า

“ทำไมหรือ?”

“ผมอยากจะอาศัยปืนของคุณ ทดลองยิงสักนัด ว่ามัน
จะลั่นได้เป็นปกติไหม เพราะสงสัยอะไรบางอย่าง ภาวนาอยู่
ว่า ขอให้มันยิงออกเถอะ”

นายจ้างทุกคนมองมาที่เขาเป็นตาเดียว

“คุณสงสัย? สงสัยอะไร?”

สแตนลีย์พูดต่ำๆ กะพริบตาถี่ ทุกสิ่งทุกอย่างดูมันล้วนเป็นปริศนาที่เดาอะไรไม่ออกทั้งสิ้น สำหรับอเมริกันเหล่านี้

“ผมก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าผมสงสัยอะไร วิทยุติดต่อไม่ได้แล้ว ถ้าปืนเกิดยิงแล้วไม่จุดชนวนระเบิดอีก ผมก็คิดว่าเราจะต้องย้ายขึ้นไปอยู่บนหน้าผาโน้นเสียแล้ว”

“ไรเฟิลของคุณติดไหล่อยู่นั่น ทำไมไม่ลองของคุณดู ปืนของพวกเขาแหละ ไม่ลั่นไม่เป็นไรหรอก ขอให้ปืนของคุณลั่นก็แล้วกัน”

คริสบอกมา เขาสั้นศีรษะ ยืนนิดหนึ่ง

“ตรงข้าม ปืนของผม หรือพวกผมไม่ลั่นนะสิครับไม่เป็นไร เพราะผมหรือพวกผมวิ่งได้เร็วกว่าพวกคุณ และรู้วิธีหลบหลีกด้วย แต่ถ้าปืนของพวกคุณเกิดไม่ลั่นขึ้นมาละก็ จะลำบากมาก แล้วอีกอย่างหนึ่ง กระสุนไรเฟิลยิงสัตว์ใหญ่เรามีจำกัด กระสุนเอ็ม 16 มีมามาก ถ้าหากจะทดลองอะไร ก็ควรจะทดลองด้วยกระสุนที่เรามีมากๆ ดีกว่า มิฉะนั้นจะเปลืองเปล่า”

เบลส่งปืนให้เขาทันที...

รพินทร์รับมา พบว่ามันขึ้นลำเรียบร้อยแล้ว แม็กกาซีนบรรจุเต็มเหยียด 30 นัด เพียงแต่สวิตช์บังคับการยิงผลักไปอยู่ในจังหวะห้ามไกเท่านั้น จึงปลดให้มาอยู่ในตำแหน่งยิงแบบกึ่งอัตโนมัติ เงยลากล้องขึ้นฟ้า ก้าวออกไปยืนกลางบริเวณที่พาด้านหน้า ร้องตะโกนบอกพรรคพวกของเขาทุกคนว่า

“ลองปีนไวย! ลองปีน ไม่มีอะไร ใครไม่รู้ก็บอกกันต่อๆ
ไปด้วย”

พวกพรานพื้นเมือง และลูกหาบ ที่แยกย้ายกันผิงไฟอยู่
พากันหันมามองเป็นตาเดียว จอมพรานเหนียวไกเสียงกระสุน
5.56 มม. แผลระเบิดแหลมเปรี้ยงสนั่นหวั่นไหว สะท้อนไปยัง
ขุนเขาที่แวดล้อมอยู่รอบด้าน ท่ามกลางความมืดมิดของราตรี
ที่เพิ่งจะย่างเยือนเข้ามา สภาพในหุบเขาและความเงียบเช่นนั้น
เสียงปีนดังกึกก้องสะท้อนสะท้อนตึ๊ง แม้จะเป็นกระสุนขนาด
เล็กก็ตาม

เขายิ้มออกมาได้ ถอนใจโล่งอก ผลักห้ามไกไว้ตามเดิม
และส่งคืนไปให้เจ้าของ

“ขอบคุณมาก เบล เราพอจะสบายใจได้แล้ว ถึงแม้
บริเวณนี้จะเป็นบริเวณอัปคิลีนวิทย์ มันก็ยังไม่ถึงกับมีอะไรมา
ทำให้กระสุนของเราด้านยังไม่ออก และลงถ้าปืนของคุณยิงออก
ทุกกระบอกมันก็ต้องออกด้วย เอาละครับ หมอเบล คุณจะ
ขึ้นไปเยี่ยมสะเอ็งก็ตามผมมาได้เลย”

หล่อนผุดลุกขึ้นทันทีโดยฉวยเฉพาจะดูสนามที่บรรจุเวช-
ภัณฑ์แต่รพินทร์ชี้ไปที่ปืนของหล่อนที่ยังวางอยู่

“อย่าลืมเอาปืนของคุณติดไหล่ไปด้วย ดูนี่ผมจะช่วยถือ
ให้เอง”

“ทำไม ก็ใกล้ๆแค่นี้เองไม่ใช่หรอ จะให้ฉันแบกปืนไป
ด้วยทำไมให้หนัก ปืนสั้นก็มีติดตัวอยู่แล้ว”

พรานใหญ่สั่นศีรษะ

“ผมต้องการให้พวกคุณฝึกจนติดเป็นนิสัย! ไปไหน ปีน
 คู่มือจะหำงตัวไม่ได้เลยทุกขณะ ส่วนปีนสันติดตัวก็เป็นเรื่องของ
 ปีนสันแล้วก็ดีแล้ว ที่ติดตัวอยู่เป็นประจำ แต่ปีนที่อานุภาพเหนือ
 กว่าที่ใช้ประจำตัว ก็หำงตัวไม่ได้ อันเดอร์สแตนด์?”

“เยี่ย!...”

อิสซาเบลเบะปากนิตหนึ่ง กระแทกเสียงแล้วคว้าเอ็ม 16
 ขึ้นสะพายไหล่เคลื่อนตัวตามเขาออกมาทันที เชิดวุธก็ขยับตัว
 ตามเพราะอยากไปด้วย

“เดี๋ยวลี ให้ผมไปด้วยคน”

“โน! อยู่ที่นี่แหละ...”

ผู้เหนียวไหล่ห้ามมาอย่างฉับพลัน แทนที่จะเป็น
 หัวหน้าคณะ หรือนายคิธ กลับกลายเป็นคริสติน่า หล่อนยิ้ม
 มุมปาก เมื่อเชิดวุธหันมามองหน้า แล่วเสียงลงต่อมาว่า

“ไปกันทำไมหลาย ๆ คน เสียเวลาเปล่า ถ้าคุณคิดว่าคุณ
 ยังมีแรงดีอยู่ละก็ ช่วยเอาน้ำมันนวดไหล่ซ้ายให้ฉันหน่อยดีกว่า
 มันล้้มหลายครั้ง เคล็ดยกไปหมด”

ไม่พูดเปล่าแม่ผมทองรูตชิปแจ็กเกตหนังที่สวมกันหนาว
 ถอดไปกองอยู่กลางหลัง ปลิ้นสเวตเตอร์ให้ร่นลงไปอีก เปิด
 ไหล่ขาวโพลนสีชมพูลงไปถึงเกือบครึ่งหลัง เผยผิวยาวใจ แล้ว
 เบี่ยงกายหันหลังให้เขา พร้อมทั้งส่งน้ำมันนวดให้

เชิดวุธชะงักงันนิตหนึ่ง แต่ไหนแต่ไรมา คริสไม่เคย ‘ให้
 ทำ’ กับเขาแบบนี้มาก่อนเลย แต่แล้วก็คิดขึ้นมาได้ หล่อน

และคณะพรรค...ต้องการจะปล่อยหมีเบลให้ไปกับรพินทร์ตาม
ลำพัง อันเป็นแผนอยู่แล้ว จึงซ่อนยิ้ม ไม่แสดงอาการรู้ทัน
อะไรทั้งสิ้น หันเข้าหาแผ่นหลังของคริส ซึ่งเป็นภาพที่เย้ายวน
ล่อตา

นายคิธทำหน้าบูด มองดูอย่างเขม่น เพราะตัวเองก็จ้อง
จะ ‘คิ้ว’ หาโอกาสอยู่เหมือนกันสำหรับรายนี้ สแตนลีย์นั้นวาง
หน้าตายสนิทนัก เพียงแต่ร้องส่งไปทางเบล ผู้กำลังเดินตาม
หลังรพินทร์ไปว่า

“อย่าเสียเวลามากนักนะ รีบกลับมาอน”

แม่ผมแดงรับคำ แล้วก็หายไปในเกมมิดพร้อมๆ กับจอม
มัคคุเทศก์ ส่วนทางด้านในแคมป์ที่พักนอน ซึ่งรวมกลุ่มกันอยู่
4 คน เชิดวุธก็ลูบมือที่โซลมน้ำมันไว้พร้อมอย่างมันเชียว

“คว่ำลง คริส ผมจะจัดการให้”

หล่อนปฏิบัติตามโดยดี เหยียดกายนอนคว่ำหน้าแขนทั้ง
สองประสานกันรองโอบหน้าไว้ วิธีที่จะนวดให้ถนัดที่สุด ก็ควร
จะขึ้นคร่อมลอนตะโพกด้านหลังหล่อนไว้ แต่เชิดวุธไม่กล้า อย่าง
น้อยก็ยังเกรงใจคิธ กับสแตนลีย์อยู่ จึงแค่เข้ามาคุกเข่าข้างๆ
ละเลงฝ่ามือลงไปบนผิวเปล่าเปลือยของหล่อน แล้วก็เกิดความ
คิดอย่างฉับพลันว่า คึนนี่ถ้าหาโอกาสนอนติดกับคริสได้ ก็จะมี
เหมาะมาก เขาสารภาพกับตัวเองว่า รู้สึก ‘คลั่ง’ ในรูปร่าง
และโอบหน้าของคริสมานานแล้ว บางคืนเคยนอนฝันด้วย
ซ้ำ อีสาเบลนั้นบีบบังคับเช็กซีไปทั้งตัวก็จริง แต่ ‘เบอะบะ’
เกินไปสำหรับเขา เชฟไม่งามเท่าคริสติน่า ผู้แน่นไปทั้ง
ตัว

มือทั้งสองทำหน้าที่นวดลูบไล่ไป ซึ่งเจ้าตัวก็นอนหลับตา
พริ้มเหมือนจะสบาย เชิดวุธก็มีสิทธิ์ที่จะคิดอะไรไปตามเรื่อง
ประสาคนหนุ่มเลือดคะนอง ตอนนี ถ้าบังเอิญมีเหตุอะไรให้
เขาต้องยืนขึ้นคงลำบากหน่อย เพราะจะปิดบังรอยพิรุณไว้ไม่ได้
กางเกงที่ใช้ใส่เตรียมนอนของเขาแม้จะเป็นแบบที่หนาก็จริง แต่
มันก็ค่อนข้างหลวม ส่วนกางเกงสปอร์ตเตอร์ก็ไม่ได้ใส่ไว้ เนื่อง
มาจากเตรียมพร้อมสำหรับแผนการอะไรชนิดหนึ่ง ซึ่งปรึกษา
หารือกับนายคิธไว้ล่วงหน้าแล้ว และยังไม่ทราบว่าจะสำเร็จหรือ
ไม่

สแตนลีย์ไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น ตามนิสัยที่ลึกซึ้งและเงียบ
ง่าอะไรไว้ได้อย่างสนิทของเขา เอนกายลงนอนพักเอาแรงทันที
ก็คงมีแต่คิธเท่านั้น ที่นั่งดูตชิการ์กันท่าอยู่ใกล้ๆ ปากก็พูดโน่น
พูดนี่ไปเรื่อย ถ้าไม่พูดกับเขาก็พูดกับคริส

‘ไอ้ห่านีทศกัณฐ์ฉิบเผง นอนเสียทีซิไวย์!’

เชิดวุธสบถคำอยู่ในใจ...

อิสซาเบล เดินตามหลังพรานใหญ่ตัวยๆ มาถึงเชิง
หน้าผา โดยที่เขารับภาระแบกถุงให้ ขณะนี้ พอจะสังเกตเห็น
กองไฟเล็กๆ ที่พวกกะเหรี่ยงตะเคียนทองอันขึ้นไปอาศัยอยู่ตาม
เว้งถ้ำ ก่อไว้เป็นจุดๆ มองในความมืดเห็นอย่างถนัด เขาหยุด
รอแล้วใช้ไฟฉายส่องทางให้ พร้อมทั้งตะไหล่ดันหล่อนไปข้าง
หน้า

“ค่อยๆ ไต่ขึ้นไปทางนี้แหละ ผมจะฉายไฟให้ แล้วตาม
หลัง ถ้าคุณพลาด ก็ยังรับทัน”

หล่อนแหงนหน้ามองขึ้นไป ลมค้ำกลางป่า พัดมาเย็น
เฉียบเป้าเส้นผมแดงปลิวไสว

“ขึ้นไปสูงมากไหม?”

“ไม่หรอก ตรงกองไฟต่ำสุดจุดแรกที่เราเห็นอยู่นั้นแหละ ก็
ประมาณไม่เกิน 50 เมตรจากที่นี่ แต่ตอนกลางคืนหนอยนะ
พยายามจับยึดต้นไม้เล็ก ๆ ที่งอกอยู่นั้น กับแ่งหินขึ้นไป สะเอ็ง
นอนอยู่ในถ้ำเล็ก ๆ พร้อมกับลูกเมีย”

“แล้วสัมภาระจำเป็นของเราที่ขนขึ้นไปก่อนละ อยู่ที่ถ้ำ
ตรงไหน?”

หล่อนชวนคุยขณะที่เริ่มไต่หน้าผาขึ้นไปอย่างแคล่วคล่อง
รพินทร์ตามในระยะห่างกันแค่คว้าเดียว

“เยื้องสูงไปทางซ้ายมือทางโน้นเป็นถ้ำที่กว้างใหญ่หนอย
ไม่ห่างกันเท่าไหร่นักหรอก”

“ฉันกวนคุณหรือเปล่านี ที่ชวนไปเยี่ยมสะเอ็ง”

“ไม่หรอกแต่กลับเป็นพระคุณอย่างสูงสำหรับผมเสียด้วย
ซ้ำ ในความเมตตาเอาใจใส่อย่างแท้จริงของคุณที่มีต่อคนป่วย
ซึ่งก็เป็นแต่เพียงคนป่าคนดอยไร้ความหมายคนหนึ่ง ทำคุณกับ
พวกนี้ไว้ไม่เสียหลายหรอก เพราะพวกเขาถึงแม้จะยังไม่เจริญ
ในด้านวัตถุ แต่โดยจิตใจแล้วพวกเขาเจริญมาก ไม่ลืมบุญคุณ
ใคร และจะตอบสนองทันทีที่ได้โอกาส ไม่ทรยศ ไม่หักหลัง
ต่อมิตร ซึ่งคุณจะหาได้ยากในนาครธรรมที่เต็มไปด้วยแสงสี”

เบลหัวเราะเสียงใส

ทำไมหล่อนจะไม่รู้ จับเส้นถูกแล้ว ถ้าอยากจะให้ชาย
คนนี้พอใจชื่นชมหล่อน หรือฝ่ายของหล่อนจะต้องแสดงความ

ใจกว้างเมตตาอารีกับพวกลูกหาบและชาวป่าดอยที่จะผ่านพบ
ทั้งหลาย เพราะชีวิตจิตใจของเขาอยู่กับคนเหล่านี้

ลงได้ ‘รู้ได้’ กันเสียแบบนี้ละก็ สบายมาก ครั้งแรกๆ
ตอนที่ยัง ‘คลำเส้น’ กันไม่ถูก เล่นเอาหล่อนหนักใจแทบแย่เพราะ
พูดว่า พรานที่ชื่อรพินทร์ ไพรวลย์ เข้าใกล้คบสนิทได้ยากเหลือ
เกิน แม้จะอยู่ในฐานะลูกจ้างก็ตาม

วันนี้ทั้งวัน และอาจตลอดมาถึงกลางคืนนี้ด้วย มันเป็น
เวรของหล่อนที่ได้รับมอบหมายโยนภาระมาจากคริส ที่จะต้อง
ไประกบชิตบุรุษผู้นี้ไว้ตามแผน หนทางมันก็ดูจะสะดวกดีอยู่
หรอก ในการเอาเรื่องการเจ็บป่วย และรักษาพยาบาลตัวเอง
มาเป็นเครื่องบังหน้า

เขาปฏิบัติต่อหล่อนดี ให้ความสนิทสนมมากที่สุด
เลื่อมใสศรัทธาเพิ่มขึ้นอีก แต่หล่อนก็ยังไม่แน่ใจว่าผลงาน
จะคืบหน้าไปได้สักแค่ไหน เพราะเป้าหมายวางไว้ลึกซึ้งกว่า
นั้น

มารยานึง มีอยู่ในทุกชาติ ทุกภาษา!!...

บัดนี้เบลกำลังใช้สมอง ถ้าเป็นไปได้ หล่อนจะต้อง ‘เล่น
งาน’ เขาให้อยู่หมัด ในโอกาสของการขึ้นไปเยี่ยมตัวเองบนถ้ำ
ที่นั่นแหละ แผนการตามคำสั่งของหัวหน้างานนั้นมียอยู่แล้ว แต่จิต
ได้สำนึกของหล่อนเองมีมากกว่านั้นเสียอีก

มันเป็นสิ่งท้าทายที่น่าตื่นเต็นจะตายไป ผู้ชายประกาศ
ไต่ยวจาและแสดงอาการกิริยาอย่างแน่ชัดโดยตลอด ไม่แคร์กับ

ผู้หญิงหน้าไหนว่า เขารัก...เขาซื้อตรงกับผู้หญิงคนหนึ่ง ชนิดที่จะทรยศไม่ได้เลย แม้จะลับหลังห่างไกลสักเพียงไหน

มาตรว่า คินนี่หล่อนทำให้เขา ‘เสียสัจจะ’ ที่ให้กับตนเองไว้ได้ นั่นคือชัยชนะที่หล่อนต้องการ...ก็คงเหมือนๆ กับนางงูที่เตรียมหาโอกาสจะเขมือบเหยื่อนั้นแหละ หล่อนน่าจะมีโอกาสดีกว่าคริสมากนัก โดยเฉพาะคินนี่

ข้อได้เปรียบของหล่อนก็คือ รพินทร์ไม่ได้ระแวงระวังตนสำหรับหล่อนเท่ากับที่คอยระวังคริส...ชะล่าใจ และไม่รู้ตัว อันเนื่องมาจากที่เขาเห็นหล่อนเป็นคนเปิดเผย คบง่าย ตรงไปตรงมา

ทดสอบขั้นแรก เมื่อถึงที่ชันและกรวดร่วนตอนหนึ่ง ทำเป็นคว่ำแ่งหินที่ไผ่ล่งอกอยู่พลาดแล้วผวาหมุนกลับพร้อมกับอุทานเบาๆ ไผ่ล่งมา บุรุษผู้นั้นคว่ำไว้ด้วยสัญชาตญาณอันว่องไวของเขา ออกภูเขของหล่อน ชนกับอกเขาอย่างจัง และเบียดแน่น แขนของหล่อนก็กระหวัดรัดรอบกาย เขาสนิทหนึ่ง

ก็แค่ขณะจิตเดียวเท่านั้น ของอุปัทวเหตุ (ที่หล่อนเส-
สร้าง)นั้น รพินทร์หัวเราะอย่างซื่อๆ บริสุทธิ์ เขาไหวไม่ทันหล่อนจริงๆ เพราะความวางใจ ค่อยๆ ประคองให้ยืนตรงอย่างสุภาพ และดันกายให้ไต่ตื้อขึ้นไป พร้อมกับเตือนอ่อนโยนว่า

“ระวังหน่อย เบล จับหินหรือต้นไม้ให้มันคงเสียก่อน ค่อยเหยียบก้าวไหนตัวขึ้นไป”

“ทางมันชันไต่ลำบากจัง”

หล่อนแกล้งบ่นกลบเกลื่อนได้อย่างสนิท

“มา! ผมช่วยประคองคุณขึ้นไปเอง”

ว่าแล้วเขาก็เอาแขนข้างหนึ่งไปโอบรอบเอวหล่อนไว้ รัด
 ดึงกายให้เคียงคู่กันขึ้นไป แขนข้างหนึ่งของหล่อนโอบรอบยึด
 ไหล่เขาไว้ เอาเท้าซีกซ้าย เสียดสีถูไถกับสีกข้าง ซึ่งมีแต่เสื้อบาง ๆ
 ของเขาตลอดเวลา หล่อนสวมแจ็กเก็ตหนา ก็จริง แต่ก็แบะส่วน
 หน้าอกโดยไม่รูดซิปด้านใน จึงมีแต่เสื้อยึดกันหนาวรัดรูปเท่านั้น
 และไม่สวมบราเชียร์

คราวนี้ รพินทร์เริ่มอึดอัด ระส่ำระสายในอารมณ์อย่าง
 ไรพิกล และก่อนที่เขาจะทันรู้ตัวนั่นเอง หล่อนก็ผละออกห่าง
 เสียก่อน เพื่อไม่ส่อเจตนาให้จับได้ โดยไถ้นำเขาขึ้นไปอีก ซ่อน
 ยิ้มในเงามืด กะไว้ในใจว่า...ประเดี๋ยวเหอะ ฉันจะเอานายให้อยู่
 ในเทียวขากลับลงป็นี่แหละ ตอนนี้อยู่ไปจัดการกับเจ้าสะเอิง
 ให้เสร็จเรียบร้อยเสียก่อน

แล้วเบลก็ร้องเพลงออกมาเต็มเสียง ท่ามกลางความเงิบ
 สงัดและวิเวกของสถานที่ กระแสเสียงของหล่อนกังวานใส
 ไพเราะ เนื้อร้องและท่วงทำนองเหมาะสมกลมกลืนกับสภาพ
 แวดล้อมเป็นอย่างดี หล่อนมีศิลป์และเสน่ห์อยู่ในตัวไม่น้อย
 เหมือนกัน ข้อความของเนื้อร้องมันมีอยู่ว่า

ไอ เลิฟ ทู โก อะ วอนเดอร์
 อลอง เดอะเม้าน์เทน แทรค
 แอนด์ แอส ไอ โก ไอ เลิฟ ทู ซิง
 มาย แน๊ป-แซ็ค ออน มาย แบ็ค...
 (ฉันรักที่จะเดินทางท่องเที่ยวไปเรื่อย ๆ
 ปีนป่ายไต่ไปตามเส้นทางบนภูเขา

และในขณะที่เดินทางฉันก็ร้องเพลงไปพลาง
มียามสะพายติดหลังไปด้วย...)

เพลงนั้นคือ ‘อะ แฮปปี้ วอนเดอเรอร์’ หรือ ‘นักจาริก
เดินทางผู้มีความสุข’ เป็นเพลงจังหวะมาร์ชอันสนุกสนานบรรยาย
ถึงความสุขเบิกบานใจของนักไต่เขาลำเนาไพรพเนจรไปเรื่อย ๆ
เนื้อร้องก็ประทับใจอยู่แล้วและเมื่อถึงตอนที่หล่อนเอื้อมทำนอง
ในลักษณะกู่ร้อง...แวล เดอรา...แวล เดอ รี...เสียงกู่หรือโห่ร้อง
นั้น ก็หวานใสร่าเริงเสนานะหนัก

จอมพราวนดูเหมือนจะมีความสุข...เขามองยิ้ม ๆ จับ
อยู่เบื้องหลังของหล่อน ซึ่งกำลังไต่เขาร้องเพลงขึ้นไปเรื่อย ๆ
อย่างไม่อาทรกับอะไรทั้งสิ้น ลักษณะของอิสซาเบลเกือบจะ
ใกล้เคียงกับมาเรีย ฮอฟมัน แต่หล่อนร้องเพลงได้ไพเราะกว่า
เหมือนนักร้องอาชีพเอาทีเดียว...

คืนนี้ หล่อนมีอะไรที่น่ารัก น่าสนใจหลาย ๆ อย่าง เขา
บอกกับตัวเองโดยไม่รู้สีกตัว...ไม่ถือตัวปั้นท่า...ไม่แสดงความ
ฉลาดลึกในทางวาจา...ร่าเริงแจ่มใสเสมอ...แหวตาปราศจาก
ลบลมเลศนัยให้ค้นพบ สัญลักษณ์หรืออารมณ์ทางเพศก็แสดง
ออกมาอย่างตรงไปตรงมาโดยไม่ซ่อนเร้น แต่ก็ไม่ถึงกับหน้า
ด้านบัดสีบัดเถลิงจนเกินไปนัก ผู้หญิงอเมริกันคนนี้ พอจะทำ
อารมณ์ของเขาให้ผ่องแผ้วร่าเริงสนุกสนานขึ้นมาได้อย่างประ-
หลาด อย่างน้อยก็ในลักษณะของเพื่อนที่สร้างบรรยากาศอัน

แจ่มใส ไม่เคร่งเครียดขุ่นมัวทำให้ต้องคิดอะไรมาก...จุดเหล่านี้
ทนทนเหนือกว่าคริสตinaเสียอีก

แต่เขาก็ไม่เฉลียวคิดแม้แต่หน่อยว่า ในเที่ยวขากลับลง
เต็นจากหน้าผานี้แหละ หล่อนตระเตรียมอะไรไว้แล้ว และก็ไม่มี
ใครมาสะกิดเตือนเสียด้วย เพราะสมุนขวาถือตาบุญคำ ตอน
นี้ไม่รู้ไปอยู่ที่ไหน...

เขาไม่เพียงแต่จะฟังหล่อนร้องเฉยๆ เท่านั้น แต่จับ
กระแสความแห่งความหมายนั้นด้วยอย่างสบอารมณ์

โอ! เมย์ ไอ โก อะ วอนเดอร์ริง (โอ้! ขอให้ฉันได้มีโอกาส
เดินทางเช่นนี้)

อันทิล เดอะ เดย์ ไอ ดาย (ตราบจนถึงวันตายของฉันเกิด
นะ)

โอ! เมย์ ไอ ออลเวย์ส ลัฟ แอนด์ ซิง (โอ้! ขอให้ฉัน
ได้หัวเราะและร้องเพลง)

บีนี้ธ ก๊อด'สเคลียร์ บลู สกาย! (เช่นนี้ตลอดไปเกิด ภาย
ใต้ท้องฟ้าสีน้ำเงินของพระเจ้า!)

มันก็ดีไปอย่างเหมือนกัน สำหรับชีวิตในงานหนักเคร่ง-
เครียดไม่รู้อนาคตของเขาคราวนี้ ที่มีผู้หญิงสาวสวยของฝ่ายนาย
จ้าง อารมณ์แจ่มใสครึกครื้นขึ้นเล่นอยู่เป็นนิจติตมาด้วยเช่นนี้ ช้า
ยังจัดอยู่ในประเภทบุคคลที่มีคุณค่าของคณะเดินทาง เพราะ
ความรู้ความสามารถเฉพาะตัวของหล่อน และไม่เป็นภาระอะไร
ให้มากนัก

การสนิทใกล้ชิดกับเบล น่าจะให้ความสบายปลอดภัย
ใจสำหรับคนอย่างเขามากกว่าคริส...นั่นเป็นความรู้สึกภายในที่
บอกกับตนเอง แม้ผมแดงเป็นคนไม่จริงจังกับอะไรทั้งสิ้น เชื่อ
แน่ว่าจะไม่ก่อให้เกิดภาระทางกายและใจที่ยุ่งยากสืบเนื่องติดต่อกันไป...ความรู้สึกนึกคิดของหล่อนอิสระเสรีเต็มที่...ไม่หวง
ตัว...ฟรีเช็กซ์ ไม่มีอะไรสลับซับซ้อน

หล่อนเหมือนกับผู้ชายประเภทชู้ๆ คนหนึ่งเท่านั้น

50

**ตัวโน้ตนั้น ทั้งสองก็ไต่ขึ้นมาจนถึงโพรงทำ
ขนาดย่อม ๆ ซึ่งจัดว่ามีระดับเสียงที่สุดเมื่อวัด
จากเชิงหน้าผาขึ้นมา ภายในส่วนพลอนแพลม
อยู่ด้วยแสงใต้ และกองไฟเล็กที่ก่อไว้หน้าปากถ้ำ เสียงรณินทร์
ตะโกนเรียกขึ้นไปก่อน และมีเสียงขานรับของผู้หญิง**

เมื่อทั้งสองโผล่ขึ้นไป ก็เห็นสะเอิง นอนอยู่กับพื้นซึ่งปู
รองไว้ด้วยเสื่ออันสานด้วยผิวไผ่ มีลูกชายเล็กๆ อายุประมาณ
6-7 ขวบ กับนางเมียนั่งอยู่ใกล้ๆ ยังไม่หลับนอน ทั้งครอบครัว
เล็กๆ นั้นดูเหมือนกำลังคุยกันอยู่ พอเห็นพรานใหญ่กับแหม่ม
ผมแดงก้มศีรษะลอดปากโพรงถ้ำที่ค่อนข้างเตี้ยเข้ามา พร้อมกับ
ลำไฟฉายสว่างจ้า เจ้าคนเจ็บก็ยิ้มรับขยับจะลุกขึ้น แต่หมอเบล
โบกมือ พุดในภาษาของหล่อน

“ไม่ต้องลุกหยุกนอนอยู่อย่างนั้นแหละตามสบาย”

แม้จะฟังภาษากันไม่ออก แต่ก็รู้เรื่องกันโดยความหมายของน้ำเสียงและที่ท่าที่เห็น สะเอ็งจึงเพียงแต่ผงกหัวขึ้นขึ้นรพินทร์หัวเอากุญใส่เวชภัณฑ์ที่แบกมาด้วยเข้ามาวางไว้ใกล้ๆเตรียมพร้อมที่จะเป็นลูกมือ เบลกवादตาน้ำตาลใสไปภายในบริเวณเว้งถ้ำขนาดห้องคูหานั้นพร้อมกับยิ้มให้กับเมียของสะเอ็งและเอามือมาตบศีรษะของลูกชายคนเจ็บเบาๆ

“เมียหน้าตาดี ลูกก็น่ารัก แต่เกือบไปแล้ว ทั้งเมีย ลูกเกือบจะไม่ได้เห็นหน้าผิวและพ่อ”

หล่อนเอ่ยขึ้นยิ้มๆ ด้วยเสียงร่าเริงเช่นเดิม

“ก็เพราะความกรุณาของคุณกับคริสนั่นแหละ รวมทั้งหัวหน้าที่ของพวกคุณด้วย”

พราณใหญ่บอกด้วยเสียงอ่อนโยนแล้วหันไปพูดกับสะเอ็งกับเมียของมันอยู่สามสี่ประโยค ระหว่างที่เบลกำลังรื้อกุญย่ามอยู่จัดเอาสิ่งที่ต้องการออกมาวางเรียงไว้ จากนั้นหล่อนก็ตรวจดูอาการของคนเจ็บ สีหน้าแสดงอาการพอใจ แล้วบอกเขาให้ช่วยส่องไฟฉายขณะที่หล่อนค่อยๆ เลิกผ้าที่พันแผลไว้ออกตรวจดูรอยแผลที่เย็บ

“เป็นยังงัยบ้างหมอ?”

“บอกฉันก่อนว่า คุณพูดอะไรกับเมียของเขา”

“ผมบอกว่าคุณนั่นแหละที่เป็นคนช่วยชีวิตสะเอ็งไว้หล่อนดีใจและขอบคุณชมว่าคุณเป็นนางฟ้าผิวขาวผมแดงที่สวยงามสะเอ็งเองก็คงจะเล่าให้เมียฟังหมดแล้ว”

เบลยิ้มกว้างขวาง

“หล่อนเข้าใจพูด และทำทางเป็นคนฉลาด...ทุกอย่าง
เรียบร้อยดีมากนะ รพินทร์...แผลสวย แห้ง ไม่เป็นหนอง อาการ
โดยทั่วๆ ไป อยู่ในเกณฑ์ปกติ ไม่มีไข้หรืออย่างอื่นแทรกซ้อน
ปลอดภัยแล้วกว่า 75 เปอร์เซ็นต์”

“แต่เข่าบ่นว่าเพื่อยมากและยังเจ็บแผล”

“ก็กำลังจะให้น้ำเกลือช่วยอยู่นี่ยังงิ เอ้า! ช่วยกันหน่อย
หาแ่งบนผนังใกล้ๆ นี่แหละ แทนเสาน้ำเกลือ”

อย่างคล่องแคล่วฉับไวที่สุด พรานใหญ่ปฏิบัติหน้าที่เป็น
ลูกมือให้แก่หล่อนอย่างดี สะเอ็งนั้นคุ้นเคยดีแล้วกับการให้
น้ำเกลือ ยื่นแขนมาให้แทงเข็มโดยดี ภายหลังปรับระดับการ
หยดน้ำเกลือเป็นที่พอใจ หล่อนฉีดยาแก้ปวดให้อีกเข็มหนึ่ง
พร้อมทั้งมอบยาเม็ดชุดหนึ่งไว้ให้ รวมทั้งแนะนำกับเมียของสะ-
เอ็งว่าควรจะต้องปฏิบัติต่อผิวเช่นไรบ้าง โดยผ่านจอมมัคคุเทศก์
ซึ่งเป็นล่ามให้ หลังจากนั้น หล่อนก็นั่งคุยกับเมียของสะเอ็งและ
เด็กเล็กที่เป็นลูก หยอกล้ออย่างเอ็นดูอยู่ประมาณ 10 นาที
รพินทร์เห็นสมควรแก่เวลาแล้วก็พยักหน้าชวน

“ไป กลับลงไปเถอะครับ เรียบร้อยแล้วไม่ใช่หรือ”

อิสซาเบลฉายไฟสำรวจไปรอบๆ คูหานั่นอีกครั้ง มัน
เต็มไปด้วยหินย้อยที่ไพล่ตะปุ่มตะป่ำลงมาจากเพดานด้านบน
ส่วนกันถ้ำที่ลึกเข้าไป ก็เป็นช่องโพรงเล็กๆ แยกหายเข้าไปใน
ความมืดมิดทั้งด้านขวาและซ้ายมือ ซึ่งบอกไม่ถูกว่ามันจะเป็น
หนทางทะลุออกไปถึงไหนและลึกสักเท่าใด มันออกจะดูลึกลับ

น่ากลัวอยู่บ้างเหมือนกัน แต่จะอย่างไรก็ตามถ้าพวกกะเหรี่ยง
ดงเข้ามายึดอาศัยนอนอยู่แบบนี้ สัญชาตญาณของลูกป่าก็ย่อม
จะบอกได้ว่า มันไม่มีภัยอันตรายใดที่จะโผล่ออกมาจากโพรง
เล็กหลังถ้ำนั้นแน่นอน มิฉะนั้นก็คงไม่เลือกเอาที่นี่

“บนนี้ทำทางสบายดีนะสำหรับการพักผ่อน ถ้าไม่เป็น
ห่วงว่าพวกเราจะรอ ฉันอยากจะนอนในนี้กับครอบครัวนี้เสีย
เลย”

หล่อนพึมพำออกมา

“เอาไหม ผมจะกลับลงไปบอกกับพวกเขาเองว่า คุณ
ตัดสินใจนอนบนนี้ มันปลอดภัยสำหรับตัวคุณเองด้วย ถ้าเกิด
เหตุฉุกเฉินอะไรขึ้น ยังไงแล้ว ประเดี๋ยวผมจะให้คนนำผ้าห่ม
กับผ้าปูนอนขึ้นมาให้คุณ”

เขาแฉะอย่างหวังดี เบลหัวเราะเบา ๆ ลูกขึ้นยืนแล้วเดิน
นำออกมาจากโพรงถ้ำ พร้อมกับพูดว่า

“ฉันแสดงอาการเห็นแก่ตัว ทั้งพวกเราทั้งหมดอย่างนั้น
ไม่ได้หรอก อยู่ที่ไหนก็ต้องอยู่ด้วยกัน เผอิญกับอะไร ก็ต้อง
เผอิญด้วยกัน ฉันเพียงรำพึงเท่านั้นว่าบนนี้สบายและปลอดภัย
ดี กะเหรี่ยงรอดตายชุดนี้ ฉลาดมาก ที่มาเลือกเอาชัยภูมิเหล่านี้
เป็นที่พักซ่อนหลบภัยต่อไป ถ้าฉันทายไม่ผิด พวกเขาอาจมา
ตั้งหลักแหล่งอยู่ตรงดินเนินข้างล่าง ที่เราวางแคมป์กันนั้นก็ได้
เพราะภูมิประเทศก็สะดวกดีมากเกี่ยวกับทางหนีที่ไล่ ถ้าเกิด
เหตุอันตรายจวนตัวจากข้างป่า หรือศัตรูอื่นใดบุกเข้ามาจะรับ
ไว้ไม่ไหว พวกเขาก็จะถอยร่นขึ้นมาอาศัยอยู่บนถ้ำเหล่านี้ได้
ทันการ”

ขณะนั้นทั้งสองออกมายืนอยู่บนลาน หน้าโชดหินชะงอก
ก้อนใหญ่ ที่ทำหน้าที่เหมือนฉากบังกันหน้าถ้ำที่สะเอิงและ
ครอบครัวเข้าไปอาศัยอยู่ เบลหยุดยืนสุดลมหายใจลึกเหมือน
จะพักเพื่อรับอากาศบริสุทธิ์อันเย็นฉ่ำในยามราตรีบนหน้าผา
สูงนั้นชั่วขณะหนึ่ง รอบด้านมืดทะมึนไปหมด นอกจากเบื่อง
บนเท่านั้น ที่แลดูประหนึ่งปรุไว้ด้วยผ้ากำมะหยี่ดำสนิท และ
ประดับไว้ด้วยจุดทองระยิบระยับของดวงดาว

ลมพัดกรรโชกมาเป็นระยะ ๆ กระทบโชดหินตามบริเวณ
ผาชันครางหือ แลลงไปเบื่องล่างทางด้านที่ว่างแค้มป้ออยู่ เห็น
กองไฟก่อไว้ลุกแดง เป็นจุดๆรายรอบในรัศมีครึ่งวงกลม

จอมมัคคุเทศก์หยุดยืนรออยู่ใกล้ๆ หล่อนควักบุหรีออก
มาจากเสื้อแจ็กเก็ตที่เปิดอกอยู่นั้น ส่งให้เขาก่อน แต่พรานใหญ่
สันศิระปะภูเสธ จึงหยิบขึ้นมาคาบ เขาสะบัดชิปไปป้องไฟส่ง
ไปให้ แสงสว่างน้อยนิดนั้น ทำให้มองเห็นหน้าและแววตากัน
ได้แวบหนึ่ง หล่อนยิ้ม กล่าวขอบคุณเบา ๆ

“ไปครับ ไต่ตามผมลงมา”

เขาเร่งเตือนต่อมาพร้อมกับขยับตัว แต่หล่อนยังยืนฟัง
หินเฉยชื่บุหรีที่เพิ่งติดไฟให้ดู

“อนุญาตให้ฉันสูบบุหรีให้หมดตัวก่อนได้ไหม คงไม่
สะดวกสำหรับฉันแน่ ในการที่ปากคาบบุหรี โดยมีมือและเท้า
ทั้งสี่เกาะไต่ลงไปตามแง่หิน”

“อ้อ! ขอโทษ ผมอาจเร่งร้อนไปหน่อย อยากจะกลับลง
ไปถึงแค้มป์เสียโดยเร็ว ผมมีงานที่จะต้องสั่งกับพวกนั้นอีกเล็กน้อย
ก่อนนอน...แต่ไม่เป็นไร เชิญตามสบายก่อนก็ได้”

“คีนนี้ ดูตามรูปการณแล้ว มันเป็นคีนอันตรายที่สุด ถ้าคุณเกิดใช้จับสั้นขึ้นมามากเหมือนคีนที่แล้ว ฉันว่ามันจะยุ่ง ถ้าเห็นท่าไม่ดียังงะละก็ บอกฉันเสียก่อนดีกว่าจะได้สกัดป้องกันอาการอันไม่เข้าท่านั้นไว้เสีย ประเดี๋ยวฉินดยาตักไว้สักเข็มเป็นยังงะ?”

เขาหัวเราะเบา ๆ

“อะไรก็ได้ครับ สุดแต่คุณจะเห็นสมควร แต่จากประสบการณ์ที่ผ่านมา ผมยังไม่เคยเกิดอาการชนิดนั้นช้อน ๆ กันถึงสองคีนติดต่อกัน ระยะที่เคยเป็นถี่ที่สุด ก็ไม่เร็วกว่า 4-5 วัน หลังจากการจับสั้นครั้งล่าสุดในแต่ละครั้ง ขออย่างเดี๋ยวนั้น อย่าให้ยาประเภทนอนหลับหรือสะกดประสาทผม เพราะผมจะต้องพร้อมตลอดเวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่งคีนนี้”

“ถ้างั้นเอาเสียเดี๋ยวนี้อย่างเป็นงะ จะได้ไม่ต้องเสียเวลา พอลงไปถึงข้างล่าง ฉันก็แยกเข้านอนกับพวกฉันเลย ส่วนคุณจะไปจัดการอะไรของคุณก็ตามสบาย’

อย่างพาชื่อ รพินทร์บอกว่า

“ตกลง ดีเหมือนกัน”

“ถ้างั้น ส่งยามยานั้นมาให้ฉัน”

จอมพรานยืนอุบบรรจุเครื่องเวชภัณฑ์ชุดย่อให้เบล หล่อนทรุดตัวลงและบอกให้เขานั่งลงด้วย สั่งให้ช่วยฉายไฟให้อืดใจเดียว หล่อนก็จัดเข็มฉินดยาออกมา รพินทร์กระเดือกน้ำลายลงคอ ถ้าไม่จำเป็นจริง ๆ แล้ว เขาเกลียดเข็มฉินดยาที่สุด

“หลักเลียงเป็นกินอย่างเดียวไม่ได้เหรอ?”

เขาถามอ่อย ๆ เบลซ่อนยิ้ม

“มันปลอดภัยพอ ฉันเป็นหมอ ฉันควรจะรู้ดีกว่าคุณในเรื่องนี้ หรือว่าคุณอยากจะรู้ดีกว่าฉัน แล้วก็เกิดเหตุการณ์พลาดพลั้งขึ้นมาอีกเหมือนอย่างเมื่อคืน อย่าลืมนะ ว่าคุณเป็นหลักประกันของพวกเราทุกคน”

จอมพราณจำนน นิ่งอึ้งไป แล้วเขาก็จำต้องม้วนแขนเสื้อพับขึ้นไปจนถึงต้นแขน รู้สึกโล่งใจนิดหนึ่ง ที่ยาฉีดของหมอเบลไม่ได้เดินเข้าเส้นเลือดอย่างที่ตัวเองหวาดเสียวไว้ เพียงแค่ฉีดเข้ากล้ามเนื้อเท่านั้น

หล่อนเดินตัวยาให้กระเซ็นออกมาทางปลายเข็มเป็นการทดลองเล็กน้อย รพินทร์เหลือบตามองปริมาณของยาฉีดในหลอดเห็นมันบรรจุอยู่เพียงไม่เกิน 2 ซี.ซี.เท่านั้น

เบลขยับตัวเข้ามาประชิด ท่อนเข่าอันประกอไปด้วยปลีเนื้อขาวอ่อนอวบ เบียดกับน่องของตนเองในท่าอพนันนั้น ข้างหนึ่งวางทาบกลงไปบนหน้าขาเขาที่นั่งขัดตะหมาดอยู่ จะโดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจเขาก็ไม่ทันคิดหรือจับสังเกตอะไรได้ และกระทบเข้ากับอวัยวะที่สำคัญที่ไม่ต้องการจะให้อะไรไปแต่จะต้องเสียดสีกับมันโดยไม่จำเป็น แต่ก็ไม่กล้าขยับตัวหลักเลียงเพราะพอจะขยับ หล่อนก็เสือกปลายเข็มเข้าใต้ผิวหนังของเขาเสียแล้วเดินยาอย่างช้า ๆ ไม่เจ็บแต่เสียวแปล็บเหมือนแค่ถูกมดกัด

มันร้อนฉาววูบวาบอย่างไรพิกล ขณะที่ตัวยาเดินเข้าสู่กาย หัวใจสูบฉีดแรงและหูลั่นอื้อ ปริมาณยาก็แค่ฉีดเดียวเท่านั้น แต่

หล่อนเดินตัวยาฆ่าเหลือเกิน ค่อยๆ ให้มันซึมเข้าใต้ผิวอย่าง ระมัดระวัง

“คุณจะไม่หนาวเลยสำหรับคืนนี้ แต่ถ้าบังเอิญจะนอน ไม่หลับสนิทก็อย่ามาโทษฉัน เพราะคุณก็บอกอยู่เองแล้วว่า ต้องการให้ ‘ประสาทตื่นพร้อม’ และรับรองว่า จะไม่มีอาการ อ่อนเพลียเลย”

กระซิบปนหัวเราะ กังวานเสียงฟังดูประหลาดแว่วมาสู่ โสตเขา

เกือบหนึ่งนาทิตเต็มๆ สำหรับตัวยา (อะไรก็ไม่ทราบ) แค่มิเกิน 2 ซี.ซี. ที่หล่อนฉีดยาให้เขา เบลกระดูกเข็มออกเอา สำลีชุบแอลกอฮอล์ที่เตรียมไว้แล้วขยี้ให้ ถ้าเขาสามารถจะ มองเห็นในเงามืดได้ในขณะนี้ ก็คงจะเห็นริมฝีปากกว้างหนา ย้อยยวนนั้น พรายจ้ำไปด้วยรอยยิ้ม แล้วยาเม็ดอีกเม็ดหนึ่ง ก็ วางลงไปบนฝ่ามือเขา โดยที่หล่อนจับมือเขาให้แบออกรับ คล้ำ คูมันลักษณะพิกล รูปร่างกลมรีเหมือนรูปไข่ แต่เขาไม่อยู่ใน ฐานะที่จะซักไซ้ถามอะไรบุคคลที่เป็น ‘แพทย์’ ได้ นอกจากต้อง ปฏิบัติตามคำสั่ง เมื่อหล่อนบอกว่า

“กลิ่นเสียอาการจับสันของมาลาเรียจะไม่เข้ามาแฝวพาน กับคุณเลย ตลอดคืนนี้”

เขาโยนใส่ปากโดยดี และขยอกกลิ่นเข้าไปโดยไม่ต้อง อาศัยน้ำใด ๆ ทั้งสิ้น

เสร็จสรรพ หล่อนก็พยักหน้าเป็นฝ่ายชวนเองว่า

“ไป กลับลงไปได้แล้ว ว่าแต่จะเอาอย่างไร ฉันลงก่อน คุณตามหลัง หรือว่าจะใช้วิธีเดิมโดยคุณล่องหน้าลงไปก่อน ฉันตามหลัง”

บนความรู้สึกระหลาดๆ ที่เกิดขึ้นภายในอย่างไรบอกไม่ถูกระหว่างที่ฤทธิ์ยาฉืดและยาพิษกำลังทำงานตามหน้าที่ของมัน รพินทร์ร้องไห้หล่อล่อนไว้ ตัวเองไต่หน้าลงไปก่อน โดยหันหน้าเข้าแผ่นหินของหน้าผา บอกว่า

“วิธีเดิมปลอดภัยที่สุด ให้ผมไต่ลงไปก่อน คุณตามลงมา ถ้าคุณพลาด ก็ยังหล่นลงมาติดผมไว้ ไม่งั้นอาจหลุดเลยลงไปกระทบกับแก่งหิน ซึ่งอันตรายมาก กลางวันก็ค้อยยังชั่วหน่อยก็กลางคืนมองอะไรก็ไม่เห็น...เอาละเบล ไต่ลงมาที่ละช่วง ผมจะเว้นระยะห่างจากคุณแค่พอดีตัวเท่านั้น และจะส่องไฟให้ด้วยแต่ให้ตายเถอะ! ตอนนี้ผมรู้สึกมีวินัยหันหน้าหนี”

“แค่สองสามนาทีก็จะปกติ มันฤทธิ์ยานะ ความจริงฉันควรให้คุณพักสักนิด แต่เห็นคุณรีบจะลงไปให้ถึงที่พักเสียโดยเร็ว ก็ไม่อยากจะให้เสียเวลา”

หล่นตอบมาด้วยน้ำเสียงปกติธรรมดาที่สุด ขณะที่เริ่มเกาะแก่งหินไต่ถอยลงมาตามการนำของเขา ซึ่งคอยส่องไฟและแนะนำอยู่ตลอดเวลาว่าให้เหยี่ยวเกาะโคนต้นไม้เล็กๆ ที่งอกอยู่ประปราย และแก่งหินส่วนไหนบ้าง จึงจะมั่นคงแข็งแรงพอแก่การไต่ว่างใจมากที่สุด

ก่อนจะเริ่มลง เบลฉายไฟตรวจสอบสองทางไว้ก่อนแล้ว หล่นหมายตาไว้อย่างเหมาะสม กึ่งกลางระยะทางอันสูงชันนั้น

มีตะพักตอนหนึ่ง พื้นราบเรียบพอสมควร เป็นชานกว้างประมาณ 2 เมตร และยาวในลักษณะครึ่งวงกลมราว 6-7 เมตร มีหน้าซ้า ยังมีแ่งหินขึ้นกำบังเป็นเหมือนรั้วล้อมไว้โดยทั่วไป ตอนบนเป็นชะงิกราวกับใครจะมาก่อเป็นชายคาไว้กันน้ำค้าง

คำนวณว่าขณะนี้ รพินทร์ไปเกาะยืนรอรับอยู่ก่อนแล้ว ตรงชะง่อนตอนบนของตะพักนั้น ห่างจากหล่อนเพียงวาเดียว และระยะที่จะร่วงลงไป ก็คงไม่เกิน 2 เมตร ซึ่งจะไม่ทำให้เกิดอันตรายอะไรมากนัก แม้จะอยู่ในความมืดก็ตาม

เมื่อนั้น เบลก็เกาะหินพลาดไถลตัวสั่นลงมาพอดี พร้อมกับเสียงร้อง “อ้าวว์!”

รพินทร์เอื้อมมือออกไปคว้า รู้สึกว่าปลายรองเท้าของหล่อนที่ครูดลงมานั้นกระแทกเอายอดดอกเขาพอดี ไฟฉายที่คอยถือส่องก็กระเด็นหลุดจากมือ เขาคว้าเข้าของหล่อนไว้ได้ และเกาะยึด ก่อนที่ตัวเองจะผละเพราะถูกกระแทกให้ร่วงลงไปอย่างเสียหลัก

แล้วทั้งสอง ก็ครูดลงมาพร้อมๆกัน ตามพื้นกรวดผสมดินลูกรังของผิวหน้าผาที่นั่นลงไปนอนกลิ้งซ้อนทับกันอยู่บนไหล่ตะพักตรงนั้นพอดี โดยพราณใหญ่นอนหงายราบอยู่ด้านล่าง อิสซาเบลคร่อมทับอยู่ด้านบน วงแขนทั้งสองของเขารวบเอากายอวบหนั้นของหล่อนไว้โดยอัตโนมัติ ป้องกันไม่ให้หล่อนหลุดกลิ้งต่อไปอีก ซึ่งอาจร่วงพ้นบริเวณดังกล่าวนั้น และร่วงลงไปสู่ด้านล่างอันเต็มไปด้วยอันตรายจากแ่งหินที่ไพล่รองรับอยู่

“เบล! เป็นยังไงบ้าง หัวฟาดถูกอะไรหรือเปล่า?”

รพินทร์ร้องละล่ำละลักออกมาอย่างตกใจ เพราะไม่รู้
ว่า ระหว่างที่กลิ้งซูลมุนลงมาด้วยกันนั้น ร่างกายส่วนไหนของ
หล่อนจะสะบัดไปกระทบแก้มหินที่ไหนเข้าบ้าง

หล่อนเงยบกริบ ร่างกายแทบทุกส่วน ตั้งแต่ทรวงอกลง
ไปจนตลอดกลางลำตัวแนบเขาอย่างสนิท แก้มเย็นซีกซ้ายของ
หล่อนชิดกับใบหน้า จนได้ยินเสียงลมหายใจและไออุ่นที่ผ่าน
ชอกหู ขนาดส่วนสูงระหว่างชายไทยร่างสันทัดขนาดเขา กับ
ผู้หญิงอเมริกันที่มีรูปร่างขนาดเฉลี่ยเช่นหล่อน มันใกล้เคียงกัน
มากที่สุด เพราะฉะนั้นมันก็ยากที่จะให้จุดต่อจุดของแต่ละฝ่าย
จะเหลื่อมล้ำหรือคลาดเคลื่อนกันไปในภาวะที่ประกบกันเช่นนี้

“เบล! อาร์ ยู ออลไรท์?”

เขากระซิบเรียกอีก

แทนคำตอบใดๆทั้งสิ้น เขารู้สึกว่าใบหน้าที่ชบอยู่ข้าง ๆ
ชอกหูของเขาขยับเคลื่อนขึ้น แล้วทันใด ริมฝีปากอ่อนนุ่ม อบอุ่น
ก็ نابลงมาบนริมฝีปากของเขาหนักหน่วง พร้อมกับปลายลิ้น
ที่กระแฉะคุนเข้าไป

จอมพรวนตกใจขีดสุด แทบผงะ แต่ก็ผงะตัวหนีไม่ได้
เสียแล้ว เนื่องจากศีรษะของเขาแนบราบไปกับพื้นหินในขณะนี้
ได้แต่อีกอ้ากอยู่ในลำคอ วงแขนทั้งสองที่โอบรัดรอบกายของ
หล่อนเปลี่ยนมาจับที่สีข้าง

คำสั่งจากสมองว่า ให้ใช้มือทั้งสองข้างนั้น ผลักหล่อน
ให้พลิกตะแคงพ้นจากกายของเขาออกไป แต่ก็บังเอิญลื่นดี อุ้ง
มือที่เตรียมดันอยู่นั้น รวบเข้ามาปะทะกับฐานอก ที่ نابอกเขา
เบียดแบ่งทะลักล้นออกไปด้านข้าง เลือดในกายทุกหยดยิ่งร้อน

ฉ่ำราวกับถูกไฟลน เมื่อสัมผัสกับการบิดและขยับเขยื้อนอย่าง
เข้มข้น แต่หนักหน่วงของตะโปกที่ทับอยู่กลางลำตัว แม้ว่าจะ
มีเนื้อผ้าของกางเกงแต่ละฝ่ายบังไว้ก็ตามที่

สวรรค์หรือมิฉะนั้นก็นรก สะกดเข้าไว้แล้ว! (แต่ความ
จริงมันเป็นผลเนื่องมาจากฤทธิ์ยาฉืดและกินยาของหล่อนที่
'วาง' เขาไว้เมื่อตะกี้) รพินทร์ ไพรวลย์ หมดความเป็นตัว
ของตัวเอง เหลือแต่เพียงอนุสติที่ร้องเตือนอยู่ไกลแสนไกล
เท่านั้นว่า เขากำลังจะหมดความยับยั้ง หรือปกป้องตนเอง
ไว้ได้เสียแล้ว

ใจว่าจะผลัก มือกลับกอดและไขว่คว้าหวานเคล้น
ปากว่าจะด่า หรือพูดอะไรแรงๆ กลับไม่มีเสียงที่จะหลุด
รอดออกมาได้ กายว่าจะนิ่งเฉยให้เป็นท่อนหิน แต่ไฉนที่
เป็น 'ท่อนหิน' นั้นกลับกลายเป็นอวัยวะส่วนอื่น

และบัดนี้กำลังคลอเคลีย สอดแทรกอยู่ในระหว่าง
ปลีขาของหล่อน ซึ่งแสรังเบียดหนีบไว้

‘บุญคำ! เฮ้ย! ไฉ้ตา คำ ช่วยด้วยชีว้ย!!’

นั่นก็เป็นเสียงที่ตะโกนอยู่ในสมองอันรางๆ เลื่อนๆ เท่า
นั้น

“อีชีย...หมั่น...”

เสียงกระซิบแผ่วใสดังอยู่ริมหู

“เบล!...บ้าแล้ว...นี่คุณกำลังจะทำอะไร?”

“แอม โกอั้ง ทุ อีท ยู!”

นั่นเป็นเสียงตอบเบาที่สุด ในใจร้องว่า ‘เฮ้ย!’ แต่ปากก็

แค่อ้าค้างอยู่เช่นนั้น...รู้สึกต่อมาอย่างเลือนลางเหมือนฝันว่า
ถูกจับที่ปลายคาง ชอกคอ ที่ทรวงอกซึ่งถูกปลดคมออกไป ชนิด
ริมฝีปากหนานุ่มนั้น กระทบผิว เนื้อปลายลิ้นกระดิกเขี่ยใช้เล่น
ตามร่างกาย

หัวเข็มขัดของตนเองถูกปลดออกอย่างแช่มช้า โดยมือ
ของหล่อน มาสะดุ้งโหยงเมื่อได้ยินเสียงชิปกางเกงถูกรูดตะครุบ
ข้อมือของหล่อนไว้ แต่แล้วก็อ่อนเปลี้ยหมดกำลัง เมื่อหลังมือ
ทั้งสองถูกริมฝีปากคู่นั้นเล็มไปเรื่อย ๆ พร้อมทั้งค่อย ๆ ปลดมือ
เขาให้เลิกยุ่งกับขอบกางเกงของตัวเองเสีย แต่มีการนำมือนั้น
ให้สอดเข้าไปกระแทกกับภูเขาก่อนแนมหีมาสองลูกที่กดเคลีย
ไคล้สืออยู่กับหน้าขาเขาแทน

หมดความยึดเหนี่ยวโดยสิ้นเชิง เมื่อสัมผัสครั้งสุดท้าย
ส่งสัญญาณเตือนไปถึงไขสันหลังว่า เข้าไปทุกที่ เซ็นติเมตรต่อ
เซ็นติเมตร...จวบจนกระทั่งหมดสิ้น ลำคอของหล่อนลึกจริง ๆ
และลิ้นเหลือร้าย...นี่เขากำลังจะถูกกิน! ถูกขยอกไม่ผิดอะไรกับ
ปลาช่อนที่ตกอยู่ในปากของงูหลามทางด้านหัว...เขาไม่เข้าใจ
ตัวเองเลย อะไรกันนี้?...เป็นไปได้หรือ...นี่เขากำลังทำอะไร
หรือ 'ถูก' ทำอะไรอยู่ เรียวแรงในด้านที่จะต่อต้านขัดขืน
สูญหายไปไหนหมด ได้แต่ดิ้นบิดระเร่อยู่ไปมา กัดกราม
แน่น มือทั้งสองขยุ้มกำเส้นผมงามบนศีรษะของเบลไว้เกร็ง
ไปหมด ทั้งแขนขา...

ท้องฟ้าเหนือตะเคียนทองคีนี อยู่ในภาวะปลอด-
โปร่งแจ่มใสที่สุด

ทว่าบนชะง่อนหินของหน้าผา ระหว่างชายไทยหนึ่งและ
หญิงอเมริกันอีกหนึ่ง ในสภาพตามลำพัง โดดเดี่ยวและบรร-
ยากาสงบเจียบเขียบที่สุดปราศจากการรู้เห็นของสายตาที่สาม
(นอกจากเจ้าป่าเจ้าเขา) พายุอารมณ์โหมแรงกล้าขีดสุด

ไม่เกิน 5 นาทีเท่านั้น ฝนของกามเทพก็ทะลักกระด้างอย่างชนิดสุดที่จะสะกดกลั้นไว้ได้ เพียงแต่ว่ามันตกผิดที่เท่านั้น พุ่งกระเซ็นเป็นระลอกเขียวกราก ถูกดูดซึมซับแห่งสนิทหายเข้าไปหมด

รพินทร์ ไพรวลัย เคยเรียนกฎหมายอาญามาก่อนแล้ว
ในสมัยรับราชการตำรวจ บัดนี้ ขณะที่นอนลืมตาโพล่ง มองดู
ท้องฟ้าประดับดาวอย่างปราศจากความหมาย เขาก็ตั้งคำถาม
ค้านกฎหมายขึ้นมาอย่างฉับพลันว่า เหตุใดกฎหมายไม่เคยทราบ
หรือเชื่อมาก่อนกระนั้นหรือ ว่าอันหญิงนั้น ก็สามารถจะ ‘ข่มขืน’
ชายได้เหมือนกัน ซึ่งแม้จะไม่ใช้พลังกำลัง ก็ใช้วิธีล่อลวงอัน
แยบยลยั่วยวนให้เคลิบเคลิ้มโดยไม่รู้ตัว

หล่อน'ริด'เขาไปจนหมด...อย่างน้อยก็ชั่วระยะเวลาหนึ่ง
หมดจริงๆ ไม่เหลือเลยแม้แต่สักหยด ในภาวะที่ไม่สามารถจะ
ขัดขึ้นหรือต่อต้านได้

แล้วนี่เขาจะไปร้องแรกแหกกระเชอ หรือกล่าวฟ้องร้อง
หล่อนในข้อหาใดเอากับใครได้

ลูกพรวดพราดขึ้นมาด่าบริภาษ หรือว่าตบตะหล่อนให้
สาสมกับความแค้นที่ ‘สูญเสีย’ ไปกระนั้นหรือ...?

หรือว่ากระโดดหน้าผาให้คอหักตาย มิฉะนั้นก็ระเบิด

“อย่าฝืนเลย ไม่งั้นคุณจะปวดหัวแทบระเบิดทีเดียว ขอ
ให้รู้ไว้อย่างเดียวว่า ฉันไม่ได้เป็นอะไรกับคุณทั้งนั้น ไม่ใช่คู่รัก
ภรรยา หรืออะไรที่จะสร้างปมกังวลให้แก่คุณ เราเป็นแต่เพื่อน
กันเท่านั้น เพียงแต่ว่าคุณเป็นผู้ชาย และฉันเป็นผู้หญิง เรามี
ธรรมชาติของเพศที่ตรงกันข้ามกันอยู่แล้ว เรื่องอะไรที่จะต้อง
ฝืนและอดกลั้นอย่างไรเหตุผล ไม่มีอะไรเป็นบาปเป็นอาชญา-
กรรม หรือทำให้คุณต้องมีความรู้สึกคร่ำครืออยู่ว่า ได้เสียสัจจะ
ที่ให้ไว้กับใครหรอก ตราบใดก็ตามที่เราู้กันเพียงสอง และ
รับรองว่า หหมดสิ้นชั่วโมงนี้ไปแล้ว ฉันก็จะลืมมันเสีย คุณก็
เหมือนกัน ลืมเสียให้หมด จนกว่าธรรมชาติจะเรียกร้อง ตกลง
ไหม?

รพินทร์ไม่พูดอะไรอีกแล้ว การ ‘เสีย’ ไปอย่างเปล่า
ประโยชน์เมื่อครู่นี้ ทำให้เขาชักบ้ำระเห่ การเคลื่อนไหว
จึงเต็มไปด้วยความดุ้นรุนแรงยิ่ง กางเกงเดินป่าของหล่อน
แทบจะขาด เพราะอุ้งมือกระซาก...

หล่อนโอนอ่อน ปลอ่ยให้เขาทำทุกอย่างตามแต่ใจ
จะต้องการทำ เพียงแต่โอบก้านคอไว้ ดึงเข้ามาจูบเคล้าไปทั้ง
ใบหน้า แล้วว่า

“เบาหน้อยนะ ฟันหินมันแข็งมาก เอาแจ็กเก็ตนี้ช่วย
รองไว้หน้อยซิ”

หล่อนเผยอกายส่วนบน ถอดเสื้อที่มีลักษณะเป็นเบาะ
หนังสามัว โยนให้เขา

ผู้ชายก็คือผู้ชายโดยเฉพาะอย่างยิ่ง คนอย่างรพินทร์
ไพรวัลย์ ก็ไม่ใช่พระอิฐพระปูน หรือไม้ตีพริกที่ปราศจาก

เลือดเนื้อ...เขาลืมตัวไปอีกครึ่งหนึ่ง นู้อ้อ ตาลาย ด้วยฤทธิ์ยากระตุ้นและสิ่งแวดล้อมที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ทั้งๆที่พยายามขีดสุดแล้ว

ร่างอันบึบบับของหล่อน เหมือนจะถูกทั้งฉีกกระชากออกเป็นชิ้นๆ จนเจ้าตัวร้องและบิดกายร้องระเร่

“อ้าวซ์! ยู มิส เธอะ ทาร์เก็ต...”

หล่อนขยุ้มมือจิกต้นแขนของเขาแน่น ผลักอก ใช้ท่อนขาทั้งสองหนีบสีข้างเขาไว้ ละล่ำละลักออกมา ชลุกชลักซุลมุนกันอยู่อึดใจใหญ่ เบลจึ่งถอนใจเฮือก ห่อปากดูดลมผ่านไรฟันทอดเสียงยาว

“โอเค ไรท์ แธร์...พูช อิท อับ! โอ! พลีส...ดีปเปอร์! ดีปเปอร์!! ฯลฯ...”

เขาไม่พูด ตอนนี้ ฟังภาษาฝรั่งมั่งคำไม่ออกเสียแล้วปล่อยให้หล่อนกระชิบกระชาบปนเสียงร้องริกๆ ไปคนเดียว และก็ไม่ได้อยู่ในฐานะที่จะพูดด้วย เพราะปราศจากความเป็นตัวของตัวเอง ไปอีกวาระหนึ่ง หล่อนจะเร่งเร้าเขาให้ ‘ดีปเปอร์’ ลักขนาดไหน เขามั่นใจไ้แค่นั้น หหมดสิ้นแล้วไม่เหลือแม้แต่มิลลิเมตรเดียว ก็ยังดิ่งไม่ถึงกันถ้า...เอออะไรที่โหนดมาเป็นสายดิ่งพระสมุทรขนาดวัดรอบตะโพก 38 นิ้ว หนาตั้งเกือบศอกแบบนั้น แต่สภาพของมันเป็นเหลือบชั้นเหนียวแน่นเกิดคาดหมาย ดิ่งเปรี้ยะ 12 ทิศทาง ลั่นกริบ 16 ชั้นกว่าจะหมดช่วงตัว...ลักษณะเบื้องต้นนอกของอิสซาเบลน่าจะเป็นบุโพรอก แต่ความจริงแล้วเปล่าเลย หรือความรู้สึกจะหลอกตัวเขาเอง เพราะความหน้ามืดไปก็ไม่ทราบ

“เมย์ ไอ่ พุช ดาว์น มายเลกส์ เม็ค อิท โคลส์ ทูเก็ทเธอร์?”

หล่อนถามอย่างเอาใจ แทรกออกมาจากเสียงครางแผ่ว

เขาไม่พูด...ไม่ตอบ...เป็นไปเสียแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนอยู่ในความฝันพิลึกกึกกือของคนที่ธาตุวิปริต เบลลดขาซ้ายลงก่อน เหยียดยาวราบ ต่อมาก็ลดขวาแล้วค่อยๆ รวบปลายเท้าทั้งสองเข้าหากัน ช้ายังไขว้ข้อเท้าเกี่ยวกันไว้นั่น กระชับ

หล่อนเองก็กำลังโลดเร่ากระสับกระส่าย...ลูกอ๊อข้างพูดช่างจ๋านรรจ์เสียจริงๆ ระงมไม่ได้หยุดปากเลย แต่ก็ได้อยู่อย่างหนึ่งที่หล่อนไม่พูดอะไรหยาบคาบคายเลย มีแต่ประโยคและสำเนียงกระแสเสียงที่รี้นหู และเต็มไปด้วยอาการเร่งเร้าเหลือประมาณ สัมผัสทั้งหลายจึงเกือบครบถ้วน กายสัมผัส...โสตสัมผัส...ชีวหาสัมผัส...นาสิกสัมผัส จะขาดอยู่ก็แต่อย่างเดียวคือ จักขุสัมผัส เพราะมันเป็นความมืดกลางแสงดาววิบวิล แต่ถึงกระนั้น ก็ยังพอจะมองเห็นผิวสีชมพูอวบเป็นลำของหล่อน สว่างจ้าในเงามืด ความหนาวเย็นของบรรยากาศบนหน้าผา ไม่สามารถจะแผ้วพานเข้ามาทำอะไรได้ในความรู้สึกของหญิงชายต่างพันธุ์ คู่นี้ในภาวะเช่นนี้...

มิชามินาน แม่ผมแดงก็ผวาร้องออกมาอย่างลืมหูลืมตา กอดรัดเขาแน่น เกร็งสะท้านสั่นไปทั้งกาย สงบนิ่งการเคลื่อนไหว ปลายเท้าเหยียดตรง

รพินทร์ฟุบอยู่บนอก...แน่นิ่งไปเช่นกัน!

จากระยะเวลาที่ต่างหล่นร่วงกันมานอนอยู่ตรงตะพัก
หินตำแหน่งนั้น ล่วงเลยไปราวครึ่งชั่วโมง หรืออาจนานกว่านั้น
เล็กน้อย รพินทร์นอนหงายสูบบุหรี่อัดควันหนักๆ เบลตะแคง
กอดก่ายเขาไว้ ถือวิสาสะเอามือที่คืบบุหรี่ของเขาไปสูบมั่ง

“สมองแจ่มใส ปลอดโปร่งขึ้นบ้างหรือยัง?”

หล่อนถาม เขี่ยที่ปลายคางอันสากไปด้วยเคราเบาๆ

“มากที่สุดทีเดียว แต่ผมไม่ชอบพฤติกรรมของคุณ หรือตัว
ผมเองแบบนี้เลย”

อิสซาเบลหัวเราะ เอื้อมมือไปที่เข็มขัดของปีนอันรุ่มรวย
อยู่ ดึงปีนพกสั้นออกมาส่งให้เขา

“ยิงตัวตายเสียดีไหม ถ้าเสียใจมากในเหตุการณ์ที่เกิด
ขึ้นนี้”

“ผมนึกไม่ออก ว่าผมเป็นอะไรไป หรือว่าอะไรเข้าสิง”

“คุณก็เป็น ‘ผู้ชาย’ แท้ๆนะซิ จะต้องคิดอะไรมากให้
เปลืองสมอง เกือบคั่งค้างไว้มากๆ มันจะทำให้สมองหนักและ
โง่ทึบ นี่เป็นหลักของชีววิทยาทั่วไป ถ้าคุณไม่ใช่พวกวิปริตผิด
ธรรมชาติ”

“อ้อ! นี่คุณต้องการผมให้ผมมีสมองที่แจ่มใส ฉลาดขึ้น
งั้นรึ?”

“อย่างน้อยก็เบาตัว คล่องตัวขึ้น”

“ผมอาจกลับเป็นตายก็ได้สินะ”

“ไม่หรอก มีคาเฟอีนอยู่ในยาที่ให้กินด้วย คุณอาจนอน
ไม่หลับสนิทเสียด้วยซ้ำสินะ”

“บอกมาตามตรงดีกว่า คุณเอายาอะไรฉีดให้ผม”

“ก็ยากันไข้จับสั่นในคืบนี้ยังงี้ละ”

“โกหก! จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ผมก็ยังบ้าคลั่งอยู่ อยากจะ
สมสู่กับสัตว์เพศเมียทุกชนิด ไม่ว่ามันจะเป็นชนิดใด แม้กระทั่ง
อีแร้ง! ลงไปกันเถอะ นี่เราขึ้นมาหานมติดปกติแล้ว”

“พักอีกสักพัก 2-3 นาที เพื่อเห็นแก่คุณ ไม่ใช่ฉันหรอก”

“ประเดี๋ยวผมก็จะพาดคุณเข้าให้อีกเท่านั้น ภาวะทางกาย
ของผมยังไม่สงบจนกระทั่งเดี๋ยวนี้ ทั้งๆที่มันไม่มีอะไรเหลืออยู่
อีกแล้ว”

หล่อนหัวเราะน้อยๆ เอื้อมมือไปกลางลำตัวเขาอีก แต่
รพินทร์ปิดแรง จนหล่อนสะบัดมือเราๆร้องครางอุ้อออกมา

“นี่ยังไม่หายอารมณ์ร้ายอยู่อีกหรือ มากกว่า 10 ซี.ซี.
แล้วนะ ที่รีดออกมา”

“ผมอยากจะฆ่าคุณ ฐูโหม!!”

รพินทร์ตวาด ผุดลุกขึ้นมาฉะ แล้วใช้ไฟฉายของหล่อน
ส่องหาสิ่งของที่วางไว้กลางดงเลื่อนตลอดจนไฟฉายของเขา ที่
ร่วงหล่นไป แต่เบลยังคงนอนตะแคงเปลือยท่อนล่างอยู่เช่นนั้น
ร้องทำมา

“คอมมอน! คิลล์ มี วิธ ยัวร์ สเตียร์!”

สุภาพบุรุษไฟรผู้เสียท่า ถอนใจเหือก โคลงหัวดิ๊กๆ เก็บ
ข้าวของมาได้ครบ ก็เข้ามาตบที่ตะโพกเปลือยในท่าตะแคง เอา
แขนหนุนศีรษะอย่างสบายใจหล่อน

“คงสบายใจมากสินะ ที่ข่มขืนผมได้”

“ก็เฉยๆ ธรรมดา ไม่เห็นมีอะไรพิเศษเลย ทฤษฎีของ
ชีววิทยาไม่ผิดไปหรอก ผู้ชายก็คือผู้ชายนั่นแหละ คุณจะว่าฉัน

ข่มขืนได้ยังไง ในเมื่อคุณไม่ได้ตื่นรนชัดขวางเลย เป็นคดีสู้กัน
ในศาล ฉันก็หลุดพ้นคดี และตรงข้าม เมื่อคืนนี้ซิ คุณข่มขืนฉัน
กระซากเสียจนชิปกางเกงขบกัน รูดไม่ได้อยู่นี้ เนื้อตัวฉันก็เป็น
รอยชำไปหมดแล้ว แทบจะขาดเป็นชิ้นๆ ทีเดียว”

“ถ้าผมตบคุณกลิ้งลงจากหน้าผานี้ อะไรจะเกิดขึ้น?”

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่อย่างมากฉันก็ร้องให้ดังที่สุด
แล้วตะโกนบอกให้พรรคพวกทุกคนรู้ว่า พรานนำทางจะข่มขืน
แล้วพยายามฆาตกรรมฉัน”

เขาเดินเข้ามาจุดแขนหล่อนให้ลุกขึ้น

“ไป! สวมกางเกงเข้า แต่งตัวให้เรียบร้อย ผมจะลืมเหตุ-
การณ์คืนนี้เสียให้อย่างสนิท และหวังว่ามันจะไม่เกิดขึ้นอีก”

“ก็ไม่แน่”

หล่อนว่า พร้อมกับหัวเราะว่าเริง จัดการแต่งกายตาม
สบาย พอจะดึงชิปกางเกงขึ้น ก็สั่นหน้าซำๆ เพราะดึงไม่ขึ้น
เหลือบมองหน้าเขาพร้อมกับจู้ปากเบาๆ และแก้ไขโดยวิธีเอา
ชายเสื้อสเวตเตอร์ลงมากลุมเสีย รัดเข็มขัด ตวัดเอ็ม 16 ขึ้นไหล่

ในช่วงหลังที่ได้ตามกันลงมาโดยแทบไม่พูดอะไรกัน
อีกเลยนั้น รพินทร์ ไพรวลย์ชักหมดใจข้อ เล่นเอาขาสั่น...ฝน
ของเขาตกหนักมากเกินไป ตลอดระยะเวลาอันยาวนานที่ไม่เคย
ตกเลย นอกจากเปลोट้วนนอนหลับนานๆครั้งเท่านั้น

ก่อนจะแยกจากกัน เมื่อใกล้บริเวณแคมป์ที่พักเข้ามาเบล
จับแขนเขาไว้ชะงักหน้าเข้าไปกระซิบ

“ลิเติ้ล สเปียร์ บัท เพาเวอร์ฟูล!! กู๊ดไนท์!”

รพินทร์หน้าชา

มาเรีย ฮอฟมัน หรือแหม่มคนไหนที่เขาผ่านมาก็ยังไม่เคยพูดกะเขายังงี้...เล่นกะแม่ผมแดงซิ! ก็ใช่ซิ ยังกะมหาสมุทรสุดเสียงสังข์แบบนี้ แต่ก็เห็นครางอ้อยไปเหมือนกัน ยังมาแกล้งพูดดูหมิ่นสร้างปมด้อยให้เสียอีก แต่ก็ตัดใจได้ว่า ประโยคนั้นเป็นคำท้าทายอย่างฉลาด เพื่อจะสร้างเหตุยึดเยื้อเสียมากกว่าจะเจตนาแกล้งบลัฟกัน

เขาเดินตัวเบาโหวง (แต่ใจเริ่มหนักกังวลอย่างคนสำนึกถึงบาปผิด) ตรงไปยังบริเวณที่คนของเขาพักกระจายรายล้อมอยู่ตามกองไฟต่างๆ เพื่อตรวจและสั่งการ ส่วนเบลเดินวางหน้าเฉยเข้าไปในที่พักผ่อนของฝ่ายหล่อน

51

**ดร.สแตนลีย์ดูเหมื่อนจะนอนหลับแล้ว เชิดวุธ
กับค้อนเอกเซนกเพียงข้ามหลัง สูดฮาร์คนละ
ตัว คอยกันเบาๆ ส่วนคริสติน่านั่งผิงไฟอยู่
พวกที่ยังตื่นอยู่ดูเหมื่อนจะรอคอยการกลับมาของเบล
แม่ผมแดงวางหน้าสมิกที่สุด วางปืนกับข่ามเครื่อง-
เวชภัณฑ์แล้วเลือกหาตำแหน่งที่นอนของตัว ผูกกับค้อนและ
เชิดวุธที่ตามอาการของสะเอิงมาส่องสามคำที่ลุกขึ้นไปนั่งที่
ขอบไม้ไผ่ๆ กับ**

“คืบหน้าอะไรบ้างไหม?”

แม่ผมทองถามแผ่วต่ำอย่างเป็นงานเป็นการ

“สะเอิงเรียบร้อยดีมาก ปลอดภัยแน่นอนแล้ว”

“ฉันไม่ได้ถามถึงเรื่องนั้น”

คริสว่า เหลือบดูนาฬิกาข้อมือ

“ตั้งแต่เธอไปกับนายนั้น จนกระทั่งเดินตาโรยๆ กลับมาถึงนี้ กินเวลา 1 ชั่วโมง 45 นาทีพอดี”

ขณะที่พูดแม่นักเคมีฟิสิกส์สาวประจำคณะผู้ฉลาดแหลม จ้องตาเพื่อนสาวผู้อ่อนอาวโสกว่าแน่หนึ่ง เหมือนจะค้นหา เบลหน้าตายอยู่เช่นนั้น จุดบุหรี่สูบ แต่ตาปรอย

“ฉันไปนานเกินไปงั้นหรือ?”

“ไฉ้จะนาน หรือไม่นานนะไม่ใช่สิ่งที่ฉันกังวลอะไรหรอก แต่กะดูว่าเป็นระยะเวลาที่พอเหมาะดีมาก อยากรู้ว่าเรียบร้อยดีไหม!”

“อะไรเรียบร้อย!”

ผู้หญิงต่อผู้หญิง ไม่ว่าชาติใดภาษาใดและไม่ว่าจะสนิทสนมกันเช่นไร ก็ไม่วายที่จะต้องรักษาเหลี่ยม สงวนเชิงกันไว้อย่างซิดสุด โดยเฉพาะเรื่องเช่นนี้

คริสนั้นตามปกติก็อาวโสเป็นผู้ใหญ่กว่าอยู่แล้ว ชักหมั่นไส้ในอาการทำไก้ของแม่เพื่อนรุ่นน้องเกือบจะสลัดหลังมือออกไป

“ฉันอยากจะรู้ว่า เธอจัดการกับพรานคนนั้นอยู่มือหรือเปล่า ตามแผนที่รับไป”

เบลอัดควันบุหรี่ลึก แล้วระบายออกทางช่องจมูกซ้ำๆ ยกไหล่ชนิดหนึ่ง ตอบหน้าตาเฉยว่า

“เธอคิดว่าท่อนไม้ หรือเสาหินอย่างนายนั้นจะสั่นคลอนได้งั้นรี กะอีเพียงฝีมือเลวๆ อย่างฉัน ฉันขอยอมแพ้ ไม่พยายามอีกต่อไปแล้ว ขอให้เป็นที่ของเธอเถอะต่อไปนี้ สงสัยเสียแล้วว่าเขาจะเป็นพวกกามชา จุดไฟเท่าไรก็ไม่ยอมลุกขึ้นเลยหมดปัญญา เสน่ห์ฉันแรงสู้เธอไม่ได้หรอก”

คริสบู้ยปากไปที่เป้ากางเกงของหล่อน ซึ่งยามนั่งเช่นนั้น ชายเสื้อสเวตเตอร์รั้งขึ้นมาเพราะความเปลือยตัว

“นั่นดูเหมือนว่าชิปกางเกงเธอจะหลุดนะ”

“ใช่ ก็ตอนสิ้นไถล ครูดจะตกหน้าผาฉันแน่ละ ชิปมัน แยกแล้วก็เลยชนกัน ชีก็เลยจแต่งก็เลยมาทั้งยังงี้แน่ละเอาชายเสื้อ คลุมไว้พลาจ ๆ พรุ่งนี้ค่อยแก้...”

แล้วเบลก็ยกแขนทั้งสองขึ้นปิดตัว อ้าปากหา พุดทั้ง หาวว่า “โห้ย! เพลี่ย ง่วงจัง นอนดีกว่า!”

ว่าแล้วหล่อนก็ลุกผละจากเพื่อนสาวเดินมายังบริเวณที่ นอน ล้มตัวลงนอนง่าย ๆ ไกล ๆ กับตำแหน่งที่เชิดวูธกับคิธ ยัง ครึ่งนั่งครึ่งนอน คอยอะไรกันอยู่เบา ๆ ไม่สนใจกับอะไรอีกทั้งสิ้น สอดตัวเข้าไปในแบลิ่งเกิดผืนใหญ่ที่ใช้ร่วมกันอยู่ กลับตานิ่งแล้ว ก็หลับไปอย่างง่ายดาย ด้วยความโหยลະเหีย แต่ก็สมจินต์...

สลัดทุกสิ่งทุกอย่างออกไปจากสมองและความนึกคิด สับสนับัดสี่ใจเสียจนหมดสิ้น รพินทร์ ไพรวลย์ ออกเดินตรวจดู ความเรียบร้อยรอบ ๆ บริเวณปางพัก ยังที่พักหลับนอนและ กองไฟของพวกลูกหาบทั้งหลาย พร้อมทั้งนับจำนวนคนไปด้วย อย่างถี่ถ้วนเพื่อให้แน่ใจที่สุดว่า ลูกหาบของเขาทุกคนแยกย้าย กันอยู่ก็กลุ่ม กลุ่มละกี่คน จุดไหนมีใครบ้าง และเมื่อรวมจำนวน ทั้งหมดแล้ว ครบถ้วนหรือไม่

เวรยามตามผลัดนั้น บุญคำอันเป็นหัวหน้ารองลงไปจาก เขา สำหรับคนเหล่านั้น ก็คงได้กำหนดสั่งการไว้เรียบร้อยแล้ว

รูปขบวนการวางแค้นปีคืนนี้ ถ้าเรียกในภาษาทหารก็คือ เตรียมพร้อมเต็มอัตราศึกที่จะรับมือได้ทุกขณะ ไม่ว่าอะไรมันจะบุกเข้ามา ในขณะเดียวกันก็พร้อมที่จะผลະถอยจากที่มั่นด้วย ถ้าต้านไม่อยู่ ซึ่งทุกคนรับรู้ทางหน้าที่ไล่ต้อยอยู่แล้ว

อุทะและพะไต๋สองกะเหรี่ยง บัดนี้ก็พิสูจน์ชัดแล้วว่า จะขอเป็นตายร่วมอยู่กับคณะทั้งหมดสมกับที่ปวารณาตัวไว้ เพราะแม้คืนนี้จะได้กลับมาถึงถิ่นฐานของพรรคพวกตัวเองแล้วก็ตามแต่ทั้งคู่ก็หาได้ผลະแยกขึ้นไปนอนบนหน้าผาตามพวกพ้องเดิมไม่ กลับประจำหน้าที่เหมือนลูกหาบเช่นเดียวกับที่ได้ร่วมทางมาทุกอย่างเป็นความหมายว่า ตั้งแต่บัดนี้ คณะทั้งหมดภายใต้การนำของรพินทร์ไปถึงไหน เขาทั้งคู่ก็จะไปถึงนั้นด้วย ไม่มีสินจ้างรางวัลอะไรทั้งสิ้น นอกจากจิตใจอันภักดีต่อพรานใหญ่และสำนัก ในบุญคุณที่พวก ‘ผิวขาว’ ได้ช่วยชีวิตพรรคพวกของเขาไว้ จึงพร้อมที่จะตอบแทน

ปีนประจำตัวของสองกะเหรี่ยงบัดนี้ได้รับเป็นลูกซองเดี่ยวบรรจุเดี่ยว ของสองลูกหาบที่เสียชีวิตไปเมื่อคืนนี้ แทนปีนแก๊ปลำสมัยที่เคยใช้อยู่ ซึ่งอุทะและพะไต๋ก็ภาคภูมิใจมากสำหรับอาวุธประจำมือใหม่

กำลังคนทั้งหมดคงครบ 20 คนเหมือนเดิม แยกเป็นฝ่ายนายจ้างล้วนๆ อันรวมเชิดวุธไว้ด้วย 5 คน กับลูกหาบซึ่งรวมเอาอุทะ พะไต๋ เสริมกำลังทดแทนเข้ามา 10 คน อาวุธครบมือ แม้จะเป็นลูกซองเสีย 10 กระบอก ทว่าแต่ละกระบอกคืนนี้ ก็บรรจุลูกโดด และมีกระสุนสำรองกันคนละไม่ต่ำกว่า 5 นัด ความชำนาญของพวกนี้ สามารถจะหักล้างล้องบรรจุกระสุนนัดใหม่

ยังได้อย่างรวดเร็วแทบไม่แพ้โรเฟิลลูกเลื่อน และไม่ต่ำกว่า 2-3 กระบอก ที่เป็นแบบแฝด

ระหว่างเดินตรวจและกำชับกับคนเหล่านั้นแต่ละกลุ่ม ซึ่งส่วนมากที่ไม่ได้อยู่เวรยามก็ลงนอนแล้ว รพินทร์ใช้ความคิดหนัก...เขาหันนึกไปถึงภาพเหตุการณ์สมัยที่ทำสงครามกับโซลงของไอ้แห้วซึ่งตนเองทำหน้าที่นำทางให้แก่คณะของคุณชายเชษฐา ครึ่งนั้นเปรียบเทียบกับโซลงของไอ้ดำในครึ่งนี้ ความรู้สึกบอกกับตนเองว่ามันต่างกันมากนัก

ครึ่งนั้น ยุคของไอ้แห้ว เป็นแต่เพียงช่างที่เต็มไปด้วยความเกเรร้ายประสาสัตว์ป่าธรรมาเท่านั้น แม้ว่าจะมีระดับความฉลาดและเล่ห์กลสักขนาดไหน ก็ยังเป็นเพียงแค่เล่ห์กล ความฉลาดในชั้นสัตว์ที่เหนือชั้นปกติร้ายเฉลี่ยขึ้นมาบ้าง แต่โซลงของไอ้ดำในครึ่งนี้ มันเต็มไปด้วยเลศนัยของจิตวิญญาณร้ายที่เข้าสิงสู่และบงการโดยใช้โซลงสัตว์เป็นตัวพาหนะนำจุดประสงค์ที่มุ่งร้ายมายังคณะของเขา ดูคล้ายจะเป็นความพยายามหาขนาด มุ่งที่จะจงล้างจงผลาญ ซึ่งเขาก็ยังหาเหตุผลไม่ได้ว่ามันเกิดขึ้นจากอะไรกันแน่ เป็นความลึกลับอันสุดที่จะคาดคะเนได้หรือจะรู้โดยประสาท-สัมผัส

เขารู้แต่เพียงว่า มันเต็มไปด้วยอาคมกฤตยามนตร์ กาลิชั่วร้ายแบบดิรัจฉานวิชา ที่สำคัญที่สุดก็คือ มันมุ่งมันที่จะลองดีกับเขาอย่างเด่นชัดโดยตรง

ถ้าลำพังเขาเพียงคนเดียว ไม่ว่ามันจะเป็นอะไร เขาไม่เคยห้วนเลย พร้อมทั้งจะรับมือได้ทุกแบบทุกสภาวะ แต่นี่เขาจะต้องรับผิดชอบต่อชีวิตในคุ้มครองดูแลอีกถึง 19 ชีวิตที่มา ด้วยซึ่งเมื่อคืนที่ผ่านมาเขาก็พลาด ปล่อยให้สูญเสียไปแล้วถึงสองชีวิต เขาจะมีความสามารถปกป้องบุคคลภายใต้ความรับผิดชอบได้ทุกคนไปหรือ

คิดแล้วก็หนักใจยิ่ง ห่วงหน้าพะวงหลังไปหมด สมัยก่อนนี้ก็ยังมีเจ้าคู่ปรับ ‘แงชาย’ เป็นคู่คิด ไม่ว่าหมู่คณะจะเกิดวิกฤตการณ์ใดๆ ขึ้น ถ้าหากมีแงชายอยู่ด้วยเอาหัวชนกันยามปรึกษาหารือ และเอาหลังชนกันในยามต่อสู้ประจัญบานต่อทุกเหตุเภทภัย มันก็ย่อมจะลุล่วงไปได้ด้วยดี

รพินทร์กับแงชายอยู่คู่กันเมื่อไหร่ก็สามารถจะแก้ไขเหตุการณ์เปิดป่าดิบดงคำออกไปได้ทุกหนทุกแห่ง แต่บัดนี้เหลือแต่เพียงเขาคนเดียวเท่านั้น ที่จะต้องเผชิญกับสารพัดปัญหาแต่ลำพัง ทุกคนจะเป็นได้ก็แต่เพียงผู้รับปฏิบัติเท่านั้น จริงอยู่สมุนขวาคือตาเฒ่าบุญคำ หรือสมุนซ้าย คือจัน แม้จะจัดว่าเป็นพรานในชั้น ‘ครู’ ด้วยกันทั้งคู่ แก่กล้าวิชาลดหลั่นกันลงไปตามลำดับอาวุโส แต่จะไปหวังพึ่งอะไรสองคนนั้นก็คงจะยาก

เพราะไม่ว่าจะเป็นบุญคำที่ว่าเก่งกาจนักในไสยเวทอาคมขลัง แต่ถ้าไปเจอเอาความอาภรรพณ์ลึกลับเหนือกว่าวิชาที่แกเรียนรู้มา ตัวแกเองก็ยังแทบจะเอาตัวไม่รอดเหมือนกัน ต้องคอยเกาะเขาแจอยู่ บุญคำนั้นอย่างเก่งก็แค่เอาตัวรอดเท่านั้น แต่ถ้าคับขันจริงๆ แกจะช่วยคนอื่นไม่ได้เลย

นอกจากสั่งให้พวกลูกหาบทั้งหลายตรวจปีนและกระสุน
ให้แน่ใจที่สุดแล้ว เขาสั่งให้ทุกคนตรวจไฟฉายประจำมือ และ
กำชับให้วางไว้ใกล้ๆ ตัวด้วย

ที่กองไฟใหญ่ อันเป็นกองไฟสุดแล้วทางด้านนอก ซึ่ง
จะสกัดเส้นทางด้าน อันจะนำลงไปยังธารน้ำของป่าเบื้องล่างอัน
มืดมิด เขาเห็นลูกน้องทั้งสี่คน ดูเหมือนกำลังรวมกลุ่มปรึกษา
หารืออะไรกันอยู่ เมื่อทอดเท้าเนิบ ๆ เดินตรงเข้ามา และบุญคำ
เหลือบมาเห็นก็รู้สึกว่แกจะรีบหยิบฉวยอะไรไปยัดเข้าขอบ
กางเกงไว้เสียก่อน ครั้นเมื่อใกล้เข้ามาอีกจึงเห็นทั้งสี่คนนั้นกำลัง
หยิบฉวยลูกปืนไรเฟิล .375 แม็กฯ อันเป็นกระสุนร่วมใช้กันได้
ในระหว่างทั้งสี่คน ซึ่งบัดนี้วางกองอยู่กับพื้นตรงหน้าเหมือนกับ
ว่าคนเหล่านั้น กำลังเอาลูกปืนมาเล่นกำถั่วกัน

เมื่อมาหยุดยืนห่าง 2 ก้าวมองดูอยู่ ก็เห็นลูกน้องทั้งสี่แบ่งลูกปืนที่สุ่มวางกันอยู่ตรงกลาง ประมาณ 40-50 นัด เหล่านั้นโดยเอื้อมมือไปคว้ากันคนละหุบคนละหับใส่กระเป๋ากางเกงไว้

“อ้อ! นี่ไม่มีอะไรจะเล่นกันแล้วหรือนั้น ถึงได้เอาลูกปืน
มากำถั่วพินันกัน”

เขาขมวดคิ้วถามต่ำๆ ขณะที่ป๊องไลท์เตอร์ของลมแรงที่กระโชกมา เพื่อจุดบุหรี่คาบอยู่ในปาก

เกิด เสี่ย และจัน ยิ้มแหยๆ ส่วนตาเฒ่าบุญคำวางหน้า
ตายสนิท

“เปล่าหรอกนาย ไม่ได้เล่นถั่วเล่นโปอะไร บุญคำกำลัง
เสกลูกป็นแจกให้อั๊พวกนี้นะ”

“เสกลูกป็น?”

เขาทวนคำ หัวเราะหึๆ ในลำคอ แต่ไม่สนใจอะไรนัก

“เสกไปทำไม แต่ละนัดของลูกบนพวกนั้นแรงกระแทก
2 ตันทั้งสิ้น จะเสกให้มันกลายเป็น 4 ตันขึ้นมาหรือยังไง ตาคำ”

ตาพรานเต๋มาปลิ้นใบกระท่อมในย่ามขึ้นมายัดใส่ปากเคี้ยว

“ไม่ได้เสกให้มันมีแรง 3 ตัน 4 ตัน อะไรร็อก”

แกบอกมาเอื่อยๆ เนื่อยๆ แต่หางเสียงแสดงความมั่นใจ
ยิ่ง

“แต่บุญคำเอาป็นของอั๊พวกนี้ กะของบุญคำเองมาเข้า
พิธีกรรม ปลุกให้มันมีฤทธิ์พอจะยิงกะผีได้ บุญคำไม่อยากจะ
ให้ลูกป็นของพวกเรา โดยเฉพาะของอั๊สามตัวนี้...”

แกชี้ไปที่เกิด เส่ย และจัน

“มันเป็นแค่ลูกป็นธรรมดา เหมือนอย่างthatหม่มคริสยิง
อั๊ผีดิบตัวเมื่อคืน ขนาดทะลุผ่านมันยังเดินเฉย แต่ถ้าคืนนี้
มันโผล่มาอีก เจอลูกป็นพวกนี้เข้าล่ะก็ โครมเดียวอยู่กับที่เลย
รับรองไม่กระดิก ไม่ต้องเสียเวลายิงซ้ำ ถึงอั๊ช่างผีพวกนั้นก็
เถอะ ถ้าผีเข้าสิ่งจริงไม่ว่าจะถูกเข้าตรงไหน รับรองว่าผีแผ่น
เหลือแต่ตัวข้างเฉยๆ ไม่มีวิญญาณร้ายกล้าเข้ามาครองสังงานอั๊
ตัวที่ถูกยิงได้อีกหรอก”

“อ้อ! ไม่เลวนี เก่งถึงขนาดนั้นเทียวหรือ”

“นายไม่เชื่อบุญคำก็แล้วไป พวกของบุญคำนะ นายก็รู้
ว่าถึงยังงี้ก็เอาตัวรอดได้ ที่นี้มันสำคัญว่า พวกบุญคำมีหน้าที่

“ลุงคำ! ไม่ยุติธรรมนี้หว่า เล่นอมเสียคนเดียว ผลัดกัน
 พกคนละวันก็ยังดี คีนี่ลุงเอาไปก่อน พรุ่งนี้ฉัน ต่อไปก็ไอ้เสีย
 แล้วก็น้ำจัน มันต้องผลัดกันใช้ซิ อย่าเอาไปยึดอยู่คนเดียว ไม่
 งั้นพวกฉันรุมบีบคอลุงตายเลย”

“เอาละ ๆ ไม่ต้องแย่งกันหรอก เอ้า! เอาไปคนละดุ้น!”

จอมพราณโบกมือ แล้วล้วงกระเป๋าอีก จับวัตถุลักษณะ
 เดียวกันออกมาอีก 3 อัน โยนแจกจ่ายไปยังจัน เกิดและเสีย ที่
 กำลังพิจารณาพลิกไปมา พอเห็นว่ารูปร่างมันเหมือนกับของ
 บุญคำที่ฉกเอาไปก่อนแล้วก็หัวเราะชอบใจ ยกขึ้นจบบเหนื่อหัวแล้ว
 กำไว้นั่น

“สาธุ! ดีใจจริงว้าย ขอให้หลวงพ่อรพินทร์สุชี-สุโช ตั้งแต่
 เป็นนายเป็นบ่าวกันมานานแสนนานไม่เคยให้ของดีอะไรลูกน้อง
 บ้างเลย” จันว่า

“ใช้ในทางไหนนี้ นาย?”

เสียงดังออกมาพิจารณาอีก แล้วถามขึ้น

พราณใหญ่ตอบหน้าตาเฉยว่า

“เอ ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน มาถึงที่ตะเคียนทองนี้ เห็นลูก
 น้องของไอ้โบเมียะมันนั่งแกะไม้เพราะไม่รู้จะทำอะไร มัวแต่หนี
 ช่างขึ้นไปอยู่บนถ้ำนั้น ถามมันว่ามันจะทำอะไร มันก็บอกว่า
 แกะเล่นแก้กั๊กม เห็นแปลกดีก็เลยขอมานั่นเอง”

“อ้าว! แล้วกัน ฮี! นาย นี่ไม่ใช่ของดี ของขลังหรอก
 หรือ?”

จันร้องลั่นออกมา จอมพราณไม่ตอบอะไร เพียงแต่อมยิ้ม
 แต่ตาเฒ่าบุญคำรีบบอกว่า

“ไอ้โง่! นายแกล้งพวกเอ็งเล่นงั้นเอง เก็บติดตัวไว้ให้ดี
 เกอะ ข้าแอบเห็นของนายมานานแล้ว จ้องจะขโมยอยู่ตลอดเวลา
 แต่ไม่รู้นายเก็บซ่อนไว้ไหน คั่นไม่เคยพบ เพิ่งจะเห็นเอา
 มาแจกคืนนี้เอง...พวกเอ็งไม่สังเกตมั่งหรือก่อนหน้าที่นาย
 จะพบกับนายหญิง แล้วก็ถอดเสื้อถอดเลียบอย่างทุกวันนี้ละ
 นายเก่งเรื่องผู้หญิงขนาดไหนมั่ง ฟาร์มั่งคำรามัณมอญแขก
 แจกไทยไม่เลือกชาติเลือกภาษา ขอให้เป็นผู้หญิงเหอะ เคยมี
 ใครรอดพ้นนายไปได้มั่ง ขนาดมีผ้าแล้วก็ยังไม่วาย นายไม่เอา
 แม้ก็ยังอ้าขา ปล้ำ...ก็ไอ้ซิกของดิฉันนี้นั่นแหละละ ลำพังตัว
 นายเองแกรูปหล่ออย่างกะตอลนไฟ ถ้าไม่มีของดีพรรค์นี้แล้ว
 พูหญิงที่ไหนเขาจะมาชอบแก พวกเอ็งอยากจะได้พูหญิงคนไหน
 ก็เอา ‘ปลัด’ นี่สะกิดเหอะ รับรองไม่เกิน 3 วัน 7 วันได้
 นอกจากนั้น ช้างก็แทงไม่เข้า งูเห่าไม่กัด สารพัดสัตว์ทำอะไร
 ไม่ได้ คินนี่โชคดีมาก นายเทกรูให้พวกเราหมดเลย...สงกะสัย
 จริงวะ ขึ้นไปเยี่ยมไอ้เอ็งบนถ้ำกะแหม่มเบลตะก็คงจะถูกแหม่ม
 ผมแดงนั่นเชือดซะแล้วกระมัง แกร้าคาญขึ้นมา ก็เลยจ้ดออก
 มาโยนทิ้งให้พวกเรา”

รพินทร์แทบสะดุ้งโหยง ปั่นหน้าขริมลง จีปากเบาๆ
 บุญคำแทงถูกใจดำของเขาเข้าจิ้งเบอร์ ในบรรดาลูกน้องทั้งสี่คน
 ไม่มีใครแสนรู้เท่าบุญคำสักคน แกไม่พูดเปล่า ยังทำเป็นเขม่น
 มองจ้องสำรวจเขาเสียอีก

“มากไปแล้ว บุญคำ หุบปากเสียทีเกอะ พูดอะไรเรื่อย
 เจื้อย ไร้สาระ...ว่าแต่เมื่อตะกี้ ก่อนที่ฉันจะเดินเข้ามาถึง เห็น
 บุญคำรีบฉวยอะไรเอาเข้าไปเหน็บซ่อนไว้ที่เอว”

ทุกคนมองหน้าแกแล้วนิ่งไป ตาคำรีบบอกว่า

“ไม่มีอะไรหรอก นาย! ความจริงนะ เอาออกมาปลุก
พร้อมลูกปิ่น คีนี่ ถ้าไอ้ผีดิบพวกนั้นโผล่มาอีกละก็จะปล่อย
ให้มันออกไปרבกัน ขวิดให้กระเจิงเลย บุญคำกำหนดปริมณฑล
ปางพักพวกเราไว้หมดแล้ว คีนี่ถ้ามันไม่แน่จริง มันก็ล่า
อาณาเขตเข้ามาไม่ได้หรอก แต่ถ้ามันเข้ามาได้ก็ โทษที ตัวใคร
ตัวมัน”

สังเกตดูจากการพูดจาสัพยอกล้อเลียนกันเล่น จอมพราน
ตระหนักได้ทันทีว่าคนของเขาทุกคนล้วนกำลังใจและขวัญดีกัน
ทั้งสิ้น ไม่มีใครพรันพรึงประหวั่นหวาดต่อเหตุการณ์เลย และ
ก่อนหน้านี้เขาจะเข้ามา พรานทั้งสี่ ซึ่งเชื่อฝีมือได้ ก็คงกำลัง
ปรึกษารือวางแผนกันอยู่แล้ว

สุภาพบุรุษไฟรเหลืออบดูนาฬิกาข้อมือ ขณะนั้นมันเกือบ
3 ทุ่มเข้าไปแล้ว

“พวกเราสี่คนนี่ จัดยามกันไว้อย่างไร?”

“ไอ้เสียเป็นยามแรก ต่อมาไอ้เกิด จันเป็นยามที่สาม
ส่วนบุญคำรับช่วงไปถึงสว่าง คนละ 3 ชั่วโมง”

บุญคำเป็นคนรายงาน ซึ่งตามกำหนดนี้เขาก็เห็นว่าเป็น
การเหมาะที่สุดแล้ว สองยามแรกอันเป็นหน้าที่ของเสียและ
เกิดที่รับช่วงติดต่อกัน เป็นช่วงแรกของคืน ซึ่งคงยังไม่น่าหวัง
อะไรนัก แต่ถ้าหลังเที่ยงคืนไปแล้ว จะเป็นเวลาที่อันตรายมาก
ซึ่งควรจะเป็นหน้าที่ของจันและบุญคำ เพราะแวกกล้าในฝีมือ
มากกว่าเด็กหนุ่มสองคน

“ถ้างั้นก็แยกย้ายกันไปพักผ่อนได้แล้ว สำหรับคนที่ยัง

ไม่ถึงยามของตัวเอง อย่ามัวแต่มาสุขหัวคุยกันอยู่แบบนี้เลย
สงวนแรงสงวนกำลังกันไว้ มัวแต่คุยกันเล่นอยู่แบบนี้ ประเดี๋ยว
ก็เกิดง่วงขึ้นมาพร้อม ๆ กัน มันจะยุ่ง”

สั่งเสร็จ เขาก็เดินตรงไปที่กองสัมภาระของฝ่ายตน อัน
ไม่เกี่ยวข้องกับของพวกนายจ้างทั้งหลาย คว้าได้อัฐบริวารสำหรับ
เตรียมนอน ประกอบด้วยเสื้อแจ็กเกตหนังสำหรับสวมตอน
นอน แจ็กเกตฟิวด์สำหรับใช้ห่ม กระสอบป่านและเป้หลัง หิ้ว
เดินออกพ้นจากบริเวณกองไฟด้านนอกสุดฝ่าความมืดออกไปยัง
เส้นทางดำน ซึ่งบัดนี้แลดูมืดมิด น่าสยอของชนเบื้องล่าง หยดยืน
อยู่ใกล้กับก้อนหินขนาดใหญ่เตี้ย ๆ ลูกหนึ่ง โยนสิ่งของเหล่านั้น
ลง แล้วยืนสูบบุหรี่ที่เหลือยู่ครึ่งตัว

ตามองออกไปยังความมืดทะมึนลึลับ ของราตรีกลางไพร
เถื่อน อันเต็มไปด้วยภยันตรายที่มองไม่เห็นล่องหน้า **สงบจิต**
นิ่งสังเกตทิศทางลม **สอดประสาทเปิดพร้อม** **สดับรับฟัง**
เสียงทุกชนิดด้วยสัญชาตญาณของพรานเจนดง

มันสังกัดเจียบเอาเสียจริง ๆ ไม่มีแม้แต่เสียงของธรรม-
ชาติอันควรจะเป็นไปของราวป่า นอกจากครึ่งหนึ่ง จะแว่วเสียง
หมาในหอนยาวมาครึ่งหนึ่ง ทางหุบด้านตะวันตกเฉียงใต้ อัน
เป็นที่ตั้งหมู่บ้านตะเคียนทอง ซึ่งบัดนี้ร้างไป แล้วจากนั้นก็สงบ
งัน แม้แต่จักจั่นเรไร ก็ไม่ยอมกรีดเสียงร้อง

ลมพัดโชยเป็นระยะ ๆ จากเหนือลงใต้ มันเจียบเสียจน
ได้ยินเสียงน้ำในธารข้างล่าง ไหลผ่านแ่งหินอยู่ริก ๆ และกึ่งใบ

พฤษ ที่ไหวอยู่แผ่วเบาราวกับจะเป็นเสียงของภูตผีไฟรกระชิบ
กระชาบต่อกัน

รู้สึกว่าจะมีใครคนหนึ่งย่องตามหลังเขามาถึงแม้จะไม่หัน
ไปดูความเคยชิน และกลืนสางก็จำได้ว่าเป็นตาคำ ซึ่งติดตาม
มาด้วยความเป็นห่วง

“นาย...นายจะออกมานอนคนเดียวอยู่ตรงนี้นะหรือ?”

“ใช่!...”

โดยไม่หันกลับ เขาตอบเบาๆ ซ้ำมโหล่ตนเอง

“นอนดกรอมนตรงนี้แหละ มันจะต้องผ่านฉันทันก่อนที่จะ
ล่วงเข้าไปถึงกองไฟกองแรกของเรา”

“บุญคำไม่อยากเตือนอะไรนายหรอก ก็รู้อยู่แล้วว่านาย
นะ แค่นี้...แต่ที่มันนอกเขตปริมณฑลของเราออกมาแล้วนะ
ถ้ายังงี้ละก็ให้บุญคำนอนอยู่ใกล้ๆ นายด้วยสักคน”

เขายิ้มเกรียมๆ กับความมืดอันเต็มไปด้วยปริศนารอบ
ด้าน เข้าใจความรู้สึกของบุญคำดีที่สุด

“ชอบใจมากบุญคำ แต่ไม่ต้องห่วงฉันหรอก ระหว่างที่
ยังไม่ถึงยามของบุญคำ ก็กลับเข้าไปนอนเฝ้าไว้ใกล้ๆ กระจก
พักของพวกเจ้านายเขาเถอะ มีอะไรจะได้ช่วยเหลือทัน”

“นาย...”

“เอ...อะไรอีกล่ะ ตาคำนี บอกว่าให้ไปนอน!”

“ตอนนี้นะ นายคนเดียวแล้วนะ ไม่มีนางชายอยู่เคียงข้าง
นายอีกเหมือนสมัยก่อน นายขาด ‘แขนขวา’ ของนายไปเสีย
แล้ว บุญคำนะ เป็นเพียงแค่นี้เดียวในมือซ้ายของนายเท่านั้น
และบุญคำก็มีสิทธิ์ที่จะห่วงนายได้ไม่ใช่หรือ”

เสียงของแกปราศจากแววล้อเล่น แต่กลั่นออกมาจากใจจริงและเป็นงานเป็นการ จอมพรานติดกันบุหรีกระเด็นไปกระทบหินก้อนหนึ่ง แตกกระจายเป็นลูกไฟพราว

“ใช้ซิ ฉันไม่มีแวงชายอยู่เคียงข้างเป็นคู่คิดคู่ศึกอีกแล้ว แต่ถึงไม่มีแวงชาย ฉันก็ยังมีบุญคำ จัน เกิด และเสียครบแล้ว บุญคำคิดหรือว่าในอาณาเขตป่าดงพงไพร ไม่ว่ามันจะร้ายกาจสักขนาดไหน ถ้าปราศจากแวงชายแล้ว คนซื้ออรพินทร์จะผ่านพ้นมันไปไม่ได้ เราบุกกันมาที่ป่าก็ดงแล้วก่อนที่จะมีแวงชายมาร่วมด้วย ในคราวนั้นเหตุการณ์ที่เราเผชิญหน้าอยู่ขณะนี้ อยู่ในภาวะคับขันและอันตรายก็จริง แต่มันก็ไม่เหนือไปกว่าที่เราเคยผ่านกันมาแล้วหรอก...ไปนอนเสียเถิดไป!”

“บุญคำจะไม่ชัดเจนนาย แต่ขอให้บุญคำก่อไฟไว้ให้นายตรงนี้หน่อยได้ไหม?”

“ไม่ต้อง!...ฉันจะนอนอยู่ในเงามืดอย่างนี้แหละ สะกิดบอกพวกเราไว้ด้วยว่าฉันจะอยู่ตรงจุดนี้ให้ระวังวิถีกระสุนหน่อย ถ้าเกิดยิงกันขึ้น แล้วอย่าเลือกตาฟาด มองเห็นฉันเป็นอื่นไปละ”

“ครั้นนาย...แต่ถึงแม้ใครจะตาฟาดมองเห็นนายเป็นอย่างอื่น แล้วยิงมา จ้างมันก็ยังไม่ออก ถ้าปากกระบอกตรงตัวนาย บุญคำเชื่อ...บุญคำไปละนะ”

“อ้อ! เตียว...”

เขาทักเบา ๆ โดยไม่หันกลับอยู่เช่นนั้น เสียงบุญคำชะงัก ฝึเท้า พรานใหญ่เว้นระยะไปครู่ ก็บอกเรียบ ๆ แซ่ม้ามาว่า

“กระสุนปืนคลุก ‘ของสกปรก’ เพื่อบรรจุลงปืน ยิง

ทำลายล้างอาถรรพณ์กาลสินะมันก็ได้อยู่หรอก บุญคำ แต่มันจะ
ดีเฉพาะตอนเราใช้ล้างไสยเวทมนต์มืดจัญไรเท่านั้น หลังจาก
นั้นแล้ว ปีนกระบอกนั้นๆ ก็จะหมดสภาพของการเป็นปีนฉมัง
ของพรานใช้ล่าสัตว์ทั่วๆ ไปไม่ได้ผล ถึงยิงถูก ก็จะไปตายไพร
อื่นหมดและในที่สุดก็จะเป็นปีนที่ใช้การทั่วๆ ไปไม่ได้อีก เพราะ
มันช่วย จนกว่าจะเข้าพิธีล้างช่วยเสียก่อน”

“นาย! นี่นายรู้...”

เสียงบุญคำอุทานออกมาอย่างตกใจ

จอมพรานหัวเราะเบาๆ

“มีอะไรบ้างที่ฉันจะไม่รู้ สำหรับการเคลื่อนไหวคิดอ่าน
ของคนของฉัน ที่อยู่ด้วยกันมานาน กางเกงในของแหม่มสอง
คนที่หายไปตอนอาบน้ำเมื่อเย็น ไม่ใช่ลิงที่ไหนดรอกที่ขโมยไป
ที่แท้ก็ไอ้ลิงจั้นนั่นเอง โดยบังการของเจ้าลิงเต๋อที่ชื่อบุญคำ!”

“ตายหะ! ยังงี้นี่เล่าถึงได้เป็นนายของไอ้คำมาโดยตลอด”

แถมครางอ้อยออกมาแล้วว่า

“มันจำเป็นจริงๆ นาย ที่บุญคำจะต้องเล่นกับมันแบบนี้
ไม่งั้นเราแหย่นา ถ้ามันบุกเข้ามา ก็แค่ของพวกบุญคำแล้วก็เอา
ไปแบ่งให้นายทหารเชิดวุธ 5 นัดเท่านั้น อ้อ! มีเอ็ม 16 ของ
พวกนั้นที่ให้บุญคำกับจั้นถือไว้อีก 2 กระบอก บุญคำเอาลูก-
ปืนจากแม็กกาซีนมาคลุกกางเกงในนั้น ทำพิธีหมดแล้ว แล้ว
บรรจุกระสุนกลับคืนเข้าแม็กกาซีนเรียบร้อย ถ้าพ้นเขตอาถรรพณ์
ที่จะต้องรบกะผีเมื่อไหร่ นายก็ช่วยทำพิธีแก้ล้างช่วยให้ทีเหอะ
บุญคำเรียนแต่ผูก ไม่เคยเรียนแก้ ในเรื่องนี้ลำพังบุญคำเอง
เสร็จงานอย่างนี้แล้วก็ทิ้งปืนไปเท่านั้น ไม่เก็บไว้ใช้งานล่าสัตว์

อีกหอรอก ประเดี้ยวป็นแตกใส่หน้าตายโหง...คราวนี้ให้บุญคำพูด
มั่งนะ อีกนิดเดียวเท่านั้น”

“อะไร?”

“กลับลงมาจากถ้ำข้างบนโน้น พร้อมหม่มเบล บุญคำ
ว่านายใจดีหน้าตาผ่องใสขึ้น แต่ขาแข้งมันดูอ่อนๆ ยังไงอยู่นา
อิ!อิ!”

“ทะเล้ง! ไปได้แล้ว ก่อนจะถูกเตะ...”

บุญคำหัวเราะก๊ากๆ ในลำคอ ผละออกพ่นรัศมีขาของเขา
ซึ่งเพิ่งหันขวับมาแล้วเดินถอยหลังช้าๆ ขึ้นปางพัก แต่ก็ยังส่ง
เสียงพูดปนหัวเราะเบาๆ มาว่า

“บุญคำเห็นใจนาย ไม่คิดว่าคุณผิดสัจจะอะไรที่ให้ไว้กับ
นายหญิงหอรอก มันพลาดไปแล้วก็แล้วไปเหอะ สาบานว่าถ้า
ไม่ตายเสีย จะได้พบนายหญิงอีก บุญคำจะเย็บปากอย่างสนิท
อย่าว่าแต่หม่มผมแดงอกโตตะโพกหนาคนนั้นเลย อยู่ปากัน
นานๆ แบบนี้ กระทั่งลิงค่างบ้างชะนี บุญคำยังเห็นว่าสวย
เลย ผะผ่าชิ! นายคิดถูกแล้วที่ให้ ‘ปลัด’ สี่ดุ้นนั้นกะพวกบุญคำ
เสีย อย่าเก็บไว้อีกเลย อยู่ที่นาย พูหญิงเข้าใกล้ ตัวก็สั่นริกๆ
ไปหมด กะว่าจะตามขึ้นไปกันทำไว้แล้วเชียวนา แต่ก็ไม่ทัน
เพราะมัวแต่ปลุกเสกลูกป็นอยู่”

แล้วตาเฒ่าก็ห่างไกลเขาออกไป ปล่อยให้รพิณทรีย์ยืนอึ้ง
อยู่คนเดียว

บัดนี้คนนามสกุลไพรวัลย์อยู่ในความเปลี่ยวสงัดของ
ไพร่เล็กตามลำพังอีกครั้ง เบื้องหลัง ห่างออกไปประมาณ 30

เมตร คือกองไฟกองริมสุดที่ก่อไว้เป็นรั้วของค่ายพักแรมคืน
แสงสว่างจากเปลววอมแวมของมัน สาดมาที่เขาเพียงเงาสลัว
นอกนั้น รอบตัวทั่วไปเป็นสีดำสนิท

เขาตัดสินใจ ที่จะนอนดักอยู่ปากทาง ซึ่งอะไรก็ตาม
ที่มันจะคืบคลานเข้ามา ก็ควรจะต้องผ่านเส้นทางนี้แหละ เพราะ
เป็นด่านที่จะนำไปสู่ธารน้ำ และป่าใหญ่ฝั่งตรงข้าม

ปูกระสอบป่านลงกับพื้น อันมีระดับเตลาดเล็กน้อยนั้น
ศีรษะจะหันไปทางแคมป์ ปลายเท้าออกสู่ป่า เบื้องหลังใช้สำหรับ
หนุนหัว ตรวจสอบไรเฟิลเข้าห้ามไกไว้กระสุนพร้อมในรังเพลิง
แล้วก็วางราบไว้ข้างตำแหน่งที่จะอาศัยนอนกำบังหรือที่แฝงกาย
ของเขาไม่มีอะไรมากไปกว่าแท่นหินเตี้ยๆ ที่ออกขวางเส้นทาง
อยู่ด้านปลายเท้า

รพินทร์ชักมิดโบว์ที่ติดเข็มขัดเป็นประจำอยู่ ขึ้นมาใส่ใน
มือที่พนมทั้งสอง จัดสมาธิ บริกรรมตามพิธีของครูพรานอยู่
อีตใจ ก็กลั่นใจปักมิดนั้นสวบ ติดเคออยู่กับพื้น นั้นหมายความว่า
ว่า แม้ว่าเขาจะเผลอหลับลงก็ตาม หากมีอะไรแผ้วพาน
เข้ามาในรัศมีอันตราย สัญญาณการสั่นสะเทือนจากมิดลง
อาคม จะปลุกเขาให้ตื่นขึ้นอย่างทันท่วงที

เลือดลมเดินเป็นปกติ ลมหายใจสะดวกไม่ติดขัดแล้ว
จอมมัคคุเทศก์ผู้ยิ่งยงก็เอนกายราบลงกับพื้น ศีรษะหนุนเบ้ ใช้
แฉีกเกตฟิลด์คลุมอกไว้ หลุบหมวกลงปิดหน้า หลับตาลง
พยายามจะหลับเหมือนเช่นปกตินิสัยที่เคยเป็นไป แต่ก็ไม่อาจ
หลับลงได้ดังจิตปรารถนา

สมองมันนึกคิดอะไรวุ่นกระเจิดกระเจิงพุ่งซ่านไปหมด
ทั้งที่ร่างกายทุกส่วนสนิทนิ่ง

ภายใต้เพิงพักของฝ่ายนายจ้าง สแตนลีย์นอนตะแคง
อยู่ ริมവാสุดของการนอนแบบเรียงแถวหน้ากระดาน หันหน้า
ออกนอก กลับไปได้อย่างง่าย ๆ และไม่สนใจกับอะไรอีก นับ
ตั้งแต่เบลขึ้นไปเยียมสะเอิงในถ้ำบนหน้าผาพร้อมกับพราณใหญ่
จนกระทั่งหล่อนกลับลงมาก็ยังไม่มีใครเห็นว่าหัวหน้าคณะ
เคลื่อนไหวตัว ถัดมาก็เป็นเชิดวุธ ซึ่งดูเหมือนจะมีการนัดแนะ
อะไรกับคิธไว้ก่อนแล้วนอนคั่นไว้

เบลนั้นเมื่อผลจากคริสมาแล้ว ก็มาล้มตัวนอนโดยไม่
ได้สังเกตว่าตัวเองอยู่ตำแหน่งไหน จึงถูกนายคิธชนาบไว้อีก
ข้างหนึ่ง กลายเป็นนอนกลาง ขวามือเป็นเชิดวุธและซ้ายมือ
คือนายผมทรงลานบิน โดยเบลนอนตะแคงขวาหันหน้าไปทาง
เชิดวุธ หันส่วนหลังให้คิธ

คริสติน่า นอนตำแหน่งซ้ายสุด ดูเหมือนจะมีหล่อนเพียง
คนเดียวเท่านั้น ที่นอนในลักษณะหงายชันเข้าขึ้นข้างหนึ่ง มือ
หนึ่งกอดอก อีกมือหนึ่งคืบบุหรี นาน ๆ ก็ยกขึ้นดูดวงวาบเสีย
ครั้งหนึ่ง

ทุกหนทุกแห่งเจียบ นอกจากนาน ๆ จะได้ยินเสียงไฟปะทุ
จากกองที่ก่อไว้รายรอบทางด้านปลายเท้า ทั้ง 5 คนของฝ่าย
นายจ้างอยู่ภายใต้ผ้าแบลึงเกิดขนาดใหญ่ผืนเดียวกัน เพราะ
ฉะนั้น การเคลื่อนไหวแม้จะเพียงเล็กน้อยแผ่วเบาสักขนาดไหน

สำหรับผู้ที่อยู่ภายใต้ผ้าคลุมผืนเดียวกันนั้น ก็ยอมส่งสัญญาณไปถึงคนที่ยังไม่หลับได้

หล่อนรู้สึกรำคาญ เมื่อรู้สึกว่ทั้งคื้และเชิดวุธ พยายามจะทำอะไรกันอยู่ภายใต้ผ้าคลุม ประเดี๋ยวด้าตึง ประเดี๋ยวย่อน และดูเหมือนจะมีเสียงกระซิบกระซาบอย่างเบาที่สุด เบลนั้นครั้งแรกก็หลับปุ๋ย แต่ชั่วไม่นานนักก็ดูเหมือนจะรู้สึกตัว ทำเสียงอีกอักฉุนเฉียวในลำคอ ยัดเข้าพรวดเข้าไปที่สี่ข้างของเชิดวุธ แล้วเหวี่ยงหลังมือมากระทบอกของนายคื้ ที่ประกบซ้อนหลังอยู่ดังบึก

คริสขมวดคิ้ว พลิกตัวหันตะแคงเอาหน้าออกราวปาเสียสงบเงียบกันไปอีกพักใหญ่ก็เอาอีกแล้ว เสียงผลักไสหรือมิฉะนั้นก็เสียงถีบ ดังอีกอัก ผู้ถีบก็คือเบลนั่นเอง ครั้งแรกนั้นหล่อนนอนตะแคงอดตัวหันตะโพกไปทางคื้ แต่เชิดวุธพยายามจะพลิกกลับโดยให้หล่อนหันหน้าไปทางคื้และหันหลังให้เขา เบลกำลังง่วงงัวเงียเต็มที่ สบถลั่นเอ็ดตะโรออกมาว่า

“แดมมิต! เฮ้!...ไบ้ธ อ็อฟ ยู ชันส์ อ็อฟ อะ บีทช์”

แล้วแม่ผมแดง ก็ลุกพรวดพรวดขึ้นมานั่ง ผรุสวาทอะไรอีกโขมงโง่งเงง ทูบลงไปบนตัวเชิดวุธและคื้อีกคนละอีกใหญ่ โดยทั้งสองทำเป็นนอนสงบนิ่ง ทั้งเสียงและการวุ่นวายโกลาหลภายในโปงผ้าห่มนั้น ดร.สแตนลีย์ผงกหัวขึ้นมา จูปากลั่น พุดต่ำ ๆ

“อะไรกันไวย! เจ้าพวกนี้”

“ไ้สองตัวนี้นะชิคะ อาจารย์...”

หล่อนรวลั่นเร็วปรือ คว่าป็นพกขึ้นมาได้ กำเงื้อขึ้น เอา

ทางด้ามกะจะฟาดลงไปบนกบาลของสองชายที่นอนขนาบข้างอยู่
หัวหน้าคณะเอื้อมมากว่าซ้อมมือไว้ได้

“บ้าแล้ว เบล อะไรกันนี่”

“ฉันกำลังนอนหลับ...”

อิสซาเบลเล้งอยู่เช่นนั้น ตาปะหลับปะเหลือก หล่อน
หงุดหงิดเพื่อนชายทั้งสองอย่างที่สุด

“ประเดี้ยวไอ้ตัวนี้ผลักให้พลิกไปทางซ้าย ประเดี้ยวไอ้ตัว
นั้นผลักไปทางขวา สกปรกกันยังกะลูกรักบี้ กำลังงง ๆ อยู่ด้วย
ประเดี้ยวแม่...ฮีม!”

เวลาฉุนเฉียว เบลร้ายกาจยังกะเสือดาว จะเอาด้ามปืน
เช่นหัวทั้งสองคนให้ได้ จนสแตนลีย์ต้องแย่งปลดจากมือไป

“ฉันไม่รู้เรื่องนะโว้ย ฉันหลับ”

เสียงนายคิธดังอื้ออื้น เชิดวุธก็ประกาศความบริสุทธิ์ของ
ตนเองขึ้นบ้างว่า “ฉันจะหลับเหมือนกัน เบลฝันร้ายอะไรไป
กระมัง”

“อ้อ! คนหลับพูดได้งั้นหรือ?”

“หยุดกันเสียที! แล้วก็นอน!”

สแตนลีย์ตวาด คิธกับเชิดวุธคลุ่มโปงนึ่ง เบลยังบ่นอะไร
อีกฟอดแฟด “เบล ไปนอนทางโน้น ริมสุดโน้น! ฉันจะนอนใกล้
สองคนนี่เอง รำคาญจริง พับผ่า”

ว่าแล้วหัวหน้าคณะก็ขยับจะเปลี่ยนที่ให้ แต่แม่ผมแดง
หันไปด้านศีรษะที่วางเป้หลังส่วนตัวของหล่อน พริบตาเดียวก็
หยิบอะไรชนิดหนึ่งออกมา เสียงสปริงติดตึงเฉียะ ใบมีดสปริง
ต้องแสงไฟในกองปลายเท้าที่ก่อไว้ขาววับ

“ไม่! ฉันจะนอนตรงนี้แหละ ถ้ามันมีตัวอะไรลึกลับ มา เลื้อยเพ่นพ่านอยู่ตามซอกขาฉันอีกละก็ จะฉีกออกมาโยน เข้าไปอย่างในกองไฟโน่นเลย สองตัวแน่ๆ ไม่ใช่ตัวเดียว แต่จะเป็นตัวไหนของใครเดี๋ยวก็นี่รู้”

หล่อนซุ่มดสปริงให้ดู แล้วทอดกายลงนอนตามเดิม ท่ามกลางอาการกลั่นหัวเราะตัวเขย่าอยู่กึกๆ ของค้อนและเชิดวุธ ซึ่ง ค้อนนี้สมัครสมานสามัคคีกันได้ดีมาก มาเสียท่าเอาตรงที่แม่เจ้า ประคุณยังไม่พร้อมที่จะร่วมสมัครสโมสรด้วย เพราะอิมเอม ละเหยียพลีแรงมาแล้ว และอยากจะนอนอย่างเดียวจึงเอ็ดตะโร ไปเกเจี้ยวขึ้นทำให้บ่อนแตกสแตนลีย์นั้นก็บ่นอะไรจึงมำโคลงหัว อยู่ไปมา แล้วในที่สุดก็สงบกันลงไปได้อีกครั้ง ทั้งค้อนและเชิดวุธ ไม่กล้าก่อกวนอะไรอีก เพราะเสียวมีดสปริงที่เบลนอนกำอยู่

“ผิดเวลาเสียแล้วไว้มือ นอนเหอะ”

เสียงเชิดวุธกระซิบมา แต่ก็ได้ยินไปทั่วทุกคน

“เออวะ นอนก็นอน ง่วงบรรลียเลย นายมาชวนฉันเอง นี่หว่า”

ว่าแล้ว ค้อนก็พลิกตัวหันหน้าตะแคงไปทางคริส ผู้ตลอด เวลาสงบนิ่งอยู่คนเดียว ไม่ได้ลุกขึ้นมาวุ่นวายกับกลุ่มนั้นเลย ชั่วไม่นานกลุ่มนั้นก็หลับกันไป

เหลือเฉพาะแม่ผมทองเท่านั้นที่ยังตื่นอยู่คนเดียวในคณะ พรอคฝ่ายตน

ความหนาวเย็นของอากาศ ประกอบกับที่นอนห่างอยู่ ปลายแถวอีกด้านหนึ่ง ซึ่งทำให้ผ้าห่มดึงไปไม่ค่อยจะถึงหรือถ้า

จะให้ถึง ก็แปลว่าเบียดเข้าไปชิดกับคิธ ซึ่งตามปกติเป็นคนนอนกรนเป็นที่น่ารำคาญ คริสติน่าจึงลุกขึ้นมาอีกครั้ง คว่ำเอ้ม 16 ประจำตัว เดินไปผิงไฟ และออกตรวจรอบๆ บริเวณแคมป์

มียามพวกลูกหาบ นั่งเอาผ้าคลุมหัวอยู่ข้างกองไฟเป็นจุดๆ ประมาณ 3 คน เส่ซึ่งควบคุมอยู่เป็นยามแรกเห็นเข้า ก็ปราดเข้ามาสกิดหน้า เมื่อเห็นแม่ผมทองเดินเร่ร่อนเรื่อยไปจนถึงกองไฟด้านปลายสุด อันเป็นบริเวณรอบนอก

“แม่ผมจะไปไหน?”

เจ้าพรานเด็กหนุ่มร้องทักขึ้น

หล่อนยิ้มด้วย

“ฉันนอนไม่หลับ อากาศที่นี่หนาวเหลือเกิน ลุกขึ้นมาผิงไฟ แล้วก็เลยเดินดูพวกเราทุกคน...”

พูดพลางก็กวาดตาไปรอบๆ ในเงาตะคุ่มสลัวร่างกายในบริเวณ

“ฉันไปดูทุกกลุ่มของพวกเราที่กระจายกันอยู่รอบๆ แล้วแต่มองไม่เห็นพรานใหญ่เลย เขาอยู่ที่ไหน?”

เส่ชี้มือออกไปในความมืดมนนอกกองไฟ บอกตามตรง

“โน่น! พรานใหญ่ไปนอนอยู่ตรงโน้น”

แม่ผมทองทำหน้าที่ประหลาดใจกึ่งงงัน

“เอ๊ะ! เขาออกไปนอนได้ยังไง มีดๆ นอกบริเวณกองไฟที่ก่อไว้”

“คีนี่ ทำมันไม่ค่อยจะดีนัก แม่ผม...พรานใหญ่ก็เลยต้องออกไปนอนสกิดอยู่ปากทาง”

“คนเดียวหรือ?”

หล่อนยิ่งงงจัด ถ้ามโดยเร็ว เสียพยักหน้า

“คนเดียว”

“ตายล่ะ! อะไกันนี้ ทำไมเขาถึงออกไปนอนคนเดียว ใน ป่ามืดๆ อย่างนั้น ไม่มีใครอยู่กับเขาด้วยหรือ?”

เสียหัวเราะ อาการของเจ้าพรานเด็กหนุ่ม ปกติธรรมดา ที่สุด ตรงกันข้ามกับความตระหนกของหล่อนในขณะนี้

“ไม่มีใครอยู่กับพรานใหญ่ขณะนี้หรอก แยกออกไปอยู่ ตรงนั้นคนเดียว”

“บ้าแล้ว อะไกันนี้...”

พร้อมพูด คริสขยับตัวจะก้าวเดินล้ำเขตกองไฟออกไป แต่เสียขวางหน้าไว้

“แหม่มจะออกไปไหน...ออกไปไม่ได้นะ พรานใหญ่สั่งไว้ ไม่ให้ใครออกนอกเขตกองไฟกองนี้เป็นอันขาด”

“อ้าว! แล้วตัวเขาเองออกไปได้ยังไง...ไหน ส่งไฟฉายของ เสียมาให้ฉันซิ”

เสียสั่นหัว

“ผมว่าแหม่มกลับไปนอนเสียดีกว่า อย่าออกนอกบริเวณ เลย มันอันตรายที่สุด!”

“ฉันจะไปดูเขาว่าอยู่ตรงไหนแน่ แล้วมันเรื่องอะไกันนี้ ถึงออกไปนอกเขตอย่างนี้ ไม่เหมาะเลย ถ้ามจริง ๆ เอะ นี่ พวกของเสียปล่อยให้เขาออกไปนอนในป่ามืดๆ นั้นได้ยังไง ไม่ เป็นห่วงเขาหรือ?”

“แหม่มก็น่าจะรู้อยู่แล้วว่า ป่าก็คือบ้านของนายรพินทร์

ลำพังตัวแถมเองนะ แหม่มไม่ต้องห่วงหรอก ที่ไหนๆ แกก็นอน
ได้อยู่ได้ คอยระวังตัวแหม่มเอง และพวกของแหม่มก็แล้วกัน
แกลไปนอนอยู่ตรงโน้นก็คอยดักดูความปลอดภัยให้พวกแหม่ม
นั่นแหละ อะไรมันเข้ามาจะปะทะกับแวก่อน เสียขอร้อง...แหม่ม
อย่าออกไป ไม่งั้นแกล่งงานเสียแย่เลย”

“เขาสั่งไว้งั้นหรือ?”

หล่อนร้องเสียงสูง

“ใช่ พรานใหญ่สั่งไว้ ไม่ว่าใครทั้งนั้น ไม่ให้ออกไปพ้น
เขตกองไฟ”

“ก็แล้วตัวเขาเองละ ออกไปได้อย่างไร มันน่ากลัวออก”

คริสตดูเหมือนจะพูดไม่ค่อยจะรู้เรื่องกับเสี้ยนนัก ขณะนั้น
เองตาเฒ่าบุญคำ ซึ่งแต่เดิมนอนคลุ่มโปงอยู่ ก็ลุกขึ้นเดินตรง
เข้ามาทันที แกรู้จุดประสงค์และข้อข้องใจของแหม่มคริสตีจาก
อาการที่เห็น พอถึงสอบถามความเสียอยู่สองสามคำ สมุนขวา
ของรพินทร์ก็หันมาทางคริส

“ถ้าแหม่มถามว่าแวกออกไปนอนดักเหตุอยู่นอกกองไฟได้
ยังงั้น แหม่มก็ต้องถามตัวเองเสียก่อนว่าคนคนนั้นเป็นใคร เชื่อ
ไ้คำเหอะแหม่ม อย่าไปห่วงกังวลอะไรกับแกลเลย ถ้าพวกของ
บุญคำไม่ห่วงพวกแหม่มก็ไม่ต้องห่วง สำหรับคนคนนั้น”

คริสชอยเปลือกตาถี่

“แล้วนี่พวกบุญคำไม่ได้ห่วงเขาเลย?”

“ไม่มีอะไรจะต้องห่วงสักนิดเดียว แหม่ม ห่วงตัวพวก
เรากันเองดีกว่า เกิดอะไรขึ้น นายรพินทร์รอดเสมอ พวกเรา

ซิจะแย่ บุญคำพูดแค่นี้ แหม่มคงฟังรู้เรื่อง อย่าให้พูดมากเกินไป! กลับเข้าไปนอนเหอะ บุญคำจะไปส่ง”

สีหน้าและแววตาของบุญคำในภาวะเช่นนี้ ดูกระด้างและเฉียบขาด

คริสติน่ายอมจำนน หล่อนถอยกลับโดยดี บุญคำเดินตามไปส่งด้วย ระหว่างทางหล่อนพูดคล้ายรำพึง

“ฉันไม่เข้าใจเลย ทำไมเขาถึงทำอะไรแปลกๆ อย่างนั้นสั่งห้ามไม่ให้ทุกคนออกนอกเขตที่พักของเรา แล้วตัวเขาเองก็ออกไปเองแบบนี้ สภาพป่ากับเหตุการณ์มันก็น่ากลัวเหลือเกิน”

บุญคำเกาหัวแกรกๆ

“ฮือไ้ แหม่มคริสก็ไม่ว่าจะสงสัยอะไร แกมีดีของแก แกก็ออกไปนอกเขตได้ เราไม่มีดีเท่าแกเราก็ต้องอยู่ในเขต เรื่องมันก็โง่แค่นี้เอง อย่าว่าแต่แหม่มจะออกไปเลย ขนาดบุญคำแกยังไล่ให้เข้ามาอยู่ในอาณาบริเวณปางพักนี้ ห้ามออกเด็ดขาด”

คริสไม่พูดอะไรอีกทั้งสิ้น เต็มไปด้วยความฉงนสนเท่ห์อย่างบอกไม่ถูก แล้วหล่อนก็จำต้องเข้านอน แต่คราวนี้ไม่นอนริมแล้ว หากแต่แทรกตัวเข้าไปนอนเบียดชิดกับเบล ผลักค้ำซึ่งหลับครอกอยู่ออกไปด้านนอก

เวลาล่วงเลยผ่านไปเท่าใดไม่ทราบได้ท่ามกลางความวิเวกของราวไพร ในราตรีอันทมิฬมีดนำสยของเกล้า

รพินทร์ ไฟรวัลย์เริ่มรู้สึกตัวแล้ว...

เขาไม่แน่ใจว่า เขาได้หลับไปหรือเปล่า แต่ขณะที่ประสาทรับรู้ต่อเหตุการณ์นั้นมันเกิดจากมิดลงอาคมของเขาที่ปักติดแผ่นดินไว้ทางด้านหัวนอนมันสั้นพริ้วอยู่เป็นระยะๆ และลั่นกรีกแผ่วเบาเหมือนใครเอาโลหะหรือแก้วมาเคาะสัมผัสเข้าสู่ไต และประสาทส่วนที่หก...

52

**จอมพรานค่อย ๆ เอาจีวเสยปีกหมวกที่ครอบ
หลบลบมาปิดหน้าไว้ขึ้น น่านดาเผยขึ้นทีละ
น้อย แด่ยิบนอนนิ่งเป็นดุชนิในกำเดิน ประสาท
สัมผัสเปิดพร้อมริบตัว ด้านซ้ายมือไฟฉาย
แบบไดนาไลต์ยังแตะอยู่กับท่อนแขนเพราะวางไว้ข้าง
ขวามือล่างล่องของวัน ๆ .458 แม็กฯ แขนอยู่กับหลังฝ่ามือ
เนื้อเหล็กเย็บเฉียบราวกับก้อนน้ำแข็ง**

หินลักษณะเป็นแท่น ที่อาศัยนอนหลับเป็นที่กำบัง ริม
ทางด้านซึ่งจะลงไปสู่ลำห้วยด้านล่าง คงอยู่ทางด้านปลายเท้า
และส่วนศีรษะของเขาที่หนุนเป็กก็หันไปทางที่ของแค้นบีเหมือน
เดิม ไม่ได้ผิดทิศทางไป นั่นเป็นการชักซ้อมความรู้สึก ทบทวน
ความจำและในขณะนี้ รัศมีจากกองไฟใหญ่ที่ลุกวอมแวมอยู่ ก็
สาดสลัวราว ๆ มายังตำแหน่งที่เขานอน รอบด้านเป็นเงาตะคุ่ม

ไปหมดและดูหม่นมัวจากละอองหมอก ซึ่งไม่ทราบว่ามันเริ่มก่อตัวตั้งแต่เมื่อไหร่ ทว่าบัดนี้โปรยเป็นม่านขาวบาง ๆ เปียกชื้นไปหมด แต่ระบบจักษุประสาทของเขาเคยชินเสียแล้ว กับสภาพอันมืดสลัวมัวชั่วเช่นนี้

ในความเงียบ มีเสียงของความเคลื่อนไหวอย่างแผ่วเบา ออกมาจากปารกริมทางด้านปลายเท้าของเขาดูเหมือนจะเป็นกิ่งไม้ถูกระ มั่นแหว่มากรากเดียว แล้วก็สงบนิ่ง ต่อมาอีกพักใหญ่ ก้อนหินในป่าอีกซีกหนึ่งของด้านก็ลั่นครี๊ก...เพียงครั้งเดียวเท่านั้นก็สงบไปอีก

ห่างไกลลงไปยังลำห้วย ที่มีเสียงน้ำไหลเซาะแก่งหินอยู่ริก ๆ ถ้าหูไม่ฝาดก็จับเสียงแยกต่างหากออกไปจากน้ำไหลได้อีก แม้จะเบาแสนเบาสักเพียงใดก็ตาม มันกำลังย่องข้ามธารมาจากฝั่งตรงข้าม เสียงกรวดในน้ำใต้พื้นธารไหว

พรวนใหญ่ตั้งกายขึ้นนั่งทันที สำสำเนียงผิดวิกลทั้งหลายที่จับได้เป็นระยะ ๆ ก็พลันสงบไปในบัดดล เรื่องอุปทาน หรือหูฝาดไม่ต้องพูดถึง สำหรับพรวนผู้จัดเจนอย่างเขา

รพินทร์เหลือบไปทางมิดโบว์ที่ปักไว้ข้างศิระะ แม้บรรยากาศจะมืดสลัวเช่นไร ใบอันขาววับของมันก็ยังสว่างโพลนในเงามืด และบัดนี้ ก็ยังสั่นพลิวเหมือนจะได้รับแรงสั่นสะเทือนนั้นจากแม่พระธรณี ซึ่งเขาบูชาไว้ก่อนที่เอนศิระะลงนอนประกายแสงจากปลายมิดสะท้อนวาวราวกับจะแผดรังสีออกมาจากตัวของมันเอง

มองแวบหนึ่งขึ้นไปยังบริเวณที่ตั้งแคมป์ทั้งหมด มันสงบเงียบเชียบ กองไฟทุกกองสว่างโชนในบริเวณนั้น อันแสดงว่า

พวกเวรยามทั้งหลายไม่มีการหลับยามแน่นอน แต่ก็ไม่ทราบว่าจะอยู่ที่จุดไหนกันบ้าง และเขาก็ไม่แน่ใจว่าพวกนั้น โดยเฉพาะพวกพรานตัวกลั่นของเขาทั้งสี่คนจะสำเหนียกได้กับการคืบมาใกล้ของสิ่งอันลึลับที่ตนเองสัมผัสได้ในขณะนี้หรือไม่

นาฬิกาพรายน้ำที่ข้อมือ ใช้ระบบการเดินด้วยอัตโนมัติของแรงสั่นสะเทือน ชี้อเวลา 20.45น. เท่านั้น!

มันเป็นไปได้อย่างไร

เพราะนั่นมันเป็นเวลาเดียวกับที่เขาจำได้ว่ามายืดที่นอนตรงนี้และมองเวลาไว้ก่อนแล้ว ก่อนจะเอนศีรษะลง ยกขึ้นดูในขณะที่มันก็ยังชี้เวลาเดิมอยู่นั่นเอง! แต่แล้วเมื่อจ้องที่เข็มวินาที รพินทร์ก็หัวคิ้วย่นเข้ามาเกือบจรดกัน เข็มนาฬิกาหยุดเดินลงเสียแล้ว...มันแปลว่านาฬิกาหยุดเครื่องกลไกของมันตั้งแต่เวลาที่เขาได้ดูไว้เป็นครั้งสุดท้าย ตอนที่ล้มตัวนอนนั่นเอง!

เอื้อมมือไปแตะสัมผัสที่มีดโบว์อันปักดินอยู่ตามปกติแล้ว ถ้ามันอยู่ในอาการสั่นพลีว ปรากฏเป็นเสียงเหมือนเคาะระฆังเล็ก ๆ รวอันหมายถึงสัญญาณเตือนอันตรายเช่นนี้ ใบมีดจะต้องร้อนฉ่ำราวกับถูกไฟลนทีเดียว ไม่ว่ามันจะไปปักอยู่ที่ไหนในอาณาจักรไฟรที่เขาบุกเบิกมาแล้ว แต่คืนนี้ เดี่ยวนี้ มันสั่นเตือนขึ้นก็จริง ทว่ากลับปรากฏว่าตัวใบมีดเองก็เย็นเฉียบ พอ ๆ กับก้อนกรวดรอบกายของเขาในขณะนี้ ดูผิดสังเกตไปมาก

ยังไม่ทันจะพิเคราะห์อะไรให้ถ่องแท้กระจ่างแจ้งออกไปก็ปรากฏเสียงหนึ่งดังจู่โจมกะทันหันที่สุด เหมือนกิ่งหรือท่อนไม้ขนาดเชื่อง ๆ ถูกเหวี่ยงขว้างออกมาจากราวป่าทางด้านซ้ายมือ

เขาในขณะนี้ พร้อมทั้งเสียงกลิ้งขลุ่ยๆ เหมือนลูกขนุนอยู่สองสามทอด จากนั้นก็สงบนิ่ง

รพินทร์กระชากมิดอาคมของครุพรานออกมาจากการปักติดแผ่นดินขึ้นมาทันที จบขึ้นเหนือศีรษะบูชา แล้วสอดเข้าฝักข้างเอวตามเดิม มือซ้ายฉวยไฟฉายไดนาไลต์ มือขวากำคอไรเฟิลตัวดีขึ้นอย่างเบากริบ พอประกบไฟฉายเข้ากับกระโجمมือ

เขาก็อยู่ในสภาพที่พร้อมแล้ว!

ค่อยๆ เลาะแท่นหิน อันมีลักษณะเป็นแท่นนั้นอ้อมมาอีกด้านหนึ่ง โดยไม่ยอมให้บังเกิดเสียงใดๆ ทั้งสิ้น พันชอกที่เว้าคอดพอจะมองลงไปยังเส้นทางด้าน และราวป่าทะมึนมืดเป็นหมอกมัวอยู่นั้น ก็ประทับไรเฟิลขึ้นไหล่พร้อมสะกิดห้ามไกออก ตาจ้องไปยังตำแหน่งอันเป็นที่มาของเสียงหล่นกลิ้งอยู่ แต่ยังไม่เปิดไฟฉาย พยายามใช้สายตาเพ่งฝ่าความมืดออกไปก่อน

เสียงที่เจียบกริบไปเมื่ออีตใจ บัดนี้ดังขึ้นอีกแล้ว เป็นเสียงกรวดลั่นอยู่แฉกๆ เหมือนสัตว์สองเท้า หรือมิฉะนั้นก็ประเภทงู กำลังกระดืบๆ ตะกายขึ้นมายังตำแหน่งที่เขาซุ่มอยู่ ไกลขึ้น...ไกลขึ้นตามลำดับ อย่างแฉ่มช้า ดูราวกับว่า ขณะนี้มันห่างจากเขาเพียงแค่สองวาเท่านั้น พร้อมกับเสียงหัวเราะแหบๆ แฉ่วต่ำในลำคอฟังแล้วเย็นเยียบเข้าไปถึงไขสันหลัง

ไฟฉายล่าสัตว์ ก็พุ่งปราดเป็นลำจ้า ตรงไปยังภาพของเงาตะคุ่มอันเต็มไปด้วยปริศนานั้นในทันที

พริบตาที่เห็น แม้สติและกำลังใจจะดีเยี่ยมเหนือกว่าบุคคลในรายเฉลี่ยทั่วๆ ไป รพินทร์ ไพรวลย์ในขณะนี้ก็แทบผงะ

ร่างหนึ่งลักษณะเหมือนมนุษย์ แต่มีเฉพาะท่อนบน
แค่เอวเท่านั้น ส่วนล่างขาดหายไป กำลังใช้แขนของมัน
ทั้งสองข้างแทนขาหน้าตะกายลากตัวของมันขึ้นมาดูอาการ
คลานของสัตว์ ส่วนหัวและใบหน้าอันหน้าเกลียดน่ากลัวจน
สุดจะบรรยายได้นั้น เชิดเผยอขึ้นจากพื้นในระดับเท่ากับแขน
ทั้งสองข้างที่ยันพื้นไว้แล้วก้าวสลับกันอยู่ในขณะนี้ ดวงตาใน
กระบอกโหลลึกทั้งคู่เบิกตาโพล่ง ริมฝีปากสยายแลเห็นฟันซี่
โตๆ บางซี่หักหายไป จึงเป็นแนวฟันห่างๆ ปากและฟันนั้นขยับ
ขึ้นขยับลงอย่างรวดเร็ว เสียงกระทบกันดังก๊บๆ เสียงหัวเราะ
แหบต่ำที่เขาได้ยินแว่วออกมาจากปากและฟันอันน่าเกลียดนั้น
อาการของมัน ดูเป็นอื่นไปไม่ได้เป็นอันตราย นอกจากจะลากตัว
เองตรงเข้ามาหาเขาเพื่องับกัดจากปากที่มีฟันอันน่าทุเรศ ระคน
น่าสะพรึงกลัวนั้น

สิ่งที่เห็นอยู่ในภาวะนี้เป็นภาพ...และพฤติกรรมที่เขา
ไม่เคยประสบพบเห็นมาก่อนเลย แลจำได้ไม่ผิดไปอย่าง
แน่นอน มันก็คือผีดิบตัวที่ถูกกระเบิดของเชิดวุธ วางกับดัก
ไว้ ขาดเป็นสองท่อนเมื่อตอนบ่ายที่แล้วมานี้เอง!

บัดนี้ มันปลิวออกมาจากป่าเหมือนถูกอะไรโยนให้มา
ตกอยู่ในตำแหน่งที่ใกล้เคียงกับเขามากที่สุด โดยพลังส่งของ
อะไรชนิดนั้น แต่ต่อจากนั้นก็ตะกายกระดืบเข้าหาเขา ในอาการ
ของกิ้งปี่ศาจกิ้งอสรพิษร้าย

เฉพาะที่ดวงหน้าของมัน ขณะที่เขินซอกซาดครึ่งท่อน
อยู่เมื่อตอนกลางวันนี้ แม้ว่าจะดูน่าเกลียดน่ากลัวสักเพียงไหน

มันก็เป็นแต่เพียงซากโบราณประดุจหินเท่านั้น แต่ในขณะที่เขา
จ้องตะลึงมองมันอยู่ในขณะนี้ มันเป็นใบหน้าที่สวมวิญญาน
เข้าไปแล้ว ตาลิมได้ ปากขยับได้ และร่างกายแม้จะเหลืออยู่
แค่ครึ่งท่อนก็เคลื่อนไหวได้ตามสภาพของมันโดยใช้สองแขนทำ
ยันพื้นแทนตีนเดินลากกายที่ขาดครึ่งเข้ามา

อีกประมาณ 2 ศอกเท่านั้น บนเส้นทางตลาดของทาง
ด้าน ใบหน้าของมันก็จะถึงปากลำกล้องไรเฟิลของเขา!

สติ! กลับคืนมาสู่ตัวในบัดนั้น

รพินทร์เหนียวไกทันที กะว่าหัวของมันควรจะต้องแยก
เป็นเสียงในพริบตาด้วยอำนาจปะทะของกระสุนไรเฟิลยิงข้าง
ระยะเผาขน

เสียงเข็มแทงชนวน กระแทกลงไปยังจานท้ายกระสุนดัง
แชะ!

หัวใจของเขาหลุดลงไปถึงปลายเท้า ในใจว่าได้อุทาน
‘เฮ้ย!’ ออกมาสุดเสียง แต่ก็ไม่ปรากฏสำเนียงใดผ่านลำคอเขา
ออกมาได้เลย เลือดทุกหยดแทบจะจับเป็นก้อนแข็ง บัดนี้ การ
เคลื่อนไหวของเขาจึงเป็นไปโดยสัญชาตญาณเท่านั้น สมองไม่
ได้เป็นตัวบงการเสียแล้ว

เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้กระสุนที่ด้านอย่างปราศจากเหตุผล
(ทั้ง ๆ ที่ใหม่เอี่ยมในรังเพลิงนั้นนั่น) ถูกกระซอกให้ปลิวออกมา
จากรังเพลิง นัดใหม่ก็ยัดกรวบรวมเข้าไป แล้วไกก็ถูกเหนียวอีกครั้ง
ที่นี้ระยะมันเหลืออยู่เพียงศอกเดียว

แชะ! เป็นนัดที่สอง แทนที่จะระเบิดสนั่นลั่นโลก
เหมือนเคยเป็นและควรเป็น

ไอ้ผีดิบขาดครึ่งตัวขยับปากงับกรั้วม ๆ เป็นจังหวะเช่นนั้น
ลักษณะของมันบอกให้ทราบชัดว่ามันจะคลานเข้ามาขย้ากัดกิน
เขาเสียให้หมดทั้งตัว

ไม่มีการพยายามยิงครั้งที่สามอีกต่อไปแล้ว เพราะผิด
วิกลประหลาดไปหมด จนสุดปัญญาที่เขาจะคิดค้นหาสาเหตุได้
จะว่ากระสุนดำนเพราะเสื่อมสภาพก็ใช่ที่ ทุกนัดของเขา มัน
ล้วนเป็นกระสุนใหม่เอี่ยมแฉะกล่องทั้งสิ้น ปลอกทองเหลืองสุก
อร่ามราวกับทองผ่านออกจากโรงงานผลิตคงไม่เกิน 5-6 เดือน
มานี้เอง

รวบรวมพลังจิตเข้ามาเป็นกลุ่มก้อนและคุมไว้มั่น สะกด
ใจระลึกถึงพระไตรรัตน์ และครูบาอาจารย์ แล้วจอมพรานก็
เลือกกระทุ้งปลายลำกล้องของเขาเข้าไปที่ใบหน้า ซึ่งกำลังส่าย
ร่อนรำ มีอาการเหมือนจะจับเคี้ยวแม้กระทั่งเหล็กลำกล้องปืน

โครมเดียวเท่านั้น กระแทบเข้ากับพื้นหน้า และปากที่
กำลังอ้าแผละ พังหน้าเกลียดซีหนึ่งหลุดกระเด็นและหน้าของ
มันที่ผงะหงายไกลครูดตัวจากตำแหน่งที่คลานขึ้นมาห่าลงไป
ประมาณ 1 วา พร้อมกับเสียงร้อง ‘โอ้ย!’ ออกมาดัง ๆ

รพินทร์หมุนตัวกลับ จะเผ่นออกจากบริเวณแท่นหินนั้น
แต่แล้วก็ชะงักไปอีกครั้ง เพราะบัดนี้ ในกลุ่มหินเล็ก ๆ ขวามือ
เจ้าสิ่งลึกลับเหนือธรรมชาติอีกตัวหนึ่ง กำลังคลานด้วยแขน และ
เข่า อย่างเหมือนเสือโผล่ออกมาสกัดหน้าไว้ จากลำไฟฉายเขาก็
จำได้อีก มันเป็นตัวที่เขาอิงบานพับถูกลูกสะบ้าแตกละเอียดไป
ในเวลาใกล้เคียงกับตัวที่ถูกระเบิดเชิดวุธขาดสองท่อน บัดนี้เห็น

ชัดเต็มตาว่าพวกมันตามมาแล้ว ในลักษณะวิกัลการตามสภาพเดิมของมัน ไอ้ตัวที่ขาดครึ่งท่อนก็ใช้สองแขนตะกายแทนเท้า ส่วนตัวที่ไม่สามารถจะเดินได้ เพราะกระดูกสะบ้าหัก ก็ใช้วิธีคลานสี่ตีนแยกเขี้ยว อ้าปากแงบ ๆ เข้ามาเช่นกัน

จอมพรานขยับก้าวถอยหลังช้า ๆ ไปทางด้านซ้าย มือทั้งสองกระชับไรเฟิลมัน กะว่าถ้าจวนตัว เข้าระยะเมื่อไหร่ก็จะเล่นมันด้วยท่อนเหล็กผสมไม้จากไรเฟิลประจำมือนี้แหละ ประสาททุกส่วนชาดิก เขาอยากจะคิดว่าตนเองกำลังฝันร้าย แต่มันก็หาใช่ความฝัน มันเป็นความจริงที่เขาเผชิญหน้าอยู่โดดเดี่ยวตามลำพังโดยไม่มีลูกน้องหรือพรรคพวกคนใดมาร่วมรู้เห็นด้วยทั้งสิ้น

เพียงแค่ว่าสองก้าวเท่านั้น ที่เคลื่อนตัวออกมายังไม่ทันจะพ้นแท่นหิน เสียงพ่นกรวดผสมกับพุ่มไม้เล็ก ก็ลั่นสวบขึ้นทางด้านที่จะแสวงหาทางออกหันขวับมาเจ้าประคุณเอ๋ยจ้องหน้ากันดีเหลือเกิน ห่างแค่ไม่เกินสองวาเท่านั้น ทะมึนทึนสูงตระหง่านขนาด 7 ฟุตก้าวพ้นพวงในเงามืดออกมาสกัดอีกด้านหนึ่งแบบล้อมกรอบหมดทุกด้าน จะอื่นไกลที่ไหน...มันก็คือไอ้ตัวที่เขาและบุญคำเห็นนั่งแข็งไต่อยู่เป็นตัวแรก เหนือลำห้วยของป่าไผ่เมื่อบ่ายวันวาน และเมื่อย้อนกลับไปดูอีกครั้ง มันก็อันตรายเกินไปเสียแล้ว ครันตกตึกของคืนที่ผ่านมา ก็ย่องมาเล่นงานลูกหาบเสียสองศพ โดยไม่ระคายกับลูกปืนของคริสติน่า ที่ยิงเจาะทะลุผ่านลำตัวไปเลย

หลังยืนฟังแผ่นของแท่นหิน หน้าหันไปเผชิญหน้ากับไอ้

อสุรกายจากนรกสองตน ตนหนึ่ง คลานสี่เท้า อีกตนหนึ่ง ยืน
ทะมึงทิ้งจังก้า กางแขนอันยาวเหยียดเหมือนจะสกดกัน โอบ
ต่อน ส่วนต่ำลงไปด้านหลัง ใต้ตัวที่ถูกกระทุ้งด้วยโรเฟิล ก็
คลานกระดืบๆ เสียงกรวดลั่นแฉกๆ ตะกายเข้ามาอีก

รพินทร์ ไพรวลัยถูกปิดล้อม และเข้าภาวะวิกฤตชีวิต
สุดแล้ว กระสุนจากโรเฟิลในมือก็ไม่ยอมทำงานตามหน้าที่ของ
มัน อยู่ไม่อยู่ทรมานเสียตื้อๆ

จะเหลืออะไรอยู่อีกสำหรับเขา นอกจากเครื่องราง
ประจำตัว คาถาอาคมไสยเวทที่ร่ำเรียนมา กับมีดลงอาคมเล่ม
เดียวเท่านั้น ปืนนะไม่ต้องหวังพึ่งแล้วในขณะนี้ นอกจากจะ
อาศัยแทนไม้พลองเท่านั้น จะส่งเสียงร้องตะโกนเรียกลูกน้อง
หรือพรรคพวกทั้งหลายบนแคมป์อันเงียบสงบในยามนี้ หลอด
เสียงก็ดูเหมือนจะดับตันไปหมด แขนขาหนักอึ้ง ราวกับมีอะไร
มาถ่วงไว้

มันทั้งสาม ซึ่งมีสภาพคนละลักษณะ และรุมล้อมรอบ
ด้านกำลังใกล้เข้ามา เจ้าตัวที่มีร่างสมบูรณ์ดีที่สุดใน
ทั้งสองออกอ้ากว้างเหมือนจะดักทางไว้ บัดนี้ เหยียดยื่นขนาน
กันออกมาข้างหน้า พุ่งมายังลำคอเขา

ในขณะที่อีกสองตนอันมีร่างกายชำรุด หนึ่งคลาน อีก
หนึ่งตะกาย ขยับกรามอยู่กร่ำมๆ เตรียมจับกัดจะหมายฉีกเขา
ออกเป็นชิ้นๆ ด้วยซี่ฟันอันสกปรก...

คุณหญิงครับ

เมื่อคุณหญิงได้รับจดหมายของผมฉบับนี้ ก็ควรแปลว่าผมได้ออกจากหนองน้ำแห้งไปแล้ว ถ้าคุณอำพลรักษาสัจจะตามคำมั่นสัญญาที่ผมขอร้องไว้

ผมจะบ่ายหน้าไปไหน เพื่ออะไร ขณะที่ผมเขียนอยู่นี้ผมก็มึนงงไปหมด ไม่อาจบอกถูกเหมือนกัน รู้แต่เพียงว่าผมไม่มีทางจะหลักเลียงได้ เพราะภารกิจงานสำคัญของประเทศชาติรายละเอียดต่าง ๆ คุณอำพลคงอธิบายให้คุณหญิงและท่านที่ผมเคารพนับถือทุกคนทราบได้ดีกว่าที่ผมจะเขียนเล่าได้ในขณะที่สมองมึนงงไปหมดเช่นเดี๋ยวนี

ผมเสียใจและเสียดายอย่างยิ่ง อย่างไม่ทราบว่าจะเอ่ยหรือเขียนบรรยายความรู้สึกอย่างใดได้ ในการที่ผมผิดสัญญาพลาดโอกาสนี้ อำนวยพรสั้น ๆ แต่เพียงว่า ขอให้คุณหญิงจงมีความสุขในคราวครบรอบวันเกิดครั้งนี้และตลอด ๆ ไป

ผมได้ทำพินัยกรรมขึ้นเป็นสองฉบับ ฉบับละ 3 ชุด ข้อความตรงกันในแต่ละชุด ฉบับแรก เป็นของผมเอง ที่จะกำหนดทรัพย์สินของผมเท่าที่พึงมีอยู่ เพื่อบอບหมายให้แก่คุณแม่ของผม ซึ่งผมมีอยู่เพียงคนเดียวในโลกนี้ (และท่านก็ไม่เคยทราบเลยว่าผมเดินทางไปไหน อนาคตเป็นอย่างไร เพราะผมเรียนท่านแต่เพียงว่าออกป่าตามธรรมดาสัยของผม) ส่วนอีกฉบับหนึ่ง เป็นของคนของผมสี่คนและลูกหาบอีก 10 คน ซึ่งจะมอบมรดกอันเป็นเงินสดที่ฝากไว้กับธนาคาร ให้ครอบครัวหรือญาติพี่น้องของแต่ละคน ในกรณีที่ผมและพวกผมอีก 14 คน มีอันเป็นไปหรือถึงแก่ชีวิตหรือหายสาบสูญไป

พินัยกรรมทั้งสองฉบับ ฉบับละ 3 ชุดดังกล่าวนี้ ชุดที่ 1 ฝากไว้ในเซฟเก็บของ ของธนาคารในตัวจังหวัด ชุดที่ 2 ฝากไว้ที่คุณอำพล และชุดที่ 3 ผมขอบาร์มีคุณชายเชษฐาเป็นที่พึ่ง ได้โปรดเป็นผู้เก็บรักษา และช่วยดูแลให้เป็นไปตามนัยที่ระบุไว้ในพินัยกรรมด้วย

สิ่งที่ผมจะขอร้องเฉพาะคุณหญิง ก็มีอยู่เพียง 4 ประการเท่านั้น

1) ทำใจทำกายให้เป็นสุข และปลงเสียเถิด มนุษย์ทุกรูปทุกนามฝากชีวิตไว้กับดวงชะตา ไม่มีใครจะสามารถลิขิตชีวิตของตนเองได้ อะไรมันจะเป็นไป มันก็ต้องเป็นไป

2) คุณแม่ผมชรามากแล้ว และท่านไม่มีใครอื่นอีก นอกจากผม ผู้ซึ่งอาจไม่มีโอกาสกลับไปสนองพระคุณท่านได้อีก ขอฝากคุณแม่ไว้ในความเมตตาของคุณหญิงด้วย อย่าได้แพร่พรายให้ท่านรู้เป็นอันขาดว่าผมจำเป็นต้องเดินทางอย่างไม่รู้อนาคต

3) โปรดอย่าได้คิดติดตามผม ให้เหนื่อยยากและเสี่ยงชีวิตโดยใช่ที่เลย ถึงอย่างไรคุณหญิงก็ไม่มีวันตามผมพบหรือ

4) ประการสุดท้าย เมื่อคุณหญิงได้อ่านจดหมายฉบับนี้แล้ว และได้รับรู้ความจริงทั้งหมดแล้ว กรุณาอย่าได้ตำหนิติเตียนใดๆ คุณอำพล ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น เพราะมันไม่ใช่ความผิดของเขาเลย เขาผู้ซึ่งเป็นมิตรที่ดีกับเรามาโดยตลอด ซื่อสัตย์สุจริตต่อราชสกุลของคุณหญิงและเป็นสุภาพบุรุษผู้รักษาสัจวาจาที่ให้ไว้แก่ผม

ฝากกราบลามายัง คุณชายเชษฐา คุณชายอนุชา คุณไชยยันต์และภรรยาของเขาแม่ พร้อมส่งความรักความปรารถนาดีมายังบุตรของเขาทั้งสอง ซึ่งควรจะคลอดแล้วด้วย ขอให้เด็กจะมีสุขภาพ พลานามัยที่สมบูรณ์ โตวันโตคืน และถ่ายทอดนิสัยความกล้าหาญอดทน มีวิญญานนักสู้เหมือนผู้ให้กำเนิดเขาทั้งสองด้วยเถิด

สำหรับคุณหญิง...ลาก่อนครับ! ผมจะกลับมาถ้ายังไม่ตาย...

รพินทร์

ภายในห้องรับแขกใหญ่นั้น เจียบกริบ ขนาดเข้มตกกี้คงไต้ยีน

นาฬิกาขนาดใหญ่ ริมผนังห้อง ดังกังวานขึ้นเป็นจังหวะซ้ำๆ 11 ครั้ง เสียงของมันกระหึ่มไปหมดทุกอณูของบรรยากาศภายในห้องสั้ด ที่มีบุคคลอยู่รวมกันทั้งสิ้นรวม 5 คน

อำพล พลากร ผู้อำนวยการบริษัทไทยไวล์ดไลฟ์ นั่งก้มหน้าคอดกอยู่บนเก้าอี้ตัวหนึ่ง

เชษฐา อนุชา และไชยยันต์ จ้องตาไม่กะพริบไปยังดารินผู้บัดนี้กายสั่นเทา ขณะที่ยืนอ่านจดหมายสองหน้ากระดาษนั้น ด้วยดวงตาอันเบิกโพลง และใบหน้าขาวซีดราวกับศพ ทุกคนอยากทราบข้อความในจดหมายอย่างใจจดใจจ่อ แต่เจ้าของจดหมาย อันมีชื่อตามเจ้าหน้าที่อ่านนานเหลือเกิน...ดูเหมือนว่าครั้งแรกจะอ่านอย่างรวดเร็วไปเที่ยวหนึ่งก่อน และต่อมา ก็เริ่ม

ต้นใหม่ โดยแกะไปที่ละตัว ประโยคต่อประโยค ของข้อความ
ที่เขียนด้วยลายมือเรียบ ๆ นั้น

ตลอดระยะเวลานี้ไม่มีใครเอ่ยคำใดขึ้นเลย นอกจากมอง
ไปยัง ม.ร.ว.สาวเป็นตาเดียว กระสับกระส่ายและรุ่มร้อนแทบ
ระเบิด แล้วทุกคนก็สะดุ้งสุดตัว เมื่อได้ยินเสียงแหลมกรีดร้อง
เรียกนามนั้นก้องไปทั่วห้องว่า

“รพินทร์!...”

แล้วร่างของราชสกุลสาว ที่สิ้นเต็มอยู่ ก็ล้มฟาดทั้งยืน...

ไชยยันต์ เป็นคนที่อยู่ใกล้ตัวที่สุด...แผ่นพรวดเข้ามาคว้า
ตัวไว้ในอ้อมแขนได้ทันก่อนที่หญิงสาวจะฟาดลงถึงพื้น พี่ชาย
อีกสองคนก็ถลันเข้าถึงตัว

“น้อย!!”

ทุกคนร้องลั่นออกมาอย่างตกใจเป็นเสียงเดียวกันหมด

“เป็นลมหมดสติ...ซ็อก! เร็ว ช่วยกัน!!”

ไชยยันต์โวยวายละล่ำละลักแทบไม่เป็นภาษา อุ้มเพื่อน
สาวไปวางนอนไว้บนโซฟา เซษฐาเข้ามาเขย่าตัวเรียกน้องสาวถี่ๆ
ส่วนอนุชาอินหั้นรีหั้นขวาง ทำอะไรไม่ถูก นายอำพลเองก็แผ่น
พรวดขึ้นยืน ภายในห้องอันเคยเจียบกริบไปชั่วขณะ โกลาหล
อลหม่านไปหมด เสียงพี่ชายใหญ่ตะโกนสั่งการอะไรกับน้องชาย
กลาง ลังเลกันไปทั่วห้อง เมื่อนั้นเอง อนุชาจึงแล่นโครมๆ ขึ้น
ไปขึ้นบน อึดใจก็กระโดดพรวดพรวด พร้อมกับขวดแอมมอร์เนีย
และสำลี

นายอำพลเองขณะนี้ก็วิ่งพล่านอยู่ในห้อง เงอะงะไปหมด

ไม่ทราบจะช่วยเหลืออย่างไรถูก นอกจากครางซ้ำๆ ว่า ‘โธ่!
คุณหญิง...โธ่! คุณหญิง’

ดาริน วราฤทธิ์...หล่อนซื้อคนหมดสติไปเสียแล้ว ภาย
หลังจากความรู้สึกกดดันทวีขึ้นถึงขีดสุด จนเหลือที่จะระงับ
ควบคุมไว้ได้ เสียงที่เรียกนามของรพินทร์นั้นก็ก้องไปในคลื่น
อากาศแหลมยาว สะท้อนเยือกเข้าไปทุกโสตประสาทที่ได้ยิน
เป็นเสียงร้องออกมาจากจิตวิญญาณของหญิงหนึ่ง ที่ถูกระเบิด
เพรียกหาชายหนึ่งด้วยความหมายหลายประการปะปนกัน
...ตื่นตระหนก...เกินคาดฝันมาก่อน...ห่วงหาอาทร...โถมมันส์ใจ
ขีดสุด

มันเป็นข่าวร้ายกะทันหันเหลือเกิน!

ด้วยพลังจิตครั้งสุดท้ายที่แผดเรียกนามนั้นออกมาแรง
กล้านักก่อนที่‘ปราณ’หรือเจตสิกจะผละวูบออกจากร่างชั่วขณะ
ร่างกายอันเป็นอินทรีย์หยาบของหญิงสาว แน่หนึ่งไปแล้ว แต่
ดวงปราณพุ่งปราดไปในทันที ไปกระแสนเสียงที่แทรกซึมอยู่ใน
คลื่นอากาศนั้นมันพุ่งขึ้นเบื้องบนก่อนแล้วสะท้อนเป็นรัศมีลง
มายังพิภพโลกอีกครั้งกระจายด้นดั้นไปทุกมุมโลกประดุจคลื่น
วิทยุ...

“รพินทร์!!...”

เสียงหวีดแหลมยาวแฉ่ออกมาทุกทิศในราวป่ารอบด้าน
สะท้อนรับกันเป็นช่วงๆ กระทบไปยังหน้าผา แล้วสะท้อนกลับ
ไปมาระหว่างขุนเขาต่อขุนเขาที่แวดล้อมเป็นทิว

รพินทร์ ไพรวลย์ ผู้อยู่ในภาวะเหมือนคนถูกสะกดสติสัมปชัญญะกลับคืนมาในบัดนั้น เขาได้ยินกระแสเสียงประหลาดนั้นอย่างถนัดชัดเจน ทั้งโสตและทั้งจิต จำได้อย่างชัดเจนว่ามันเป็นเสียงของแม่ดอกฟ้าดารินของเขา...มันก้องมาจากไหนกันนี้...ช่วยปลุกเรียวแรงอันอ่อนเปลี้ยของเขาให้กลับฟื้น คืนพลังขึ้นมาในวินาทีดับจิต

อสุรกายจากนรกทั้งสามตนชะงักกึก เหมือนมีอะไรมาจุดกระชากไว้ อย่างน้อยก็วิบตาหนึ่ง

จังหวะนั่นเอง คาถาอาคมที่เหมือนต้องนะจั่งจ้งหลงลืมไปเสียหมดสิ้นก็ปรุโปร่งขึ้นในบัดดล แหงนวบขึ้นไปบนท้องฟ้าเหมือนจะค้นหาที่มาของเสียงเรียกนามแล้วก็หันขวับมาประจันหน้ากับไอ้ผีดิบตัวที่ยืนแขนใกล้เข้ามาที่สุด ตาเขา ซึ่งเมื่อครู่นี้กำลังริบหรี่ลง บัดนี้สุกสว่างโชนประสานกับประกายตามีแสงเหมือนทับทิมของมันซึ่งจ้องเขม็งมา

“ปึศา เจวะ เอหิ มะ มะ! กูเอามึงบ้างละทีนี้”

บริกรรมสั้นๆ เพียงคาบเดียว รพินทร์ก็คำรามลั่นออกมาตวัดพานท้ายไรเฟิลเหวี่ยงโครมเข้าไปที่สี่ข้างของไอ้ผีดิบหมื่นปี ที่กำลังจะยื่นมือมาขยุ้มก้านคอเขา

ตูมเดียว รวากับเป็นพลังของเทพเจ้าผู้ปกครองนรกภูมิเข้ามาสิงสู่ ร่างสูงใหญ่ทะหง่านเงื่อมผงะลอยจากพื้นทั้งตัว แล้วล้มฟาดตะแคงลงดินดังสนั่น พร้อมกับเสียงร้องโอดก ที่ไม่ใช่สำเนียงมนุษย์

เจ้าตัวทางซ้ายมือที่คลานสี่ตีนราวกับเสือ อ้าปากแง็บๆ

จะกัดขาเขาถูกบาทาเสียบังเข้าไปกลางใบหน้า กลิ้งม้วนไปสาม
ทอดย้งกะถูกข้างเตะ

รพินทร์บ้าเลือดเสียแล้วหันขวับมาทางด้านหลังอสุรกาย
ที่ร่างขาดครึ่งท่อนโผล่หน้าของมันพันชอกหินออกมาแล้ว โคน
สันพายท้ายกดเปรี้ยงขยี้ลงไปกลางหัว แล้วอัดลงติดพื้น กระตืบ
ซ้ำด้วยเท้า

“เข้ามา! พ่อจะกระตืบให้จมธรณีเลย”

หัวของมันถูกเหยียบลงไปติดดิน มือทั้งสองโบกพัดแกว่ง
อยู่ไปมา แล้วตัวคืบขึ้นมาเหมือนจะโอบจับข้อเท้าของเขาไว้ด้วย
นิ้วหนึ่งหุ้มกระดูก อุดมไปด้วยเล็บเหมือนตีนเหยี่ยว แต่แล้วมือ
ทั้งสองก็ผงะออก ไม่อาจแตะต้องร่างกายของเขาได้ แต่ก็ยัง
โบกแกว่งไกวอยู่เช่นนั้น ไม่ยอมสงบ

ตัวที่คลานสี่ขา ก็พุงกายขึ้นช้า ๆ เยื้องคลานปรีเข้ามาอีก
ในขณะที่ไ้ตัวใหญ่ทะมึนที่ตีลังกาไป ผงกศีรษะมึนมาขึ้น...

“ม๊ะ! เรียงหน้าเข้ามา ไ้โคตรนรกสาป!”

เขาร้องทำ ขณะที่ยังเหยียบหัวของร่างที่ขาดครึ่งท่อนนั้น
ไว้อีกมือหนึ่งกระชากมิดโบว์ลงอาคมขึ้นมากระชับไว้แน่น

ทันทีที่มีดหลุดออกจากฝัก ส่งประกายเขียวปลาบราว
กับอาบไว้ด้วยพรายน้ำ เจ้าตัวที่คลานงุ่มง่ามอยู่ ก็ทั้งกายฮวบ
นอนคู้เหมือนท่อนไม้ ไม่ผิดอะไรกับตุ๊กตากลที่หมดลาน ส่วน
ไ้ตัวใหญ่ที่ดูเหมือนจะเป็นหัวหน้า ก้าวถอยหลังช้า ๆ เข้าสู่เงา
มิดของป่าริมทางที่มันโผล่ออกมา ยังไม่ถอยไปไหนไกล แต่แฝง
เงาอยู่ใกล้ ๆ นั่นเอง

ตัวที่อยู่ไ้อึ้งตื่นเหยียบเขา ซึ่งมีมือที่โบกไหว พยายาม

จะเอื้อมมารวบที่ข้อเท้า ก็ทั้งแขนทั้งสองข้างแผละลงแนบพื้น ไม่กระดิกกระเดี้ย กลายเป็นท่อนไม้ไปอีกตัวหนึ่ง

ทุกสิ่งทุกอย่างกลายเป็นความเงิบสงบลงตามเดิม อย่างเต็มไปด้วยเลศนัย นี่สิ่งอันสยดสยองของพองชน ที่เขาได้เผชิญ หน้าอยู่เดียวดาย มิได้แว่วระแคะระคายอะไรไปถึงภายในบริเวณ ปริมณฑลของปางพักบ้างทีเดียวหรืออย่างน้อยที่สุดก็เสียงตะโกน เอ็ดตะโรของเขา ซึ่งพวกที่อยู่เวรยามควรจะได้ยินบ้าง

จอมพรานมองขึ้นไปบนแคมป์ที่ไม่ห่างออกไปนัก ก็เห็น สภาพทุกอย่างปกติเรียบร้อยดีที่สุด ไม่มีอะไรกระโตกกระตาก เลยสักนิด แล้วเขาเห็นใครคนหนึ่ง เดินสะพายปืนเกร์ไปมาอยู่ ริมกองไฟ จำได้ว่าเป็นพรานเด็กหนุ่มของเขานั้นเอง

เจ้าเกิด!

ไอนั้นสูบบุหรี่แดงวาบ ระหว่างที่มายืนหันหน้าออกราว ป่า คล้ายจะมองมาทางเขา แต่ไม่รู้ลึกในท่าทีของมันเลยว่า จะ เห็นเขาหรือสำเหนียกว่าห่างเพียงไม่เกิน 30 เมตร นอกเขตขีด วงล้อมด้วยอาคมของบุญคำ ณ ตำแหน่งที่เขานอนและเผชิญ กับสิ่งลึกลับน่าขนหัวลุกอยู่คนเดียวไม่กี่จิตใจที่ผ่านมานี้ ได้เกิด เหตุการณ์อะไรขึ้น

เขาปोंงปาก ตะโกนเรียกเกิดออกไปสุดเสียง!...

เปล่า! ราวกับอยู่กันคนละโลก เกิดหรือไม่ว่าใครทั้ง สิ้นในที่พักไม่ได้ยินเสียงของเขาเลย

“ห่าดง!”

รพินทร์พรสุวาทออกมา ก้มลงหาไฟฉาย แต่ก็ค้นไม่พบ
ว่ามันตกไปอยู่บริเวณไหนเสียแล้ว ท่ามกลางการชุลมุนออกจั่ว
อยู่คนเดียวของเขา กับสิ่งลึกลับที่ไม่มีสายตาดูอื่นมาร่วมรู้เห็นด้วย
ได้ จะว่าตัวเองเพ้อบ้าไปก็ใช่ที่ พยานหลักฐานยังเห็นอยู่ชัด ๆ
ว่าไอ้ซากขาตครีงตัว นอนนิ่งอยู่ใต้ชอกโชดหิน ส่วนที่คลานลื้อขา
ก็หมอบกระแด่อยู่ตรงนั้นเอง ห่างแค่ไม่เกิน 3 วา เดินเอาเท้าไป
เตะดู ก็ยังสัมผัสกึก ๆ เหมือนเตะขอนไม้ เพียงแต่มันไม่กระดิก
อีกแล้วเท่านั้น เฉพาะไอ้ตัวการสำคัญที่สุด ซึ่งหวุดหวิดจะคว้า
คอหอยของเขาไว้ได้ เป็นตัวที่ถอยหนีเข้าสู่เงามืด

จอมพรวนพยายามสงบสติอารมณ์ลงให้เป็นปกติที่สุด
เหมือนกับไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย ควักบุหรือออกมาคาบสะบัด
ชิปโป้ออกขีด...เขาฉงนไปอีกวาระหนึ่ง จำได้ว่าถ่านไฟหมดเมื่อ
ตอนบ่ายนี้และเพิ่งเปลี่ยนไปหยก ๆ แต่อาการของไฟแช็กเหมือน
ถ่านหมดจะขีดล็กก็ครั้ง ก็ไม่เกิดประกายไฟขึ้นเลย

ครั้งแรกที่สุด นาฬิกาหยุดเดิน

ต่อมากกระสุนด้านเสียดื้อ ๆ ทำเอาเขาเกือบถึงฆาต ถ้า
ไม่ใช่เพราะศิษย์มีครู และมาบัดนี้ถ่านไฟที่พยายามขีดอยู่
ก็ไม่ยอมเกิดประกายไฟขึ้นมาเสียอีก

มันอะไรกันนี้?

ถลันเข้าถึงเป้หลัง ค้นหาไม้ขีดไฟธรรมดาขึ้นมาได้กล่อง
หนึ่ง ขีดกับแถบอันเป็นฟอสฟอรัส

ไร้ผล...ไม้ขีดทั้งกลักมีสภาพเหมือนถูกน้ำเปียกชื้นไปหมด
ขีดไม่เกิดประกายขึ้นเลย

รพินทร์ ไพรวลย์ จุกใจในววนั้นทันที หันขวับไปทางแท่นหินลักษณะประหลาดที่เขามาอาศัยหลบนอนอยู่ ถึงมืดอาคมเดินปรีเข้าไปอย่างเดือดดาลใจ วางปลายมีดลงแตะกับแท่นหินที่งอกขึ้นมาจากใต้แผ่นดินนั้น กลั่นใจบริกรรมอยู่ชั่วครู่ก็พูดหนัก ๆ ออกมาว่า

“เออล่ะ อะไรรก็ตาม ที่สิ่งสถิตอยู่ตรงหินก้อนนี้ จงปรากฏตัวสำแดงร่างออกมาให้เห็นเดี๋ยวนี้ ไม่งั้นพ่ออาละวาดแหลก! ไม่ต้องอยู่เป็นสุขกันละ หรือจะลองดู”

ขาดเสียงของเขาเท่านั้น ก็มีกระแสเสียงแผ่วเบาไหลพลิวตอบออกมาว่า “พราณ!...ท่านเป็นผู้หนึ่งที่จัดอยู่ในประเภทผู้แก้กมลภาวะแล้ว แม้จะทางตรัสจนาวิชาก็ตาม จงเห็นแก่พระผู้มีพระภาคเจ้า...อย่าทำอะไรเรานะ”

รพินทร์หัวเราะหึ ๆ ในลำคอ

“อ้อ! ผู้หญิงเสียด้วย!...ออกมา! ได้ยินไหม!”

เงาสีขาวราง ๆ เหมือนกับการรวมตัวของกลุ่มหมอกที่ปกคลุมบาง ๆ อยู่ทั่วไปในขณะนี้ก่อตัวขึ้นเป็นรูปร่างค่อย ๆ เด่นชัดขึ้นจนสังเกตเห็นสัณฐานลักษณะได้เขาเพ่ง...ร่างนั้นแบบบางสูงระหง ใบหน้าเข้มเหมือนเผ่าอารยัน ผมยาวถึงเอวยืนเด่นอยู่ชิดแท่นหินประหลาดนั้น ห่างจากเขาออกไปราว 2 วา

เป็นภาพที่ทรงตัวอยู่เฉย ๆ ไม่มีส่วนเท้าแตะติดพื้นดินพลังจิตของเขา ที่พุ่งตรงเข้าไปเป็นการบีบบังคับสามารถจะกำหนดรูปร่างของหล่อนผู้นั้นได้เพียงแค่นั้นเอง ไม่อาจชัดเจนเป็นตัวตนได้มากไปกว่านี้ลักษณะการของร่างนั้นดูจะเต็มไปด้วยแววกริ่งเกรงหวาดประหม่า แต่ก็สนิทหนึ่งอยู่กับที่ มิได้เคลื่อนไหวเลย

“เธอเป็นอะไร?...ภูต พราย นางไม้ เจ้าป่า เจ้าถ้ำ เจ้าเขา ปีสจราชคฤหา รุกขเทพ หรือว่าอากาศเทพ?”

พรานใหญ่ถามต่ำๆ

“เรามีนามว่า ‘วราดาชรี’ เป็นบุตรแห่งท้าวสหัสเดชะ ผู้ครองขุนเขาและถ้ำเบื้องหน้าโน้น”

แม้ภาพจะไม่ชัด แต่สำเนียงที่ตอบมาชัดเจนเหลือประมาณ ช้าๆ เป็นจังหวะ

“ศักดิ์เราเหนือกว่าภูต พราย รุกขเทพ หรืออากาศเทพ แต่เรากียังเวียนวนอยู่ในภพภูมิที่มีทุกขเวทนาเป็นอารมณ์ ยังไม่อาจหลุดพ้นได้ เรามีได้มีพิษภัยใดๆ ต่อท่านเลย อย่าเพิ่งเห็นเราเป็นศัตรู มิฉะนั้นบาปเวรจะติดตัวท่าน”

“ฝึกไม่ใช่ เทพธิดาก็ไม่เชิง ก็ถ้าไม่คิดที่จะเป็นศัตรูกับฉันแล้ว ไหนลองบอกมาซิมันเรื่องอะไร ที่เธอมาทำให้กระสุนปืนของฉันด้าน ปล่อยให้อัสนีรภพพวกนี้แห่เข้ามาเล่นงานฉันจนเกือบจะเสียท่ามันเมื่อหยกๆ นี่ เธอรู้เห็นเป็นใจกับพวกมันจริงรึ?”

ดวงหนัารางๆ สั่น ล่ายไปมาแซมซ้ำ

“เป็นความผิดของท่านเอง ที่มายึดนอนอยู่กับตำแหน่งแท่นหินอันเป็นตำแหน่งของยอดถ้ำใต้แผ่นพิภพที่งอกขึ้นมานี้โดยไม่พิจารณาเสียให้รอบคอบว่าแท้จริงมันคืออะไร เราได้รับโองการประกาศิตจากพระมหาเทพ ให้มาสถิตอยู่ ณ ตำแหน่งแท่นอันเป็นยอดของถ้ำใต้ดินนี้ทำหน้าที่พิทักษ์รักษาของสำคัญจนกว่าจะมีผู้พร้อมไปด้วยบุญญาบารมีมาเอาของสำคัญสิ่งนั้นไปเมื่อนั้น จึงหมดภาระหน้าที่ของเรา และละจากภูมินี้ขึ้นไปสู่ภูมิ

ที่สูงกว่า แต่เราก็ถูกกำหนดให้เฝ้าอยู่ ณ ที่นี้มานานแสนนาน แล้วของช่วงเวลามนุษย์ โดยยังไม่มีผู้ใดมาปล่อยปลดเราให้พ้นจากโง่งการประกาศิตนั้นได้เลย หรือว่าท่านจะช่วยเหลือเราได้ ก็จะเป็นมหากุศลยิ่ง ของสำคัญสิ่งนั้นแหละ ที่ทำให้อาวุธทุกชนิดของท่าน ไร้ผลโดยสิ้นเชิง ยกเว้นอย่างเดียวเท่านั้น คือมีดลงอาคมเล่มที่ท่านถืออยู่ในมือนั้น”

รพินทร์เม้มริมฝีปากแน่น จ้องเขม็งไปยังแท่นหินลักษณะประหลาดนั้น

“ถ้าเช่นนั้นสังหารณ์ของฉันก็ไม่ผิด...ของสิ่งนั้นอยู่ในถ้ำใต้ดินตรงแท่นหินนี้เองใช่ไหม”

“ใช่แล้ว พราน...พระราชเหล็กไหล ก้อนใหญ่ยิ่ง มีเส้นทางเดินตลอดไปทั่วถ้ำบนหน้าผาโน่น และในขณะนี้ได้เคลื่อนย้ายมาอยู่ในตำแหน่งปากถ้ำใต้ดิน ต่ำกว่าระดับแท่นหินนี้ลงไป มันประจวบเหมาะแก่ที่ที่ท่านมาพักหลับนอนอยู่ที่นี่พอดี เราจะเตือนท่านแล้วให้ออกให้ห่างจากแท่นหินนี้ มิฉะนั้นอาวุธของท่านจะสิ้นคมสิ้นฤทธิ์ แต่เราก็ออกมาเตือนท่านไม่ได้ เพราะมีดอาคมที่ท่านปักฝากแม่พระธรณีไว้ก่อนที่จะหลับ หากท่านต้องการจะให้อาวุธของท่านทำงานได้ผล ก็จงออกให้ห่างแท่นหินนี้ในรัศมี 5 วา มิฉะนั้นอย่าว่าแต่อื่นใดเลย แม้แต่ไฟ ท่านก็ก่อไม่ติด ถ้ายังยึดที่อยู่ใกล้ชิดแท่นหินนี้”

“เออละ ฉันเข้าใจแล้ว และเชื่อว่าเธอไม่ได้มีเจตนาร้ายกับฉัน แต่เป็นอิทธิพลของแร่ธาตุอันลึกลับก่อนหน้านี้เอง ที่แผ่รังสีออกมาควบคุมอาวุธของฉันไว้ ตำแหน่งที่จะไพล่ออกมาของพระราชเหล็กไหล อยู่ตรงแท่นหินนี้หรือ?”

“จะออกได้ก็เฉพาะตรงตำแหน่งใต้ชอกหินของยอดถ้ำใต้ดินนี้เท่านั้น แม้ว่าจะมีทางเดินไปได้ทั่วตลอดแนวของขุนเขาแถบนี้ และจะไม่สถิตอยู่ตรงตำแหน่งนี้ตลอดเวลา จะย้ายไปตามกาลเวลา ใต้แผ่นดินนี้ล้วนเป็นภูเขาและถ้ำทั้งสิ้น ติดต่อกันไปถึงกันได้โดยตลอด ขณะนี้เวลานี้ พระราชเหล็กไหลมารวมกันอยู่ที่นี่ท่านเองก็มาพักผ่อนอยู่ที่นี่พอดีถ้าท่านเชื่อว่าตัวเองมีฤทธิ์ มีบุญญาบารมีพอ ก็จงอัญเชิญพระราชเหล็กไหลก้อนนี้ออกไปเสียเถิด เราจะได้หมดภาระที่จะต้องเฝ้าพิทักษ์ และละจากสถานที่นี้เสียที เราเฝ้ารอคอยมานานหนักหนาแล้ว”

“วราดาซรี!...”

เขาเอ่ยเรียกนามของหล่อนผู้นั้นอย่างกรุณาเป็นกันเอง

“ฉันเป็นแต่เพียงพราณไพโรธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น แม้จะมีวิชาอยู่บ้างก็เป็นเพียงขั้นต่ำต้อยดังที่เธอว่าไม่มีบารมีพอที่จะอัญเชิญพระราชเหล็กไหลก้อนนี้ออกไปได้หรอก เธอจงเฝ้าดูแลพิทักษ์ต่อไปเถิดและถ้าเป็นไปได้ก็จงช่วยอัญเชิญให้เคลื่อนตัวถอยห่างออกไปเสียก่อน อย่าให้อาวุธสำคัญของฉันต้องเสื่อมฤทธิ์ลง จะทำให้ฉันต้องเพลี่ยงพล้ำต่อศัตรู”

“เราในฐานะเพียงแต่ผู้พิทักษ์รักษา ไม่มีอำนาจพอที่จะกำหนดเส้นทางเดินของพระราชเหล็กไหลได้ จะเคลื่อนย้ายไปยังตำแหน่งใด ก็จะเป็นไปตามวาระของพระราชเหล็กไหลเอง ก่อนสว่างของราตรีนี้ จะยังไม่เคลื่อนย้ายไปที่ใดทั้งสิ้น ฉะนั้นพราณ...ทางแก้มของท่านย่อมมีอยู่ทางเดียวเท่านั้น จงถอยให้ห่างตำแหน่งแท่นหินนี้ออกไปในรัศมี 5 วาตั้งเราได้บอกท่านไว้แล้ว อนึ่ง ศัตรูใดของท่านก็ตาม ถ้าหากยังอยู่ในรัศมีดังกล่าว อาวุธ

ของท่านที่จะพุ่งตรงมา ก็ย่อมจะไร้ผลเช่นกัน...ถอยห่างออกไปเสีย...ห่างออกไป...”

แขนขาวโพลนนั้นโบกไล่เขา

“เดี๋ยว วราดาซรี...อย่างน้อยที่สุด ฉันก็ขอขอบใจเธอที่ชี้บอกความจริงให้ แต่ไหนๆ เธอก็ได้ปรากฏตัวแล้ว ต่อหน้าฉัน ณ บัดนี้ ขอถามอีกคำถามเดียวเท่านั้นจะช่วยให้ความสว่างได้ไหม?”

“ถ้าเราบอกได้ เราก็คะบอก”

“ไอ้ผีนรกเหล่านี้มาจากไหน ที่มันพยายามติดตามจ้องล้างจ้องผลาญฉันในขณะนี้ด้วยประสงค์อันใด?”

“นึกย้อนอดีตเกิดพราน...ท่านเคยมีเวรภัยไว้กับสิ่งใดบ้าง สิ่งนั้นไม่ได้สูญสลายไปไหนเลย หากแต่วนเวียนรอคอยจ้องเฝ้าท่านสุดแต่โอกาสของมัน บัดนี้เป็นโอกาสของมันแล้ว ท่านผ่านเข้ามาในแนวของมัน...มันคอยท่านอยู่”

“มันตรัย!”

เขาคำรามออกมา

“ใช่แล้ว...มันตรัยแห่งนิทรานคร ผู้มีวิญญานชั่วร้ายอันเป็นอมตะ ท่านผลาญร่างของมันได้ทั้งสองร่างในครั้งกระนั้น แต่วิญญานของมันก็ยังล่องลอยวนเวียนอยู่ พร้อมด้วยอิทธิฤทธิ์กฤติยามนตร์กาลี ท่านทำลายมหาคัมภีร์มายาวินได้ แต่ท่านก็ยังทำลายดวงวิญญานของมันไม่ได้ ท่านปลดปล่อยทุกวิญญานจมทุกข์ของนิทรานครเป็นอิสระ เพื่อไปผูกไปเกิด...เพื่อรอดพ้นจากอำนาจบีบบังคับเป็นทาสของมันมานานนับกัปกัลป์ นั่นคือสิ่งที่มันสูญเสีย และอาฆาตท่านอยู่ มันตรัยไม่จำเป็นจะต้อง

[WBSWS:อม]

อยู่ในร่างเดิมอันเป็นนักบวชของมัน หรือพยัคฆ์หินสีนิล ที่มันใช้เป็นพาหนะ ซากอาบยาในสุสานนิทรานคร ยังมีอีกนับร้อยนับพัน ที่มันจะใช้อิทธิฤทธิ์เวทมนตร์อันแก่กล้าเข้าสิง และนำร่างนั้นออกมาใช้ได้จนกว่าจะหมดสุสาน ยิ่งกว่านั้น ก็ยังแผ่ฤทธิ์อำนาจมืดของมันไปสิงสู่อยู่ในคชสาร เพื่อใช้ให้มาเป็นภัยต่อท่านได้ ท่านมีดี มันก็รู้ แต่มันก็รู้ว่า คนที่อยู่ในคุ้มครองของท่านไม่ได้มีดีทุกคนไปมันฆ่าท่านโดยตรงไม่ได้เมื่อยังไม่มีโอกาส มันก็จะหาทางฆ่าคนของท่าน กำจัดบันทอนไปตามลำดับ ผลที่สุดท่านก็จะประสบความพ่ายแพ้ปราชัยเอง จงเตรียมรับมือและอย่าประมาท”

ภาพราง ๆ ลึกลับนั้น เตือนมาอย่างมิตร

“ชี้ทางให้ได้บ้างไหมว่า ฉันจะหาทางแก้ล้ำมันได้ยังไง”

“พราณ...ได้โปรดเถิด...”

กระแสเสียงวิงวอน

“เราไม่อยู่ในฐานะที่จะชี้แนะใด ๆ ให้แก่ท่านได้เพราะมิใช่กิจของเรา เท่าที่เราได้ปรากฏกายขึ้นให้ท่านเห็นและสนทนาปราศรัยกับท่านในสภาพเช่นนี้ เราก็ทำผิดกฎแห่งการแบ่งชั้นพรหมแดนมากแล้ว ท่านบังคับเรียกเราออกมาด้วยกฤติยาอาคมแก่กล้าของท่าน จงเห็นแก่สวรรค์ ปลดปล่อยเราไปเสียเถิด อย่าได้สะกดตรึงเราไว้อีกเลย ท่านเองก็เป็นเอกบุรุษชาติอาชาไนยผู้แม้แต่เทพยดาฟ้าดินก็ยังคารวะยกย่อง จงใช้สติปัญญาและความรอบรู้ของท่านเข้าแก้ไขสถานการณ์เอง อย่าให้เราเข้าไปพัวพันมีบาปเวรอยู่กับสิ่งใดเลย ท่านเป็นผู้ทรงไว้ซึ่งสัจจะ กตัญญู กตเวทิตาเป็นที่ตั้ง เป็นผู้อุปถัมภ์สนองตอบคุณมารดา สิ่งเหล่า

นี่จะเป็นเกราะป้องกันให้แก่ท่านได้ แต่บาปเวรของท่านยังมีอยู่ ก็จงก้มหน้ารับกรรมนั้นไปก่อน”

รพินทร์ถอนใจยาว ในที่สุดเขาก็ยกปลายมิตอาคมที่กดแตะแท่นหินก้อนนั้นออก สอดมิตคืบสู่ฝัก

“ไปเถอะ วราดาชรี ขอให้เธอจงเป็นสุข และหลุดพ้นจากภาระหน้าที่นี้เสียโดยเร็ว สักวันหนึ่งคงจะมีคนมีบุญญาธิการ มาอัญเชิญพระราชเหล็กไหลไปจากที่นี่ได้ และเมื่อนั้นเธอจะหมดภาระเสียที แต่คนคนนั้นคงไม่ใช่ฉันหรอก ถึงฉันจะอัญเชิญออกมาได้ ก็ไม่มีบารมีพอที่จะเก็บรักษาไว้ได้ และปฏิเสธไม่ขอรับกับความทะเยอทะยานโลกโมโหสนั่น”

ดวงหน้างามอย่างไม่ใช่มนุษย์ดวงนั้น ยิ้มกับเขาเป็นครั้งแรก

“เราลาก่อน ขอความสวัสดิ์ดีจงเป็นของท่าน”

ภาพเหมือนกลุ่มหมอก ก็จางสลายไปอย่างรวดเร็ว ทุกสิ่งทุกอย่างแวดล้อมรอบตัว เยือกเย็น วังเวง และว่างเปล่าเหมือนเดิม ทั้งหลายทั้งปวงที่เขาเผชิญล้วนเป็นสิ่งที่พบเห็นเฉพาะตัวเท่านั้น ไม่มีสายตาที่สามเข้ามารับรู้ด้วยทั้งสิ้น และ เป็นสิ่งที่เขาก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะปริปากบอกใครได้เลย

บัดนี้ รพินทร์สงบจิตอีกครั้ง พยายามสำรวจไปยังสิ่งแวดล้อมรอบตัว ไม่ใช่ฝัน จำได้อย่างแน่นอนว่าในวินาทีคับขันที่สุด ก่อนที่ไอ้ฝันรกซึ่งบัดนี้เขารู้แน่แล้วว่ามันคือ มนต์ร้าย คัทรูคู่แค้นเก่าซึ่งมาในอีกร่างหนึ่ง

และขณะกำลังจะเอื้อมมือมาคว้าคอรูมร่อเขาได้ยินเสียงเรียกนามของตนเองแหลมก้องมาในอากาศ จนเดี๋ยวนี้ก็ยังจำได้ติดหู ก็เพราะเสียงร้องเรียกชนิดนั้น ที่ทำให้สติอันเลือนๆ ลางๆ กลับคืนมาและช่วยแก้ไขสถานการณ์คับขันจวนเจียนนั้นไว้ได้

เป็นเสียงของ ดาริน วราฤทธิ์แน่นอน!
แต่...มันลอยมาได้อย่างไร จากไหน...
หรือว่าอุปาทาน?

53

เอาyingใจดี?

**นั่นคือคำถามที่เกิดขึ้นกับตัวเอง รพินทร์ยืน
สลับตริบฟ่งสำสำเนียงของป่าทะมึนมืดแหวด-
ล่อนรอบตัวในขณะนี้ ก็รู้สึกว่ามันจะเบียดบีบ
อย่างเลศนัยอยู่เช่นเดิม เขาค่อยๆ เดินลงมายังตำแหน่งที่
ไฟฉายตกอยู่ ไข่เท่ากวาดความหา ชั่วไม่นานก็สะดุด มันตก
อยู่ใกล้เคียงกับซากของไฉ่ผิวกีบที่ขาดครึ่งตัว ซึ่งนอนเป็นท่อน
ไม่อยู่ใต้ชอกโชดหินนั้นเอง มันลงกว่าขึ้นมาเปิดสวิทช์แล้วฉาย
ส่องดูกับพื้น**

กระสุน.458 ของเขาทั้งสองนัดที่ยิงด้าน กระเด็นตกอยู่
ใกล้ๆ บริเวณนั้นเอง เกิดจากการกระชากลูกเลื่อนของเขา เมื่อ
หยิบขึ้นมาพิจารณาดูกับไฟฉาย ก็เห็นด้วยอาการขนลุกว่า ส่วน
ท้ายของจานกระสุน ถูกเข็มแทงชนวนเจาะลงไปเป็นรอยลึก ซึ่ง

การเจาะในลักษณะนั้น ตามปกติแล้วลูกปืนจะไม่มีวันตันโดยเด็ดขาด นอกจากจะเป็นลูกเก่าแก่หรือเสื่อมคุณภาพ

เขาเก็บกระสุนที่ไม่ยอมทำงานตามหน้าที่ของมันเข้ากระเป่าเสื้อไว้ บรรจุใหม่เพิ่มเติมไปอีก 2 นัดในแม็กกาซีนแล้วออกเดินส่องไฟฉายเข้าไปยังตำแหน่งที่เห็นมันตรัยในซากของขุนศึกแห่งนิทรานคร เร็นตัวลี้ภัยเข้าไป เพียงแค่ขยับตัวออกไปได้สองสามก้าว ห่างจากบริเวณแท่นหินนั้นเท่านั้น ก็ได้ยินเสียงก้าวเดินสวบ ๆ ห่างไกลเป็นการผละหนือออกไปอย่างรวดเร็ว แสดงว่าตลอดเวลา ยังยืนชุ่มดูท่าที่หรือหาจังหวะอะไรอยู่ แต่พอเห็นเขาเริ่มออกตาม ก็แผ่นทันที แล้วก็ดูเหมือนจะไปหยุดรอ เพื่อล่อให้ตามไปอีกเป็นช่วง ๆ ระยะ ๆ ไป ลำไฟฉายที่สาดออกไปไม่พบอะไรเพราะป่ารกทึบมาก เต็มไปด้วยซุ่มไม้และเถาวัลย์

พรวนใหญ่เคลื่อนตัวตามไปช้า ๆ อย่างระมัดระวัง บัดนี้เขาเข้ามาอยู่ในดงทึบแล้วห่างจากตำแหน่งแท่นหินที่ยืนนอนอยู่ประมาณ 30 เมตร หยั่งดูท่าที่ขึ้นเชิงมันทุกขณะ ขอให้รู้แน่ชัดออกไปเถิดว่า แท้ที่จริงเกทภัยที่กำลังคุกคามเขาอยู่ในขณะนี้ เป็นผลมาจากเจ้านักบวชมนตรัยแห่งนิทรานคร อันเป็นศัตรูเก่า เขาก็พร้อมแล้วที่จะรับมือกับมันได้ทุกรูปแบบ เพราะเคยชิงไหวชิงพริบ ฟาดฟันกันมาก่อนแล้ว

ไม่มีอะไรที่เขาต้องพรั่นพรึงสะดุ้งสะเทือนมันเลย

ครั้งนั้น มันอาศัยถ่ายทอดวิญญานอยู่ในสองร่าง คือร่างของนักบวชราชบุโรหิตของนิทรานคร อันเป็นซากเดิมของมันเอง กับเสื้อโคร่งหินสีดำสนิทซึ่งเมื่อวิญญานอันแรงฤทธิ์ของมันเข้าสิงเมื่อใด ก็สามารถจะเคลื่อนไหวกลายเป็นสัตว์ร้ายได้

ในทันทีด้วยอำนาจเวทมนตร์ลึกลับ แต่ทั้งสองร่างนั้น ก็ได้ถูกเขา
ผลาญย่อยยับเสื่อมสลายไปแล้ว

ทว่าในครั้งนี้ โดยการบอกเล่าจากวราดาซรีผู้ครองขุนเขา
วิญญานอุบาทว์ของมนตร์ยี้ เข้าไปอาศัยอยู่ในซากของนักรบ
ขุนศึกจากสุสานนิทรานคร นำซากนั้นออกมาใช้ประโยชน์ใน
วัตถุประสังค์ร้ายของมันด้วยแรงอาฆาตพยาบาท มิหนำยังไป
ชักจูงเอาซากศพโบราณที่อาบยาไว้ในสุสานแห่งนั้นออกมาใช้
เป็นบริวารได้ ซึ่งเขาก็ตระหนักดีอยู่แล้วว่า สุสานนั้นยังไม่ได้
ถูกทำลายในครั้งนั้น อาจรวมตัวกันได้เป็นกองทัพ เข้าเล่นงาน
คณะพรรคของเขา ไม่ผิดอะไรกับเมื่อครั้งประจัญบานกันใน
ปราสาทพันธุมวดีก็ได้

กองทัพผิติดิบ ที่ถูกปลุกให้ขึ้นมาเพ่นพ่านอาละวาด
ได้ด้วยกฤติยามนตร์ชั่วร้าย ชนิดที่อาวุธธรรมดาไม่สามารถ
จะหยุดมันลงได้ นอกจากวิธีหนามยอกเอาหนามบ่ง!

ยิ่งกว่านั้นยังข้างป่าอีกเป็นจำนวนนับโหลงไม่ถ้วนที่
มันจะใช้อาคมที่เขาก็พอจะรู้อยู่บ้างว่า ‘หัวใจคชสาร’ เข้า
กำกับแล้วอาศัยแรงงานจากสัตว์ใหญ่พลังมากเหล่านั้นมา
เป็นเครื่องมือสนับสนุน ตามปกติแล้ว ข้างป่าจะไม่มีเล่ห์กล
เพทุบายและจ้องจะจ้องล้างจ้องผลาญมนุษย์เพียงนั้น แต่
เหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้ว บ่งชัดด้วยพฤติการณ์ว่าวิญญานกาลิ
ของนักบวชอุบาทว์นั้นเข้ามาเป็นตัวบงการควบคุมโหลงข้างอยู่
หรือในภาษาชาวบ้านที่เรียกว่า ‘ผีลงข้าง’ เจ้าสัตว์ดิรัจฉานเหล่า
นั้น ก็เลยกลายเป็นข้างปีศาจไป

และถ้าแม้ว่าจะถูกปีนล้มตายลง อันเป็นไปตามปกติ
ธรรมดาของหลักชีววิทยา ช้างที่ถูกทำลายวอดวายลงแท้ที่จริงก็
เป็นร่างกายของช้างป่าธรรมดานั่นเอง แต่ต้องมาสังเวยประจัน-
หน้ากับถูกปีนเพราะถูกมนต์มืดบีบบังคับคงหาใช้ความประสงค์
หรือเจตนาของพวกมันไม่

**เรื่องร้ายสยของเกล้าเหล่านี้ ทุกสิ่งทุกอย่าง ไปรวม
อยู่ที่มนตร์ยมหาอุบาทว์ เพียงตนเดียว!!**

จอมพราวนไตร่ตรองใคร่ครวญไปทุกขณะ ที่ย่องกริบตาม
เสียงที่แว่วมาสัมผัสสไตเซ็งล่อนั้น พยายามใช้ปัญญาและความ
รอบรู้ที่ร่ำเรียนมาในเรื่องไสยศาสตร์เวทมนตร์มืด เพื่อจะแทง
ให้ทะลุปรุโปร่งในปัญหาและเพื่อจะหาวิธีแก้

สิ่งที่เขาหนักใจที่สุดยามนี้ก็คือ เขาจะต้องรับผิดชอบต่อ
ชีวิตของบุคคลในความดูแลถึง 19 ชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ฝ่าย
นายจ้างอเมริกันทั้ง 4 คน บุคคลเหล่านี้มาจากโลกศิวิไลซ์...
โลกของวิทยาศาสตร์เคมีและฟิสิกส์...เป็นการยากสำหรับเขา
เหลือเกิน ที่จะอธิบายอะไรให้ สแตนลีย์ คีธ อิสซาเบลและ
คริสติน่าเข้าใจได้อย่างที่เขาเข้าใจ ชื่นพูดออกไป ตัวเองก็กลายเป็น
เป็นคนบ้าเท่านั้น แต่ในขณะเดียวกัน ถ้าพลาดนิดเดียว ก็ย่อม
หมายถึงชีวิตและความพินาศของหมู่คณะ

**มนตร์ยมไม่จำเป็นจะต้องสะกิดผิวเขาให้เป็นรอยด้วย
ซ้ำ ถ้าหากว่ามันสามารถจะทำให้ฝ่ายนายจ้างคนใดคนหนึ่ง
ของเขาถึงแก่ชีวิตลงได้ นั่นก็เป็นชัยชนะของมันแล้ว**

และมันก็จะอยู่!

เป่หลังและอัฐบริวารในการนอน ยังคงถูกทิ้งอยู่ที่เก่า

พรานใหญ่ในขณะนี้ มีแต่เพียงไรเฟิลประจำมือ และไฟฉายเท่านั้น ที่ออกสะกดตามรอยด้วยหัวใจอันเดือดพล่าน

เมื่อเขาหยุด มันก็หยุด และเมื่อเขาออกเดิน มันก็เดินต่อเสียงสวบสาบแกรกรากอยู่ในเงาบังของพงรก อากาศรอบตัวหนาวเย็นจับผิวกายละอองไอน้ำเกาะขึ้นไปหมด แต่ภายในของจอมพรานในขณะนี้ร้อนระอุแทบระเบิด เพ่งสายตามล่ำไฟฉายไปเบื้องหน้า ไรเฟิลประทับอยู่ในท่าพร้อม แต่มันก็ฉลาดและดูจะรู้ทันพอที่จะไม่ไพล่ร่างกายส่วนใดออกมาให้เห็นเลย

“มันตรัย!...”

รพินทร์คำรามเรียกนามนั้นออกมา

“ไอนักบวชอุบาทว์ทุศีล ไฉ่ดวงวิญญูณที่จมนรกหมกไหม้ไม่รู้ผิดรู้เกิด เจ้ามีแต่ความชั่วร้าย บาปหนา ถ้าแน่จริงก็ไม่ต้องเดินหนีอยู่อย่างนั้น ไพล่ออกมาเจอกันซึ่ง ๆ หน้า...ออกมามันตรัย!”

เสียงหัวเราะแหบด้า วังเวงแว่วออกมาจากพงรกภายในเงาถวัลย์หนาทึบ ภาษาหนึ่งโต้ตอบมา แต่ดวงจิตของเขาสดับเข้าใจ

“พราน! ตูอยู่ที่นี่...ตามตูมาเถิด หากสุแนใจว่าสุก็แก้กล้าฤทธิ์...ตูไม่หนีหรอก จะรอคอยสู้อยู่ ณ ที่อันควร แต่ไม่ใช่ ณ ที่นี้!”

จอมพรานยิ้มกร้านเกรียมต่อเสียงเชิญชวนทำทายนั่น ป้ายแขนเสื้อขึ้นเช็ดละอองหมอกที่ชุ่มอยู่บนหน้าผากสืบเท้าต่อไปอย่างมั่นคง คุมสติแน่นแน่ว ปราศจากความหวั่นไหวใดๆ ทั้งสิ้น คิดอยู่อย่างเดียวเท่านั้น มุ่งที่จะติดตามทำลายร่างอมนุษย์ตน

นั้นให้ได้ เขาต้องการเต็ดมันออกเป็นชิ้นๆ ด้วยกระสุนล่าช้า เพื่อที่จะไม่ให้มันนำร่างกายอันใหญ่โตมโหฬารนั้นมาใช้ประโยชน์ได้อีกต่อไป

ส่วนภายหลังจากนั้นแล้ว มันจะไปใช้ร่างอื่นอีกก็ค่อยว่ากันทีหลัง สำหรับร่างนี้เป็นร่างสมบูรณ์และมีขนาดใหญ่แข็งแรง น่าเกรงอันตรายมากที่สุด ราวกับยักษ์ปักหลั่น สมควรอย่างยิ่งที่จะต้องหาทางจัดการให้มันซำรุดย่อยยับลงไปเสียก่อน

“ตามตูมา!...ตามมา!...ตูอยู่ไม่ไกลไม่ไกลจากสุขังหน้านี่เอง...”

กระแสเสียงลึกลับนั้น ดังแว่วมาเป็นระยะๆ เป็นเสียงของมหาบุโรहितผู้เรืองเวทย์แห่งนิทรานครซึ่งถล่มล่มแล้วนับอายุกาลไม่ได้

หากตัวมันเองลึกลับไม่ยอมผุดยอมเกิดวนเวียนอยู่ด้วยดวงจิตอันกล้าแข็งไปด้วยเพลิงอาฆาตริษยาพยาบาทชนิดไม่มีวันดับ!

กรรมเวรกันแต่ชาติไหนซึ่งผูกพันกันมาก่อน รพินทร์เองก็ไม่อาจทราบได้ ที่ช่วงชีวิตในการเกิดเป็นพรานไพรของเขาในชาตินี้ ต้องเข้าไปอยู่ในข่ายเกี่ยวข้องกับมันเข้าจนได้ โดยการทำลายล้างอาถรรพณ์ของมหาคัมภีร์มายาวิเศษช่วยปลดปล่อยวิญญาณอันตรมทุกข์ทรมานของพันธุมวดีนางพญาผู้เลอโฉมให้หลุดรอดจากเงื้อมมือของมันออกไปได้...

พันธุมวดี ผู้เป็นยอดเสน่หาของบุโรहितมंत्रย์ โดยที่

นางก็ได้สมัครใจจนเป็นเหตุให้เกิดมิลล์ญขึ้นและทุกชีวิตของ
อาณาจักรนิตราครก็จมอยู่ในคำสาปมาชั่วกัปชั่วกัลป์ จวบจน
กระทั่งโชคหรือเคราะห์ก็ตามบันดาลให้คนผู้ที่มีนามว่า รพินทร์
ไพรวัลย์ นำคณะติดตามคนสาปสูญบุกป่าฝ่าดงเข้ามาพบ และ
แก้ไขอาถรรพณ์เวทย์นั้นลงได้

และนี่คือที่มาของความพยายามเคียดแค้น

ภาพในอดีต สมัยที่โรมรันต่อกรกับมังกรัยในครั้งกระนั้น
สุดเด่นในสมองของเขา ทุกกระยะทุกตอนเป็นฉากๆ ไป

เท่าทั้งสองก็ก้าวสะกดรอยไปเรื่อยๆ จากลำไฟฉายเขา
สังเกตเห็นทิศทางการเคลื่อนไหวของมันทุกขณะ เพราะพุ่มพง
มีรอยแหวกลู่เป็นทาง และบางแห่ง ก็เห็นรอยก้อนหินเล็กๆ
พลิกเพราะถูกน้ำหนักตัวเหยียบ มีหน้าซ้ำยังมีรอยหักกิ่งไม้ทำ
สัญญาณไว้ให้เสียอีกด้วย

ความเชื่อมั่นของเขาที่ทำให้กล้าออกติดตามในขณะนี้ก็
คือ อะไรก็ตามที่มันจะดักเล่นงานจะถูกหยุดไว้ได้อย่างทันทั่วทั้งที่
แน่นนอน ถ้าเป็นสัตว์ร้ายมีเลือดเนื้อและชีวิต ก็ถูกปืนซึ่งสั่งได้
อย่างเฉียบพลัน...ถ้าวิญญาณร้ายภูตผีปีศาจ ก็มหาอาคมและ
ของขลังที่ติดตัวอยู่

มันจะไม่มีวันสัมผัสแตะต้องกายเขาได้เลย...

ดีเหมือนกัน ที่คืนนี้เขาได้มีโอกาสเผชิญหน้า และสะกด
ตามไอ้ผีดิบมังกรัยไปติดๆ ในขณะนี้ ถ้าจะเกิดอะไรขึ้น ก็ขอ
ให้มันเกิดขึ้นกับเขาเถิด อย่าให้มันไปป่วนเปี่ยนวนเวียนเลียบ
เคียงอยู่ใกล้ๆ ที่พักแรมของพรรคพวกเขาเลย

รพินทร์ตัดสินใจเด็ดขาดที่จะติดพันมันอย่างกระชั้นชิด

ชนิดถึงไหนถึงกัน เป็นอะไรก็เป็นกัน แต่เขาก็ลืมเฉลียวใจคิดเสียอย่างสนิท...ลืมคิดในมุกกลับว่าขณะนี้ เขาได้ผละห่างแค่มปีที่พักออกมาไกลเท่าใดแล้ว เขากำลังทอดทิ้งพรรคพวกทุกคนไว้เบื้องหลัง ประหนึ่งถูกงู หรือชักนำไปให้ไกลออกไปทุกขณะ...

ภายในห้องนั้นยังปกคลุมไปด้วยบรรยากาศของความตึ่นตระหนกและสับสน ร่างของ ม.ร.ว.หญิงคาริน วราฤทธิ์ นอนหายใจแผ่วๆ อยู่บนโซฟา พืชายใหญ่ประคองศีรษะวางไว้กับตัก พืชายกลางเอาแอมมอร์เนีย ชุบสำลีแกว่งไปมาอยู่ที่จมูก นายอำพล พลากร เข้ามายืนจ้องตะลึงมองอยู่ใกล้ๆ ส่วนไชยยันต์ นั้นหันไปทางจดหมายที่หล่นอยู่กับพื้นห้อง ปราดเข้าไปก้มลงหยิบขึ้นมาอ่านทันที

“รพินทร์เขียนถึงน้อยว่ายังไง?”

เสียงอนุชาร้องถามมา

ไชยยันต์คอแข็ง กัดริมฝีปากเบาๆ ไม่พูดอะไรทั้งสิ้น แต่ยื่นส่งจดหมายฉบับนั้นไปให้เพื่อนเงียบๆ อนุชากระซอกไปในทันที ก้มลงอ่านอย่างรวดเร็วแล้วก็ซึ่มนิ่งไปเช่นเดียวกัน ผ่านจดหมายไปยังพืชายใหญ่

คุณชายเชษฐาดูเหมือนจะเป็นคนเดียว ภายในห้องนั้นที่ระงับอารมณ์ไว้ได้ดีที่สุดเขาอ่านจดหมายข้อความอันไม่ยาวนานนั้นอย่างละเอียดถี่ถ้วน

“คุณอำพล คุณได้เห็นข้อความในจดหมายนี้แล้วยัง?”

อำพล พลากร เพิ่งมาถึงกรุงเทพฯ เมื่อไม่เกินชั่วโมงที่แล้วนี่เอง เมื่อเขาก้าวเข้ามาในห้องรับแขกของวังวราฤทธิ์ ม.ร.ว. สามพี่น้องกับไชยยันต์ ได้นั่งคอยอย่างกระสับกระส่ายอยู่แล้วเขาเพิ่งจะมีโอกาสได้เล่าเหตุการณ์เพียงคร่าวๆเท่านั้นว่า รพินทร์ ไพรวัลย์ไปไหน ด้วยธุรกิจสำคัญอันใด แล้วก็รีบเอาจดหมายที่จำหน้าถึงคารินนำส่งให้เจ้าของ

เหตุการณ์มันจึงอยู่ในข่ายฉุกฉลุน จับต้นชนปลายกัน ยังไม่ได้ละเอียดนัก จากฝ่ายที่รอรับฟังข่าวอยู่ แล้วก็มาแทรกด้วยการเป็นลมพับไปต่อหน้าต่อตาทุกคนของ ม.ร.ว. หญิงคนเล็กภายหลังจากอ่านจดหมายนั้น

เมื่อทุกคนได้เห็นจดหมาย ซึ่งจริงอยู่ เป็นข้อความเรียบๆ ปกติที่สุด แต่ทุกคนก็ใจหายวาบ แล้วนับประสาอะไรกับคาริน วราฤทธิ์...ไม่มีปัญหา หล่อนช็อคแน่ เพราะมันเป็นเหตุการณ์ที่กะทันหันไม่คาดคิดฝันมาก่อน หัวใจหล่อนไม่หยุดเต้นไปเสียเลย ก็นับว่าบุญที่สุดแล้ว ในข่าวที่ได้รับทราบราวกับฟ้าผ่านี้

ม.ร.ว.อนุชาเย็นส่งสาส์นชุบแอมมอร์เนียให้พี่ชายใหญ่ช่วยพยาบาลน้องสาว ตัวเองนั่งไม่ติดแล้ว ลูกขึ้น สือบบุรีไฟแดง วาบๆ เดินพล่านไปรอบห้อง ประเดี๋ยวๆ ก็ชำเลื่องสายตาชุ่นเขียวไปทางนายอำพลเสียทีหนึ่ง ถ้าไม่ติดพี่ชายใหญ่ ผู้อำนวยการไทยไวลด์ไลฟ์ ผูุ้ตสำหรับขั้บรมมาไกลถึง 8 ร้อยกว่ากิโลเมตร เพื่อนำข่าวนี้มาบอก มีหวังเจ็บตัวแน่ ไชยยันต์เอง บัดนี้ ก็มาหยุดยืนเอามือไขว้หลัง มองทะเลหน้าต่างออกไปในความมืดเบื่อง

นอกอย่างปราศจากจุดหมาย พยายามระงับอารมณ์ที่สุด แทบ
ไม่อยากจะมองเห็นหน้านายอำพลอีกต่อไป

ก็คงมีเชษฐาผู้เดียวเท่านั้นที่สุขุมเยือกเย็นที่สุด ปฐม-
พยาบาลน้องสาวผู้หมดสติ และคอยกระซิบเขย่าเรียกไปพลาง
นายอำพลนั้น ตกอยู่ในฐานะก่ลัดกลุ้มลำบากใจขีดสุด เมื่ออ่าน
จดหมายจบ เขาก็คราวออกมาเบา ๆ อย่างน่าสมเพชว่า

“ผมก็ไม่ทราบว่าจะพูดยังไงถูกแล้วครับ ถ้าจะว่าเป็นความผิดของผม ก็ยอมละ สุดแต่ทุกท่านจะด่าว่าเช่นไร ผมยอมทุกอย่าง...คุณหญิงเป็นอย่างไรบ้างครับ ถ้ายังงั้นแล้ว ผมคิดว่ารีบส่งโรงพยาบาลดีกว่า”

“น้อยเป็นลมหมดสติไปชั่วขณะเท่านั้น คงไม่เป็นอะไร
มากนักหรอก ให้นอนสักพักก็คงรู้สึกตัว รพินทร์จำเป็นจะต้อง
ออกเดินทางไปครั้งนี้ ไม่ใช่ความผิดของคุณอำพลหรอก แต่ถ้า
จะมีความผิดอยู่บ้าง ก็ตรงที่เคร่งครัดต่อคำสั่งของเขาเกินไป เก็บ
นั่งอยู่ได้ตั้ง 7 วัน โดยไม่ส่งข่าวให้เรารู้เลย จริงอยู่ มันอาจจะ
เป็นความลับที่มีประเทศชาติเข้าไปเกี่ยวพันด้วย แต่มันก็น่าจะ
เป็นความลับสำหรับคนอื่น ไม่ใช่คนที่เคยกอดคอร่วมเป็นร่วม
ตายกันมาแล้วอย่างเราทุกคนที่นั่งกันอยู่ในห้องนี้”

คุณชายใหญ่พูดเบาๆ ในน้ำเสียง แต่หนักแน่น และมี
ความหมายในทุกประโยคที่กล่าวออกมา

อำพลโคลงศิระะอยู่ไปมา ทำหน้าเหมือนนอยากจะร้องไห้

“เอาว่าผมสารภาพละครับไม่มีข้อโต้แย้งใดๆ อีกทั้งสิ้น
ผมรู้อยู่อย่างเดียวเท่านั้นว่า ผมจะต้องทำให้คุณรพินทร์ ปลอดภัย-
โปร่งสบายใจที่สุด โดยรักษาวาจาสัตย์กับเขาไว้ เพราะนั่นเป็น

การขอร้องครั้งสุดท้ายของเขา ผมเองก็กลุ้มจนบอกไม่ถูก แล้ว
นี่ถ้าคุณหญิงเธอรู้สึกตัวขึ้นมาอีกครั้ง คงเอาผมตายแน่”

“คงไม่หรอก ถึงอย่างไรน้อยก็เป็นคนมีเหตุผล แต่เขาก็
มีเหตุผลเหมือนกันที่จะเสียใจในกรณีที่คุณใจดำกับเขามาก เก็บ
เรื่องนี้เงียบโดยไม่บอกเขา จนรพิณทร์เดินทางเข้าป่าไปแล้วถึง
หนึ่งอาทิตย์เต็มๆ ถ้าน้อยรู้เสียแต่เนิ่นๆ เขาอาจไม่ถึงกับช็อค
ก็ได้”

อำพลก้มหน้าหนึ่ง นึกในใจว่า ‘กูเอ๋ยช่วยฉิบหายเลย...’

**“คุณกลัวพวกเราจะขัดขวางพิณทร์ไว้ไม่ให้ไปทำงาน
ชิ้นนี้หรือ ถ้าคุณบอกเราเสียตั้งแต่คุณรู้เรื่อง”**

อนุชาเอ่ยถามมาในขณะที่ยังเดินพล่านอยู่

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกครับ คุณชายกลาง...”

เหงื่อแตกซิก

“งานที่คุณรพิณทร์ไปทำในครั้งนี้เป็นงานลับสุดยอดของ
ฝ่ายสายลับอเมริกัน ถ้าหากทางฝ่ายคุณชายรู้จะเข้าไปขัดขวาง
ก็ดีหรือจะขอติดตามไปด้วยก็ดี ทางพวกนั้นก็คงไม่ยอมให้เข้า
ไปยุ่งเกี่ยวแน่ แล้วอันตรายมันก็จะเกิดขึ้น ผมว่าอาจเกิดปะทะ
กันขึ้นแน่ๆ อีกอย่างหนึ่งพวกนั้นก็ไม่ได้มาติดต่อกับคุณรพิณทร์
ตามลำพังหากติดต่อผ่านรัฐบาลของเรามา ถ้าเกิดอะไรขึ้นแล้ว
ก็จะลำบากยุ่งยากกันไปหมด เพราะรัฐบาลของเรารับรู้เรื่องนี้
อยู่ คุณรพิณทร์แกรู้ดีอยู่แล้ว จึงขอร้องให้ผมถ่วงเวลาไว้ก่อน
โดยไม่ยอมให้แพร่งพรายออกไป จนกว่าแกจะเดินทางล่องไป

แล้วหนึ่งอาทิตย์ ตลอดเวลาที่ผมเก็บความลับนี้ไว้โดยไม่ได้รายงานให้ฝ่ายคุณชายทราบ ผมเองก็กินไม่ได้ นอนไม่หลับ ผมไม่มีทางเลือกอย่างอื่นเลย พังทั้งขึ้นทั้งล่อง ผมสาบานว่าผมไม่ได้เสนอชื่อคุณรพินทร์เข้าไปในครั้งนี้อย่างไรก็ไม่เห็นลวงหน้าทั้งสิ้นอยู่ๆ ทางกลาโหมก็เจาะตัวตรงเข้าไปทันที โดยใช้ผมเป็นตัวกลางในการติดต่อ ซึ่งพอรู้ความผมก็บอกกับตัวเองว่า ผมจิบหายแน่แล้วในครั้งนี่”

“ผมไม่อยากจะพูดอะไรมากหรอก คุณอำพล นอกจากขอชมเชยว่า คุณเก็บรักษาความลับครั้งนี้ไว้ได้ดีมาก”

ไชยยันต์พูดมาหัวหัวน โดยไม่หันหน้ามามอง

“แล้วก็ขอบคุณด้วย ที่หวังดีต่อพวกเรา กลัวว่าจะมีการปะทะกับพวกซีไอเอ ชุดที่มาให้รพินทร์นำทาง!”

ม.ร.ว. อนุชาสวนมาอีกคนหนึ่ง

อำพลคอดก ควักผ้าเช็ดหน้าออกมาซับเหงื่อ เสียงเซซฐาบอกกับเพื่อนและน้องชายมาว่า

“ขอรับรองอีกครั้งทั้งสองคนนั่นแหละ อย่าว่าอะไรคุณอำพลอีกเลยฉันก็เชื่อว่าเขาก็คงเป็นห่วงและกลัดกลุ้มในเรื่องนี้ไม่น้อยไปกว่าเราเหมือนกัน เอาละ มานั่งตรงนี้ ค่อยๆ หารือกันดีกว่า มัวแต่ซักคุณอำพลโครมๆ จนแกตั้งตัวไม่ติดแบบนี้ เรากียังไม่ได้รายละเอียดอะไรเลย”

ไชยยันต์และอนุชาเดินกลับเข้ามานั่งร่วมโต๊ะดั้งเดิม คุณชายกลางรินบรันตีเกือบเต็มแก้ว แล้วดื่มอีกๆ ราวกับน้ำชา

เพื่อระงับความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก ไชยยันต์ นั้นลูบมือเข้า
หากัน หัวเราะหึๆ พึมพำว่า

“ให้ตายเถอะ วันนี้ฉันดีใจที่สุด ได้ลูกผู้ชายสนใจและชื่อ
‘ไพรวัลย์’ อย่างที่เจตนาไว้ก่อนแล้ว น้อยเองก็เป็นคนทำคลอด
ให้ตามสัญญา และเป็นคนเรียกชื่อเด็กเป็นคนแรก เจ้าไพรวัลย์
จูเนียร์ ป่านนี้คงนอนอยู่ในอกแม่ คงไม่รู้หรอกว่าไพรวัลย์ซีเนียร์
ป่านนี้ไปเป็นพระรามเดินดงอยู่ที่ไหน นี่เมย์ยังไม่รู้นะ ถ้ารู้ ฉัน
ว่าเขาคงจะเต็นลงจากเตียงไม่ทันเหมือนกัน เฮ้อ! มันเป็น
เหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันมาก่อน เหมือนฟ้าผ่าโดยไม่มีฝน”

เชษฐาไม่สนใจกับเพื่อนและน้องชาย ที่บ่นอะไรกันจึงมา
ฟังไม่ได้ศัพท์ แต่มองนิ่งไปยังนายอำพล ถามเป็นงานเป็นการว่า

“คุณเอาพินัยกรรมของรพินทร์ ตามที่เขาบอกไว้ในจด-
หมายมาด้วยหรือเปล่า?”

ผู้อำนวยบริการบริษัทไทยไวต์ดไลฟ์ไม่กล่าวอะไรทั้งสิ้น
เปิดกระเป๋าเอกสารซึ่งเตรียมมาด้วย และขณะนี้ยังวางอยู่บน
โต๊ะขึ้นมาเปิดออก หยิบเอาซองสีน้ำตาลขนาดเชิงลักษณะ
เหมือนๆ กันทั้งสี่ซองออกมา ทุกคนเหลือบดู แต่ยังไม่มีใครมี
แก่จิตแก่ใจที่จะเปิดออกอ่าน เพราะมีเรื่องอื่นที่เป็นกังวลหนัก
สมองมากกว่า

“ทำไมมันมากมายถึง 4 ซองอย่างนั้น?”

ม.ร.ว. อนุชาถาม

“คูหนึ่งเป็นของคุณรพินทร์ครับ อีกคูหนึ่งเป็นของพวกเขา
พรานและพวกลูกหาบทั้งหลาย ตามที่ผมได้เรียนแล้วว่า คุณ
รพินทร์ฝากมอบพินัยกรรมเหล่านี้ไว้ที่ธนาคารชุดหนึ่ง ที่ผมชุด

หนึ่ง และที่ผู้ชายเซษฐาอีกชุดหนึ่ง สำหรับของผมที่คุณรพินทร์ ฝากไว้นั้น ผมก็เอามาด้วย และถือโอกาสฝากมอบไว้ให้คุณ- ชายเสียเลย โปรดตรวจดูด้วยว่าข้อความตรงกัน”

ระหว่างที่ผู้ชายใหญ่ยังมองซองพินัยกรรมเหล่านั้นนั่ง อยู่ เสียงไชยยันต์พึมออกมาว่า

“ในที่สุดเมื่อคับขันเข้าตาจนจริง ๆ รพินทร์ก็ยังนึกถึงแก และที่เพิ่งครั้งสุดท้าย เซษฐา...รพินทร์เป็นคนอาภัพ ไร้ญาติขาด มิตร เขามีแต่พวกเรา 4-5 คนที่เคยได้ร่วมเป็นร่วมตายกับเขา มาแล้วนี่เท่านั้น ที่จะนึกถึงได้เมื่อคราวจำเป็น จันตึ้นตันไปหมด แล้ว พุดอะไรไม่ถูกเลย...”

กล่าวจบไชยยันต์ก็โคลงศีรษะซ้ำ ๆ อย่างเศร้าใจ

พินัยกรรมที่เซษฐากล่าวถามถึง และนายอำพลนำขึ้นมา วางไว้ตรงหน้าขณะนี้ไม่มีใครสนใจเลย

“บุญคำ จัน เกิด เส่ย ลูกน้องร่วมตายของเขาทั้งสี่คนนั้น ไปด้วยใช่ไหม?”

พี่ใหญ่ของราชสกุลวราฤทธิ์ถาม

“ครับ คุณรพินทร์ขาดเจ้าสี่คนนั้นไม่ได้หรอก ถึงไม่เอา พวกมันไปพวกมันก็ไม่ยอมทิ้งเจ้านายเป็นอันขาด นอกจากนั้น ก็เป็นพวกลูกหาบ ซึ่งเป็นพรานพื้นเมืองมีมือดีอยู่ในเขตหนอง- น้ำแห่งลูกบ้านของคุณรพินทร์ที่คัดแล้วอีก 10 คน รวมเป็น 15 คน ของฝ่ายคุณรพินทร์ ”

“แล้วฝ่ายอเมริกัน?”

“สองคู่ สี่คนครับ รวมกับนายทหารหนุ่มไทย ยศพันตรี

อันเป็นผู้แทนของกลาโหมไปด้วยอีกคนหนึ่ง เป็นฝ่ายพวกนายจ้าง 5 คน”

“อเมริกัน สองคู่สี่คน!”

ไชยยันต์ร้องเสียงสูงเร็วปรือ จ้องหน้านายอำพล

“แปลว่ามีผู้หญิงไปด้วย”

“ครับผู้หญิงสอง ผู้ชายสอง รายละเอียดผมจะให้มากกว่านี้ รวมทั้งรูปถ่ายของแต่ละคนที่ผมแอบถ่ายไว้แล้ว แต่ก่อนอื่น”

อำพลบ้วนปากไปทางม.ร.ว.สาว ที่ยังนอนแน่นิ่งหายใจรวย ๆ อยู่บนตักพี่ชายใหญ่

“กรุณาอย่าเพิ่งซักถามอะไรกันละเอียดเดี๋ยวนี้เลยครับ คุณหญิงหมดสติไปหลายนาทีแล้ว ขณะนี้เธอยังไม่รู้สีกตัวเลย ช่วยคุณหญิงให้ฟื้นขึ้นมาเสียก่อนดีกว่า”

ทุกคนเห็นด้วย ระวังการสอบซักไต่ถามนายอำพลลงชั่วขณะ หันมาสนใจดาร์นอีกครั้ง และขณะนั้นเองขณะที่ทั้งไชยยันต์ และอนุชามามุงล้อมอีกครั้ง ทุกคนภายในห้องนั้น ก็สะดุ้งสุดตัว เมื่อได้ยินเสียงร้องแหลมของดาร์น ดังละล่ำละลักขึ้นก้องไปทั้งห้อง

“รพินทร์! อย่า! อย่าตามมันไป มันกำลังล่อคุณไปสู่ภัยพิบัติ!!...แงชาย! ช่วยเขาด้วยเร็ว!!”

ดวงตาของหล่อนยังปิดสนิทแต่ปากก็คงร้องกึกก้องอยู่เช่นนั้น และสุดท้ายด้วยเสียงหวีดร้องอีกครั้ง

ทุกคนชนลุกชู่พร้อมกัน ด้วยความรู้สึกลึกซึ้งไม่อาจกล่าวถูก
 เชษฐากอดคิระชะน้องสาวไว้นั่น ส่วนอนุชาเขย่าที่ลำตัว พร้อม
 ตะโกนเรียกชื่อน้องสาวสุดเสียง ดารินยังไม่ได้สติ แต่เคลื่อนไหว
 ไหวดิ้นรนอย่างรุนแรงเหมือนผีเข้า ปากก็ตะโกนซ้ำๆ อยู่ว่า

“อย่าตามมันไป หยุด! อันตรายรออยู่ข้างหน้า!!”

“เอ ทำจะไม่ได้เสียแล้วละครับ โทรเรียกรถพยาบาลดีกว่า”

นายอำพลร้องลั่นออกมา ไชยยันต์แผ่นพรวดไปที่โทรศัพท์
 แต่เสียงเชษฐาตะโกนบอกมาว่า

“ไม่ต้อง ไชยยันต์ ไม่ต้องเรียกรถพยาบาลอะไรทั้งนั้น
 แกกับอนุชามาช่วยกันจับตัวน้อยไว้ พยายามเรียกชื่อ อย่าให้
 เขาตื่น กดตัวไว้ ฉันจะจัดการเอง”

ไชยยันต์แผ่นเข้ามานั่งแทนที่ผู้ชายใหญ่ ใช้วงแขนกอด
 รัตรอบคิระชะดารินไว้ ในขณะที่อนุชากดตัวไว้ไม่ให้ตื่น เชษฐา
 แผ่นหายขึ้นไปข้างบน อึดใจเดียวก็วิ่งกลับลงมาพร้อมกับรูปหล่อ
 ใหญ่ วิ่งพรวดออกไปกลางสนามหญ้า

ทุกคนไม่เข้าใจว่าเชษฐาจะทำอะไร นายอำพลคนเดียวที่
 ยืนพะว้าพะวังเงอะงะอยู่โดยไม่มีหน้าที่อะไร จึงเล่นตามผู้ชาย
 เชษฐาออกไปด้วย ก็เห็นพี่ชายแห่งราชสกุล ฉีกห่อรูปออก นับ
 อย่างรวดเร็วออกมาได้ 10 ดอก จุดด้วยไลท์เตอร์ติดขึ้นทั้งหมด
 ดอกหนึ่งวิ่งเอาไปปักที่ศาลพระภูมิ ส่วนอีก 9 ดอก หันหน้าไป
 ทางทิศเหนือ ทรวดกายคุกเข่าลงกับพื้นสนามหญ้า

เชษฐาจับรูปขึ้นเหนือคิระชะ ระลึกถึงมหาฤาษีโกทัณฺฑะ

แห่งเทือกเขานิลกาญจน์ ขออำนาจบารมีของอรหันต์องค์ที่เคย
เกื้อกูลปธานีคณะเดินทางทั้งหมดมาก่อนแล้ว ขอให้มาช่วยขจัด
บัดเป่าเภทภัย และปกป้องคุ้มครองน้องสาวผู้เพื่อไม่ได้สติอยู่
ในขณะนี้

แล้วปักธูปลงกับพื้นดิน ก้มลงกราบสามครั้ง

อากาศอันเยียบเย็นกลางสนามหญ้าใหญ่ หน้าคฤ-
หาสน์ ลมก็หยุดชะงักการพัดในบัดนั้น ควันธูปม้วนตัวขึ้นเป็น
เกลียว และบัดใจเดียว ก็สำแดงเป็นภาพประหลาดท่ามกลาง
ความมืดต่อหน้าเชษฐา และนายอำพล ผู้พลอยนั่งคุกเข่าลง
ด้วยโดยไม่รู้ต้นสายปลายเหตุว่าเชษฐากระทำพิธีบูชาอะไร

ภาพนั้น รวมตัวกันด้วยกลุ่มควันธูป มีลักษณะสูงประ-
มาณ 1 ศอก เป็นรูปของนักบวชฝ่ายอรัญวาสีผู้ทรงศีลพิสุทธ์
ในท่านั่งสมาธิอยู่ในฌานอันเป็นนิรันดร์กาล นั่นคือสิ่งที่นาย
อำพลพอจะกำหนดลักษณะได้ แต่สำหรับเชษฐาเขาแลเห็น
ชัดเจนที่สุด ช้ำในโศตประสาทส่วนลึก หรือมิฉะนั้น ก็โดยทาง
จิต แว่วเสียงของอรหันต์องค์นั้น ดังแซมซ้ำเยือกเย็นมาว่า

“เมื่อเฝ้าธูป ที่เจ้าจุดบูชาเรานี้ ร่วงลงสู่พระแม่ธรณีเป็น
ก้อนแรก จงนำเอาแก่นนั้นไปเจิมที่อุณาโลมของน้องสาวเจ้า และ
ภาวนาหัวใจพระเจ้าห้าพระองค์ถอยหลัง เมื่อนั้นนางจะกลับฟื้น
คืนสติมาเช่นเดิม จะไม่มีอาการผิชาดำพลอยใดๆ อีกทั้งสิ้น...
ขอแสดงความสวัสดิ์จงมีแก่เจ้า และทุกคนที่ยังระลึกถึงเราอยู่
สาธุ!”

“สาธุ! พระคุณเจ้า!!”

เชษฐาพิมพ์ออกไปขณะที่ร่างกายดูเหมือนจะขยายพองขึ้น โลมาทุกเส้นลุกตั้งชัน แล้วก็ลงกราบอีกครั้ง โดยที่นายอำพลก็ยังคงไม่เข้าใจอะไรอยู่เช่นเดิม เพราะเขาไม่ได้ยินอะไรเลย ได้ยินเฉพาะเสียง ‘สาธุ! พระคุณเจ้า’ ของเชษฐาอยู่คนเดียว พร้อมกันเห็นคุณชายกราบอีกครั้ง

ในห้องรับแขกใหญ่ของคฤหาสน์ ‘วราฤทธิ์’ ยังอลหม่านอยู่เช่นนั้น เสียงดาร์มร้องอยู่กริดๆ เสียงตะโกนเรียกชื่อของอนุชาและไชยยันต์ แ่วออกมาถึงสนามหญ้าที่เชษฐานั่งพนมมือสะกดใจรอคอยเก้าธูปก้อนแรกอยู่ โดยมีนายอำพล นั่งคุกเข่าเยื้องไปทางด้านหลัง แต่ก็ไม่กล้าเอ่ยถามอะไรทั้งสิ้น นอกจากอาการกระสับกระส่าย

คว้นรูปลักษณะประหลาดนั้น สลายตัวลอยสูงขึ้นเป็นทาง

เพียงไม่ถึง 2 นาทีเท่านั้น แห่งการรอคอย เก้าธูปก้อนแรกก็ร่วงผล็อยลงกับพื้นหญ้า เชษฐาละล่ำละลักบอกให้นายอำพลขีดไลท์เตอร์ส่องให้ เมื่อเห็นถนัดว่ามันประดิษฐานอยู่กับยอดหญ้า ก็บรรจงเขี่ยลงมาไว้ในฝ่ามือแล้วถลันลุกขึ้น

“เร็ว! ตามผมมา คุณอำพล”

เชษฐาร้องบอกเท่านั้น ก็แล่นกลับเข้าไปในห้องรับแขกอย่างรวดเร็ว ผู้อำนวยการไทยไวล์ดไลฟ์ ห่อตามพุงกระเพื่อมเข้ามาด้วย พอถึง พี่ชายใหญ่ก็ตรงเข้าทางด้านศีรษะน้องสาวผู้กำลังหลับตา ดันกระสับกระส่ายอยู่ที่นั่น จบเก้าธูปขึ้นเหนือ

ศีรษะแล้วใช้นิ้วชี้ละเลงเท้าในฝ่ามือนั้นแตะขยี้ลงบนหน้าผาก
เหนือหว่างคิ้วของดาริน พร้อมกับภาวนา ‘ยะ ธา พุท โม นะ’
อยู่ในใจ แล้วเป่าพรวดลงไปกลางกระหม่อมของน้องสาว...

ดาริน วราฤทธิ์ ยุติการดิ้นรนและส่งเสียงร้องกระ-
สับกระส่ายลงในทันที สนิทนิ่งไปในบัดนั้น เค้าน้ำอันบิดเบี้ยว
ผิดรูปเหมือนจะได้รับความเจ็บปวดขีดสุด คลายลงสู่สภาพปกติ
ลมหายใจเริ่มลึก และแรง เป็นจังหวะสม่ำเสมอขึ้น

“พี่ใหญ่ นั่นพี่ใหญ่ทำอะไรนะ?”

อนุชาตะลึง มองหน้าพี่ชายอย่างประหลาดใจขีดสุด
เชษฐาแตะริมฝีปากไว้ เป็นสัญญาณให้ทุกคนสงบนิ่ง แล้วเอื้อม
มือมาจับข้อมือน้องสาว คลำชีพจร เขาก็รู้สึกได้ทันทีว่า อัตรา
เต้นซึ่งเมื่อครู่นี้ เร่งถี่กว่าร้อยละของดาริน ค่อยๆ ลดต่ำลงเป็น
ลำดับ จนกระทั่งกลายเป็น 84 ครั้ง ต่อนาที และร่างกายที่ร้อน
ผะผ่าวราวกับจับไข้หนัก บัดนี้เย็นลง

ก่อนที่จะใครจะเอ่ยอะไรออกมาแน่นอน ดารินก็ขยับตัวเบาๆ
ยกมือทั้งสองขึ้นช้าๆ พนมจรดอก มีเสียงแผ่วเบาซบซมมิบออก
มาว่า

“พระคุณเจ้า โกทัตถะมุนี ช่วยลูกและช่วยเขาด้วยเถิด”

ทั้งหมดที่แวดล้อมอยู่รอบกาย หันมองหน้ากันอีกครั้ง
อย่างงุนงง ยกเว้นเชษฐาคนเดียว ที่ถอนใจยาวเยือก ก้มลงไป
กระซิบข้างหูน้องสาว

“น้อย...รู้สึกตัวแล้วยัง...น้อย!”

เปลือกตาที่ปิดสนิทอยู่ของดาร์รินค่อย ๆ เผยขึ้นทีละน้อย
แล้วก็ลืมสว่ดโพล่ง เหลือบตามองหน้าคนโน้นที่คนนี่ที่ เท่าที่
แวดล้อมมุงรอบกายหล่อนอยู่

“ฉัน...ฉันเป็นอะไรไป”

นั่นเป็นประโยคแรก ที่หลุดปากออกมาแหบ ๆ แสดงถึง
สติสัมปชัญญะที่กลับคืนมาเป็นวาระแรก พร้อมกัน หล่อนก็
ผงะกายขึ้นนั่ง เซษฐาและอนุชา ช่วยประคองขึ้นมา น้องสาว
คนเล็กมีอาการมึนงง คงมองไปรอบ ๆ เหมือนจะทบทวนความ
ทรงจำอยู่เช่นนั้น

“เกิดอะไรขึ้นนี่ ฉันเป็นอะไรไป?”

เสียงของหล่อนดังลั่นเครือ

“น้อย เธอเป็นลมหมดสติไปพักใหญ่ นะ ตอนนี้เป็นยังไง
บ้าง?”

พี่ชายกลางจับมือไว้พูดอ่อนโยน จ้องหน้าเหม็งมา
ดาร์รินยกมือขึ้นกุมขมับ แล้วสะบัดหน้าแรง ๆ ขยับจะลุก
ขึ้นแต่อีกสามคนกดไหล่ไว้ เสียงไชยยันต์บอกมาว่า

“อย่าเพิ่งยืน น้อย นั่งพักก่อนเถอะ”

ราชสกุลสาวจึงชะงักอยู่เช่นนั้น ม.ร.ว. อนุชา โดดไปที่
โต๊ะกลางรินบรรันดีมาส่งประคองให้ บอกให้ดื่ม ดาร์รินยกขึ้นจิบ
แล้วหลับตาลงอีกครั้ง

“ฉันเป็นอะไรไปนี่...ก่อนจะลืมตามาเห็นพวกเราทุกคนนี้
ฉันรู้สึกตัวว่าฉันกำลังวิ่งอยู่กลางป่า...ป่าลึก กันดารน่าสะพรึง-
กลัวที่สุด เป็นเวลากลางคืนเสียด้วย โอ้ย! มันน่ากลัวอะไรเช่น
นั้น...”

หล่อนพูดออกมาเสียงครือสั่น ห่อตัวลงอย่างสยดสียว
เซษฐาโอบไหล่กอดไว้นั่น

“เอาละพี่และพวกเราทุกคนจะฟัง เล่าต่อไปซิหน่อย น้อย
เห็นอะไร?”

“น้อย เห็นรพินทร์ค่ะ...รพินทร์ เดินถือไรเฟิลอยู่คนเดียว
กำลังแหวกป่ารกตามอะไรชนิดหนึ่ง มันเป็นภาพที่น่ากลัวเหลือ
ประมาณ...ไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่มนุษย์...แต่มันเป็นมอนสเตอร์ลักษณะ
เหมือนมัมมี่ที่เราประสบพบเห็นกันมาแล้วในปราสาทพันธุมวดี
แต่ตัวมันใหญ่เหลือเกิน...”

“แล้วยังไง?”

ไชยยันต์ถาม เอามืออีกข้างหนึ่งลูบแขนตัวเองขยี้แรง ๆ

“ฉันรู้สึกตัวว่าฉันกำลังวิ่งตามไล่หลังเขาไปพร้อมทั้งร้อง
ตะโกนเรียกให้เขาหยุด แต่เขาก็ไม่ได้ยินเสียงของฉันเลย เขาคง
เดินตามมันไปเรื่อย ๆ เช่นนั้น รอบด้านเป็นความมืดหน้าสยด
สยองที่สุด ฉันวิ่งล้มลุกคลุกคลาน ตามเขาไม่ทัน แต่ก็เห็น
เหตุการณ์อยู่ข้างหน้าไม่ห่างนัก มันกำลังล่อเขาให้ตามขึ้นไป
บนไหล่เขาตอนหนึ่ง ซึ่งเต็มไปด้วยหุบเหว ทันใดนั้น ฉันก็เห็น
เงาชายโผล่ออกมาจากเงามืดตอนหนึ่ง ไม่ยอมพูดอะไรกับฉัน
ทั้งสิ้น เพียงแต่มองดูฉันแล้วก็ยิ้มอยู่เฉย ๆ เป็นภาพของเงาชาย
สมัยที่ยังเป็นลูกหาบของเราในครั้งนั้นแหละ ฉันตะโกนให้เขา
ช่วย...ให้เขาติดตามรพินทร์ไป แต่เงาชายก็ยังยืนเฉย เพียงแต่
มองตามหลังรพินทร์ไปเท่านั้น ฉันวิ่งตามเข้าไปอีก มีเสียงเท้า
ไหว ๆ ก็ตะโกนเรียกเขาออกไปหมด แต่เขาคงไม่ได้ยิน หรือไม่
สนใจอยู่อย่างนั้น ในที่สุดฉันก็สะดุดรากไม้ล้มลง รพินทร์หาย

ไปในความมืด ขณะที่ฉันเงยหน้า ตะเกียกตะกายจะลุกขึ้น ฉันก็มองเห็นพระคุณเจ้า มหาฤๅษีโกทัตถะ แห่งภูเขานิลกาญจน์ มายืนดักอยู่ตรงหน้า รัศมีจากเรือนกายของท่านอร่ามสว่างเป็นสีทอง ท่านยกมือขึ้นข้างหนึ่งในลักษณะประทานพร แล้วบอกกับฉันว่า ให้ฉันกลับเสียเถิด อย่าตามเขาไปเลย ฉันกราบไหว้ให้ท่านช่วยรพินทร์ด้วยจากอันตรายที่เห็นอยู่ซึ่งๆ หน้า แต่ท่านก็ไม่ยอมพูดอะไรอีก เพียงแต่บอกให้ฉันกลับเท่านั้น...แล้วฉันก็ลืมตาขึ้นมาพบกับทุกคนที่แวดล้อมฉันอยู่ในห้องนี้ ขณะนี้!!”

ดาริน วราฤๅษี เล่าอย่างรวดเร็ว มีอาการเหนื่อยหอบ หน้ายังขาวซีดอยู่เช่นนั้น เซษฐา อนุชา และอำพล มองตากันอีกครั้งด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก

“นี่เป็นนิมิต ที่ไม่ค่อยจะเข้าท่าเลย ขณะที่นอนหมดสติอยู่!”

ไชยยันต์กระซิบกับอนุชา ระหว่างที่ดารินคว้าถ้วยบรันดีไปดื่มอีกครั้ง เซษฐาผินยิ้มให้ดูเป็นปกติธรรมดาที่สุด กล่าวพลบโยนน้องสาวว่า

“น้อยฝันร้ายไปนะ ฝันในขณะที่เป็นลมหมดสติ พักกับพวกเราช่วยกันปฐมพยาบาลน้อยอยู่พักใหญ่ทีเดียวกว่าน้อยจะรู้สึกตัวขึ้นมา”

“แต่น้อยมองเห็นค่ะ มองเห็นจริง ๆ เห็นรพินทร์...เขากำลังอยู่ในระหว่างอันตรายที่ใดที่หนึ่ง ในป่าเปลี่ยวและมีดมืด...”

หล่อนพูดออกมาได้แค่นั้น ก็ยกมือขึ้นปิดหน้าร้องขึ้นมาดัง ๆ พูดทั้งร้องไห้อา

อำพลริมฝีปากสั่น เซษฐาลูบหลังอย่างปลอบใจแล้ว
กระซิบ

“บอกน้อยไปตามตรงเถอะ ไหน ๆ เรื่องมันก็ผ่านมาแบบ
นี้แล้ว ไม่ต้องกลัวหรอก ตอนนี้น้อยมีสติครบถ้วนแล้ว และ
เขาก็เป็นคนมีน้ำใจนักกีฬา นักสู้คนหนึ่ง คงไม่กลัวหาเล่นงาน
อะไรคุณนักหรอก”

“ถ้ายังงี้ละก็ คุณชายใหญ่ กับคุณชายกลางช่วยผมด้วย
นะครับ ผมกลัวคุณหญิงยิงผม”

อำพลกระซิบแทบไม่มีเสียง

“เหอะน่า รับรองว่าน้อยไม่ทำอะไรคุณหรอก มีแต่ผม
กับไชยยันต์เท่านั้น ที่อยากจะเตะคุณ แต่ตอนนี้ไม่ได้คิดอย่าง
นั้นอีกแล้ว ข้อที่จะลบล้างความผิดของคุณได้ ก็มีอยู่หนทาง
เดียวเท่านั้น คือให้ความจริงและรายละเอียดแก่พวกเราทั้งหมด”

อนุชากระซิบต่ำ ๆ มาอีกคน

บุรุษวัยสูงอายุ ซึ่งเปรียบเสมือนข้าเก่าแต่่าเลี้ยงของราช-
สกุลวราฤทธิ์ ไล่ความผิดลงอก ด้วยอาการกระแอมไอ แล้วบอก
มาอ่อย ๆ ว่า

“ประโยคสุดท้ายที่คุณรพินทร์สั่งผมถึงคุณหญิงก่อนหน้า
ออกเดินทางก็คือ กรุณาอย่าได้คิดติดตามแกไปเลยครับ และ
แกจะพยายามกลับมาให้ได้”

โดยมิได้หันกลับมาเลยและในทำยืนเด่นตัวตรงแห่นวอยู่
เช่นนั้น เสียงดารินพูดเนิบช้ามาว่า

“วันสุดท้าย ก่อนที่ฉันจะจากเขามาในวันนั้น ซึ่งคุณอำพล
ก็รู้เห็นอยู่ ค็นั้น ฉันไปพักกับเขาที่หนองน้ำแห่ง...ขอพูดความ

จริงเสียตรงนี้เลย ต่อหน้าพี่ใหญ่พี่กลาง และไชยยันต์...น้อยไม่ได้พักที่สถานีกักสัตว์ของคุณอำพลหรอกค่ะแต่ไปนอนกับรพินทร์ที่บ้านพักหนองน้ำแห่งของเขา...”

หล่อนเว้นระยะ อดคว้นบุหรืลึก ทุกคนเจียบกริบ

“รพินทร์ ก็คือรพินทร์คนเดิม เป็นสุภาพบุรุษทุกกระเบียดนิ้ว ไม่ได้ล่วงเกินอะไรน้อยแม้แต่นิดเดียว ทั้งๆ ที่พูดกันตามตรงว่า ผู้หญิงก็ให้ทำ และเต็มใจถึงขนาดนั้น...เขารักน้อย แต่ก็ให้เกียรติ เคารพพี่ใหญ่เคารพพี่กลาง และเคารพในความเป็นลูกผู้ชายใจเหล็กเพชรของตัวเอง...คือนั่นเขาเกิดอาการใช้จับสั่นขึ้นด้วยอาการที่น่าทุเรศ และน่าสงสารเหมือนๆ อย่างที่พวกเราเคยเห็นกันมาแล้ว เพราะเขาหนีน้อยไปนอนตากน้ำค้างอยู่นอกที่พัก พรานพื้นเมืองของเขาทั้งสี่คนมาปลุกน้อยเมื่อใกล้รุ่ง แบกสภาพอันเป็นไข้หนักของเขามาด้วย และน้อยก็มีโอกาสได้รักษาพยาบาลเขาอีกครั้ง ซึ่งนั่นอาจเป็นครั้งสุดท้ายแล้วกระมัง...”

เสียงของหล่อนแหบเหือดไป ทุกคนยังเจียบอยู่เช่นนั้น มีแต่เสียงคารินเท่านั้น ที่ดังกังวานแผ่วได้ยินไปทั่วห้องเหมือนจะรำพึงกับตัวเอง

“เขาสร้างไข้เมื่อเกือบสว่าง เรานอนอยู่ในโปงผ้าห่มเดียวกันบนฟูกหลังเดียวกัน และคุยกันอย่างมีความสุขที่สุด เขาเพียงแต่กอดน้อยในอ้อมแขนเท่านั้น ให้สัญญาว่าจะลงมากรุงเทพในวันเกิดของน้อย คือนวันนี้! ขณะที่เราสัญญาแก่กันนั้น ไม่มีวี่แววเลยสักนิดว่า เราจะต้องพลัดพรากจากกันอย่างกะทันหัน ชนิดไม่รู้เนื้อรู้ตัว น้อยแน่ใจที่สุด ว่าน้อยจะได้เห็นเขาที่นี่ ในวันนี้!”

คารินเน้นเสียง พร้อมหัวเราะอย่างขมขื่นเสียงแตกพร่า

“แต่แล้วในที่สุด ทุกสิ่งทุกอย่างที่หวังไว้ ภัณฑ์พังลงหมดสิ้น ถ้าเขาคิดที่จะผลະหนีน้อยโดยเจตนา น้อยจะไม่เสียใจ และจะไม่พะวงอะไรถึงเขาอีกต่อไป เราสุดสิ้นกันแค่นั้น แต่ที่เขาต้องจากไปด้วยภารกิจที่บีบบังคับเป็นภาวะจำยอมชนิดหลีกเลี่ยงไม่ได้ และน้อยก็แน่ใจว่า มันฝืนต่อจิตใจของเขาอย่างที่สุดอนาคตของคนชื่ออรพินทร์ ไพรวลย์ เป็นภาพพร่า ซึ่งทำนายไม่ถูกว่าเขาจะได้กลับมาอีกหรือไม่ทุกคนลองเอาใจตัวเองมาใส่ใจน้อย แล้วจะรู้ว่า เดียวนี้...บัดนี้ มันได้แตกสลายย่อยยับลงแล้วเป็นก็เสียง...”

ความเงียบปกคลุมห้องนั้น ขนาดแม้เข็มตกลักเล่่มก็อาจได้ยิน สีซาย ภายในห้อง นิ่งงันกันไปหมด

เสียงและประโยคที่พูดของคาริน วราฤทธิ์ ทำให้ทุกคนสลดหดหู่ และบังเกิดความสงสารจับจิต ไม่มีใครสามารถพูดคำใดออกมาได้ทั้งสิ้นในขณะนั้น

ไม่มีใครเห็น เพราะหล่อนยังยืนหันหลังให้เช่นนั้น บัดนี้น้ำตาไหลลงมาเป็นทางอีก แต่เจ้าตัวฝืนย้ม ใช้นิ้วกรีดสะบัดออกไป พยายามข่มจิตใจและบังคับให้เข้มแข็งที่สุดเอ๋ยเบา ๆ ต่อมาว่า

“ฉันยังจำเหตุการณ์ครั้งสุดท้ายนั้นได้ติดตาจนกระทั่งเดี๋ยวนี้!...เรากลับมาที่สถานีกักสัตว์ของคุณอำพลในวันรุ่งขึ้น และร่วมทานอาหารมื้อกลางวันด้วยกันโดยคุณอำพลเป็นคนจัดเลี้ยงบนสำนักงาน เราทานพร้อมกันสี่คนคือฉัน นายชิดชนก เลขาฯของพี่ใหญ่ที่ติตรถไปเป็นเพื่อนด้วย ตัวคุณอำพลในฐานะเจ้าภาพ

และเขา สุภาพบุรุษไฟรคนนั้น! กว่าจะเสร็จอาหารกลางวันมื่อนั้น ก็เกือบบ่ายสองโมงแล้ว พอเสร็จอาหาร ฉันก็ดื่มอีกแก้วเดียวก็ขึ้นรถเตรียมกลับ คุณอำพลกับเขาเดินมาส่งฉันจนถึงที่รถ คำพูดประโยคสุดท้ายของฉันที่มีต่อเขา ก็คือ ‘อย่าลืมนะที่สัญญาไว้’...”

หล่อนเว้นระยะ กล้ากลืนบางสิ่งบางอย่างลงหัวอก

“ฉันเห็นเขาขีดเท้าตรงแบบทหาร ซึ่งอาการเช่นนั้น มักจะเป็นอาการที่เขาชอบแสดงล้อเลียนสัพยอกฉันอยู่เสมอ นับตั้งแต่พบกันครั้งแรกๆ แล้ว เขาตอบมาอย่างหนักแน่น เหมือนทหารรับคำสั่งจากผู้บังคับบัญชาว่า ‘ครับผม...ไม่ลืม!’ ...แล้วรถของฉันก็เคลื่อนออกห่างออกมา มือเขายังแตะะปึกหมวก ทำวันทยหัตถ์อยู่เช่นนั้น ส่วนฉันก็โบกมือกับเขาทางกระจกหลังรถ จนกระทั่งรถได้ลับออกไปจากบริเวณของสถานีกักสัตว์...นั่นเป็นภาพครั้งสุดท้ายแล้วที่ฉันได้เห็น รพินทร์ ไพรวลย์ ฉันไม่ได้เฉลียวใจคิดแม้แต่คิดเดียวว่า นั่นมันอาจเป็นสัญลักษณ์การจากขั้วนิรันดร์ ทำไมนะ...ทำไมไม่มีอะไรมาเตือนใจฉันสักนิดถึงลางร้ายนี้ ถ้าฉันรู้ล่วงหน้าว่าหลังจากที่ฉันผละมาแล้ว มันจะเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น ฉันก็จะไม่มีวันจากเขาเป็นอันขาด เป็นตายร้ายดีอย่างไร ก็ขออยู่เฝ้าเขาที่นั่นจนถึงที่สุด...”

ยังไม่มีใครพูด หรือเคลื่อนไหวใดๆ อยู่เช่นเดิม ห้องใหญ่ทั้งห้อง อยู่กันหลายๆ คนราวกับว่าแต่ละคนเป็นใบ้เบื้อกันไปหมด คงมีแต่เสียงเนิบช้า ชัดเจนเป็นจังหวะของน้องสาวคนเล็กของตระกูลเท่านั้น ที่พูดเหมือนจะรำพึงรำพันกับตัวเอง ล่ำเสียงนั้นเศร้าซึมสะเทือนบาดลึกลงไปในความรู้สึกของทุกคนที่ได้ยิน

“มาเมื่อตอนดึกของคืนที่ผ่านมานี้เอง สัณหร้ายจึงได้ผ่านเข้ามาในความรู้สึกของฉัน ฉันฝัน...ฝันเห็นนางชายในชุดของพรานกะเหรี่ยงมายืนอยู่ปลายตีนเตียง บอกความกับฉันอย่างชัดเจนว่า ขณะนี้ รพินทร์กำลังตกทุกข์ได้ยากอยู่กลางป่าลึก แล้วฉันก็เห็นภาพรพินทร์ กำลังนอนตัวคุดคู้อยู่เดียวดาย สันเป็นลูกนกด้วยพิษกำเริบของมัลลารีย์ ไม่มีใครอยู่ใกล้ชิด หรือช่วยเหลือเขาเลย เขานอนเป็นไข้หนักอยู่คนเดียว ฉันสะดุ้งตื่นขึ้นมา ตัวสั่นเทาไปหมด พอดีกับพี่ใหญ่และพี่กลางกลับจากงานสโมสรสันนิบาต ฉันรีบลงมาเล่าความฝันร้ายให้ฟัง ทั้งพี่ใหญ่และพี่กลางหัวเราะฉันด้วยความขบขัน หาวว่าฉันคิดถึงรพินทร์มากเกินไป เลือดลมไม่ปกติ จึงฝันร้าย แล้วก็ไล่ฉันให้กลับขึ้นไปนอน เมื่อคืนนี้ ฉันไม่ได้นอนทั้งคืนเลย หลับตาที่ไร่มองเห็นภาพรพินทร์เป็นไข้จับสั่นอยู่กลางป่าทุกที ก็แล้ววันนี้เดี๋ยวนี้แหละ...ความจริงทั้งหลายมันก็ได้ปรากฏชัดขึ้นแล้วว่า ความฝันของฉันไม่ได้หลอกตัวเองเลย...”

หล่อนหันช้าๆ กลับมาทางพี่ชายทั้งสองที่นั่งคอแข็งอยู่ถามว่า

“จริงไหมคะ พี่ใหญ่ พี่กลาง ความฝันของน้อยเมื่อคืนนี้เป็นความจริงหรือเปล่า? หรือทั้งสองคนยังจะพูดอยู่อีกว่าน้อยคิดมากไปเอง?”

พี่ชายทั้งสองสะอึก ตอบคำใด ๆ ไม่ถูก พี่ชายใหญ่ชะงักไปหยิบซิการ์ในกล่องบนโต๊ะขึ้นมาจุด พี่ชายกลางเดินเข้ามาโอบกอดน้องสาวไว้แนบอก ตบหลังอย่างปลอบโยนแล้วจูงมือให้มานั่งที่ชุดรับแขกซึ่งทุกคนรวมกันอยู่

เสียงไชยยันต์ถามเชษฐาขึ้นมาเบา ๆ ว่า

“เมื่อคืนนี้ น้อยฝันอย่างนั้นหรือ?”

พี่ชายใหญ่ของตระกูลไม่ตอบ ได้แต่ก้มศีรษะรับ เอาหลังมือขยี้ปลายจมูก

ไชยยันต์พึมพำมาอีกว่า

“แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว นับตั้งแต่เดินป่าอยู่ด้วยกัน ฉันรู้สึกว่ น้อยจะมีเซ็นส์อะไรพิเศษสามารถจะรับรู้เหตุการณ์ได้ล่วงหน้า ชนิดที่คนอื่นมองไม่เห็นเสมอ ถ้าเขาสังหรณ์อะไรก็มักจะจริงทุกครั้ง และถ้าฝันอะไรก็แม่นยำที่สุด ยิ่งกะตาเห็น”

ม.ร.ว.อนุชายังคงประคองไหล่ น้องสาวอยู่เช่นนั้น มองไปทางนายอำพลซึ่งนั่งนิ่งอยู่

“เอาละ คุณอำพล คราวนี้เราจะหารายละเอียดกันออก ให้แน่ชัดเสียที ถึงการเป็นไปเป็นมา เท่าที่คุณจะให้ได้ เกี่ยวกับเรื่องรพินทร์เข้าป่าในครั้งนี้”

“ครับ คุณชายกลาง เรื่องอื่นผมก็เรียนให้ทราบเป็นเลา ๆ แล้ว ทุกท่านสงสัยอย่างใดก็โปรดถามทีละอย่างดีกว่า ผมจะไม่ปิดบังอะไรไว้เลย”

“ก่อนอื่น ขออ้ออีกครั้งให้คุณสบายใจเสียก่อนเลยว่า พวกเราทุกคนไม่ได้โทษ หรือปรักปรำว่าเป็นความผิดของคุณเลย ใช่ไหม พี่ใหญ่-ไชยยันต์?”

อดีตนักเดินป่ากระดูกเหล็กไหล ผู้เคยจะเอาชีวิตไปทิ้งเสียในดินแดนหลงสำรวจ ผู้ใช้นามว่า ชด ประชากร หันไปทางพี่ชายใหญ่และเพื่อน เหมือนจะรับคำสนับสนุนนั้น เชษฐาและไชยยันต์ก้มศีรษะลง

“ถูกต้อง เราไม่โทษคุณอย่างเด็ดขาด ด้วยประการทั้งปวง”

นายอำพล ถอนใจออกมาให้อย่างโล่งอก ยกมือท่วมหัว

“เจ้าประคุณ ผมเองตลอดระยะเวลาเดินทางมานี้ก็บบานศาลกล่าวมาทุกขณะว่า ขอให้ผมรอดพ้นจากข้อหานี้เถิดทั้งสามท่าน เป็นสุภาพบุรุษที่มีเหตุผล และจิตใจถึงแล้วทั้งนั้น ผมหวังอยู่ท่านเดียวเท่านั้น คือคุณหญิงดาริน...คุณหญิงคงโกรธแค้นผมมาก”

ดารินม้มปาก แล้วยิ้มเศร้า ๆ สิ้นศีรษะ พุดแผ่วเบา

“เปล่าเลย คุณอำพล ฉันไม่ได้โกรธคุณหรอก ภายหลังจากใคร่ครวญถึงเหตุผลโดยถ่องแท้แล้ว มันเป็นคราวเคราะห์ร้ายของฉันและรพินทร์ ซึ่งอะไรก็ช่วยไม่ได้ สิ่งใดมันจะเกิดมันก็ต้องเกิด แต่คุณคงห้ามไม่ให้ฉันเสียใจไม่ได้หรอกนะ”

ผู้อำนวยการ บริษัทไทยไวลด์ไลฟ์ ยกมือไหว้ม.ร.ว. หญิงดาริน แทบจะเป็นอาการกราบ

“ผมนับถือน้ำใจคุณหญิงครับ นับถือน้ำใจของทุกท่านซึ่งเปรียบเสมือนเจ้านายของผม และทราบดีว่า เหตุการณ์ในครั้งนี้นี้ ผมจะหลีกเลี่ยงจากการพัวพันไปไม่ได้เป็นอันขาด โดยแท้จริงแล้ว ผมเชื่อว่าทุกท่านก็คงตระหนักดีว่า ผมก็เสียใจ ในการจากไปของคุณรพินทร์ไม่น้อยไปกว่าพวกท่านเหมือนกัน แต่มันเป็นเหตุการณ์สุดวิสัยที่เลี่ยงไม่ได้จริงๆ เพราะมีภารกิจของประเทศชาติเข้ามาเกี่ยวข้องเต็มตัว ทุกท่านเสียใจ ตกใจ ผมเองก็เสียใจ และตกใจมาก่อนท่านแล้ว แต่ผมจะทำอย่างไรได้...จะสกิดกันอย่างไร...”

อำพลกล่าวแหบเหือด สันตึระะไปมาอย่างเศร้าใจ เป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นจากจริงใจ ไม่ใช่เสแสร้ง

“น้อยจะถามอะไรเขาก็ถามเลย คุณอำพลไม่มีอะไรจะปิดอีกแล้ว ภายหลังจากที่เขาปิดเรามาจนถึง 7 วันเต็มๆ ตามคำมั่นสัญญาที่รพินทร์เองเป็นผู้ขอไว้”

พี่ชายกลางพูดกับน้องสาวเล็ก หล่อสนั่นหน้าซ้ำๆ

“น้อยพูดอะไรไม่ออกในขณะนี้คะ และไม่ทราบจะถามอะไรด้วย มันมันงไปหมด”

“ถ้างั้นก็พี่ใหญ่เถิดครับ รู้สึกว่าจะสุขุมรอบคอบกว่าพวกเราทุกคน”

อนุชายกหน้าที่ให้...

**ภายหลังจากนั้นไปครู่ เชษฐาก็กว้างฮิการัลบ
เจดนาจะปล่อยให้ดับไปเองบนที่เขี่ย แล้วริม
บริณฑ์ หยิบถ้วยขึ้นมาประคองไว้**

**“ใจเย็น ๆ ค่อยพูดค่อยจากันก็ได้ อย่างน้อย
เราก็มีเวลาที่จะคุยกับคุณจำพลทั้งคืน ถ้าจำเป็น ไซ้ไหน คุณ
จำพล”**

ชายร่างอ้วนใหญ่ อาชีพล่งสัตว์ป่าออกนอกประเทศโดย
อภิสัทธี ยิ้มแห้งๆ

“ก็คืนก็ได้ครับ คุณชาย ถ้าหากพวกท่านยังไม่กระจำง
พอ”

“ไม่มีอะไรที่คุณจะปิดบังเราแน่นอนะ”

“ผมสาบาน”

“น้อยกลับออกมาจากสถานีกักสัตว์ของคุณประมาณบ่าย

สองโมง เจ้ากรมข่าวฯ ท.บ.กับลูกชาย และอเมริกันชุดนั้นไปถึง
สถานี่ของคุณในบ่ายวันเดียวกันเลย แต่คนละเวลา งั้นใช้ไหม?”

“ครับผม”

“เวลาประมาณสักเท่าไร?”

“ก็ราว 4 โมงเย็นเศษๆ”

“แปลว่า สวนทางกันกับการเดินทางกลับของน้อยนั่น
แหละ”

“ก็คงจะสวนทางกันนั่นแหละครับ”

พี่ชายใหญ่ เหลือบไปทางน้องสาว ผู้นั่งเงียบเป็นฝ่าย
ฟังอย่างเดียว พูดด้วยเบาๆ ว่า

“ก็เจียดเวลากันนิดเดียวเท่านั้นแหละน้อย น้อยกลับ พวก
นั้นก็ไป...แล้วก็เอารพินทร์หายไปเลยนับตั้งแต่นั้น...”

ประโยคหลังดูเหมือนจะพูดให้เป็นแง่สัพยอกขำขัน แล้ว
หันมาทางนายอำพลต่อ

“รพินทร์รู้สึก หรือมีท่าทีอย่างไรบ้าง เมื่อรู้ว่าเขาจะต้อง
ทำอะไร เมื่อพบและทราบวัตถุประสงค์ของคนชุดนั้น ภายหลังจาก
ที่คุณให้คนไปตามเขามา”

นายอำพลถอนใจเอือกอีกครั้ง

“ครั้งแรกแกโกรธแค้นมากครับ เต็มไปด้วยความหงุดหงิด
พลุ่งพล่าน และจะไม่ยอมทำเด็ดขาด แต่ในที่สุดก็ต้องจำนนต่อ
เหตุผล เมื่อมีเรื่องของประเทศชาติเข้ามาเกี่ยวข้อง ผมเห็นสี
หน้าจากการตัดสินใจครั้งสุดท้ายของคุณรพินทร์แล้ว น้ำตาจะ
ร่วงให้ได้ สงสารจนบอกไม่ถูก แกไม่ได้มีความเต็มใจนำทาง
ในครั้งนี่เลย แต่ก็ต้องไปด้วยเกียรติยศศักดิ์ศรีของพรานที่ซื่อ

รพินทร์ ไพรวลัย และการมอบหมายหน้าที่ของทางราชการลับ
 ทุกท่านโปรดเข้าใจด้วยว่า การไปของคุณรพินทร์ในครั้งนี้ ไม่ได้
 รับจ้างเหมือนเมื่อครั้งนำพวกคุณชายไปหากแต่เป็นภาวะจำยอม
 ที่เลี่ยงไม่ได้ ดังได้กล่าวแล้ว ผลประโยชน์อันเป็นเงินก้อนที่แก
 และพวกพราวนของแกได้รับนั้น เป็นแต่เพียงรางวัลตอบแทนที่
 ทางรัฐบาลสหรัฐฯ จะมอบให้เท่านั้น ซึ่งตัวแกเอง และลูกน้อง
 ทุกคนก็ไม่มีใครคิดว่าจะได้กลับมาใช้ประโยชน์อะไรได้นอกจาก
 จะทิ้งไว้เป็นมรดกของคนที่อยู่ข้างหลังเท่านั้น พอแกสั่งผมให้
 จัดการหาหนายความมาทำพินัยกรรม ผมก็สะอื้นอยู่ในหัวอก
 แทบจะร้องไห้โฮออกมาดังๆ ผมท้วงแกแล้วว่า ไม่ควรทำอะไร
 เป็นलगอย่างนั้น แกก็บอกว่าทุกสิ่งทุกอย่างมันไม่แน่นอน แก
 ต้องไม่ประมาท เพราะเงินตอบแทนนั้น ถึงจะไม่มากเกินไปด้วยแต่
 ก็ไม่น้อยนัก พอที่จะเป็นเครื่องยังชีพของคุณแม่แกได้ตลอดชีวิต
 ผมไม่อยากขัดใจอะไรแกทั้งสิ้น ก็ต้องทำตามที่แกต้องการ ผม
 ขอเรียนตามตรง ครั้งแรกคุณรพินทร์ขวัณเสียมาก ไม่ใช่เกิด
 เพราะความพลาดพลาดกลัว หรือระย่อต่องานหนักเสี่ยงชีวิตใดๆ
 ทั้งสิ้น แต่ผมรู้ว่าแกรู้ตัวว่าจะต้องจากไปอย่างไม่รู้อนาคต...ต้อง
 จากคุณหญิงและพวกเราทุกคน ซึ่งแกเองก็ไม่แน่ใจว่าจะได้กลับ
 มาอีกหรือไม่ แต่ก็ชั่วขณะเดียวเท่านั้น ผมก็เห็นแกกลับมาเป็น
 ความเข้มแข็งอันเป็นบุคลิกเดิมของแก อาจอง และไม่ยี่หระกับ
 อะไรทั้งสิ้น ภาพของคุณรพินทร์ในขณะที่แกตัดสินใจเฉียบขาด
 ว่าจะต้องรับนำทาง...ภาพของสีหน้า แววตาและลักษณะยืนของ
 แก ประทับอยู่ในมโนภาพของผมจนบัดนี้ ชนิดไม่มีวันลืมเลือน
 ไปได้...สำหรับคุณหญิง และพวกเราทุกคนที่นี่ เมื่อรู้ข่าวการ

จากไปของแก มีความรู้สึกที่ขมขื่นปวดร้าวอย่างไร ผมก็ขอ
สาบานว่า...วันที่ผมเห็นแกจากหนองน้ำแห้งไปนั้น แกมีความ
ขมขื่นปวดร้าวยิ่งกว่าพวกเราทุกคน ร้อยเท่าพันทวี”

เสียงนายอำพลขาดหัวหน้าหายไป น้ำตาของเขาเองเริ่มไหล
ซึมเมื่อย้อนนึกถึงภาพนั้น ดารินสะอื้นออกมาดังๆ ยกมือปิด
หน้าอีกครั้ง ไชยยันต์ตาแดง กัดกรามแน่น อนุชาหนึ่งซึ่งจ้อง
ส่วนเซษฐากระดกแก้วบ้วนดีวาทเดียวหมด แล้วรินใหม่อย่าง
เยือกเย็น บังคับมือไม่ให้สั่น

ภายในห้องสวดไปอีก บรรยากาศเต็มไปด้วยความ
เศร้าซึมขึ้นหนัก ดารินพึมพำออกมาว่า

“รพินทร์...ฉัน...ฉันเข้าใจความรู้สึกของคุณดีที่สุด ถ้าฉัน
เห็นภาพของคุณวันนั้น เหมือนอย่างที่คุณอำพลเห็นฉันคงขาด
ใจตาย...”

“ระเบิดลูกนั้น เป็นนิวเคลียร์ ลิบเมกะตัน?”

เซษฐาถามเคร่งขรึมต่อไป

“ครับผม ลิบเมกะตัน! สูญไปพร้อมกับ ปี 52 ซึ่งแหล่ง
ข่าวยืนยันแน่นอนว่ามันหายไประหว่างบินผ่านพม่าตอนตะ-
วันออกเฉียงเหนือ หรืออะไรในเทือกๆ นั้น ผมก็ฟังไม่ชัดนัก
การค้นหาของรัฐบาลสหรัฐฯ ได้ทำกันอยู่พักใหญ่แล้ว แต่ไร้ผล
โดยสิ้นเชิง จึงต้องตัดสินใจค้นหาทางภาคพื้นดิน โดยอาศัย
พรานนำทางมือดี และอย่างซ่อนเร้นเป็นความลับที่สุด ผมเอง
แอบเอามาบอกความจริงกับพวกท่านนี้ ถ้าซีไอเอรู้เข้าเมื่อไหร่
ผมก็คงถูกเก็บแน่”

“ฟังดูมันอาจจะหย่อนเหตุผลมากนะ คุณอำพล”
ไชยยันต์ขัดขึ้นทันที

“เครื่องบินบรรทุกกระเบิดนิวเคลียร์ตก กองทัพอากาศ
สหรัฐฯ นะหรือจะค้นแหล่งไม่พบ ถึงกับจะต้องให้พรานนำทาง
ค้นหาทางภาคพื้นดิน?”

ทุกคนจ้องหน้านายอำพลเป็นตาเดียว ฝ่ายถูกชักใช้เต็ม
ไปด้วยความอึดอัดใจ

“ผมเองครั้งแรกก็ฟังเป็นสิ่งที่เหลือเชื่อเหมือนกัน แต่ภาย
หลังจากใคร่ครวญดูแล้ว ประกอบกับเหตุผลของคนที่ถูกรัฐบาล
สหรัฐฯ ส่งมาเหล่านั้นอธิบาย ผมก็มองเห็นความจริงอยู่บ้าง
เหมือนกัน ทุกท่านที่นั่งอยู่ในที่นี่ เคยผ่านป่าและดินแดนอา-
ณรรพณ์ลึกลับพิสดารมาแล้ว คงจะเข้าใจได้ง่ายขึ้น ในกรณีที่บาง
พื้นภูมิประเทศ วิทยาศาสตร์ก้าวหน้ายุคใหม่จะโง่งมทำอะไรไม่
ได้เลย เครื่องบินลำนั้นอาจพลัดเข้าไปในแดนสนธยาหลงสำรวจ
ก็ได้ ลองคิดถึงความลึกลับของสามเหลี่ยมเบอร์มิวด้า และความ
ลึกลับของป่าดงที่พวกท่านผ่านกันมาแล้วพวกท่านคิดกันบ้างไหม
ครับว่า เราจะใช้เครื่องบินที่มีสมรรถภาพที่สุดในโลกลำไหน
บินสำรวจหาเทือกเขาพระคิเวะ หรือมรกตนครได้ ถ้าไม่ใช่เพราะ
เดินตามลายแทง ผ่านความลึกลับมหัศจรรย์ทั้งหลายไปเป็น
เปลาะๆ”

“ฮือม! ก็อาจจริง...”

อนุชาเยอรมัน ก้มหัวลง

“ที่นี่เรื่องมันพิสดารอยู่ตรงที่ว่า เหตุใดคนเหล่านั้น จึง
เจาะจงมาที่รพินทร์ของเราชนิดตรงเป้าหมายเป๊ะเลย”

“ผมงงอีกเหมือนกันในข้อนี้ พวกนั้นทำที่เป็นเหมือนจะ
มาแสวงหาพรานนำทางทั่วไป ๆ ซึ่งกลบเกลื่อนความจริงไว้อย่าง
แนบเนียนสนิทมาก แต่ผมมาทราบจากท่านพลโทวิชัยภายหลัง
ว่าพวกนั้นได้รับคำสั่งให้เจาะจงตัวมาโดยเฉพาะทีเดียว เครื่อง
คอมพิวเตอร์ของพวกเขา ดิดชีออร์พินท์ ไพรวัลย์ ออกมาทันที
ภายหลังถูกป้อนข้อมูลเข้าไปว่า พรานคนไหน ชื่ออะไร อยู่ที่
ไหน ประสพการณ์ความสามารถเพียงพอที่จะเป็นผู้นำทางในครั้ง
นี้ได้”

“เครื่องคอมพิวเตอร์ ดิดชีออร์พินท์ออกมา!”

เชษฐา ไชยยันต์และอนุชา ร้องออกมาเป็นเสียงเดียวกัน
อ้าปากค้าง ส่วนดาร์วินยังไม่สนใจกับอะไรทั้งสิ้น นอกจากก้ม
หน้าเช็ดน้ำตา

“นัยว่าอย่างนั้นครับ”

“ไม่ใช่คุณเป็นคนเสนอชื่อ แนะนำเขาอะ?”

“โอ้ ท่านทั้งหลายครับ ผมจะหาเรื่องเดือดร้อนมาให้คุณ
รพินท์ทำไม พอท่านนายพลตรงไปพบผม ก็ส่งชีออร์พินท์หมับ
ให้ผมไปตามทันที ตอนนั้นผมยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่า ท่านให้ตามมา
ทำไม ถ้ารู้ล่วงหน้า ผมก็จะส่งคนไปบอกให้คุณรพินท์หลบหน้า
หนีไปเสียก่อนแล้ว”

“หน้าที่ของรพินท์ก็คือพรานนำทาง แสวงหาตำแหน่ง
ตกของเครื่อง เพื่อจะพบระเบิดลูกนั้น?”

“ครับ พรานนำทาง พรานคุ้มกัน พรานผู้นำไปเพื่อค้นหา
ซากตกของเครื่องให้พบ ตามพิภักดิ์ที่เขากำหนดมาให้เป็นเลา ๆ
โดยการควบคุมติดต่อกับสถานีลอยกลางอากาศทุกระยะ พวก

นั่นมีวิทยุรับแสงแรงสูงติดตัวไปด้วย สมรรถนะของมัน ผม
เข้าใจว่าสามารถส่งถึงดาวเทียม อันเป็นหอบังคับการได้อย่าง
สบาย หรืออาจส่งตรงทำเนียบขาวก็ยังไหว”

“แล้วคุณบอกว่ายังไงนะ พวกอเมริกันเพียง 4 คน นายทหารไทยอีกคนหนึ่ง รพินทร์ กับพรานนำทางลูกหาบ รวมแล้วแค่ 20 คน สมมุติว่าค้นพบระเบิดลูกนั้น พวกเขาจะมีปัญญากู้กลับมาได้ยังไง”

อนุชาอุทานลั่นออกมาอย่างงงวย ไชยยันต์โบกมือ

“เรื่องนี้แกไม่ต้องห่วงหรอก กลาง ฉันพอเข้าใจ ขอให้
รพินทร์นำพวกนั้นไปให้พบระเบิดก่อนเท่านั้น วิธีกู้ของเขาง่าย
ตายมาก วิทยุรายงานตำแหน่งแห่งที่แน่นอนเสียอย่างเดียว
เท่านั้น กำลังทางอากาศจากกองบินปีกหมุนจะพรุกลงไปที่
ที่นี้ปัญหาสำคัญมันอยู่ที่ว่าระเบิดตกอยู่ตำแหน่งไหน จะใช้เวลา
นานสักเท่าไรหรือถึงจะค้นพบได้ จะต้องเสี่ยงภัยในป่าลึก ซึ่งเต็ม
ไปด้วยสารพัดอันตรายใดบ้าง นอกจากนั้น ก็ภัยจากกัมมันต-
ภาพรังสีที่อาจรั่วออกมา ที่สำคัญที่สุดก็คือ เรื่องนี้เป็นเรื่อง
ความลับทางราชการทหารที่สำคัญสุดยอด และเป็นการปฏิบัติ
งานแบบใต้ดินซ่อนเร้น ฉันกลัวว่า รพินทร์กับพวกของเขาทั้ง
หมดจะถูกหักหลังฆ่าตายหมดกลางป่านั้นแหละ ภายหลังช่วย
พวกนั้นกู้ระเบิดเสร็จเรียบร้อยแล้ว”

เซซฐากั๖อนุชาหรี๖าลง ดารินเองก็เงยหน้าขึ้นทันที นาย
อำพลพูดแ่่วว่า

“นั่นก็เป็นสิ่งที่ผมหัวนเกรงที่สุดครับ ขอเรียนจากใจจริง
ภัยอันตรายใดๆ จากป่าใหญ่ไพรกว้าง ผมเชื่อมีอภินิหาร แต่

ภัยจากการหักหลังน่ากลัวที่สุด ดูผาดๆ ว่าพวกนั้นไปกันแค่ 4 คน สองคู่ก็จริง แต่ถ้าพบระเบิดเมื่อไหร่ และกองกำลังทางอากาศมาถึงเมื่อไหร่ ฝ่ายคุณรพินทร์จะเสียเปรียบเต็มประตู จะอย่างไรก็ตามเกี่ยวกับเรื่องนี้ คุณรพินทร์เอง แกก็ตระหนักได้ดีล่วงหน้าแล้ว สำหรับลูกชายของท่านนายพล ที่เสี่ยงชีวิตไปด้วยชื่อพันตรีเชิดวุธ ไม่มีปัญหาอะไร คงเป็นฝ่ายของคุณรพินทร์แน่ เพราะถึงอย่างไรก็เลือดไทยด้วยกัน”

“ลักษณะท่าทีของอเมริกันสี่คนนั้นในสายตาของคุณเป็นอย่างไรบ้าง?”

เชษฐาสอบ

“อยู่ในคราบของนักวิชาการทางเทคนิค เกี่ยวกับการกระตุ้นระเบิดโดยตรงทั้งนั้นครับ หัวหน้าเป็นด็อกเตอร์ ผู้เชี่ยวชาญทางพลังงานนิวเคลียร์ โดยเฉพาะรองลงมาเป็นพันเอกทหารบก แต่ชำนาญทางการบินและวิทยุสื่อสารกับเสนาธิการ ผู้หญิงคนหนึ่งผมทอง เป็นนักเคมีฟิสิกส์ อีกคนหนึ่งผมแดง เป็นนักธรณีวิทยาและอายุรแพทย์ ชำนาญทางโรคเมืองร้อน แต่ทั้งสี่คนนั้นแหละ ซีไอเอชั้นหัวกะทิทั้งนั้น นี่เป็นความรู้สึกของผม... รายละเอียดและภาพถ่ายสีของบุคคลเหล่านี้ผมมีอยู่ที่นี่แล้วครับ”

กล่าวพลาง อำพล พลากร ก็หยิบเอาแฟ้มบางๆ อีกแฟ้มหนึ่ง ซึ่งเตรียมไว้แล้วในกระเป๋าเอกสาร ยื่นส่งให้เชษฐา

อนุชาและไชยยันต์ ก็เข้ามานั่งประกบข้าง มุงดูทันทีที่เชษฐาค่อยๆ เปิดขึ้น ในขณะที่ดาร์นยังนั่งซึมเฉยอยู่ ตามองทอดจับอยู่ที่ช่องพินัยกรรมซึ่งทิ้งไว้บนโต๊ะ ดวงตาทั้งคู่ของหล่อนแดงช้า หล่อนร้องไห้มามาก จนไม่มีน้ำตาจะไหลอีกแล้ว...

จากแฟ้มส่วนตัวของนายอำพล ให้ความละเอียดแก่
คณะผู้ที่มีงดูอยู่ในขณะนี้พอสมควรทีเดียว มันมีทั้งรูปถ่าย ใบ
หน้าและอากัปกริยาต่าง ๆ ของอเมริกันทั้งสี่คน ในลักษณะลอบ
แอบถ่ายโดยไม่ให้รู้ตัว รวมทั้งภาพนายทหารไทย ที่ชื่อ พันตรี
เชิดวุธ ไกรรณยุทธ ด้วย

มีชื่อ และรูปพรรณของแต่ละบุคคลอยู่ใต้ภาพ ทุกภาพ
เป็นภาพสีทั้งสิ้น ถ่ายในอิริยาบถต่าง ๆ ทั้งในห้องรับรองของ
สถานีกักสัตร และบริเวณสถานีตั้งต้นของการเดินทาง คือ
หนองน้ำแห้ง บางภาพชัดเจนดีมาก บางภาพแสงไม่พอพร่า
มัวไปบ้าง แต่ก็สามารถจะจำใบหน้า ตลอดจนลักษณะสัณฐาน
ได้อย่างสบาย ถ้าหากได้พบตัวจริง

มันแสดงให้เห็นถึงว่า นายอำพล พลากร ‘เป็นมวย’ อยู่
เหมือนกัน และวางแผนไว้ล่วงหน้าแล้ว ที่จะทำบันทึกรูปพรรณ
ของคนเหล่านั้นไว้เป็นหลักฐานก่อนที่จะออกเดินทาง

บันทึกใต้ภาพของแต่ละบุคคล ไม่ใช่ประวัติของคนเหล่าน
ั้น แต่มันรายงานตามความคิดเห็นของตัวนายอำพลเอง ใน
การที่จะระบุว่าใครเป็นอย่างไร อายุประมาณเท่าไร ตลอดจน
ลักษณะท่าทีและอุปนิสัยใจคอ

บิลล์ สแตนลีย์หัวหน้าคณะผู้เชี่ยวชาญทางอาวุธนิวเคลียร์
และพลังงานปรมาณู

พ.อ. ลาร์รี คีธ นายทหารเสนานิการ พนักงานวิทยุและ
ผู้เชี่ยวชาญการบิน

คริสติน่า กรูบิล นักเคมีฟิสิกส์ผสมทอง

อิสซาเบล มัวร์ อายุรแพทย์และนักธรณีวิทยา

เชษฐา อนุชาและไชยยันต์ตรวจสอบอย่างละเอียดถี่ถ้วน
ที่สุดและหารือกันเบาๆ ในขณะที่ดาร์นยังนั่งซึมเฉย หล่อนไม่
ได้เข้ามาร่วมดูอยู่ด้วย นายอำพลทำหน้าที่อธิบาย เมื่อถูกคน
ใดคนหนึ่งชักหารายละเอียด

“สามคนพูดไทยได้ดีครับ โดยเฉพาะแม่ผมสืบลอนด์ที่
ชื่อคริสติน่านั้น ถ้าพูดโดยไม่เห็นตัว ก็ต้องนึกว่าเป็นคนไทยเรา
ดี ๆ นี่เอง ส่วนลาร์รี่ คีธ พูดได้งู ๆ ปลา ๆ”

อำพลขยายความด้วยเสียงแผ่วเบาของเขา

ทั้งสามชาย พิจารณาไปที่สภาพ ในอิริยาบถต่าง ๆ ของ
บุคคลเหล่านั้น แล้วเลื้อยตามองดูกันเอง

“จริงของคุณอำพล ลักษณะของทั้งสี่คนนี่ มันสายลับ
ทั้งนั้น”

ไชยยันต์กระซิบ

เซษฐา ไม่พูดอะไรทั้งสิ้น แต่ขึ้นัวไปยังภาพของคริสติน่า
กรูบิล กับอิสซาเบล มัวร์ ไชยยันต์และอนุชาจ้องเหม็ง แล้วโดย
ไม่ได้นัดกันไว้ ทั้งสามชายแอบชำเลื่องไปทางดาร์ริน วราฤทธิ์ ผู้
นั่งเหม่อลอยอยู่ ต่อมา ต่างก็มองไปทางนายอำพล ผู้มีสีหน้า
เจื่อนเซียวซีดอยู่ตามเดิม

อนุชาผู้นั่งอยู่ใกล้นายอำพลมากที่สุด ดึงปากกาออกมาจากกระเป๋า เขียนอะไรอย่างรวดเร็วในเศษกระดาษส่งให้นายอำพลดู

‘ผู้หญิงอเมริกันสองคนนั้น สวยมากเกินกว่าที่จะไปทำงานชนิดนี้ ทั้งสองคู่เป็นผัวเมียกันหรือเปล่า?’

โน้ตนั้น ก่อนจะส่งไปให้นายอำพล เชษฐากับไชยยันต์ ก็มองเห็นข้อความ ต่างหุบปากเงียบ เพราะตระหนักได้ดีว่า อนุชาไม่ประสงค์จะเอ่ยเป็นคำพูดใดๆ ออกมาเกี่ยวกับหญิงอเมริกันทั้งสองให้คารินได้ยิน

อำพลนั้น พอมองเห็นโน้ตก็เข้าใจความได้ดีลอบมองไปทางคาริน เห็นยังไม่ได้หันมาเอาใจใส่ใดๆ ก็ลอบเขียนตอบไปในโน้ตว่า

‘ลักษณะไม่ใช่สามีภรรยา แต่เป็นผู้ร่วมงาน ความสวยงามนั้นดูเหมือนว่าจะเป็นเจตนาโดยตรงที่คัดเลือกตัวกันมาแต่ซ่อนความร้ายกาจไว้ด้วยกันทั้งคู่ ตามความเข้าใจของผม’

ไชยยันต์ลอบสะกิดเข้าเชษฐา และบ๊วยโบ๊ เป็นความหมายอะไรอย่างหนึ่ง เชษฐาจึงแกะรูปสาวอเมริกันผู้เฉิดโฉมราวกับนางงาม ทั้งผมสีทองและสีแดง ออกจากแฟ้มประวัติจนหมด แล้วลอบใส่กระเป๋าเสื้อตัวเองไว้ คงทิ้งไว้แต่ลักษณะรูปพรรณที่นายอำพลบันทึกไว้เท่านั้น จากนั้นก็แสวงหุ้ขึ้นด้วยเสียงปกติว่า

“คนนี้เหอพันตรีเชิดวุธ บุตรชายของท่านนายพล ที่เสี่ยงชีวิตไปด้วย?”

“ครับผม แกเป็นท.ส. ของคุณพ่อแกเองด้วย นิสัยดีมาก และรู้สึกว่าจะเข้ากับคุณรพินทร์ได้อย่างสนิท คุณรพินทร์ก็ชอบแกมาก” อำพลตอบ

และมันก็เจ้ากรรมเหลือเกิน ไอจากแอร์คอนดิชันในห้อง
โซยมาวูบหนึ่ง เป้าเศษกระดาษาที่อนุชาและนายอำพลเขียนโน้ต
โต้ตอบกันซึ่งยื่นส่งกันไปมา ก่อนที่ใครจะทันขยำทิ้ง ปลิวข้าม
โต๊ะ มาตกกลงตรงหน้าของดาร์วินพอดี

ทั้งสี่ชายใจหายวาบเมื่อเห็นดาร์วินเหลือบลงมองแล้วหยิบ
ขึ้นมาพลิกขึ้นดู

ข้อความที่ปรากฏอยู่ในนั้นก็พลันประจักษ์แจ้งกับสายตา
ของหม่อมราชวงศ์สาว ท่ามกลางการนั่งอึ้งของสี่ชายในห้อง
นั้น

ดาร์วินมองหน้าไปที่ละคน ประกายตาของหล่อนสว่างขึ้น
มาทันที จากสภาพอันเลือนลอย

“ไม่เข้าใจค่ะ นี่ทำไมจะต้องมีการส่งซิกแนลกันด้วยภาษา
เขียนแบบนี้ด้วย ไหน ส่งแฟ้มนั้นมาให้หน่อยดูซิ”

หมดหนทางจะหลีกเลี่ยงหรือปกปิดใดๆ ได้เสียแล้วเชษฐา
ยังนั่งเฉย วางแฟ้มไว้กับตัก อนุชาไชยยันต์ ก็นั่ง ส่วนนายอำพล
ไม่กล้าสบตา

ดาร์วินชะงักตัวมา แบบมือ

“ขอให้หน่อยดูหน่อยซิค่ะ พี่ใหญ่”

เชษฐาวางหน้าเรียบ ส่งไปให้โดยดี น้องสาวคนเล็กเปิด
ออกพิจารณาเงียบๆ อยู่คนเดียว อึดใจก็เงยหน้าขึ้น พูดอย่าง
ปกติที่สุดว่า

“ขอครูปผู้หญิงอเมริกันสองคนนั้นด้วยค่ะ มีรอยแกะออก
จากแฟ้มบันทึกรายงานนี้ อยู่ที่ใคร พี่ใหญ่ พี่กลาง ไชยยันต์
หรือว่าคุณอำพล”

พร้อมกับพูด ราชสกุลสาววางโน้ตที่หล่อนเก็บได้และอ่านข้อความโต้ตอบกันโดยตลอดแล้วนั้นลงไปบนโต๊ะพร้อมทั้งเลื่อนที่เขียนหรือแก้ว มาทับไว้กันปลิว เป็นสัญญาณบอกให้ทุกคนทราบ ว่า หล่อนพอจะเข้าใจอะไรหมดแล้ว ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะต้องซ่อนเร้นหรือสงวนเป็นความลับอีกต่อไป

“พี่คิดว่าน้อยกำลังไม่สบาย ขึ้นไปนอนพักเสียก่อนดีไหม พี่จะอยู่หาหรือกับสามคนนี่เอง”

เชษฐาตัดบท กลับเกลื่อน

น้องสาวสิ้นศรัทธาอย่างแฉ่มซ้ำ แต่เด็ดเดี่ยว

“น้อยสบายดีแล้วค่ะ รับรองว่าจะไม่เป็นอะไรอีก เพราะหัวใจมันเจ็บปวดบอบซ้ำเสียจนชาแล้ว...ขอรูปดูหน่อยค่ะ พวกผู้ชายทั้งสามคนนี่ เห็นและจำหน้าได้แล้ว แต่ผู้หญิงอีกสองคนที่ร่วมคณะไปด้วย มีใครแกะออกไป เหลือแต่บันทึกรูปพรรณเป็นตัวอักษรเท่านั้น”

อนุชา พยักหน้ากับพี่ชายใหญ่

“ไม่มีประโยชน์ที่จะซ่อนเสียแล้ว เอาให้ดูเถอะพี่ใหญ่”

เชษฐาแววตาไม่สบายใจยิ่ง จำใจต้องดึงรูปชุดนั้นออกมาส่งให้น้องสาวเงิบ ๆ ท่ามกลางความรู้สึกอันไม่อาจบอกถูกของทุกคน ทุกสายตาจับสังเกตมาที่ดาร์รินเป็นตาเดียว เห็นหล่อนคลี่รูปชุดนั้นออกพิจารณาดูทีละรูปอย่างเพ่งพินิจ ทั้งหมดมีอยู่ประมาณ 6 หรือ 7 ภาพ ของอเมริกันสาวทั้งสอง ในอิริยาบถต่าง ๆ รวมทั้งภาพหน้าเต็มชัดเจนด้วยภาพสีสด เห็นจะแจ้งทั้งสีผม สีตา และผิว

คารินดูไปที่ละรูป รูปละประมาณเกือบ 10 วินาที และ
สลับช้วนเวียนอยู่สองรอบ ใบหน้าอันซีดขาว ปากกริ้วเลือด
แดงแล้วซีด ซีดแล้วแดง สลับเปลี่ยนกันอยู่เช่นนั้น แต่กิริยา
ภายนอกสงบ และในที่สุด หล่อนก็แยกเอาไว้มองสองพวก ชุด
ของแม่ผมทอง ชุดหนึ่ง และชุดแม่ผมแดง ชุดหนึ่ง วางชุดของ
แม่ผมแดงไว้บนตักก่อนหันมาเพ่งเฉพาะแม่ผมทองอีกครั้ง

“ผู้หญิงบลอนด์แฮร์ บลูอายส์คนนี้ ชื่อ...อะไรนะ?”

หล่อนชูขึ้น ถามไปทางนายอำเภอ หางเสียงแตกพรวด

“คริสครีบ คริสติน่า กรูบิล”

อำพลอ้อมแอ้ม แทบจะฟังไม่รู้เรื่อง

“เป็นนักเคมีฟิสิกส์?”

“ครับผม”

คารินนั่งเอามือเท้าคางดูแล้วดูอีก เหมือนจะให้ทะเล
ภาพเข้าไปให้เห็นภายใน แม้ริมฝีปากเกือบเป็นเส้นตรงแล้วก็
เปลี่ยนมาเป็นภาพของอิสซาเบล ทำในอาการเดิม คือเพ่งไป
ที่ละภาพ

“แดง บราวน์อายส์...” หล่อนพิมพ์ “คนนี่คงจะเป็น
หมอกับนักธรณีวิทยากระมัง?”

“ครับผม”

น้องสาวเล็กของตระกูลมองดูพี่ชายทั้งสองที่จ้องอยู่
ก่อนแล้วฝืนยิ้มให้

“น้อยเข้าใจแล้วละค่ะ ทำไมพี่กลางกับคุณอำพลถึงต้อง
ใช้ภาษาเขียนซักถามข้อความกัน แล้วทำไมพี่ใหญ่ถึงจะต้องดึง
รูปผู้หญิงทั้งสองคนนี้ออกด้วย คงจะนึกกระมังคะ ว่าถ้าน้อย

เห็นคงจะเด่นเป็นจ้าว เพราะทั้งสองคนนี้นะ รูปร่างหน้าตาขนาด
ส่งประกวadmิสยูนิเวิร์สหรือมิสเวิลด์ได้อย่างสบาย...”

หล่อนสั้นศีรษะแถมซ้ำ เน้นเสียงหนักแน่น

“ไม่ค่ะ! น้อยไม่ห้วนไหวเลย รพินทร์ก็คือรพินทร์ และ
เขาจะเป็นของใครอื่นไปไม่ได้เป็นอันขาด นอกจากของน้อยเท่า
นั้น ไม่ว่าเขาจะมีชีวิตอยู่ต่อไป หรือหาชีวิตไม่แล้ว น้อยไม่เคย
ห้วนไหวในเรื่องนี้แม้เท่าชี้ผง!...น้อยเชื่อใจเขา บูชาในความมี
หัวใจอันสัตย์ซื่อมั่นคงของเขา แต่ที่น้อยวิตกเป็นทุกข์ในขณะนี้
ก็คือ เขาจะเป็นตายร้ายดีอย่างไร จะได้กลับมาให้น้อยเห็นอีก
หรือไม่เท่านั้น!!”

พลาจหล่อนก็โยนรูปทั้งสองลงไปบนโต๊ะ ร้องว่า

“เชื้อะ! ไม่แคร่สักนิด ต่อให้หยาดฟ้ามาดินสักขนาดไหน
ไม่มีใครรู้จักรพินทร์ดีไปกว่าน้อยหรอก และทุกคนที่นั่งอยู่ในที่
นั้น โดยเฉพาะพี่ใหญ่ และพี่กลางก็ไม่มีรู้จักจิตใจแท้จริงของน้อย
ด้วย อุตส่าห์เอารูปผู้หญิงอเมริกันสองคนนี้ไปช้อนเสีย กลัว
น้อยจะหึง ชักดิ้นชักงอไปงั้นรึ ไม่มีวันเสียหรอก!”

“อย่างนี้ซิ ถึงจะเรียกว่าหม่อมราชวงศ์หญิงดาริน วรา-
ฤทธิ์!” ไชยยันต์ตบเข้าตัวเองดังขาด

เซษฐากับอนุชาหน้าเจื่อนแต่ก็ยิ้มออกมาได้อย่างภาคภูมิใจ
และพอใจ

“น้องสาวพี่ ต้องเป็นอย่างนี้! ขอโทษด้วย ถ้าพี่กับกลาง
อาจทำอะไรไม่สมควรไปบ้าง เพราะความรักและเป็นห่วงน้อย
จริงสินะ พวกเราผู้ชายสี่คนที่อยู่ในห้องนี้ช่างโง่เขลาเกินไปเสียเหลือ
เกิน”

พี่ชายใหญ่สารภาพ

“พี่ขอรับรองให้อีกคนหนึ่ง ว่าผู้หญิงในโลกนี้ สำหรับ
รพินทร์แล้ว ไม่มีใครสวยและเพียบพร้อมไปด้วยความดีงามเท่า
กับน้อยหยอก และเขาก็เป็นสุภาพบุรุษที่ยิ่งในเกียรติศักดิ์ชาย
ชาติรีของเขาอย่างที่สุด น้อยเข้าใจเขาได้อย่างนั้นก็ดีแล้ว พี่สอง
คนพลอยสบายใจไปด้วย”

“ด้วยเกียรติของผมหักคนอื่นถ้าหากว่าผมพอจะมีเกียรติ
ในด้านวาจาสัตย์อยู่บ้าง ผมขอรับรองกับคุณหญิงว่า ต่อให้สาว
อเมริกันคนนั้น จะสวยหยาดเยิ้มมีเสน่ห์ลักษณะไหน คุณรพินทร์
ก็ไม่สนใจเลยสักนิด ออกจะเขม่นๆ เกลียดขึ้นหน้าเอาเสียด้วย
ซ้ำ”

นายอำพลพูดอย่างปลอบใจมาอีกคน

คาริน วราฤทธิ์ ลูกขึ้นยืนอีกครั้ง ยึดกายตรง

“ขอบใจคุณอำพล ที่อุตส่าห์ให้กำลังใจแก่นั่น แต่วิธีพูด
ของคุณ มันไม่ช่วยอะไรฉันขึ้นมาได้หรอก ถ้าหากว่ามันไม่เกิด
ขึ้นจากความเชื่อมั่นของฉันเองที่มีต่อเขา...ไ้การเขม่นๆ หรือ
เกลียดชังหน้าที่เขาแสดงต่อผู้หญิงคนไหนก็ตาม ไม่ใช่สิ่งที่จะเอา
มาตัดสินได้ ฉันเองก็เหมือนกันพบกันครั้งแรก เขาก็เขม่นเกลียด
ชังหน้าฉันขนาดไหนทุกคนรู้ดี เพราะฉะนั้น เรื่องนี้เอามาพูดกับ
ฉันไม่ได้ ความเชื่อมั่นของฉันนั้น มันมาจากความหยิ่งซึ่งใน
จิตใจของกันและกันต่างหากที่เป็นหลักใหญ่ และฉันรู้อุปนิสัย
ใจคอ ภูริสนิยมและอุดมคติของเขาจึงกล้าพูดได้ว่า ไม่มีใครมา
เปลี่ยนแปลงเขาไปจากฉันได้ และฉันก็ไม่แค้นด้วยว่า รพินทร์
อาจเปลोटัวมืออะไรบ้างกับแหม่มสองคนนี้กลางป่าตามหลักของ

ชีววิทยา และธรรมชาติของเพศ แต่แก่นแท้จริงใจแล้ว เขาย่อมจะต้องเป็นของฉันอยู่วันยังค่ำ ชนิดที่ไม่มีอะไรจะมาพรากไปได้ นอกจากเขาจะตายแล้วเท่านั้น...คุณอำพล!”

“ครับผม...คุณหญิง”

“คนที่มีผมสีทอง ตาสีฟ้า นิสัยเป็นยังไงบ้าง?”

“ค่อนข้างขริม ไว้ตัว และยโสนิดๆ ลักษณะของหล่อเหมือนภูเขไฟที่ผิวนอกคลุมด้วยหิมะ นี่ผมเรียนตามตรง ไม่มีอะไรปิดบัง”

“แล้วแม่ผมแดง ที่เป็นหมอ?”

“ขี้เล่นมากครับ เจ้าชู้ด้วยซิ อเมริกันไปทั้งตัว เข้ากับคนง่าย เฟรนด์ลี เปิดเผย”

“เป็นหมอจริงๆ หรือเปล่า หรือว่าปลอม โกหกฐานะ?”

“เข้าใจว่าเป็นจริงครับ เพราะมีเครื่องเวชภัณฑ์ไปครบ แม้กระทั่งเป็นเครื่องมือผ่าตัดและถุงน้ำเกลือสำเร็จรูป ถ้าหมอเก้ก็คงไม่มีอุปกรณ์ในทางแพทย์ไปด้วยถึงขนาดนี้”

การสอบซักไล่เลียงต่อไปนี้ เป็นของดาร์รินตลอด ภายหลังจากนี้จึงมีทำอะไรไม่ถูกมานาน

เชษฐา อนุชา และไชยยันต์ ได้แต่นั่งฟังเท่านั้น

“เอาละ อย่างน้อย ฉันก็โล่งอกไปเปลาะหนึ่ง ขอให้แม่เบลนั้นเป็นหมอจริงๆ เกอะ และขอให้เขามีจรรยาแพทย์อย่างแท้จริงประกอบด้วยความปรานีเป็นที่ตั้งด้วย เพราะรพินทร์ของฉันมีโรคประจำตัว ที่จะต้องพึ่งหมอในบางโอกาส”

“เรื่องนี้คุณหญิงคงไม่ต้องห่วงหรอกครับ ถ้าหมอเบลไม่รักษาคุณรพินทร์ ซึ่งเป็นมัคคุเทศก์สำคัญที่สุดในการนำทาง

พวกเขาก็จะพินาศกันทั้งหมด คุณรพินทร์เป็นอะไรลงไปเสียคนเดียวพวกนั้นก็แย่”

“ยกเว้นเสียแต่ว่า ถ้ารพินทร์นำไปพบระเบิดลูกนั้นเมื่อไหร่และกู้สำเร็จเมื่อไหร่ ก็จะเป็นอีกเรื่องหนึ่งใช่ไหม?”

หล่อนถามมาโดยเร็ว เริ่มออกเดินวนซ้ำๆ ไปรอบห้อง ไม่มีใครกล้าตอบคำถามหรือพูดกับหล่อนอย่างไรในขณะนี้

“นายสแตนลีย์ หัวหน้าคณะเป็นคนยังไง?”

ดาร์รินเริ่มยิงคำถามเป็นจังหวะ

“โดยทั่วๆ ไปก็เป็นสุภาพบุรุษ และเป็นผู้ใหญ่ดีมากครับ มนุษยสัมพันธ์ก็ดี จิตวิทยาสูงมาก”

“แล้วนายคิดล่ะ?”

“ไอ้เจ้านั้น นักเลงโตโอหังมากครับ แต่ผมไม่ห่วงเลย ถ้าเดินป่ากับคุณรพินทร์แบบนี้ล่ะก็ อย่างเก่ง ก็อวดแบ่งไปได้ไม่กี่สัปดาห์ ต่อจากนั้นก็คงกลายเป็นลูกแมว ทุกท่านทราบดีอยู่แล้วว่า ในอาณาจักรไพร่นะ ใครไปอวดเก่งกับคุณรพินทร์ แก่ได้ยังไง ถ้าในป่าคอนกรีตก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง”

“ลูกชายท่านนายพลที่ไปด้วย เป็นยังไงบ้าง?”

“รายนี้สบายมากครับ เป็นคนหนุ่ม ใจถึง ไหวพริบดี ฝ่ายคุณรพินทร์แน่นนอน ถึงแม้ดูผาดๆ ว่าจะเป็นกลุ่มของอเมริกันพวกนั้น”

“สรุปอเมริกันทั้งสี่คนที่หน้าฉากเป็นนักวิชาการแขนงต่างๆ นั้นนะ เบื้องหลังคืออะไรแน่ สายลับ ซีไอเอ?”

“ไม่มีปัญหาให้คิดอะไรอีกเลย สบายด้วยยอดๆ ทั้งนั้นและขีดความสามารถก็คือหน่วยคอมมานโดเราดีๆ นี่เอง”

“อุปกรณ์ที่เอาติดตัวไปมีอะไรบ้าง พอจะสืบทอดไหม อย่างอื่นก็ช่างเถอะ ฉันหมายถึงอาวุธยุทธภัณฑ์และเครื่องมือทางจารกรรม”

“ทุกคนใช้เอ็ม 16 แบบพื้นฐานครับ เครื่องกระสุนเหลือเฟือ ดูเหมือนจะมีระเบิดขว่างแบบสังหาร และแบบทำลายที่มันไปด้วย วิทย์ใหญ่สำหรับติดต่อกับศูนย์บัญชาการ วิทย์มือถือขนาดเล็กที่จะติดต่อกันเอง นอกจากนั้นมียุทธภัณฑ์อะไรอีก ผมไม่ทราบ เพราะปิดเป็นความลับ เราไม่มีสิทธิ์ตรวจเช็คดูทั้งหมดทุกอย่าง สัมภาระทั้งหมด ลูกหาบ 5 คู่ 10 คน แบกกันหลังแอ้ แต่ละคนของพวกนั้นแสดงถึงเคยผ่านงานผจญภัยหนักๆ และเดินป่ากันมาชำนาญดีแล้วทั้งสิ้น ไม่ใช่มือใหม่เลย เข้าใจอะไรต่ออะไรดีพอสมควร ในเรื่องการรอนแรมในป่า”

ดาร์นหยุดชะงัก หันกลับมาเผชิญทุกคน

“แล้วทางด้านรพินทร์ กับคนของเขาทั้งหมดล่ะ?”

“คุณรพินทร์ กับพวกนั้น ก็มีอุปกรณ์เหมือนอย่างมัคคุเทศก์ธรรมดา นั่นแหละครับ ตัวแเองใช้ .458 วินฯ ของคุณชายเชษฐาที่ให้ไว้ ลูกน้อง 4 คน ใช้ .375 ส่วนลูกหาบ ก็ใช้ลูกซองเดี่ยวบ้างแฝดบ้าง สุดแต่ใครจะมี จะหาได้”

“ทุกคนคิดอย่างน้อยไหมคะ?”

ม.ร.ว.สาวหันไปถามพี่ชายและเพื่อน ที่ฟังนั่งกันอยู่

“แล้วน้อยคิดยังไง?”

เชษฐา อนุชา และไชยยันต์ถามย้อนมาราวกับนัดกันไว้

“รพินทร์อยู่ในฐานะเสียเปรียบเสียแล้วละค่ะเขาและพวกเขาเป็นมัคคุเทศก์นำทาง อาวุธที่ใช้เป็นเพียงอาวุธป้องกันตัว

จากสัตว์ แต่ฝ่ายนายจ้างอเมริกันทั้งหมดใช้อาวุธสงคราม! พวกนั้นสื่อเจตนาชัดว่า พร้อมเสมอที่จะฆ่าเขาเมื่อไหร่ก็ได้ ทำไมพวกนั้นถึงไม่ใช่โรเฟิลล่าสัตว์อย่างรพินทร์ เขาคิดจะไปสู้รบกับใครในป่าลึกชนิดหลงสำรวจงั้นหรือ จึงได้ถือเอ็ม 16 แล้วก็มีระเบิดมือไปด้วย”

“ใช่! นั่นเป็นการสื่อเจตนาชัด”

ไชยยันต์ว่า น้ำเสียงเครียดกร้าว

“แต่ในป่าแล้ว รพินทร์กับพวกเขา จะไม่มีวันเสียเปรียบใครเลย และเขาก็ไม่ใช่คนโง่ เชื่อแน่ว่ารู้ทันและคงจะต้องระวังในเรื่องนี้อยู่ทุกฝีก้าว อเมริกันเพียง 4 คน ต่อให้เป็นพวกคอมมานโดมือแน่นสักขนาดไหน มีอาวุธดียังไง ลงเข้าป่าไปกับรพินทร์แล้ว ผู้ที่จะเป็นลูกไก่ในกำมือ คือพวกนั้น ไม่ใช่พวกของรพินทร์ พ่อหลอกหล่อเสียหน่อยเดียวเท่านั้น จะเอาให้หล่นเหว หรือให้อัดน้ำตายเสียเมื่อไหร่ก็ได้ สิ่งที่จะต้องห่วงที่สุดก็คือ อันตรายจากกัมมันตภาพรังสีที่รั่วออกมาถ้าค้นพบตำแหน่งตกระเบิดลูกนั้น กับกองกำลังทางอากาศที่จะมาทุระเบิด แล้วอีกอย่างหนึ่ง การเดินป่าไปในดินแดนอาณานิคมที่ลับอย่างที่เราเคยผ่านกันมาแล้ว โอกาสที่จะได้กลับมามันมีอยู่แค่ .01 เปอร์เซนต์ เท่านั้น พูดกันตรงๆ ก็คือ คณะนี้อาจเป็นคณะที่หายสาบสูญไปทั้งชุดโดยไม่มีใครไพล่กลับมาอีกเลยก็ได้”

“ถ้างั้นก็มาช่วยกันลงความเห็น ตัดสินใจกันเสียเดี๋ยวนี้เลย ว่าพวกเราจะดำเนินการกันยังไง น้อย! อย่ามัวแต่เดินพลาญอยู่อย่างนั้น มันไม่ช่วยอะไรขึ้นมาได้หรอก กลับมานั่งช่วยกันคิดพร้อมๆ กันดีกว่า มันมีหนทางเลือกอยู่สองทางเท่านั้น คือ

หนึ่ง ทำอย่างคนขลาดและเห็นแก่ตัวที่สุด คือรอฟังข่าวการ
กลับคืนมาของเขา พร้อมทั้งสวดมนต์ภาวนาช่วย หรือสอง...
ร่วมชะตากรรมเดียวกับเขาเป็นอะไรเป็นกัน...ออกตาม!!”

เชษฐา วราฤทธิ์พูดด้วยเสียงหัวเราะของเขา...

ม.ร.ว. สาวคนสวย ยืนกอดอกนั่ง หันหลังให้แก่ทุก
คนอีกครั้ง โดยไม่ได้กลับมาร่วมวงด้วย พุดมาเบา ๆ อย่างขมขื่น
ว่า

“พี่ใหญ่ พี่กลาง ไชยยันต์ และคุณอำพล จะหาหรือ
ตัดสินใจกันยังไง ก็เชิญเถิดค่ะ สำหรับน้อย ขอตัวที่จะไม่ร่วม
อะไรด้วยทั้งสิ้นไม่อยู่ในฐานะที่จะร่วมหาหรือด้วยได้เกี่ยวกับเรื่อง
นี้...ขอตัวก่อนนะคะ น้อยปวดศีรษะเหลือเกิน”

ว่าแล้วหล่อนก็ออกเดินทำท่าจะขึ้นบันไดไป แต่ไชยยันต์
พรวดพรวดลุกขึ้นปราดไปสกัดหน้าไว้ จูงมือเชิงบังคับให้มายัง
โซฟายาวตัวหนึ่งริมห้อง

“น้อยยังไปไหนไม่ได้ทั้งสิ้น ถ้าไม่สบาย ก็นอนพักตรงนี้
ไปก่อน...เอาละ เอนอนหนึ่ง ๆ อยู่ตรงนี้ก็ได้ ดมแอมมอร์เนีย
ไปพลาง ๆ”

เพื่อนชายผู้รักสนิทเหมือนญาติ ส่งสำลีชุบแอมมอร์เนีย
ให้ แต่ดารีनปิดมือเฉไป ทอดกายลงนอนบนโซฟา มือทั้งสอง
ประสานกันอยู่บนทรวงอก หลังตานิ่งลงเหมือนจะสงบสติอา-
รมณ์

เชษฐาพยักหน้าให้ไชยยันต์กลับมาร่วมโต๊ะด้วย อดีตนาย

ทหารปืนใหญ่ สหายร่วมตาย จึงเดินกลับมาตามเดิม ทردادตัวลงนั่งเอามือชี้ไปยังรูปของคริสติน่าและอิสซาเบลที่ดาร์วินโยนไว้บนโต๊ะเหมือนจะไม่แยแส แล้วบ้วนปากไปทางดาร์วิน กระซิบเบาที่สุดว่า

“คิดมาก แต่ปากแข็ง...แต่ให้ตายเถอะ ฉันสงสารน้อยเหลือเกิน”

เซซุฐาเอามือโบกเชิงให้ไชยยันต์หุบปากในเรื่องที่ไม่เป็นเรื่องเสีย แล้วเอ่ยขึ้นกับทุกคนที่ร่วมวงกันอยู่ว่า

“ว่ากันถึงเราสามคนนี่เถอะ...เอายังไง?”

“ถ้าไม่รังเกียจ...”

อำพลพูดขึ้นอย่างหนักแน่นจริงจัง

“กรุณาขอให้ผมได้มีส่วนร่วมออกความเห็นในที่ประชุมนี้ด้วยสักคนหนึ่งเถิดครับ เรานั่งกันอยู่ 4 คน ไม่ใช่ 3 คน เฉพาะพวกท่านเท่านั้น ทั้งนี้ เราตัดคุณหญิงออกไปเสียก่อน”

อนุชาเอื้อมมือมาตบไหล่ของบุรุษวัยสูงอายุ อันเป็นที่มาของกระแสข่าว

“เอา ตกลง คุณอำพล เรายินดีต้อนรับคุณเข้าในที่ประชุมด้วย”

ผู้อำนวยการบริษัทส่งสัตว์ออกนอกประเทศยมออกมาได้อย่างมีกำลังใจกระปรี้กระเปร่าขึ้น

“ขอบพระคุณครับที่กรุณาให้เกียรติผม ขอทุกท่านโปรดทราบไว้ล่วงหน้าเลยว่า ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับคุณรพินทร์ในครั้งนี้ เรายังไงเอากัน ผมเอาด้วยคน ถึงแม้จะแลกกันด้วยชีวิตก็ตาม”

“สำหรับคุณ คงไม่ถึงขนาดนั้นหรอก เพียงแต่ให้การประสานงานร่วมมือ ก็นับว่าคุณช่วยเราอย่างมากแล้ว...”

คุณชายใหญ่พูด แล้วพยักหน้าไปทางน้องชาย

“เอ้า! ‘นายชด ประชากร’ ฉันให้โอกาสนายพูดหรือแสดงความคิดเห็นเป็นอันดับแรก”

“ผมขอพูดสั้นๆ เท่านั้นครับ พี่ใหญ่ ถ้าไม่มีรพินทร์ ไพรวลย์เสียคนเดียว ‘นายชด ประชากร’ ก็คงหายสาบสูญไปจากโลกนี้แล้ว คงไม่มีอนุชา วราฤทธิ์ กลับคืนมาสู่พี่น้องวงศ์ตระกูล และให้โลกภายนอกได้เห็นอีก”

กล่าวจบ อนุชา ก็เอาแก้วรันดีที่ถือแกว่งแรงๆ อยู่ในมือสาดเข้าปาก

เชษฐาชี้ไปที่ไชยยันต์

“แกละ ไชยยันต์”

“ชีวิตฉันตายแล้วหลายครั้งในป่า และเกิดใหม่หลายครั้งในป่าอีกเหมือนกัน โดยรพินทร์เป็นคนช่วยให้เกิด จนกระทั่งได้เมียและได้ลูกชายที่น่ารัก!”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ เมียหม่อมผู้เพ็งจะได้ลูกชายชื่อ ‘ไพรวลย์’ เมื่อบ่ายนี้เอง พูดสั้นดีเหมือนกัน เชษฐาพยักหน้าหันไปมองคุณนายอำพล

“สำหรับผม...ผมรักรพินทร์เสมอด้วยญาติสนิทคนหนึ่ง จะให้ผมแลกกับอะไรก็ได้ ขอเพียงให้แกได้กลับคืนมาเร็วที่สุดเท่านั้น”

“ส่วนผม ไม่ต้องพูดอะไรเลยทุกสิ่งทุกอย่าง พวกเราทุกคนรู้ดีกันอยู่แล้ว ตลอดระยะเวลาที่เราร่วมเดินทางด้วยกันในคราวนั้น...เออละ ผลสรุปออกมาแล้ว ว่าเขารพินทร์ ไพรวลย์คนนั้น มีค่าสำหรับเราทุกคนมากที่สุด คราวนี้ขอผลตัดสิน”

“ต่อให้มีผมเพียงคนเดียว ปีนกระบอกเดียว ผมก็จะตามเขาครบพีใหญ่”

อนุชาพูดหนักๆ ในลำคอ

“สำหรับฉัน ต่อให้ลูกเพ็งตลอด เมียยังนอนอยู่บนเตียงฉันก็ตัดสินใจว่าตามเหมือนกัน เป็นอะไรเป็นกัน”

ไชยยันต์ยืนยิ้มมาอย่างไม่มีการลังเลใดๆ ทั้งสิ้น

“คราวนี้ขอให้ผมพูดบ้าง...”

นายอำพลยกมือขึ้น

“แม้อายุผมจะมากขึ้น เกิดมาก็ไม่เคยกรากกร่าอะไรนัก ถ้าท่านไม่รังเกียจผม ผมก็ขอติดตามไปด้วยคน”

“ก็เป็นอันว่า ผลสรุปสุดท้ายออกมาแล้วนะว่า เราต้องตาม!”

เชษฐา อันเปรียบเสมือนประธานของที่ประชุมเน้นเสียงมองกราดไปยังทุกคน อนุชายักไหล่

“ไม่ต้องอาศัยข้อมูลจากคอมพิวเตอร์ คอมพิวเตอร์ อะไรให้มันเสียเวลา ผลมันแน่ชัดอยู่แล้ว”

พี่ชายใหญ่ของตระกูลก็ลุกขึ้นทันทีนั้น เดินช้าๆ ตรงไปที่น้องสาวเล็กที่ยังนอนหลับตานิ่งอยู่ นั่งลงใกล้ๆ แล้วเอื้อมมือไปจับมือทั้งสองที่ประสานเหมือนจะพนมกันอยู่บนทรวงอกด้วย อากาการสัมผัสอันอ่อนโยนปรานี

“น้อย! ความเห็นของเราทุกคนออกมาแล้ว ตกลงใจตามกันทั้งนั้น ความเห็นของน้อยล่ะ”

ทั้ง ๆ ที่ยังหลับตาอยู่ หล่อนตอบเบาที่สุด

“น้อยไม่เห็นค่ะ”

“ฟังนี่นะ น้อย...พวกเราสี่คนที่นั่งประชุมกันอยู่นี้ ได้ลงความเห็นเช่นนี้ ไม่ได้กระทำออกมาเพราะเสแสร้งเพื่อที่จะเอาใจน้อยและขอให้รู้ด้วยว่าการที่เราตัดสินใจตาม ‘ชายคนนั้น’ ไม่ใช่ตามเพราะเขาเป็นคนที่น้อยรักและหวังถึง แต่เราตามเพราะเขาเป็นเพื่อนตายของเรา ตามเพราะสำนักในบุญคุณในข้อที่ว่าชีวิตของพวกเราทุกคนที่รอดมาได้ก็เพราะเขาทั้งนั้น รพินทร์ไม่ได้มีค่าสำหรับน้อยเพียงคนเดียว แต่มีค่าสูงสุดสำหรับพวกเราทุกคนที่นั่งรวมกันอยู่ในนี้ เราไม่ประหวั่นหรือกริ่งเกรงกับอะไรทั้งสิ้น แม้จะมองเห็นชัด ๆ ว่า ความพินาศ ความตาย อาจรอเราอยู่ข้างหน้า เราก็อพร้อมที่จะเดินเข้าไปหา ถ้าหากมันอยู่ในความหมายข้อที่ว่า เราไปเพื่อติดตามช่วยเหลือเขา ความหวังนั้น ไม่ต้องพูดถึง สิ่งที่เราต้องการ และต้องทำในขณะนี้ มีอยู่ประตูดียวเท่านั้น คือตาม!”

ดวงตาทั้งคู่ นั้น ค่อย ๆ สัมพร้อมด้วยประกายที่แจ่มใสขึ้น ยิ้มฝืน ๆ

“ถ้าน้อยไม่ไปด้วยจะได้ไหมคะ?”

“นั่นก็ยิ่งดีใหญ่ ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของพวกพี่ ๆ และเพื่อนดีกว่า พี่ก็คิดเหมือนกันว่า น้อยควรจะอยู่ดูแลทรัพย์สินสมบัติ ถ้าหากพี่และกลาง ไม่มีโอกาสได้กลับมาอีกแล้ว”

เมื่อนั้นเอง ดาริน วราฤทธิ์ จึงตั้งกายขึ้นนั่งอย่างแข็งแรง ขึ้นในฉับพลัน

“ทุกคนพูดด้วยความจริงใจหรือเปล่าคะ?”

ราชสกุลสาวประกาศดั่ง ๆ

“ทำไมจะต้องถาม ดูเอาเองก็รู้ แม้กระทั่งคุณอำพลที่
นั่งหน้าแป้นอยู่นี้ ขนาดคุณอำพลยังกล้าที่จะเสี่ยงชีวิตตามด้วย
แล้วเช่นนี้ สามีหาอะไรกับฉัน กลาง หรือเชษฐา”

ไชยยันต์กระซอกเสียงมาห้วน ๆ

ดาร์ริ่งน้ำตาคลออีกครั้ง หล่อกไม่พูดอะไรอีกทั้งสิ้น พนม
มือกราบที่อกพี่ชายใหญ่ เดินช้า ๆ ตรงเข้ามาก้มจูบแก้มพี่ชาย
กลาง ต่อไป ก็เดินไปจูบหน้าผากไชยยันต์ คนสุดท้าย คือนาย
อำพล หล่อกเดินเข้ามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าส่งมือไปให้จับพร้อม
ทั้งบีบกระชับแน่น

“โปรดมาร่วมหารือกับเราเถิดครับ คุณหญิง”

ผู้อำนวยการบริษัทไทยไวลด์ไลฟ์ เอ๋อขึ้นเบา ๆ พร้อม
กับยิ้มให้ เมื่อนั้นดาร์ริ่ง วราฤทธิ์ จึงหย่อนกายลงบนเก้าอี้ร่วม
วงด้วย เชษฐาเดินกลับเข้ามาประจำที่เดิม ราชสกุลสาวเริ่มริน
เบรนต์ให้ตัวเอง หล่อกดื่มรวดเดียวครึ่งแก้ว

“ขอบคุณ! ขอบคุณทุกคน ที่ยังมีความรู้สึก ว่า รพินทร์
ไพวัลย์เป็นเพื่อนตายที่มีค่าที่สุด ตกลงคะ น้อยไปด้วย...ไปตาม
เพื่อนตายผู้ซื่อสัตย์สุจริตที่สุด และเคยมีบุญคุณต่อชีวิตของเรา
ที่สุด ไม่ใช่ไปตามผู้ชายคนที่น้อยรัก คู่รักนั้น จะเลิกรักกันเมื่อ
ไหร่ก็ได้ แต่เพื่อนตายนั้น ไม่มีวันที่เราจะทอดทิ้งกันได้... สำหรับ
การวางแผน ขอให้เป็นที่หน้าของพี่ใหญ่เถิดคะ”

“ก่อนการวางแผนอะไรทั้งสิ้น ฉันขอสิทธิ์ในการเสนอ
แนะในที่ประชุม 5 คนของเราหน่อยได้ไหม มันเป็นขั้นต้นทีเดียว
ก่อนจะก้าวไปถึงขั้นอื่น”

พี่ชายใหญ่ของตระกูลกล่าวกับทุกคนที่ฟังอยู่
“ว่ามา”

ไชยยันต์พยักหน้า

“ฟังให้รอบคอบนะ แล้วก็อย่าเข้าใจผิด ทุกสิ่งทุกอย่าง
ที่ฉันพูดนี้ จะวางรากฐานอยู่บนเหตุผล...ในบรรดาพวกเรา 5
คนที่ร่วมประชุมลงความเห็นกันแล้วว่าจะออกตามรพินทร์ และ
ทุกคน ก็พร้อมที่จะเสี่ยงชีวิตร่วมกันแล้ว ฉันขออนุญาตคัดออก
สองคน”

ไชยยันต์ขมวดคิ้ว ชักหน้าเสี

“อะไรกัน หมายความว่ายังไง สองคนที่จะคัดออกคือ
ใคร?”

อย่างไม่อ้อมค้อม เซษฐาชี้ไปที่นายอำพลคนที่หนึ่ง และ
ไชยยันต์คนที่สอง

“เฮ้ย! อะไรกันนี้ เหตุผล?”

ไชยยันต์ตะโกนลั่นห้อง แทบจะแผ่นพรวดขึ้นยืน

“เอาเหตุผลทางด้านคุณอำพลก่อน...ขอพูดกันตรงๆเลย
ว่า หนึ่ง วัยและประสบการณ์ไม่ถึง จะลำบากและไปตายเสีย
เปล่าๆ รวมทั้งเป็นภาระให้พวกเราด้วย สอง ถึงแม้ว่าคุณอำพล
จะรักและเป็นห่วงรพินทร์ ไม่น้อยไปกว่าพวกเราทั้งหลาย แต่ก็
มีทางที่จะช่วยเหลือในด้านอื่นที่ดีกว่าลำบากออกตาม เป็นต้น
ว่าช่วยเตรียมแผนการเพื่อความสะดวกในการเดินทาง การ
ให้ข่าวที่ถูกต้องเท่านั้น ก็นับว่าทำประโยชน์ให้มากที่สุดแล้ว สาม
คุณอำพลจะต้องอยู่เพื่อเป็นพยานบุคคลเพื่อจัดการผลประโยชน์
อื่นๆ ให้แก่รพินทร์และพวกลูกหาบที่ล่องหน้าไปก่อนแล้ว ตาม

พันธะที่ให้ไว้กับรพินทร์ ถ้าไปตายเสียอีกคนหนึ่ง ใครจะจัดการดูแลในเรื่องนี้...ทั้งสามข้อนี้คุณอำพลมีอะไรจะได้แย้งไหม?”

อำพล พลากร นั่งคอแข็งกลอกตาพูดอะไรไม่ออกเพราะเหตุผลและความจริงที่เขาจะได้เถียงขัดแย้งใดๆ ไม่ได้เลยเชษฐาสีหน้าเครียดจริงจัง ภายในห้องเงียบไปชั่วขณะ เขาพยักหน้ามา ถามอีกว่า

“คุณมีอะไรจะได้แย้ง ก็ลองว่ามา ผมรับฟังเสมอ ถ้าเหตุผลคุณดีกว่าผม ผมก็ยอมให้คุณไปด้วยได้”

“ไม่ครับ...ผมไม่มีเหตุผลอะไรจะมาโต้แย้งคุณชายได้เลยที่คุณชายพูดมามันก็จริงทุกอย่าง แต่ผมก็อยากไปด้วย”

“คุณรู้ตัวแล้วนะ ว่าคุณต้องถอนตัว ไม่ใช่เพราะพวกเรารังเกียจ แต่คุณมีหน้าที่จำเป็นที่จะต้องทำ เกี่ยวกับรพินทร์ และทำให้พวกเราด้วย”

“ครับผม!”

เสียงนายอำพลแผ่วเบาที่สุด รู้สึกว่าเขาจะผิดหวังมาก แต่ก็ต้องจำนน

55

**“เอาละ คราวนี้ ทางด้านแก ไม่ต้องทำหน้าที่
เป็นโจโฉอย่างนั้นหรอกไชยยันต์”**

**หัวหน้าคณะบุกเทือกพระศิวะในสมัยหนึ่ง ซึ่ง
จะกลับมาเป็นหัวหน้าคณะติดดาบรณินทร์ ไพรวัลย์ อีกครั้ง
หันไปชี้มือทางไชยยันต์ ซึ่งเบียดดานึงนอนอยู่ก่อนแล้ว**

“ข้อที่หนึ่ง แกเพียงจะเป็นพ่อของเด็กที่เพิ่งเกิดได้เพียง
วันเดียว จงอยู่เป็นพ่อมันต่อไป อย่าให้เด็กกำพร้าเสียตั้งแต่
ยังแบเบาะ ข้อที่สอง เมียของแกก็ยังนอนอยู่บนเตียงเพราะคลอด
ลูก ชีวิตครอบครัวกำลังอบอุ่นไม่มีความจำเป็นอย่างใดที่จะต้อง
พลัดพรากจากกันไปเสีย ข้อที่สาม แกเป็นเพื่อนที่เปรียบเสมือน
ญาติสนิทของเรา การเดินทางของเราในคราวนี้ เราจำเป็นต้อง
ทำพินัยกรรมเหมือนกัน เพราะไม่แน่ว่าจะได้กลับมาอีกหรือไม่

หน้าที่ของแกก็คือ จะต้องเป็นผู้ดูแลทรัพย์สินของเราระหว่างที่
เราไม่อยู่ และจัดการให้เป็นไปตามพินัยกรรม หากเราไม่กลับ
มาอีกแล้ว!”

ไชยยันต์สะบัดหัวโดยแรง

“ขอโต้แย้ง!!”

“ว่ามา แต่ต้องด้วยเหตุผลนะ”

“เดี๋ยวก่อน เดี๋ยว ๆ ๆ ๆ ก่อนที่ฉันจะแสดงเหตุผลโต้แย้ง
แกก็มองเห็นชัดออกมาแล้ว ว่าแกจะไปกันตามลำพังสามคนพี่
น้องเท่านั้นเองหรือ?”

เชษฐายิ้มกร้านเกรียม แต่มันคงเด็ดเดี่ยว กางแขนออก
โอบกอดอนุชาไว้ข้างหนึ่ง และดาร์วินไว้อีกข้างหนึ่ง

“ใช่เฉพาะเราสามคนพี่น้องเท่านั้น พี่ชายสอง น้องสาว
หนึ่ง”

อดีตนายทหารปืนใหญ่เพื่อนน้ำมิตรจู้ปากลั่น เกาหัว
กราก ๆ

“นี่ ๆ ๆ น้อย กับกลาง เห็นด้วยหรือเปล่า ที่เชษฐาพูดนี้
นะ”

“เห็นด้วย นั่นเป็นสิ่งที่ถูกต้องที่สุด!”

ทั้งอนุชาและดาร์วินกล่าวออกมาเป็นประโยคเดียว และ
พร้อมกันราวกับนัดกันไว้

“ไวย!!...”

ไชยยันต์ไวยวายลั่นห้องตามนิสัย หน้าแดงก่ำ

“ไชยยันต์ ถ้าแกมีเหตุผลที่จะโต้แย้งกับพี่ใหญ่ได้ ก็ว่า
มา” ม.ร.ว.อนุชาบอกมา

“ฉันก็แย่งเซษฐาได้ทุกข้อนั้นแหละวะ ข้อที่หนึ่ง ถึงฉันจะเพิ่งเป็นพ่อของ ด็กที่เกิดเพียงวันเดียว และอาจไม่ได้กลับมาให้มันเห็นหน้าอีกแล้ว ก็ช่างมันปะไร มันปลอดภัยอยู่กับแม่มันแล้ว และโตขึ้น มันก็จะภูมิใจว่า พ่อของมันไม่ทิ้งเพื่อน และมีเลิอดนักสู้ทุกหยด ถึงพ่อจะตายไป ก็ตายเพราะไปตามช่วยเหลือเพื่อน ผู้มีส่วนช่วยให้มันเกิดขึ้นมาได้กลางป่านั้นแหละ แม้แต่ชื่อของมันเอง ก็ยังเป็นชื่อจากสกุลของคนคนนั้น ข้อที่สอง เมียนอนอยู่กับ ตีงก็จริง ครบกำหนด ก็ออกจากเตียงได้ เมียนะทั้งได้ไวย เพราะทั้งยังงใจเขาก็มีความสุขแล้ว แต่เพื่อนแท้ เพื่อนตายที่กำลังลำบากทั้งไม่ได้ เพื่อนในที่นี้ไม่ได้หมายความว่ารพินทร์คนเดียว ทานั้น มันหมายถึงพวกแกสามคนด้วย เข้าใจ... ข้อสาม ที่แกบอกว่า จะให้ฉันเป็นผู้ดูแลทรัพย์สินมรดกของแก ในการที่พวกแกอาจไม่ได้กลับมาอีกนั้น ก็ไม่เห็นจำเป็น ญาติพี่น้อง ทนายประจำตระกูล ผู้ที่จะสืบทอดมรดก ก็มีอยู่อีกหลายคน จะแต่งตั้งใครก็ยอมได้ ทาไมถึงจะต้องมาเลือกเป็นฉันด้วย นี่คือข้อแย้งของฉัน...คุณอำพลเห็นด้วยไหม?”

ประโยคหลัง ไชยยันต์หันไปหาเสียงกับนายอำพล
บุรุษวัยสูง ยกมือขึ้นอย่างไม่ลังเล

“ครับ ผมเห็นด้วยกับคุณไชยยันต์ร้อยเปอร์เซ็นต์ แม้ว่าตัวผมเองจะถูกตัดสิทธิ์ไปแล้ว คุณไชยยันต์ก็ไม่ควรจะต้องถูกตัดสิทธิ์ข้อนี้ด้วย”

“เออละ มีเสียงสนับสนุนหนึ่งเสียงแล้ว”

เซษฐาว่า หันไปมองน้องชายกับน้องสาวเหมือนจะถามอนุชาถอนใจยาว แล้วยกมือขึ้นอีกคน

“ผมอีกคนหนึ่งครับที่เห็นด้วย ไชยยันต์ควรจะมีสิทธิ์ที่จะตามรพินทร์”

“น้อยล่ะ?”

คารินสันศิระ

“น้อยสงสารเมย์กับไพรวัลย์ตัวกระຈ้อยร่อย ที่น้อยทำคลอดด้วยมือเองคะ ไชยยันต์ควรจะต้องอยู่”

“อ้าว! แล้วกันไวย์”

เพื่อนชายอุทาน สีน้าอยู่ยี่ไม่พอใจอย่างยิ่ง เซษฎายกมือขึ้นบ้างแต่ประท้วง

“ฉันก็มีความเห็นเหมือนน้อยเหมือนกัน...ไชยยันต์...เป็นอันว่า เรื่องที่แกจะไปด้วยได้หรือไม่ หาข้อยุติยังไม่ได้นะ เพราะสองเสียงเสมอกัน กลางกับคุณอำพลสนับสนุนแก ฉันกับน้อยปฏิเสธคัดค้าน มันจะต้องมีอีกสักคน ที่เข้ามาทำหน้าที่ตัดสินในเรื่องนี้ และคนคนนั้นก็เป็นคนเดียวเท่านั้นที่มีสิทธิ์จะตัดสินได้อย่างเต็มที่ด้วย คนคนนั้นเป็นใคร แกรู้ไหม?”

“ฉันจะไปตรัสรู้ได้ยังไง ว่าใครจะตัดสินได้ และคนคนนั้นสำคัญยังไง?” ไชยยันต์พูดอย่างเกรี้ยวกราด ฟัดฟัดเต็มที่

“สำคัญชิ สำคัญมากที่สุด เมียแกเองยังไงล่ะ มาเรียอนันตรัย!”

“เรื่องซี้ผงเลย เอาให้รู้กันออกไปเดี๋ยวนี้ ฉันจะโทรศัพท์บอกเมย์เดี๋ยวนี้แหละ!”

ผู้ที่ถูกประท้วงพูดเร็วปรือ กระโดดขึ้นยืน พุ่งปราดไปที่โทรศัพท์ คารินก็ไวทันการเหมือนกัน หล่อนผุดตาม วิ่งสกิดและตะครุบข้อมือเพื่อนชายไว้ได้ ก่อนที่จะทักยกหู

“ยังไม่ใช้เวลานี้ไชยยันต์ จะบ้าหรือยังไฉนะ ป่านนี้เมย์
ยังคงนอนหลับอยู่กับลูก ด้วยความอ่อนเพลีย เธอจะโทรไป
รบกวนเขาอย่างนั้นะรี”

“บอกแล้วว่าเรื่องซี้ผง!...” ไชยยันต์พูดเกือบจะเป็นตวาด
หน้าแดงจัด

“เรื่องร้ายมันเกิดขึ้นอย่างนี้แล้ว เมย์ก็สมควรจะต้องรับ
รู้ไว้เดี๋ยวนี้แหละ กะอีแค่คลอดลูก อ่อนเพลียแค่นี้ อีกกับการ
ที่เพื่อนตายคนหนึ่ง หายหัวเข้าไปในป่าโดยไม่รู้อนาคต เมย์ไม่
ใช้คนเปราะบางหรอก รับรองว่าเขาไม่ถึงกับช็อคหมดสติอย่าง
เธอเมื่อตะกี้นี้ทันทีที่รู้ข่าวหรอก”

“บอกว่า ยังไม่โทรศัพท์ไปรบกวนเมย์ในตอนนี้ พูด
ไม่เชื่อกันหรือยังไฉ?”

คารินตวาดบ้าง เสียงหล่อนดังกว่าไชยยันต์เสียอีก ขวาง
หน้าไว้ แล้วผลักอกเพื่อนชายผละออกไป ตัวเองยืนบังโต๊ะ
โทรศัพท์ไว้...

ทันทีนั่นเอง ระหว่างที่เพื่อนหนุ่มสาว สนิมสนมกัน
มาแต่น้อย ร่วมเป็นร่วมตายกันมาอย่างโชกโชนจนดูเหมือนพี่
น้อง มีลักษณะอาการเหมือนจะทุ้มเถียงกัน โทรศัพท์เครื่องนั้น
ก็ดังเรียกขึ้นเป็นจังหวะ

ทุกคนในห้องเกือบสะดุ้ง และประหลาดใจไปตาม ๆ กัน

“เอ๊ะ! โทรศัพท์จากใคร ดึกตื่นป่านนี้แล้ว”

อนุชาอุทานขึ้น

คารินหันขวับไปคว้าขึ้นมาทันที แล้วหล่อนร้องตื่นเต้น
ออกมาว่า

“เมย์! เธอหรือ?”

เชษฐา อนุชาลุกขึ้นยืนพร้อมกัน ยกเว้นนายอำพล สอง
พี่น้องราชสกุลพุกกันเข้ามารุมล้อมโต๊ะโทรศัพท์ทันที ไชยยันต์
เองก็เบียดชิดคารินเข้ามา ทำหน้าตื่น

“เมย์เรอะ เกิดอะไรขึ้น ถึงได้โทรเรียกมากกลางดึกอย่าง
นี้”

พี่ชายใหญ่ถามขึ้น คารินรีบยกมือเป็นความหมายให้ทุก
คนเงียบสงบ แล้วชี้ไปที่เครื่องพ่วงอีกเครื่องหนึ่ง ไชยยันต์ก็
โดดเข้าไปรับทันทีฟังพร้อมกันไปด้วย ในขณะที่อนุชายืนอยู่ข้าง
คารินและเชษฐาไปยืนประกบชิดอยู่กับไชยยันต์ ทุกคนเต็มไปด้วย
ความฉงนปนร้อนใจ เพราะไม่แน่ใจว่าอาจเกิดอะไรขึ้นกับ
มาเรีย ผู้ซึ่งเพิ่งจะคลอดบุตรเมื่อบ่ายนี้เอง

“น้อย!...ยังไม่นอนอีกหรือ?”

เสียงของอดีตแม่พรานสาวเลือดผสมเยอรมันฝรั่งเศส นัก
ผจญภัยหญิงตัวฉกาจดังใสชัด แสดงว่าสุขภาพดีเยี่ยม แต่กังวาน
ของหางเสียงนั้นดูจะตื่นเต้นรุกรนพิกลอยู่

คารินฝันทำเป็นหัวเราะร่าเริงแจ่มใส แล้วถามว่า

“ฉันยังไม่นอนหรอก แล้วมันอะไรกันนี้ ตอนนี้เป็นเวลา
ที่เธอควรจะพักผ่อน มาวุ่นวายกับการโทรศัพท์ทำไม เป็นยังไง
มั้งล่ะ?”

“น้อย...”

เสียงของมาเรียตะกุกตะกักอ่ำๆ อึ้งๆ เตี้ยวนี้อลนอนพูด
ไทยชนิดพอใช้ได้ทีเดียว

“เธออย่าว่าอะไรฉันเลยนะ...ขณะนี้ฉันก็นอนอยู่บนเตียง
...สำหรับลูก เมื่อตอนสามทุ่มพยาบาลอุ้มเข้ามาให้กินนมฉัน
เป็นครั้งแรก แล้วเขาก็แยกเอาไปเก็บไว้ในห้องเด็กอ่อนแล้ว ฉัน
นอนอยู่คนเดียว แล้วก็หลับสนิทดีมาก...แต่มันยังงៃไม่รู้ บอก
ไม่ถูก...”

“ทำไม เป็นยังงៃ บอกมาซิ”

คารินถามรวดเร็วปรือ

“ฉันฝันแปลกมาก น้อย รู้สึกว่าจะเป็นความฝันที่ไม่ดี
เลย สะดุ้งตื่นขึ้นมาเตี้ยวนี้อเอง ฉันตัดสินใจเรียกไชยยันต์ไปที่
บ้าน ทางบ้านเขาก็บอกว่าไชยยันต์ไปคุยกับพี่ใหญ่ และพี่กลาง
ที่บ้านเธอ ก็เลยลองเสียงเรียกมางั้นเอง พอดีเธอเป็นคนรับ
สาย ไชยยันต์อยู่นั้นหรือเปล่า”

“ผมอยู่ที่นี่ ที่รัก เรากำลังนั่งคุยกันอยู่ และอยู่กันครบ
พร้อมหน้าทีเดียว เกิดอะไรขึ้นหรือ ประเดี๋ยวกลับจากที่นี่ ผม
จะแวะไปหาคุณ”

ไชยยันต์พูดแทรกขึ้นทันที และกำลังจะพูดอะไรมากไป
กว่านั้น แต่เชษฐาสะกิดห้ามไว้เสียก่อน

“ไชยยันต์ ฉันรักคุณค่ะ และดีใจ ที่ขณะนี้คุณอยู่ในกลุ่ม
ของพวกเรา ไม่ได้เตร่ไปไหน ไทโรที่บ้าน ไม่พบตัวครั้งแรก
ตกใจ”

เสียงของมาเรียบอกสามมีมากังวานใสเหมือนเสียงไฮฟาย
เช่นเดิม แต่มีกระแสบ่นน้อยๆ หอบๆ และตระหนกเร้นลับ

“ทำตัวให้สบาย ยอดรัก ทำทางคุณตื่นตระหนกอะไร
บางอย่าง คุยกับน้อยก่อนนะ ผมถือหูอยู่อีกเครื่องหนึ่ง จะฟัง
อยู่ด้วย”

ว่าแล้ว ไชยยันต์ก็พยักหน้ากับดาริน เป็นความหมาย
ให้พูด

“เมย์...เธอฝันอะไร ถึงได้ตื่นขึ้นมาแล้วก็ตกอกตกใจโทร-
ศัพท์เรียกหาไชยยันต์วิ่งไปหมดอย่างนี้”

“ฉัน...ฉันฝันเห็นแกชาย เห็นอย่างชัดเจนที่สุด มายืนอยู่
ที่ปลายตีนเตียงฉันตรงที่นอนอยู่เดี๋ยวนี้แหละ..”

“ฝันเห็นแกชาย!!”

ดารินอุทานลั่นห้อง

“ใช่ แกชายแน่ๆ ไม่ใช่ จักราช ภาพความฝันที่เห็นเป็น
ภาพของแกชายในชุดพราณกะเหรี่ยงสมัยที่ยังเป็นลูกหาบของเรา
นั่นแหละ”

“แล้วยังไง เล่าไปให้ละเอียดซิ”

ราชสกุลสาวงามเร็วปรือ หน้าตาตื่นไปหมด

“มันเป็นภาพฝัน ที่มหัศจรรย์ที่สุด ชนิดที่เกิดมาฉันไม่
เคยพบมาก่อนเลย เพราะมันชัดเจนสดใสเหมือนภาพยนตร์ที่
ฉายจากจอ ฉันจำภาพและคำพูดของเขาได้ทุกคำ ในฝันนั้น
ฉันก็ยังนอนอยู่ในห้องที่เปิดไฟสว่างพอสมควร และบนเตียง
ตัวนี้แหละ ประตูห้องได้เปิดออกอย่างไม่มีเสียง ฉันเหลือบไป
ครั้งแรกเข้าใจว่าเป็นหมอหรือพยาบาลเข้ามาตรวจเย็บมอการ
แต่ปรากฏว่ากลายเป็นชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ตระหง่านงามคนหนึ่ง
ในชุดเสื้อกางเกงสีดำแบบพวกกะเหรี่ยงโพกผ้าแดงที่หัว สะพาย

ไรเฟิลคันเหวี่ยง เห็นแวบเดียว ฉันก็จำได้ ร้องทักออกไปว่า ‘แกซาย’ พยายามจะลุกขึ้น แต่ร่างกายหนักอึ้งไปหมด ไม่อาจ ขยับเขยื้อนได้ สีหน้าของเขาว่างเฉยที่สุด เดินช้าๆ เข้ามาหยุด ตรงปลายเตียงฉัน ตรงนี้เอง แล้วก็เอ่ยขึ้นด้วยเสียงทุ้มลึก ของเขา แ่วอยู่ในสองหู ชนิดที่ฉันจำได้หมดทุกประโยคว่า ‘นายแหม่ม! ขณะนี้ผู้กองรพินทร์กำลังทุกข์ยาก และมีอันตราย อยู่กลางป่าลึก’ พูดสั้นๆ เพียงแค่นี้ แกซายก็ถอยหลัง เปิดประตู ห้องลับหายออกไป ก่อนที่ฉันจะทันพูดหรือร้องเรียกเขาทัน ฉันรู้สึกว่ ฉันได้ตื่นร่นกระสับกระส่ายอยู่พักใหญ่ ก่อนที่จะ ลืมตาขึ้นมาได้ ภายในห้องของฉ่นเป็นปกติดีทุกอย่าง ไม่มีวีแวว ของอะไรเลยทั้งสิ้น ฉ่นกดกริ่งเรียกพยาบาลเข้ามาสอบถามว่า มีใครเข้ามาในห้องฉ่นเมื่อตะกี้ พยาบาลยืนยันว่ห้องทำงาน ของพวกเขาอยู่ตรงประตูห้องของฉ่น ใครจะเข้าออกจะต้องเห็น ทั้ฉ่น ทุกคนยืนยันว่ ไม่มีใครเข้าไปในห้องของฉ่นเลย ฉ่น เพิ่งจะรู้ว่ฉ่นเป็นความฝัน...แต่น้อย ฝันแบบนี้มันไม่ดีเลย ฉ่น นอนไม่หลับ เลยต้องโทรศัพท์ไปหาไชยยันต์ แล้วเสียงโทรมา ทั้ฉ่น...ขณะนี้ฉ่นเหงื่อแตกไปหมดทั้ตัว แม้ว่าแอร์ห้องนี้จะเป็นจัด ก็ตาม...”

เสียงมาเรียพูดบอกความมาอย่างกระหืดกระหอบรวดเร็ว

ดาริน วราฤทธิ์ตะลึง หน้าทีขาวเผือดอยู่แล้ว บัดนี้ ปราศจากโลหิต ริมฝีปากหมุบหมิบ พึมพำออกมาว่ “พระพุทธรูปช่วย” แล้วก็นั่งจ้งจ้ง

ไชยยันต์นั้น ได้ยินเสียงเมียพูดเล่าอยู่ตลอดเวลา ก็อ้าปากค้าง หน้าเลิกลักไปเช่นกัน

“น้อย...เธอได้ยินฉันพูดหรือเปล่า ทำไมถึงเจ็บหายไป”
เสียงมาเรียร้องถามซ้ำๆ มาอีก เพราะทางด้านฝ่ายนี้ไม่มีใครพูดเลย ดารินนั้น ไม่พูดอะไรอีกแล้ว พยักหน้าให้ไชยยันต์ทำหน้าที่พูดกับภรรยาของตัวเอง ส่วนตนนั้นวางหูลง ทรดกายอย่างหมดเรี่ยวแรงบนเก้าอี้ มือทั้งสองลูบอยู่ที่ใบหน้า

อนุชา ผู้อยู่ใกล้น้องสาว เขย่าไหล่ถามว่ามาเรียพูดอะไรมาให้ฟังยืดยาว หล่อนสั่นศีรษะซ้ำๆ เชิงไม่ต้องการบอกอะไรทั้งสิ้นแล้วชี้บู้ชี้ใบ้ให้ไปรับฟังจากหูโทรศัพท์ที่หล่อนวางไปแล้วขึ้นสอบชักกันเอง

อนุชาก็คว้าหูขึ้นมาทันที

บัดนี้ หล่อนทำอะไรไม่ถูก สมองมึนตื่อไปหมด รู้สึกแต่เพียงว่า ภายในห้องนั้น สามีกกับภรรยากำลังพูดกันทางโทรศัพท์ มีพี่ชายทั้งสองของหล่อนเข้าร่วมพูดอยู่ด้วย นายอำพลก็ได้แต่นั่งอ้าปากฟังโดยไม่รู้เรื่องอะไรแจ่มชัดนัก มองหน้าคนโน้นทีคนนี่ที ตัวหล่อนเองนั่งซึมเฉย...มันอะไรกันนี้? แงชายเข้ามาบอกหล่อนก่อนแล้วฝันของมาเรีย ซึ่งยังนอนพักฟื้นอยู่ในโรงพยาบาล ข้อความตรงกันทุกอย่าง นั่นก็คือ...

รพินทร์ไพรวัลย์ กำลังตกระกำลำบากทุกซี่ยากแสนสาหัสอยู่กลางไพรลิก และกำลังอยู่ในระหว่างอันตราย!!

และเหตุการณ์ข้อเท็จจริง มันก็บังช้ดอยู่แล้ว โดยการสารภาพเล่าความจริงทั้งหมด จากปากคำของนายอำพลในข้อ

ที่ว่า ขณะนี้สุภาพบุรุษไฟรคนนี้ มีภารกิจด่วนฉุกเฉินที่จะต้อง
ออกเดินป่าไปอย่างไม่ทราบอนาคตแน่นอน

เวลาจะผ่านไปนานสักเท่าใดไม่ทราบได้ที่ดาร์วินนั่งเหม่อ
เหมือนคนไร้สติเช่นนั้น

สำหรับนายอำพลนั้น จากการนั่งสังเกตจับฟังอยู่ ก็
พอจะทราบว่า ทางด้านฝ่ายนี้ได้เล่าความจริงอะไรให้มาเรีย
อนันตรัย ทราบเป็นเลาๆ บ้างแล้ว

“ไชยยันต์...”

นั่นเป็นคำพูดของอดีตพรานสาวรูปงามผู้ยิ่งใหญ่

“จงบอกพี่ใหญ่ พี่กลาง น้อง และคุณอำพลว่า ขอเชิญ
ทุกคนมาที่ห้องของฉันเดี๋ยวนี้เพื่อขอฟังรายละเอียดกันให้พร้อม
หน้าทั้งหมด ใครอย่าได้ปฏิเสธเป็นอันขาด ฉันไม่รับฟังเหตุผล
ใดๆ ทั้งสิ้น ถ้าคนใดคนหนึ่งที่ประชุมกันอยู่ในบ้านขณะนี้ ไม่
ย้ายที่ประชุมมาให้ฉันได้รู้เรื่องด้วยละก็ ฉันจะลุกขึ้นจากเตียง
เดี๋ยวนี้ และจะเป็นฝ่ายไปที่นั่นเอง!”

ทุกคนรู้นิสัย มาเรีย (ฮอฟมัน) อนันตรัย ดืออยู่แล้ว

และแน่ละ ในกรณีนี้ หล่อนย่อมมีสิทธิ์อย่างเต็มที่ที่จะ
ต้องได้รับรู้อะไรไว้ด้วย ในฐานะที่เป็นบุคคลชั้นเสนาธิการผู้หนึ่ง
ที่เคยบุกเทือกพระคิ่วะ ร่วมเป็นร่วมตายมาแล้วในทุกสภาวะ
คำพูดของมาเรียไม่ใช่คำขู่ แต่เป็นการอ้อนวอนขอร้อง ถ้าหาก
ใครคัดค้านหรือปฏิเสธ อันหมายความว่าจะให้หล่อนสงบจิต
นอนพักอยู่บนเตียงตามลำพัง ทั้งๆ ที่พอจะระแคะระคายอะไร
บ้างแล้วเช่นนั้น

ประเดี๋ยวแม็กก็ถ่อร่างมาจริง ๆ เท่านั้น

จึงตกเป็นหน้าที่ของสามี คือไชยยันต์ ที่จะต้องยกมือกราบไหว้เซษฐา และอนุชา เพื่อเห็นแก่เมีย และเมื่อสองพี่น้องแห่งราชสกุลก็มองไม่เห็นทางเลี้ยวอย่างใดได้ ดารินก็ไม่มีปัญหาขณะนี้ ใครจะลากหล่อนไปไหน ทำอะไรก็ได้ทั้งสิ้น เพราะจิตใจไม่ได้อยู่กับเนื้อกับตัวเสียเลย

แค่ไม่เกิน 15 นาทีเท่านั้น จากบ้านกับโรงพยาบาล เอกชนชั้นชูเปอร์เดอลุกซ์ ที่แม่สาวเลือดผสมเยอรมันฝรั่งเศสนอนพักฟื้นอยู่ในห้องวีไอพี ทั้งชุดที่กำลังประชุมเครียดกันอยู่รวมทั้งนายอำพล และเอกสารทั้งหมด ก็เคลื่อนย้ายเข้าไปอยู่ในห้องของมาเรีย

แพทย์และพยาบาลเวรกลางดึกอาจแปลกใจเล็กน้อย แต่ไม่มีใครขัดขวางหรือห้ามปรามอย่างใดทั้งสิ้น จากเหตุผลสองกรณี ผู้อำนวยการโรงพยาบาล เป็นเพื่อนของราชสกุลวราฤทธิ์ และอีกข้อหนึ่งดารินเอง ก็เป็นแพทย์ผู้ทำคลอดรายนี้ด้วยมือตัวเองอยู่แล้ว อีกประการหนึ่ง ห้องพักของโรงพยาบาลห้องนั้นก็ห้องชุด ขนาดใหญ่กว้างขวาง ราวกับห้องชุดของไฮเต็ลชั้นหนึ่ง มากกว่าที่จะเป็นห้องคนป่วย

บนเตียง มาเรียนอนอยู่ในอาการสงบ แต่ก็ได้รับทราบเรื่องราวโดยละเอียดทั้งหมดภายในเวลาอันไม่นานนัก เดียวนี้หล่อนรู้อะไรได้เท่าๆ กับที่ทุกคนรู้ตลอดเวลา ดารินพูดน้อยที่สุด...ดวงตาของหล่อนแห้งผาก มาเรียพยักหน้าให้ขึ้นมานั่งบนเตียงของหล่อนแล้วจับมือเพื่อนสาวไว้นั่น ขณะที่หล่อนชักใช้โต้ตอบกับคนเหล่านั้นจนรู้ความจริงตลอด

หล่อนพยักหน้าเรียกสามีให้เข้าไปใกล้ ไชยยันต์เดินเข้าไปหาอีกด้านหนึ่ง แม่สาวเลือดผสม ผู้มีอดีตอันร้อนแรง แต่บัดนี้อารมณ์ทางด้านนั้นผันเปลี่ยนไปจากหน้ามือเป็นหลังมือ เมื่อได้สามีเป็นตัวเป็นตน ได้ยิ้มให้แก่สามีของหล่อน

“คิส มี!”

หล่อนบอก

ไชยยันต์ก้มลงจูบเบาๆ ที่แก้ม มือหนึ่งของหล่อนยังกำฝ่ามือदारिन อีกมือหนึ่งโอบกอดคอสามีไว้ จูบตอบแล้วจูบที่ศีรษะเขาขยิบตาให้นิดหนึ่ง

“รู้ไหม ที่รัก ทำไมฉันถึงรัก และยอมเป็นแม่ของลูกคุณ?”

“ผมไม่ทราบ”

“เพราะคุณเป็นลูกผู้ชายแท้จริง เป็นนักสู้เลือดชั้น เป็นผู้รับผิดชอบ และเหนือกว่าอะไรทั้งสิ้น คุณมีความจริงใจต่อมิตร จัดว่าเป็นบุรุษชาติอาชาไนยเพื่อนแท้ ซึ่งหาได้ยากยิ่ง ในโลกยุคปัจจุบันนี้ ฉันไม่เพียงแต่รักคุณเท่านั้น ยังเคารพนับถือบูชาหัวใจของคุณด้วย”

ไชยยันต์นั่ง มองหน้าเมียอย่างแสนรัก

“เมื่อครั้งไปตามคนسابสูญ ที่ชื่อ นายชด ประชากร หรือ ‘ฟีกกลาง’ ที่นั่งอยู่นั้น คุณก็ไปตามกับเขาด้วยใช่ไหม?”

“ก็ใช่”

“แล้วครั้งนี้ละ คุณตัดสินใจยังงัย?”

“เชษฐา อนุชา และน้องต้องช่วยกันฆ่าผมเสียก่อน เมื่อئันแหละ พวกเขาถึงจะหยุดผม ไม่ให้เดินทางในครั้งนี้ได้”

มาเรียบีบไหล่สามี่แน่น แล้วน้ำวกลงไปจูบอีกครั้ง ยิ้มอย่างสมัยที่เขาเคยเห็นหล่อนยิ้มตอนที่หลงป่าอยู่ด้วยกันสองต่อสอง

“นั่นเป็นสิ่งที่ถูกต้องที่สุดแล้ว เพราะฉันก็อ่านใจคุณออกมาแล้วด้วย ก่อนที่ทุกคนจะมาถึงห้องฉันนี่เสียอีก...”

กล่าวจบ หล่อนก็หันไปมองทางเชษฐา อนุชา และนายอำพล

“พี่ใหญ่กับน้อย แพ้คะแนนเสียงแล้วค่ะ เพราะมีกันเพียงแค่ 2 เสียงเท่านั้น ที่คัดค้านห้ามปราชัยยันต์ไว้ ส่วนพี่กลาง คุณอำพล และฉันเอง ผู้เป็นภรรยาของเขา รวมแล้ว 3 เสียง ที่จะอนุญาตให้เขาไป”

ไชยยันต์ดีใจแทบกระโดด ดาริน ผู้เงียบอยู่ตลอดเวลา ครางออกมาว่า

“แต่...”

“ไม่มีคำว่า ‘แต่’ ไม่มีข้อแม้ใดๆ ทั้งสิ้น”

มาเรียบูตอย่างเฉียบขาด หัวเราะเบาๆ ออกมาอย่างนักเลง ขณะที่ตบหลังมือดารินหนักหน่วง

“ไชยยันต์ไปในครั้งนี้ ไม่ได้ไปเฉพาะตัวเขาเองเท่านั้น แต่ไปแทนในนามของอดีตมาเรีย ฮอฟมัน ด้วย เสียหายที่ฉันต้องมานอนคลอดลูกอยู่อย่างนี้ ถ้าตัวเปล่า เราจะร่วมทีมงานกันครบหน้าที่เดียว และฉันขอให้คำรับประกันว่า ระหว่างที่สามี่และเพื่อนตายทุกคน ไปปฏิบัติหน้าที่ของความเป็น ‘เพื่อน’ ในครั้งนี้ ฉันจะเลี้ยงลูกของไชยยันต์ให้ดีที่สุด จะสวดมนต์ภาวนา อ่อนวอนพระผู้เป็นเจ้าให้ทุกขณะจิต ขออย่าได้หวั่นหลังเลย

สัจจะของฉันก็คือ ถ้าไชยยันต์ไม่กลับมาอีก ฉันก็จะดำรงชีวิตอยู่กับลูกเช่นนี้ไปจนตาย โดยจะไม่แต่งงานใหม่อีกเลย”

เสียงของมาเรียดังกังวานไล่ไปทั่วห้องอันเงียบกริบนั้น ทุกคนมีความรู้สึกตื่นตัวขึ้นมาจนถึงคอหอย

มาเรียหันมาทางดาริน

“น้อย!...เอารพินทร์กลับมาให้ได้นะ ต่อให้สุดหล้าฟ้าเขียว ลักแคไหน...ต่อให้ตามจนหลุดพ้นออกไปจากโลกนี้ และขอให้ทำใจดีๆ เอาไว้ ยังไม่สิ้นหวังนักหรอก อีกอย่างหนึ่ง ก็ไม่ต้องไปมัวกังวลห่วงไหวอยู่กับผู้หญิงอเมริกันสองคนนั้น ฉันเห็นรูปที่ไชยยันต์เอามาให้ดูแล้ว ทั้งสองคนสวยมากก็จริง แต่ไม่มี ความหมายหรอก สำหรับคนที่ชื่อรพินทร์ ไพรวลย์ ฉันรู้จักเขาดี อาจดีกว่าเธอเสียอีก เพราะฉันรู้จักเขามาก่อนที่เธอจะพบเขา ผู้ชายคนนี้...เป็นยอดคนจริงๆ ในด้านชื่อเสียงสุจริต ต่อผู้หญิงคนที่เขารัก และตลอดชีวิตนี้ของเขา เขาจะไม่รักใคร่อีกแล้ว นอกจาก หม่อมราชวงศ์หญิงดาริน วรา-ฤทธิ์ เท่านั้น จงเชื่อฉัน และสบายใจได้”

ดารินแทบจะร้องไห้ออกมาด้วยความรู้สึกที่กล่าวไม่ถูก แต่หล่อนไม่มีน้ำตาอีกแล้ว ได้แต่กัดริมฝีปากแน่น มือที่บีบประสานมือมาเรียสั่นริกๆ

“ถ้าฉันเริ่มต้นวางแผนงานได้แล้ว...”

คุณชายเชษฐาเอ่ยขึ้นห้าวๆ กระตักน้ำเรียกไชยยันต์กับดาริน

“ไชยยันต์ น้อย มานั่งนี้ ส่วนเมย์ก็อยู่ตรงนั้นแหละ เธอ

จะได้ยินหมดว่า เราจะหาหรือวางแผนกันยังไง ดีเหมือนกัน ที่ย้ายมาประชุมกันที่นี่ เเม่ย์จะได้รับรู้ไว้เสียด้วย”

ไชยยันต์กับดาริน ผละจากเตียงของมาเรีย เข้าไปสมทบ

“คุณอำพล คุณพอจะรู้ไหมว่า รพินทร์บ้ายหน้าไปทางไหน พอจะมีแผนที่ที่พวกนั้นใช้ในการเดินทางหรือเปล่า?”

พี่ชายใหญ่ของราชสกุลวราฤทธิ์ถาม

“ผมทราบว่า มีแผนที่ยุทธศาสตร์ทางอากาศครับ แต่ไม่มีโอกาสจะเห็นหรือคัดลอกได้ จะอย่างไรก็ตาม ผมแอบกระซิบถามคุณรพินทร์ไว้ในวันที่แกจะเริ่มออกเดินทางว่า เป้าหมายแรกจะมุ่งไปจุดใด แกอาจคิดไปไม่ถึง ว่าผมหลอกถามทิศทางไว้...เป้าหมายแรกคือ ห้วยเสือร้อง!”

“ถ้างั้น ก็แปลว่าต่อไปต้องบุกผ่านเข้า ‘ดงดำ’ แน่นนอนครับพี่ใหญ่ เพราะห้วยเสือร้อง ก็เป็นตำแหน่งสุดท้ายที่มนุษย์ธรรมดาจะบุกบั่นไปถึงได้ แบบเดียวกับหล่มช้างเหมือนกัน แต่อยู่กันคนละด้าน”

อนุชา วราฤทธิ์ หรืออดีต ชด ประชากร นักพเนจรกลางดงซึ่งชำนาญป่าดงดิบในละแวกนั้นดีมาก่อนแล้ว เอ่ยขึ้น

“ดงดำก็คือดงมรณะของดินแดนหลงสำรวจที่เราเคยผ่านกันมาแล้ว...”

เชษฐาว่า หรีตาลง

“ถึงแม้จะเร่งด่วนกันสักขนาดไหน กว่าทางฝ่ายเราจะเตรียมตัวเสร็จและเริ่มต้นออกเดินทาง ก็แปลว่าคณะของรพินทร์ล่วงหน้าไปก่อนแล้วไม่น้อยกว่า 10 วัน”

“เชื่อว่าไม่เหลือปากว่าแรงนักหรอก เชษฐา...”

ไชยยันต์พูดอย่างมั่นใจ

“พวกเราทุกคนที่นั่งอยู่ที่นี่ เดินป่ากันในครั้งนั้นเสียจนเข้า
ชั้น ‘พรวนใหญ่’ กันแล้วทุกคน ถึงจะไม่ใหญ่เท่ารพินทร์ก็ตาม
คนขนาดผ่านเทือกพระคิ่วะ และมีชีวิตรอดกลับมาได้ ประ-
ศาสน์ปริญญาชั้นดุษฐีบัณฑิตในการเดินป่าให้ได้ทุกคนนั่นแหละ
โดยเฉพาะนายคนนี้...”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ ชี้ไปยังคุณชายอนุชา

“เขาบุกป่าฝ่าดงมาเสียจน ถ้าไม่ถึงชั้นรพินทร์หรือแกช่าย
ก็เฉียดๆ เข้าไปแล้ว พรวนใหญ่ที่จะนำทางเรา ไม่ต้องไปกังวล
หาที่ไหน นายชด ประชากร นั่งอยู่นี่เอง...ว่ายังไงพรวนชด ไหว
ไหม?”

อดีตชด ประชากร ผู้เป็นต้นเหตุให้ทั้งคณะต้องบุกเทือก
พระคิ่วะมาแล้ว ยิ้มแค้นๆ

“ตามปกติก็ไม่ไหวหรอก เช็ดแล้ว แต่ถ้าจำเป็นก็ต้อง
ไหว พี่ใหญ่ก็ดี น้องก็ดี หรือตัวแกเองก็ดี ล้วนคล่องตัวแล้วทั้ง
นั้น ในเรื่องการบุกป่าฝ่าดง ไม่มีอะไรน่าหนักใจเลย ความหวัง
ของเราก็คือรพินทร์ไม่ได้เตลิดเปิดเปิงไปคนเดียว แต่ต้องนำ
คณะอเมริกันพวกนั้นพร้อมทั้งลูกหาบไปด้วย ซึ่งจะต้องล่าช้า
เสียเวลากันบ้าง เราน่าจะตามทัน และแกะรอยไปได้ทุกระยะ
ยิ่งถ้ารู้ว่าบายหน้าไปทางไหนเป็นจุดแรก ก็ยิ่งสะดวกขึ้น ผม
กลับตาเห็นภูมิประเทศแทบตลอดตั้งแต่หนองน้ำแห้ง จนถึง
ห้วยเสือร้อง เพราะเคยตรุดตุเหวไปจนปรุ อาจต้องมกกันหน่อย
เมื่อเข้าเขต ‘ดงดำ’ แล้ว แต่ถึงอย่างไร พวกนั้นก็จะต้องทิ้ง
ร่องรอยไว้ให้แกะได้”

อดีตท่านทูตทหารบก มองจับนิ่งมายังน้องชายคนกลางอย่างพิณีจ แล้วเปลี่ยนไปยังทุกใบหน้าของผู้ที่ร่วมวงกันอยู่ในขณะนี้ กล่าวขึ้นอย่างรวม ๆ

“หวังว่า พวกเราทุกคน คงรับรู้กันแล้วว่า การออกเดินทางติดตามแกะรอยรพินทร์ในครั้งนี้ เราไม่มีพยานหรือมัคคุเทศก์นำทางอีกแล้ว เราจะต้องเสี่ยงงมกันไปเอง โดยใช้ความรู้ความสามารถของเราเองที่เคยผ่านมาก่อนเป็นสิ่งนำทาง และในบรรดาพวกเราทั้งสี่คนที่นั่งประชุมกันอยู่นี้ กลางเป็นบุคคลที่มีสมรรถนะสูงสุด”

อนุชา วราฤทธิ์หรืออดีตนายชด ประชากร ถอนใจลึก

“ถ้าทุกคนเชื่อมั่นไว้วางใจผม ผมก็ขอรับหน้าที่เป็นมัคคุเทศก์ครั้งนี้เอง และก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไรนัก เพราะพี่ใหญ่เองก็ดี ไชยยันต์ก็ดี หรือน้อยก็ดี ล้วนแล้วแต่เป็นนักเดินป่าเยียมยอดมาแล้วทั้งสิ้น เราจะร่วมปรึกษาหารือกันไปทุกระยะ ไม่ใช่ว่าจะต้องให้ผมตัดสินใจชี้ขาดเพียงคนเดียว”

“เป็นอันแกยอมรับว่าแกเป็นพยานนำทางนะ”

ไชยยันต์ย้ามา

“แน่นอน!”

“เพราะฉะนั้น เชษฐา แกเป็นหัวหน้าตามเดิม”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ชี้มือมาที่คุณชายใหญ่

“ผมเห็นด้วยครับ”

แม้จะไม่ได้รับอนุญาตให้ร่วมทางไปด้วยในครั้งนี้ นายอำพลก็แสดงความเห็นของตนเองสนับสนุนออกมาอย่างหนักแน่น

“น้อยไม่พูดอะไรเลย เอาแต่นั่งซึม ทำไมไม่ช่วยกันออกความคิดมั่ง”

พี่ชายใหญ่ของตระกูลเอี่ยมมือมาตบที่เข่าน้องสาวเล็ก เมื่อนั้นหล่อนจึงมีอาการเหมือนเพิ่งตื่นจากภวังค์คิด

“คุณอำพล”

“ครับผม คุณหญิง”

“นับตั้งแต่เราจากกันครั้งสุดท้ายที่สถานีกักสัตว์ของคุณ ภายหลังจากไปตามพี่กลางกลับมาได้แล้วคุณได้พบเห็น‘หนาน-อิน’ บ้างไหม ได้ข่าวหรือเปล่าว่าตอนนี้แกอยู่ไหน พอจะตามตัวมาได้หรือไม่?”

คำพูดของม.ร.ว. สาวคนสวย ทำให้ทุกคนสะดุดคิดและสนใจยิ่ง อำพลก็ดูเหมือนเพิ่งจะนึกขึ้นมาได้ กระดกลิ้นออกมาตะริมฝีปาก

“เออ จริงครับ ผมเองก็ลืมหนานอินไปเสียอย่างสนิท นอกจากคุณรพินทร์ และแงชายแล้ว พรานใหญ่ผู้ยิ่งยงอีกคนหนึ่ง ที่จะนำทางในครั้งนี้ได้ ก็มียู่อยู่อีกเพียงคนเดียวเท่านั้น คือหนานอิน...แต่นับตั้งแต่พวกของคุณหญิงเดินทางเข้ากรุงเทพแล้ว หนานอินก็บุกป่าฝ่าดงไปตามประสาของแก ผมได้ข่าวว่าแกเคยผ่านมาแวะเยี่ยมคุณรพินทร์ที่หนองน้ำแห่งครึ่งหนึ่ง เมื่อ 2-3 เดือนมาแล้ว พักอยู่ที่นั่นสองคืน หลังจากนั้นแกก็หายเข้าป่าไปอีก ไม่ปรากฏข่าวอีกเลย ไม่ทราบ ตอนนี้ไปอยู่ขุนเขาลำเนาไพรแห่งไหน”

“แปลว่าไม่มีทางจะตามตัวได้พบ?”

ดารินพูดอย่างสิ้นหวัง

“คงยากครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าจะตามกันให้ได้ในเร็ววัน ยกเว้นแต่จะรอฟังข่าวว่า แกจะเฉียดผ่านมาอีกเมื่อไหร่ ซึ่งเอาแน่ไม่ได้ ตามหาหนานอิน ตามตัวได้ยากกว่าตามผีตองเหลืองเสียอีก และก็มียู่คนเดียวเท่านั้นที่อาจตามแกได้พบคือคุณรพินทร์นั่นแหละ เพราะรู้นิสัย รู้ทิศทางกันดีอยู่ แต่ตอนนี้เราเองกำลังหาตัวคุณรพินทร์อยู่”

ราชสกุลสาวหรือตาลลง นิ่งไปอีก เซษฐาก็บอกว่า

“ถ้าเราได้ตัวหนานอินมาร่วมด้วยในครั้งนี้ จะวิเศษสุดแต่น้อยอย่าไปหวังอะไรเลย เพราะเราไม่รู้จะไปตามตัวแกได้ที่ไหนอย่างปัจจุบันทันด่วนแบบนี้ มันเป็นหน้าที่ที่เราจะต้องว่ากันเอง ลูกศิษย์ที่ถ่ายทอดสารพัดวิชาในการเดินป่า และบุกบันคู่มือไปกับหนานอินจนเกือบจะเอาชีวิตไปทิ้งเสียด้วยกัน ก็นั่งอยู่ตรงหน้าเรานี้แล้ว...”

พี่ชายใหญ่บ้วนปากไปทางน้องชายกลาง

“หนานอินกับนายชดก็เหมือน ๆ กับรพินทร์กับแงชายนั่นแหละ มีคนใดคนหนึ่งในระหว่างคนสองคู่นี้ มันก็ย่อมจะแทนตัวกันอยู่ได้แล้วใช่ไหม?”

ประโยคหลังเขาหันไปถามอนุชา

“ผมไม่คิดว่าผมจะยิ่งใหญ่เท่าหนานอิน รพินทร์ หรือแงชาย แต่เมื่อไม่มีทางเลือก ผมก็ต้องรับเป็นพรานนำทางเองสำหรับหนานอินนั่น ถ้าบังเอิญได้ตัวมา ผมก็จะปลดปล่อยใจกว่านี้มาก แต่มันก็เป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว”

“เราไม่ควรจะลืมใครเสียอีกคนหนึ่ง...แต่รู้สึกว่ามันจะยาก

เหมือนกัน เพราะจะให้ไปตามหรือ ก็คงจะเสียเวลาไม่ทันการ
จะเดินผ่านไปรับหรือ มันก็คนละเส้นทางกันเสียด้วย”

ไชยยันต์เอ่ยขึ้น และภรรยาของเขาที่นอนฟังอยู่บนเตียง
ก็ร้องบอกมาว่า

“อ้อ คะหยิ่น เจ้านักเลงโตจากหล่มช้างนั่น”

ภาพของกะหยิ่น ผุดขึ้นในสมองของทุกคนทันที

“ไม่มีทาง ชินมัวไปตามกะหยิ่น ซึ่งถึงแม้เราจะรู้แน่นอน
ว่ามันอยู่หล่มช้าง เราก็จะยิ่งเสียเวลาเพิ่มขึ้นไปทุกที ระยะทาง
จากหนองน้ำแห้งไปหล่มช้าง ไกลเสียกว่าไปห้วยเสือร้องเสียอีก
และขึ้นปล่อยเวลาให้เนิ่นนานไป ร่องรอยของรพินทร์กับพวก
นั้นที่ล่องหน้าไปก่อนแล้วก็จะยิ่งค้นหาลำบากขึ้น ขอให้เราตัด
ปัญหาเรื่องหนานอินกับกะหยิ่นออกไปเสียเถอะ ให้มันรู้ไปว่า
ลำพังพวกเราสี่คนนี่ ไม่สามารถจะตามรพินทร์ได้” อนุชาว่า

“ฉันก็เห็นด้วยกับกลาง ป่วยการที่เราจะไปมัวค้นหาตัว
หนานอิน กับกะหยิ่นให้เสียเวลา จริงอยู่ สองคนนั้น เราต้อง
การตัวที่สุดในภาวะเช่นนี้ แต่เราก็ไม่สามารถที่จะรอช้าได้เลย
การไปตามตัวกลางในครั้งนั้น เราออกทางหล่มช้างเพราะกลาง
ก็ออกล่องหน้าไปทางด้านนั้น แต่การไปตามตัวรพินทร์คราวนี้
เราต้องออกห้วยเสือร้อง ตามเส้นทางเดินของเขา ฉันเชื่อความ
สามารถของกลางว่าจะสาวรอยติดตามไปได้เรื่อยๆ แต่ไม่เชื่อ
ว่าจะใช้วิธีดักหน้า หรือก๊าวสกัดได้ ถ้ารพินทร์เป็นฝ่ายตามเรา
ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง เพราะเขาชำนาญกว่าเรามากนักในเรื่องนี้”

ไม่มีใครมีความเห็นเป็นอย่างอื่นแตกแยกออกไปจากคำ
พูดของ ม.ร.ว.เชษฐา

“ถ้าทุกคน เห็นด้วยตามที่ฉันว่านี่ เราก็ก้อกันยั้ง...”

อดีตท่านทูตทหารบกสรุปโดยเร็ว

“ทางด้านเรา 4 คนนี้ จะใช้เวลาพรุ่งนี้ทั้งวันเตรียมตัวให้พร้อมและอย่างช้าในวันมะรืนจะถึงสถานีกักสัตว์ของคุณอำพล ส่วนคุณอำพล ต่อไปนี้ก็เป็นสิ่งที่เราจะขอความร่วมมือจากคุณละ...”

“ครับผม คุณชายใหญ่ ผมพร้อมเสมอ”

“ประเดี๋ยวกลองกันเสร็จ คุณรีบเดินทางจากกรุงเทพฯ กลับสถานที่ของคุณเลย นอนไปในรถก็ได้ เพราะคุณมีคนขับมาด้วย คงไปถึงที่นั่นตอนสายๆ พรุ่งนี้ พอถึงให้คุณจัดเตรียมพวกลูกหาบรอเราไว้ให้พร้อมเลย เราไม่ต้องการคนจากที่อื่น แต่ต้องการคนในหนองน้ำแห้ง ที่เป็นลูกบ้านของรพินทร์นั่นแหละ คงไม่ต้องบอกว่า คุณจะต้องคัดเอาคนที่มีสมรรถภาพขนาดไหน”

“ครับ ผมทราบ...”

“จำนวน 10 คน เท่ากับที่รพินทร์เอาไป สัมภาระฝ่ายเราจะมีจำนวนไม่มากนัก เพราะไม่มีของฟุ่มเฟือยเกะกะอะไรทั้งสิ้นนอกจากเครื่องยังชีพจำเป็นอย่างเดียวเท่านั้น กับเครื่องกระสุนและอาวุธ เราต้องการเดินให้เร็วที่สุด เพื่อกวดตามเขาให้ทัน และเรื่องนี้ขอรับรองคุณอำพล ให้เก็บรักษาไว้เป็นความลับที่สุด อย่าให้ทางฝ่ายสืบราชการลับของเราเองทราบเป็นอันขาดว่ามีอีกคณะหนึ่งตามหลังรพินทร์ไป ก็หมายถึงท่านพลโทวิชายนั่นแหละ...คุณรับปากได้ไหม?”

“ขอเอาหัวเป็นประกันครับ”

นายอำพลรับปากหนักแน่น

“มีปัญหาอะไรอีกไหม ถ้าไม่มี เราก็จะปิดประชุม และคุณออกเดินทางกลับได้เลย ไปเตรียมอะไรต่ออะไรไว้ให้พร้อมตามสั่ง”

“ก็...ไม่มีปัญหาอะไรอีกแล้วครับ เพียงแต่ว่าเรื่องพินัยกรรมของคุณรพินทร์...”

“อ้อ เรื่องนั้นเอางี้ ก้อปปีหนึ่ง เก็บไว้ที่คุณตามเดิมเหมือนอย่างเช่นที่เจ้าตัวเขาประสงค์ ส่วนก้อปปีที่ส่งมอบมาให้ผมเก็บนั้น ผมจะฝากเก็บไว้ในเซฟธนาคาร ภายใต้การดูแลรับรู้ของผู้จัดการผลประโยชน์ของผม ทางฝ่ายผมก็ต้องทำพินัยกรรมเหมือนกัน เพราะไปกันหมดทั้ง 3 คนพี่น้อง ใ้ฉันมันเป็นเรื่องทางด้านผมเอง คุณไม่ต้องห่วงหรอก”

“ครับผม แล้วเรื่องสัมภาระข้าวของ ทางคุณชายใหญ่จะให้ผมจัดการให้ หรือจะจัดไปจากทางนี้?”

“อาวุธเครื่องกระสุน ของใช้ส่วนตัวของพวกเราจะเตรียมไปจากทางด้านนี้เลย แต่เสบียงและอุปกรณ์อื่นๆ คุณจัดเตรียมไว้ให้ด้วย เราจะคัดเลือกกันอีกทีหนึ่ง ว่าจะมีอะไรบ้าง และน้ำหนักสักเท่าไร เอกสารอันเป็นหลักฐานทั้งหมดที่คุณเอามาด้วยในแฟ้มนี้ขอเราไว้ด้วย คุณเอากลับคืนไปเฉพาจะสำเนาพินัยกรรมฉบับที่รพินทร์ให้คุณยึดถือไว้ก็แล้วกัน”

“ถ้าเช่นนั้น...” นายอำพลยืนขึ้น ภายหลังจากเอาซองพินัยกรรมฉบับหนึ่งใส่ลงในกระเป๋าเอกสารส่วนตัว “ผมคิดว่าผมควรจะเดินทางกลับเดี๋ยวนี้เลย ไปเข้าเอาที่โน่น แล้วเริ่มลงมือ”

“ดีมาก!...รีบไปเถอะ คุณอำพล อ้อ! เตี่ยว...ลูกหาบ 10 คนที่เราจะเอาไปด้วยนั้นขอให้คุณเป็นฝ่ายจัดหาปืนและกระสุน ผมต้องการให้ทุกคนใช้ลูกซองขนาด 12 ระบบกึ่งอัตโนมัติทุกคน คุณจัดหาให้ด้วย ทั้ง 10 กระบอก กระสุนกระบอกละ 50 นัด ทั้งแบบยิงสัตว์ปีกและสัตว์สี่เท้า แล้วก็...”

เชษฐา วราฤทธิ์ ลูกชั้นยีน จูงมือนายอำพลผละห่าง กลุ่มออกมาทางด้านหนึ่งกระซิบ

“กระสุนของเอ็ม.79 ทางด้านโน้น คุณพอจะหาได้บ้างไหม ผมไม่แน่ใจว่าผมจะหาได้ทัน”

“ต้องการสักเท่าไรครับ?”

“ก็ไม่มากหรอก เอาสัก 30 นัดก็พอ เอาชนิดสะกดระเบิดสังหารอย่างเดียวก็ได้”

“ครับ ผมพอหาได้...อาวุธสงครามทุกชนิด ผมคิดว่าคุณชายไม่ควรจะเอาไปจากกรุงเทพฯ ให้เสียเวลา ไปเอาจากผมที่โน่นดีกว่า ยกเว้นพวกไรเฟิลล่าสัตว์ประจำมือของแต่ละคน”

เชษฐายิ้ม บีบแขนคนเก่าแก่ของเขาแน่น แล้วพยักหน้า

“ไปได้แล้ว คุณอำพล โชคดี!”

นายอำพล หันมาบอกลาทุกคน แล้วผลุบออกจากห้องนั้นไปในทันที

ลัбр่างของผู้ำนวยการบริษัทไทยไวลด์ไลฟ์ เชษฐาก็ตื่นเข้ามา สะกิดน้องชายและน้องสาว พลา่งหันไปพูดกับไชยยันต์ว่า

“เราจะกลับกันก่อนนะ ไชยยันต์ แกไม่ต้องไปด้วยหรอก สำหรับคีนี่ มีความเห็นว่าควรจะนอนอยู่กับลูกเมียที่โรงพยาบาลนี่ ทุกอย่างไม่ต้องกังวล จะจัดเตรียมไว้ให้เอง ขอให้แกมีเวลาอยู่กับเมียและลูกให้มากที่สุด หลักการอื่นๆ เราก็ตกลงกันได้เรียบร้อยแล้ว”

ไชยยันต์ก็กว้างายดีเหมือนกัน พยักหน้า

“ตกลง ฉันจะอยู่กับเมียที่นี้คีนี่ พวกแกกลับไปพักผ่อนได้แล้ว พรุ่งนี้พบกันอีกครั้ง”

เชษฐา อนุชา และดาริน เดินเข้ามาล้อมที่เตียงมาเรียอีกครั้งเพื่อบอกลา ดารินก้มลงไปโอบกอดแม่เพื่อนสาวต่างผิว และจูบที่แก้ม

“ขอให้เธอหลับอย่างเป็นสุข และอย่ากังวลอะไรทั้งสิ้น รักลูกให้มาก ๆ ลูกเธอก็เหมือนลูกฉันเหมือนกัน กู๊ดไนท์”

มาเรียบีบมือดารินแน่น ยิ้มให้

“วินาทีสุดท้าย ก่อนที่ทุกคนจะออกเดินทางจากกรุงเทพ ขอให้มาเยี่ยมฉันโดยพร้อมหน้าอีกครั้งได้ไหม?”

“แน่นอน เราจะมาบอกลาเธอ ก่อนไป”

เชษฐา และอนุชากล่าวขึ้นเกือบจะเป็นเสียงเดียวกัน แล้วสามพี่น้องราชสกุลวราฤทธิ์ก็ผละออกจากโรงพยาบาล กลับบ้านกันตามลำพัง โดยปล่อยไชยยันต์ไว้กับภรรยา

ก่อนแยกกันขึ้นห้องนอน สามพี่น้องยืนประจันหน้ากันที่ห้องรับแขกใหญ่อีกครั้ง

“ขอเวลาสัก 3 นาทีเถิดครับ พี่ใหญ่ น้อย”

อนุชาพูดขึ้น สี่หน้าของน้องชายคนกลางแห่งสกุลเครือด
ขริม

“ว่ามา นายกลาง”

เชษฐาพยักหน้าแล้วจูงมือทั้งสองไปนั่งที่เก้าอี้ชุดเดิม

“ผมแน่ใจครับ พี่ใหญ่ ว่าผมจะต้องตามรพินทร์กับพวก
นั้นพบ ไม่เร็วก็ช้า ไม่ระหว่างทาง ก็อาจปลายทาง ที่ใดที่หนึ่ง”

“เราก็ภาวนาไว้อย่างนั้น แล้วยังไ้ แยกพูดไม่จบข้อ
ความไม่ใช่หรือ?”

อนุชายิ้มเกรียมๆ

“ถ้าพบกันจะทำยังไงครับ จุดประสงค์ของเราก็คือเอา
ตัวเขากลับมาให้ได้ นี่เราพูดกันในระหว่างพี่น้องเราสามคน
เหตุการณ์ มันอาจเกิดขึ้นได้ในแบบต่างๆ ซึ่งเราจะต้องเตรียม
แผนไว้ล่วงหน้าด้วย เราก็รู้กันอยู่แล้วว่า ขณะนี้โดยหน้าฉาก
รพินทร์เป็นมัคคุเทศก์นำทางของฝ่ายนั้น แต่หลังจากลี้กลงไป
เขาอาจถูกควบคุมหรือบีบบังคับให้ ต้องตกอยู่ใต้อำนาจบงการ
ก็ได้ อีกประการหนึ่ง การที่ฝ่ายเราตามหลังไป มีหวังมากที่
เดียวในเรื่องการปะทะ”

“พี่ก็คิดอยู่ในข้อนั้นเหมือนกัน”

เชษฐากล่าวอย่างใคร่ครวญลึก

“เอาละ เรามาวางแผนล่วงหน้ากันได้ในสามขั้นตอน คือ
หนึ่ง ถ้าตามพบระหว่างทาง และอเมริกั้นพวกนั้นแสดงว่าเป็น
มิตรที่พอจะไว้วางใจได้ เราจะร่วมทางไปด้วย เพื่อเป็นหน่วย
คุ้มกันรพินทร์กับคนของเขาทั้งหมด สอง ถ้าอเมริกั้นพวกนั้น

เห็นว่าเราเป็นศัตรู หรือมีพิรุธน่าสงสัยว่าจะเกิดอันตรายแก่
รพินทร์ หรือทางฝ่ายเรา ก็ไม่ต้องพูดอะไรมาก เก็บให้เกลี้ยง
แล้วลากตัวรพินทร์กลับ สาม ในกรณีที่ร่วมทางกันไปได้ โดยมี
เราคุมหลังไปอีกะลอกหนึ่ง และรพินทร์สามารถนำไปจนถึง
จุดหมายปลายทาง สามารถช่วยให้พวกนั้นกู้ระเบิดได้สำเร็จ
เรามีหน้าที่ระวังไม่ให้พวกนั้นหักหลังรพินทร์ได้ พวกนั้นมีกัน
เพียง 4 คนเท่านั้น ต่อให้มีวิทยุติดต่อก็สามารถเรียกกำลังสนับสนุน
ทางอากาศได้ก็ตาม เราก็เชื่อว่าเราได้เปรียบกว่า 10 ต่อ 1
สำหรับภูมิประเทศอันเป็นป่าดิบดำหลงสำรวจที่พวกเราเคยผ่าน
กันมาแล้ว”

“ตกลง เอาจั๊นนะครับ”

“เอางั๊น หรือว่ายังงิ น้อย?” พี่ชายใหญ่หันไปถาม

“ถ้าสามารถหลีกเลี่ยงการฆ่าฟันกันได้และเอาตัวรพินทร์
กลับมาได้โดยปลอดภัย ก็จะเป็นสิ่งที่น้อยต้องการที่สุดค่ะ แต่
น้อยกลัวจริงๆ กลัวจะตามไม่ทัน ไม่พบ ไม่ใช่กลัวไม่เชื่อฝีมือ
พี่กลาง แต่เราทุกคนรู้ดีกันอยู่แล้ว ป่าลุ่มสาละวินตอนเหนือขึ้น
ไป มันเป็นแดนสนธยา...แดนที่ไม่ปรากฏอยู่ในภูมิศาสตร์สากล
ทิศทางที่รพินทร์นำพวกนั้นบ้ายหน้าไปก็ดูเหมือนจะเป็นเส้นทาง
เดียวกับมุ่งเทือกพระศิวะนั่นเอง คนที่จะผ่านบริเวณอาณรรพณ์
นี้ไปได้ ไม่ใช่เดินป่าเก่งอย่างเดียว จะต้องเพียบพร้อมไปด้วย
อาคมไสยเวทด้วย”

“ก็ต้องลองกันดู อย่างน้อยพวกเราทุกคนก็ผ่านกันมา
แล้วและก่อนจะออกเดินทางแท้จริง เราทุกคนจะบวงสรวงขอ
อำนาจอิทธิฤทธิ์ของมหาฤาษีโกทัณฐะช่วยเราด้วย”

เซษฐาบอกมาอย่างปลอบใจ แล้วตัดบทมาว่า

“ไป...พักผ่อนกันเถอะ พรุ่งนี้จะได้จัดเตรียมตัวกันแต่เช้า เพราะอย่างช้าที่สุด มะรีนนี่ เราต้องถึงสถานีกักสัตว์ของคุณ อำพล หรือถ้าพร้อมหมดทุกอย่าง ก็อาจเดินทางจากที่นี่กัน กลางดึกเลย ไปเข้าเอาที่โน่น”

พี่ชายสอง น้องสาวเล็กอีกหนึ่ง แยกจากกัน เอกสารที่ได้รับจากนายอำพลทั้งหมด พี่ชายใหญ่เป็นคนเก็บไว้ เฉพาะรูปถ่ายของแหม่มสาวสองคนเท่านั้นที่ดารีนขอ เซษฐาไม่ยาก ซัดใจ จึงยื่นทั้งซองส่งให้ สังเกตเห็นสีหน้าคล้ำหมอง ก็สุดที่จะสมเพช ขณะที่น้องสาวเล็กก้าวขึ้นบันไดไปอย่างเชื่องซึม สองพี่ชายยืนมองกันอยู่เงียบๆ แล้วหล่อนก็ไปหยุดอยู่ที่คั่นพัก หันกลับมา พูดแผ่วเบาว่า

“น้อยขอขอบคุณพี่ใหญ่ พี่กลาง ไชยยันต์ และเมย์ค๊ะ ในความเดือดเนื้อร้อนใจ ไม่น้อยไปกว่าตัวของน้อยเองเลย สำหรับเหตุการณ์ครั้งนี้”

เซษฐาเพียงแต่ยิ้มอย่างเอ็นดู ส่วนอนุชาขมวดคิ้ว โบกมือพูดห้วนๆ มาว่า

“ไปเถอะ ไปนอน ไม่มีใครเขาใจดำกับ ‘น้องเชย’ ได้ถึงเพียงนั้นหรอก ถึงไม่เห็นกะน้องเชย ก็ต้องเห็นกับน้องสาวอยู่วันยังค่ำ ผู้ชายทั้งโลกมีให้เลือกไม่เอา ดันผ่าจะไปเอาพรานไพรเสี่ยงเครื่องคนนั้น เวรกรรมจริงๆ พับผ่า! คราวนี้ถ้าตามไม่พบ ก็แล้วไป แต่ถ้าพบ ฉันต้องเตะไอ้หมอนั้น ค่าที่เอาน้องสาวฉัน

ไปกอดเสียทั้งคืนในบ้านทาร์ซานหลังนั้น...ฮิ! เพิ่งจะมาสารภาพ
เอาในคืนนี้เอง ปัดโธ่”

ดาริน วราฤทธิ์ หน้าม่อย หมุนตัวกลับเดินขึ้นบันได
ต่อไปเจียบๆ โดยไม่ต่อล้อต่อเถียงใดๆ กับพี่ชายกลาง ซึ่งตาม
ปกติแล้วเปรียบเหมือนขม้นกับปูนอยู่ตลอดเวลา แต่สำหรับ
คืนนี้...เดี๋ยวนี้หล่อนสบปากคำ ยอมจำนนหมดทุกกรณี

ความจริง หล่อนตระหนักรมานานแล้ว สำหรับพี่ชาย
กลางของหล่อน เป็นคนโง่เงาตึงตังเช่นนั้นเอง ปากร้าย แต่
ใจดี และมีจิตใจที่เรียกกันว่า ‘นักเลง’ เสียยิ่งกว่าพี่ใหญ่ ซึ่ง
สุภาพบุรุษเกินไปเสียอีก หล่อนรักพี่ชายกลาง และเล่นหัวกัน
ได้เหมือนเพื่อน แต่รักและเคารพยำเกรงพี่ใหญ่เหมือนพ่อ

เข้าห้องนอน ล็อกประตูสนิท ขึ้นเตียง ปิดไฟช่อกกลาง
เพดาน เปิดเฉพาะไฟอ่านหนังสือหัวเตียง แล้วดารินก็เอาภาพ
ของแหม่มสาวทั้งสองขึ้นมาพิจารณาถี่ถ้วนอีกครั้ง หล่อนไม่สน
ใจอิสซาเบล มัวร์ เลย แต่มาเพ่งพิศเฉพาะคริสติน่า กรูบิล

ยิ่งพิศ ก็ยิ่งบอกกับตัวเองว่า อเมริกันสาวผู้นี้งามอย่าง
ลึกซึ้งและเจียบขาด จินจิตใจของหล่อนสั่นไหวไปหมด ปาก
เคยบอกกับใครต่อใครไปเมื่อไม่นานนี้นักว่า หล่อนไม่แค้นผู้หญิง
คนไหนเลยสำหรับรพินทร์ ไพรวลย์ แต่ยามนี้ เมื่ออยู่ตามลำพัง
คนเดียว พร้อมทั้งความคิดคำนึง หล่อนพริ้นพริ้งหัวันระแวงไป
หมด

“ฉันจะเสี่ยงชีวิตไปตามเธอด้วยความรัก แต่เดี๋ยวนี้เธอยังรักยังมั่นคงต่อฉันอยู่หรือเปล่านะ รพินทร์...”

ดารินรำพึง...หลับตาอันแดงช้ำลง มือทั้งสองประสานกันไว้บนทรวงอกเหมือนจะภาวนา...

.....

**อีกส่วนหนึ่งของกรุงเทพฯ ใครคนหนึ่งกำลัง
ห้วงหาปริวิตกถึงบุคคลอันเป็นที่แสนรัก จน
กระทั่งนอนไม่หลับ...**

**อีกอีกส่วนหนึ่งของกลางไฟรันทดารลัก ใครอีกคนหนึ่ง
อันเป็นความทุกข์ของผู้อยู่เบื้องหลัง กำลังอยู่ในสถานการณ์
ที่ไม่มีใครจะคาดคิดไปถึงกันได้ แม้กระทั่งบรรดาลูกน้องพราณ
ไฟรมือดีทั้งหลาย ซึ่งกำลังหลับนอนและอยู่เวรยามกันในขณะ
นี้**

เขาได้ออกตาม 'ร่างใหม่' ของไอ้ผีดิบหมื่นปี (หรืออาจ
กว่านั้น) ไปแล้ว ตามไปทุกระยะชนิดใครดีใครอยู่

มันตรัย ผู้พยาบาท!

กาลเวลาทั้งสองซีกส่วนของโลกนี้ เป็นกาลเวลาอันเดียว
กัน!!

2 นาฬิกาเศษเล็กน้อย เกิดอันเป็นเวทีสอง ถัดจาก
 เส่ย ก็เข้ามาปลุกจันเพื่อให้รับยามต่อ เพื่อตัวเองจะนอน สมน
 ซ้ายของรพินทร์ขยับตัวลุกขึ้นในทันที สลัดตัวออกจากผ้าผวย
 เก่า ๆ ซึ่งคลุมทับไว้ด้วยกระสอบปานอีกชั้นหนึ่งคว้าไฟเฟลประจำ
 มืออันมีผิวเหล็กเย็นเฉียบราวกับแช่อยู่ในตู้น้ำแข็งขึ้นมา พวกนี้
 ถูกฝึกมาเสียจนเคยชินเป็นนิสัยแล้ว ก่อนอื่น ขยับลุกเลื่อนดิ่ง
 ถอยหลังเล็กน้อย เพื่อให้แน่ใจที่สุดว่า กระสุนมันประจำพร้อม
 อยู่ในรังเพลิง แล้วปิดก้านลูกเลื่อนลงพร้อมกับลดนก

“เรียบร้อยปกติดีหรือ ไ้เกิด?” จันถามเบา ๆ ขณะที่เส่ย
 ชุกตัวเข้ากระสอบ จัดแจงจะเอาขวาม้าที่โปกหัวอยู่ ลงปิดหน้า

“เรียบร้อย น้ำจัน เจียบเชียบดีเหลือเกิน รับรองคืนนี้ไม่
 มีอะไรรอก ลงนายได้ออกไปนอนดักขวางเส้นทางไว้แบบนั้น
 ละก็”

เกิดตอบพร้อมกับอ้าปากหาแล้วหลับตาลงอย่างง่าย ๆ
 จันลุกขึ้น มองไปรอบ ๆ บริเวณแคมป์ซึ่งอยู่ในภาวะสงบ ไฟรุ่ง
 ทุกกองก็ยังคงสว่างไสวดีเป็นปกติ พวกลูกหาบที่จัดยามเป็น
 ผลัด ๆ กันไว้ก็นั่งเป็นเงาตะคุ่มอยู่ตามมุมต่าง ๆ สองสามจุด แต่
 นั่งอ่ก่อกองชิงหลับนก เอาผ้าคลุมหัวไว้ แลไปทางกระโจมพัก
 ของกลุ่มนายจ้างก็ปกติทุกอย่าง ทั้งกลุ่มคงจะหลับสนิท ได้ยิน
 แต่เสียงไฟที่แตกปะทุอยู่ในกอง นาน ๆ ครั้งเท่านั้น แมกไม้ราว
 ไพรที่บรอบด้านไม่มีสัญญาณของการไหวติงเลย แม้แต่ใบไม้ก็
 ไม่กระดิก หมอกลงขาวมัวเป็นละออง

จันเดินไปค้ำหัวเกิดที่เพิ่งจะล้มตัวลงนอน แล้วเอาเท้า
 สะกิด

“เตี้ยวก่อน ไอ้เกิด อย่าเพิ่งนอน...”

“ว่า! ทำไมอีกละน้ำจัน”

“ตอนเวรของเอ็งนะ เห็นนายบ้างไหม แยกยังนอนอยู่ที่เดิมตรงโซดหินกลางทางด้านข้างล่างโน้น หรือว่าลุกเข้ามาในปางเราบ้างหรือเปล่า?”

พร้อมกับพูด จันใช้ไฟฉายประจำตัว ส่องตรงไปยังตำแหน่งที่เคยเห็นพรวนใหญ่ไปยึดที่นอนอยู่ตรงหินก้อนใหญ่ ลำโพงไฟสาดฝ่าหมอกอันขาวมัวมนออกไป มองเห็นอะไรไม่ถนัด แต่ก็พอจะกำหนดที่หมายได้ว่า รพินทร์ ไพรวลย์ ควรจะอยู่ตรงไหน โดยสังเกตไปยังก้อนหินใหญ่ใต้ต้นไม้

“ไม่เห็นนายลุกขึ้นมาหรือเข้ามาในนี้อีกเลย ตั้งแต่แกออกไปนอนดักอยู่ตรงนั้น ก็คงไม่ไปไหนหรอก อยู่ตรงนั้นแหละ”

เกิดตอบอ้ออย่างรำคาญ แล้วขดตัว เอามือทั้งสองซุกหาความอบอุ่นในซอกขาตัวเอง

จันคอนโรเฟิลในแขน มวนบุหรี่ปะตองแห้งซ่าๆ หูเจียเสียง แต่ไสดพรวนก็ไม่อาจจับสัญญาณใดๆ ได้ทั้งสิ้น มันเจียบเจียบเอาจริงๆ พอจุดสูบได้สองสามอึด ก็เริ่มฉายไฟอีกดับๆ เปิดๆ เป็นสัญญาณเรียก โดยหวังไว้ว่า ถ้าเจ้านายตื่นอยู่หรือรู้สึกตัว มองเห็นลำแสงไฟ ก็คงจะฉายไฟตอบรับเป็นสัญญาณมา

ไม่มีวีแววอะไรทั้งสิ้น ป่านอกบริเวณปางพักรอบด้านถูกคลุมไว้ด้วยความมืดทะมึนและม่านหมอก

จะกู่ตะโกนเรียกให้เสียงออกไป จันก็เกรงว่าจะเป็นที่
เอิกเกริกแก่บรรดาพวกลูกหาบ และกลุ่มนายจ้างที่กำลังนอน
หลับสนิทกันอยู่ จึงเดินไปไม้จากซุ้มที่ขึ้นอยู่ใกล้ๆ ขึ้นมาพับ
เป็นสองทบเป่าเบาๆ เป็นสัญญาณเหมือนเสียงสัตว์บางชนิดร้อง
ซึ่งเข้าใจและรู้กันดีในบรรดาพรานไพรทั้งหลาย

ไม่มีเสียงตอบด้วยสัญญาณอย่างใดทั้งสิ้น

“เอะ! ยังไง นายเราจะหลับเป็นตายไปงั้นเชียวละ”

จันครางออกมา แล้วก็เริ่มเดินออกจากจุดที่ยืนอยู่ จะ
บ่ายหน้าลงไปยังตำแหน่งไซดหินนั้นทันที

“เฮ้ย! ไ้จัน หยุด! อย่าเสือกออกไปนอกเขตเป็นอัน
ขาด!”

เสียงทักต้อๆ ดังมาจากด้านหลัง จันชะงัก หันขวับมา
พรานลูกพี่ผู้อาวุโสที่สุด คือตาเฒ่าบุญคำ ขณะนี้ผุดลุก
ขึ้นมาโดยเร็ว ความจริงแการนครอกๆ อยู่หลังๆ นี่เอง แต่บท
ที่จะตื่นขึ้นมา ก็ตื่นเหมือนผีปลุก ก่อนที่ลูกน้องจะก้าวพ้นออก
นอกบริเวณกองไฟกองสุดท้าย ระหว่างที่จันยังยืนนิ่งอยู่ แกก็
คว่ำไ้เฟลประจាំมือก้าวสวบเข้ามาถึงตัวทันที

“จะหาเรื่องเดือดร้อนมาให้ข้าเสียแล้วไหมละ”

ตาพรานเฒ่าบ่นต่ำๆ จ้องหน้า

“นี่เ็งจะออกไปไหน?”

จันมีสีหน้ากังวลไม่สบายใจนัก ซี่มือไปยังทางด้านข้าง
ล่าง

“ฉันจะลองลงไปดูตรงที่นายนอนอยู่นั้นนะ พี่คำ นาย
หายไ้อยู่ตรงนั้นตั้งแต่หัวค่ำแล้ว ไม่เห็นวี่แววอะไรเลย ตามไ้

เกิดที่เป็นนยามคนสุดท้าย ก่อนจะปลุกฉันขึ้นมา ก็ไม่รู้เรื่อง บอกว่าไม่เห็น ไม่ได้ยินเสียงอะไรจากนายอีกเลย”

“เฉยๆ เอะ อย่าทะเล่สิ่งไม่เข้าเรื่อง อยู่ในนี้แหละ ไม่ต้องออกไป...”

บุญคำว่่า แล้วก็ลากแขนฉันให้เข้ามาหนึ่งที่นอนไม้ริมกองไฟ ตัวแเองนั่งลงด้วย

“คำสั่งต้องเป็นคำสั่ง นายรพินทร์ไม่ให้พวกเราคนไหนก้าวพ้นบริเวณกองไฟนี้ออกไปเป็นอันตราย เอ็งเป็นใคร เก่งแค่ไหน ข้าเองยังไม่กล้าออกไปเลย อยู่ในนี้แหละ ข้าก็นอนไม่หลับเหมือนกัน จะนั่งเป็นเพื่อนเอ็งด้วย ไหนমনยาให้ตัวชิ”

ฉันมนยา ส่งให้ลูกพี่ ตาเฒ่ารับเอากิ่งไม้ติดไฟเล็กๆ ในกองขึ้นจุด แล้วโยนกิ่งไม้เข้าไปในกองตามเดิม เหลียวไปรอบๆ พึมพำออกมา

“ก็โมงก็ยามแล้วก็ไม่รู้ว้ย! จะดูดาวก็มองไม่เห็น พ้ามันมืดไปหมด หมอกลงจัดเสียด้วย”

“พี่คำตื้นน่านแล้วเรอะ”

บุญคำหัวเราะเสียงปร่งๆ ในลำคอ

“ข้าหลับเป็นตายมาตั้งแต่หัวค่ำแล้ว...หลับจนกระทั่งถูกเตะปลักเข้าให้ที่สี่ข้าง หนแรกนึกว่าพวกเอ็งตัวใดตัวหนึ่งทะเล่เตะข้า สะดุ้งลืมตาดูว่าจะลุกขึ้นมากกระที่บก็ไม่เห็นใครอยู่ใกล้ ข้าสักคน พอดีเห็นเอ็งกำลังจะเดินออกนอกปางพัก ข้าก็เลยต้องเผ่นขึ้นมา...”

แล้วแกก็แบมือให้ลูกน้องดู ในนั้นเป็นรูปควายทองแดง

ตัวเล็ก ๆ ขนาดยาวไม่เกิน 2 นิ้ว หล่อในลักษณะกำลังเบ่งพองาด
อยู่ แล้วบอกต่อไปว่า

“นี่...ไ้ตัวนี้มันขวิดสีข้างข้าเข้าให้เอง นึกว่าใครเตะเสีย
อีก ที่แรกข้าเอาไว้ทางด้านหัวนอน ตอนดึกขึ้นมามันมาอยู่ตรง
ชายโครงเข้าพอดี มันปลุกข้าวะ ทำมันจะไม่ชอบกลเสียแล้ว”

จันอ้าปากค้าง อุทานออกมา

“ควายธนูปลุกพี่ยาคำนขึ้นหรือกรี้?”

“เออ ขวิดปังเลย ยังกะถูกคนเตะงั้นแหละ ไม่งั้นข้าก็ยังไม่ตื่นหรือ
เพราะยังไม่ถึงยามของข้า มันคงปลุกข้าเพราะ
เห็นเอ็งกำลังจะเดินออกนอกปางกระมัง”

“เอ...ฉันว่ามันน่าจะมีอะไรไม่เข้าท่าเสียแล้วนะพี่ยาคำนก่อน
ที่พี่ยาคำนจะตื่นขึ้นมา ฉันฉายไฟหลายครั้งไปที่หินก้อนที่นายไป
นอนอยู่โน่น ไม่เห็นแกจะฉายไฟตอบ หรือทำเสียงอะไรให้ได้
ยินเลย เป่าใบไม้เรียกก็ไม่มีเสียงตอบ พี่ยาคำนนายยังนอนอยู่
ตรงนั้นหรือเปล่าตอนนี้?”

ตาพรานเฒ่าห่มอผีประจำคณะชะเง้อคอมองไปทางด้าน
นั้นอย่างปราศจากความหมาย เพราะแกเองก็มองไม่เห็นอะไร
ทั้งสิ้น นอกจากสีดำชั้น

“ข้าก็ไมรู้เหมือนกัน แต่ข้าว่า ไม่ต้องเรียก ไม่ต้องตาม
ออกไปดูทั้งนั้น พวกเราทุกคนอยู่ในนี้แหละ นายมีวิชาเหนือ
กว่าพวกเรา ถึงยังงี้แกก็เอาตัวรอดได้เสมอ พวกเราซิ ถ้า
พลาดเมื่อไหร่ ตายท่าเมื่อนั้น ตอนนี้แกอาจจะยังนอนอยู่ที่เก่า
หรือเดินตรวจไปถึงไหน ๆ ก็ปล่อยแกเถอะ คอยฟังเสียงป็น
ก็แล้วกัน ถ้าตูมเมื่อไหร่ก็ว่ากันอีกที เอ็งห่วงนาย ข้าหรือทุก

คนพวกเราก็อหยัง แต่คนที่ถูกอหยัง เก่งกว่าเราทุกคน เลยต้อง
อหยังตัวเองก่อนดีกว่า เชื้อเหอะ นายรพินทร์ชะอย่าง ป่าดิบดง
ดำทำอะไรแกไม่ได้หรอกวะ แต่ถ้าเป็นป่าหญ้าแพรกตามเนิน
สามเหลี่ยมละก็ ต้องช่วยกันระวังหน่อย เพราะแกไม่ชำนาญ
พลอตกลุมเอาง่ายๆ นี่ข้าก็ใจไม่ดีเลย ผะผ่า! อีต่อนขึ้นไป
เยียมไอ้เอ็งบนหน้าผาเมื่อหัวค่ำนี้ สงสัยนายเราจะเสียท่าเหม่อม
ผมแดงเข้าให้ชะแล้ว ข้าดูแกเข้าอ่อนๆ ยังไงพิกล ตอนที่เดิน
กลับมาหาเรา”

บุญคำอดไม่ได้ ที่จะเลี้ยววกเข้าหาเรื่องคะนองปาก แต่
ความจริง แกต้องการจะพูดอะไรให้เป็นเรื่องสนุกโลนเล่นแก่
สถานการณ์อันห้วนๆ ใจอยู่ในขณะนี้เสียมากกว่า เพราะขณะที่
นั่งอยู่กับจันสองคน ขนตามแขนก็ลุกชันอยู่เป็นระลอกไม่ขาด
ระยะ

“นี่พี่คำจะไม่ออกไปดูนายหรือ เราไปกันสองคนก็ได้
ระยะทางแค่นี้เอง”

จันไม่ละความพยายาม

“ใจข้า ก็อยากออกไปเหมือนกัน”

ตาเฒ่าบอกด้วยความกังวลลึก

“แต่หลายครั้งมาแล้ว ที่นายสั่งอะไรแล้ว ข้าหรือพวก
เอ็งฝ่าฝืนไม่ทำตาม...เป็นเกิดเรื่องบรรลัยทุกที ข้าเซ็ดเสียแล้ว
ข้าไม่กลัวหรอก ว่านอกเขตปางพักนี้แล้วจะเกิดอะไรขึ้น แต่ข้า
กลัวถูกนายเตะเพราะขัดขึ้นคำสั่ง...เอางี้ ไอ้จัน เอ็งออกเดิน
ตรวจรอบบริเวณไปทางขวามือนี้นะ แต่ต้องอยู่ในปริมณฑลของ
เรา ข้าก็จะออกตรวจดูแลไปทางด้านซ้าย แล้วค่อยมาบรรจบ

กันที่นี้อีกที ตั้งแต่เวลานี้เป็นต้นไป เอ็งก็เข้าสองคนไม่ต้องนอนกันละวะ เผ้ากันยันเช้าเลย ข้าสาๆ ยังไงบอกไม่ถูก”

ตกลงกันดังนั้นแล้ว จันกับบุญคำอันจัดเป็นพรานอาวุโสที่สุดของคณะรองจากพรานใหญ่ ก็ลุกขึ้น ผละแยกจากกันออกเดินช้าๆ สำรวจตรวจตราไปรอบๆ บริเวณแคมป์ที่พัก ไฟกองไหนที่ทำท่าจะหริ่มอด ก็เตือนให้พวกลูกหาบที่อยู่ยาม สุมฟืนเพิ่มเติมเข้าไป พลังก็ใช้ไฟฉายส่องตรวจทั้งบริเวณภายในตลอดจนป่ารอบนอกไปด้วย แต่ก็ไม่ช่วยให้เกิดประโยชน์อะไรทั้งสิ้น ในการส่องไฟนอกพื้นที่พัก เพราะความทึบของพรงก ประกอบกับม่านหมอก

ที่กระโจมพักของกลุ่มนายจ้าง ภายใต้หลังคาคลุม
และผ้าพลาสติกที่ทั้งชายบังมิดลงทุกด้านก็อยู่ในสภาพสงบเงียบ ทั้ง 5 คนในกระโจมคงจะหลับสนิท เพราะการตรากตรำหนักระหว่างเดินทางกลางวันที่ผ่านมา เสียงนายคีธกรนโครกครากสนั่นหวั่นไหวออกมาให้ได้ยิน ขณะที่จันและบุญคำเดินมาบรรจบกันยังตำแหน่งนั้น

เมื่อเห็นว่าทุกอย่างภายในที่พักยังราบคาบปกติสุข สองพรานก็กลับมานั่งสูบบุหรี่พื้นเมือง คุยกันที่กองไฟด้านที่จะเป็นทางด้านนำลงไปสู่ลำธารเบื้องล่างอีกครั้ง

บุญคำอุตส่าห์เอาวิทยุทรานซิสเตอร์ที่ติดตัวมาด้วยเครื่องเล็กของแก ออกมาหมุนเข็มหาคลื่นเพื่อจะรับฟังเพลง หรือรายการภูธร ซึ่งตามปกติก็มักจะรับฟังได้อยู่เสมอ แต่มาคืนนี้

มันมีแต่เสียงคลื่นอากาศโครกคราก ไม่มีเสียงอื่นใดแว่วออกมาเลย แกก็เลยปิด สบถดำ ยกขึ้นทำท่าจะขว้างทิ้ง แต่พอนึกขึ้นมาได้ว่า วิทยุเครื่องนี้แกได้รับกำนันลมาจาก ‘นายหญิง’ ที่แกเคารพรักเหมือนมารดาบังเกิดเกล้า ก็เลยเก็บเข้าย่ามตามเดิม

“ฉิบหายนี่ จะฟังเพลงสักกะหน่อยกก็ไม่มีให้ฟัง เพลงแจ๊สหรือเพลงพม่าก็ยังดีวะ มีแต่เสียงยังกะคนท้องร่วง”

“อีโธ่ พี่คำก็...ขนาดวิทยุเครื่องใหญ่ของนายห้างพวกนั้นยังใช้การไม่ได้เลย นับประสาอะไรกับวิทยุฟังยี่เกของพี่คำ”

“เออ จริงวะ ข้าลืมไป เขาแถบนี้มันมีอะไรของมันกันหว่า วิทยุวิทแหยศ เสียโฉมิด ใช้การไม่ได้เลย”

เสียงคุยโต้ตอบของทั้งสองคน เว้นว่างออกไปเป็นลำดับต่างนั่งผิงไฟกันอยู่ หันหน้าออกป่า ไรเฟิลพาดไว้กับตัก และแล้วในที่สุดก็สัปหงก หลับนงเมื่อกาลเวลาผ่านไปอีก...

ด้านหลังกระโจมพักของฝ่ายนายจ้าง เป็นบริเวณที่ โลงมากที่สุด เพราะห่างออกไปเพียงไม่เกิน 30 เมตร ก็เป็นหน้าผาที่จะไต่ขึ้นถ้า บริเวณที่พวกกะเหรี่ยงตะเคียนทองอพยพกันขึ้นไปอาศัยอยู่ บริเวณนี้เป็นจุดที่รพินทร์ ไพรวลย์ มองไม่เห็นความสำคัญใดๆทั้งสิ้น นอกจากจะกำหนดไว้เป็นเส้นทางให้ทุกคนผลະหนີจากแคมป์ เพื่อถอยขึ้นหน้าผา หากเกิดเหตุฉุกเฉินจวนตัวขึ้น มีพุ่มไม้เตี้ยๆ ขึ้นอยู่ประปราย มีการก่อไฟให้ความอบอุ่นไว้เพียงกองเดียว และปราศจากยามเฝ้า เพราะถือว่าเป็นจุดอับของการจู่โจม โดยเฉพาะอย่างยิ่งสัตว์ใหญ่ขนาดใหญ่ช้าง

สิ่งอันลึลับที่สุด น่าสยดสยองพองขนมากที่สุด ได้
คลานกระดืบคืบตัวของมันอ้อมแนวป่าเครื่องวงกลมด้านหน้า
วกอ้อมเข้ามาทางด้านหลังนี่เอง! และเริ่มเคลื่อนเข้ามาสู่
เป้าหมายนับตั้งแต่รพินทร์ ไพรวลย์ ผละออกจากแท่นหิน
ตำแหน่งพักนอน สะกดหลังไล่ไอ้มนุษย์ตนนั้นเพราะหลง
กล

ก็ไอ้ซากที่ขาดครึ่งท่อน เหลือเฉพาะส่วนเอวขึ้นมา
จากอำนาจกับระเบิดของเชิดวุธตนนั้นนั่นเอง!

มันใช้มือทั้งสอง แทะขา ลากตัวเองผ่านพุ่มไม้ด้านหลัง
กระโจม撲เข้ามาอย่างเบากริบ อาจมีเสียงหินลูกรังหรือกรวด
ลั่นแฉกสากบ้าง เพราะร่างกายครึ่งท่อนลากระมากับพื้น แต่
ก็ไม่ระแคะระคายไปถึงหูของทุกคนในกระโจมพักที่กำลังจม
สนิทอยู่ในนิทรารมณ

บุญคำ และจัน ก็นั่งสัปหงกอยู่อีกด้านหนึ่ง ห้างลิบ
ลูกหาบที่อยู่ยาม ก็แยกกันอยู่คนละทิศในจุดล้อมครึ่ง
วงกลมเปิดส่วนหลังไว้

มันไพล่ออกมาจากพุ่มไม้ที่ใกล้ที่สุด เสียงหลบกองไฟ
แล้วก็ลากตัวเข้าไปทางด้านพลาสติกที่ซิงกันกระโจมส่วนปลาย
เท้าของทุกคนที่นอนอยู่ ใกล้เข้ามาเป็นลำดับอย่างเข้มข้น
แต่ก็แน่นแน่วในประสงค์ร้าย...

คริสติน่านอนอยู่ทางด้านหนึ่งถัดจากคือ อาจเป็น
เพราะพรรคพวกคนใดคนหนึ่งภายในโปงแบลึงเกิดเดียวกันพลิก

ตัวจึงดึงเอาผ้าห่มชนิดหนา ให้หลุดพ้นจากตัวหล่อนไป ทำให้หนาวเฉียบขึ้นมามากขึ้นที่ หล่อนตื่นขึ้นเพราะผ้าห่มถูกดึง พลิกตัวกลับอย่างหงุดหงิด ฉวยชายผ้าห่มได้ก็เจตนาจะกระชากดึงมาคลุมตัวให้ได้

บัดนั้นเองผ้าพลาสติกที่ปิดกระโຈມอยู่ทางด้านปลายเท้า ก็ถูกแหวกออกซ้ำๆ มันก็พอดีกับที่หล่อนลืมหัดขึ้นเพราะต้องการแยงผ้าห่ม

แสงตะเกียงแบบเตอริ ที่จุดหรีไว้ทางที่ว่างปลายเท้า ทำให้หล่อนมองเห็นภาพของใบหน้าที่โผล่เข้ามาอย่างถนัดชัดเจนที่สุด

หนังหุ้มกระดูกหน้าสีกคล้ำ แห้งเกราะ โหนกแก้มโปน ตาลูกสว่างโพลนราวกับมีหลอดไฟเข้าไปจุดไว้ ฟันเขยิบขึ้นใหญ่เหยเก จากขากรรไกรกว้างใหญ่ ซึ่งบัดนี้แอ่นขึ้นและลงซ้ำๆ เป็นจังหวะ ทุกครั้งที่มันหุบปากลง ฟันล่างและบนอันแสนจะน่าสะอิดสะเอียนนั้นกระทบกันอยู่ดังกับๆ เป็นจังหวะ และดวงตาทั้งสองข้างนั้น ก็จ้องเขม็งมาที่หล่อน ขณะที่ผงะศีรษะขึ้นดู

แม่นักเคมีฟิสิกส์สาวผมทองอยู่ในภาวะช็อค!

หล่อนจ้องนิ่งลืมหายใจไปชั่วขณะ หล่อนจำไม่ผิดแน่ๆ ก็ไอ้ซากมหานรกตนนี้แหละ ที่ถูกระเบิดของเชิดวุธชาติครึ่งท่อนไปครึ่งตัวเมื่อตอนกลางวัน บัดนี้ มันกำลังเลื้อยส่วนหัว โผล่หน้าอันแสนสะอิดสะเอียนสุดจะพรรณนาได้ เข้ามาทางปลายเท้าของหล่อน อ้าปากขยับฟันอยู่จับๆ

มารู้สึกตัวก็ต่อเมื่อข้อเท้าของหล่อนถูกมือทั้งสองประดุจอุ้งเท้าเสือของมันจับขยุ้มไว้ พร้อมทั้งอ้าปากกว้าง มีอาการ

เหมือนจะกัด หรือขบเคี้ยวลงไปบนปลายเท้าที่สวมบูตเดินป่า
อยู่ ประหนึ่งจะฉีกกินเป็นรักษาहारอันโอชะ

คริสติน่าร้องกรีดออกมาสุดเสียงไม่เป็นภาษา
นี่คือสิ่งสยองขวัญที่สุดในชีวิตที่หล่อไม่เคยพบพาน
มาก่อน พร้อมกันก็ตื่นสุดแรงฤทธิ์ สะบัดถีบเท้าทั้งสอง
ข้างออกไป...

ฝ่าเท้าสวมบูตของแม่ผมทอง ยันปะทะหน้าอันน่าเกลียด
อย่างจัง อันเป็นจังหวะเดียวกับที่มันก้มหัวลงจับพอดี แต่ก็ถูก
บาเทาพื้นยางดิบชนิดหนา ถีบผงะไถลออกไป คริสแผ่นดินพรวด
ขึ้นยืน ในขณะที่ผู้นอนร่วมเตียงทั้งหมดก็พรวดพรวดตื่นขึ้น
พร้อมกันหมดอย่างฉุกฉะลุก

ยังไม่มีใครจะทันอ้าปากถามคำใดได้ เสียงระเบิดเปรี้ยง
แรกก็ดังขึ้นในเวลาติดๆ กัน คริสว่องไวตามนิสัย หล่อนกระ-
ชากรปีนส้นจากช่องพกที่ซอกอก ชัดเข้าให้แล้วกลางใบหน้า ที่
ผงกหัวเบนกลับมาอีกครั้งภายหลังถูกถีบ กระสุนเจาะเข้ากลาง
หน้าผาก แล้วทะลุเลยออกทางด้านหลัง กระทบพื้นดินถัดไป
แฉลบเพี้ยวพุ่งผ่านไปทางด้านบุญคำ และจันที่นั่งสัปหงกอยู่
ห่างจากศีรษะประมาณศอกเศษ

สองพรานอาวุโส สะดุ้งพรวดเพราะเสียงหวีดร้องและ
เสียงปืนระคนกัน ร้องเฮ้ย พร้อมกับแผ่นดินพรวดขึ้นยืน

“เสียงมาทางพักนายห้าง เร็วไฉฉั้น ตามข้ามา”

ตาพรานเฒ่าร้องโวยวาย

ทางด้านในกระโจมพัก เชิดวุธ เบล คีธ และสแตน-
ลีย์กำลังซูลมุนสุดขีด และลุกขึ้นชนปะทะกัน คริสติน่าเหนียว
โกนัต์ที่สองแล้ว อีกตูมสนั่น คราวนี้ กระสุนทะลวงเข้าไปในปาก
ที่กำลังอ้าอยู่ กระทบผันหน้าด้านบนทั้งสองซีกกระจายว่อน
แต่มันหาได้สะดุ้งสะเทือนอะไรทั้งสิ้น คงลากตัวกระต๊อบ ๆ เข้า
มาใส่อเมริกันกลุ่มนั้นทั้งกลุ่ม

คริสกับเบลแผ่นอกนอกเขตกระโจมพักไปแล้ว พร้อม
ทั้งเต็นอยู่ร่ำ ๆ แหกปากร้องอะไรบอกพรรคพวกฟังไม่ได้ศัพท์
สแตนลีย์ฉวยได้ไรเฟิลประจำมือ แต่ยังไม่ทันจะจับถนัด ก็ถูก
คีธซึ่งโผล่เข้าไปเบื้องหน้าชนและบังไว้ ทำให้ส่องล้ากล้องปืนไม่
ได้

นายคีธเตะเสยโครมเข้าไปที่ปลายคางของร่างอันขาดครึ่ง
ท่อนที่อ้าปากแง็บ ๆ เข้ามานั้นเต็มเหนียว ผลก็คือ เหมือนเตะ
กระต๊อบชนไม้ แต่กำลังเท่า ก็นั่งร่างนั้นให้ผงะตะแคงกลิ้งไปได้
เช่นกัน คีธโวยฟังไม่ได้ศัพท์พร้อมพรุสวาท ที่อยู่ ๆ ก็ตื่นขึ้นมา
พบกับเหตุการณ์น่าหวาดเสียวกะทันหัน นายทหารอเมริกัน
หนุ่มใหญ่ตามฟาดด้วยพานท้ายไรเฟิลในลักษณะที่เสียขึ้นเสียง
กระต๊อบดังกึก และมันก็กลิ้งไปอีกสองตลบ คีธไม่ฟังเสียง ลุย
ต่อไปด้วยการใช้พานท้ายอันหนักหน่วงไล่กระทุ้ง

บัดนี้ ทุกคนในกลุ่มมองเห็นภาพหวาดเสียวนั้นอย่างชัด
เจนแล้ว ภายหลังจากแตกฮือกันออกมาจากที่พักนอน

“ไอ้ตัวขาดครึ่งท่อน!”

เสียงคนใดคนหนึ่งที่เป็นผู้ชายในคณะตะโกนก้องขึ้น ชนิด
อุจจาระแทบจะขึ้นไปอยู่บนสมอง เพราะทุกคนจำลักษณะรูป-

ร่างของมันได้ดีที่สุด เมื่อตอนบ่ายวันนี้ ขณะที่โดนกับระเบิดของเชิดวุธตัวชาดออกเป็นสองท่อนนั้น สภาพของมันก็เป็นเพียงแค่วัตถุโบราณชนิดหนึ่งเท่านั้น แต่บัดนี้...เดี๋ยวนี้ เป็นไปได้
อย่างไร ไอ้ตัวชาดเฉพาะท่อนบนจึงคลานเข้ามาด้วยแขนสองข้าง สภาพเหมือนสัตว์ป่า ดวงตาเบิกได้อย่างมีวิญญาณ และปากอ้าอย่างเตรียมพร้อมที่จะกัด

สแตนลีย์ตั้งตัวได้แล้ว ประทับไโรเฟิลขึ้น แต่เขาก็ยังไม่กล้าลั่นไก เพราะความรอบคอบ เนื่องจากเหตุการณ์เกิดขึ้นกลางแคมป์ที่ปัก ซึ่งบัดนี้ พรานพื้นเมืองและลูกหาบตื่นฮือกันขึ้นพร้อมกันหมด และกำลังจะพुरुเข้ามา วิถีกระสุนที่จะลั่นออกไปในแนวราบชิดพื้น รัศมีเอนมากกว่า 45 องศา อาจแลบไปถูกใครก็ได้ โดยเฉพาะคือเองก็กำลังไล่หวดอยู่ด้วยพานท้ายไโรเฟิลเป็นพัลวันเขาจึงได้แต่จด ๆ จ้อง ๆ และวิ่งหามุมเพื่อจะยิงอยู่ เสียงเอะอะโวยวายกันไปหมด

เชิดวุธนั้น กระโจนออกไปทางด้านปลายเท้า รัศมีห่างไกลจากกลุ่มนั้นทุกคน นายทหารหนุ่มยอมรับว่าภาพที่เห็นแทบจะทำให้ตกใจจนสิ้นสติ ตัวชาดครึ่งท่อนแท้ ๆ มันคลานติดตามมาได้อย่างไร

นี่เป็นสิ่งที่ขนพองสยองเกล้ามากที่สุด!

แล้วขณะนั้นเอง เขาก็เห็นแขนข้างหนึ่งของมันคว้าส่วนพานท้ายของไโรเฟิลคือที่ตามกระทุ้งกระแทกไว้ได้ กระชากที่เดียวด้วยพลังแรงเกินมนุษย์ คือหัวทิ่มหัวดำ เซตามแรงจุด แล้วกระโดดข้ามร่างของมันไป โดยปล่อยไโรเฟิลให้หลุดจากมือตัวเอง เพราะแรงจุดแรงแย่งที่เหนือกว่า

เมื่อนั้นเอง สแตนลีย์ และอิสซาเบล จึงได้จิ้งหะลั่น กระสุนออกไปพร้อมกันทั้งสองกระบอก โดยกระบอกหนึ่งเป็น ไรเฟิล.458 อีกกระบอกหนึ่ง คือ เอ็ม 16 พับฐานที่ตั้งสวิตช์ยิง แบบกึ่งอัตโนมัติ

ลูกปืนของเบลเพียงแต่เจาะก้านคอทะลุผ่านไปเฉย ๆ แต่ กระสุนยิงข้างขนาดหนักของหัวหน้าคณะ จับเข้าที่กระดุกโหนก แก้มซ้ายขวา ผล...กระดุกหน้าแถบนั้นกระเด็นแบะหายไปใน พริบตา และจากการยิงทั้งสองนัดนั้นเอง จันกับบุญคำ ที่โกย แบนตรงเข้ามาก็ต้องทั้งตัวลงนอนราบกับพื้นอย่างเคยชินต่อ เหตุการณ์ เพราะกลัวถูกแฉลบหลลงมาถูกกันเองเข้า

ความขวัญเสีย ตื่นตระหนกของคณะนายจ้าง ยิ่งทวีขึ้น ถึงขีดสุด เมื่อเห็นใบหน้าที่แหงนหายไปเกือบจะครึ่งซีกเห็นชัด ๆ กับตานี้สลับระเบิดไปนิดเดียว กระดุกซีกที่เหลืออยู่ขาวโพลน ผสมกับเนื้อดำ ๆ เหมือนมียางหุ้มไว้ ที่ยังเกาะคลุมติดอยู่ ไม่ได้ เป็นผลให้มันยุติอาการเคลื่อนไหวอย่างใดเลย แต่คงคลานลาก ตัวเข้ามาหาอยู่เช่นนั้น เหยียดแขนทั้งสองยันกายสูงขึ้น และไม่ ผิดอะไรกับบู๊ร่าย ที่เชิดหัวแผ่พังพาน

“ทุกคนหลีกทางป็น!”

เชิดวุธตะโกนสุดเสียง แล้วประทับไรเฟิลขึ้น จี๋ล่ากล้อง ไปยังก้านคอด้านหลังนั้น

คริส เบล และอีกสองอเมริกัน ผ่นแยกกันออกไปคนละ ทางพ้นจากรัศมีทิศทางล่ากล้องปืนของเชิดวุธ

นายทหารหนุ่มก็เหินยวไป .375 แม็กนัมของเขาดังสนั่น

ล้นโลก จากกระสุนที่ผ่านพิธีของบุญคำเมื่อตอนหัวค่ำนี้แล้วโดย
เกิดเป็นคนแอบเอามาให้

ตูมเดียว ส่วนหัวนั้น ขาดกระเด็นออกไปราวกับถูกสาย
อสุณีบาดฟาด ทั้งๆที่หน้าตัดกระสุนของเชิดวุธ ก็เล็กกว่าของ
สแตนลีย์มาก ร่างที่กำลังคลานกระดืบๆ ทั้งกายฮวบลงกับพื้น
แน่นิ่งลงไปในทันที เฉพาะส่วนหัว ที่แหวะชำรุดไปก่อนแล้ว
กลิ้งซลุกๆ ไปทางนายคิธ แล้วปากที่ยังอ้าอยู่ก็งับจับเข้าไปที่
ร่องเท้าเดินป่า มันงับได้ในตำแหน่งที่ปากของมันกลิ้งไปกระทบ
เท่านั้น

คิธร้องว๊าก ตกใจแทบเยี่ยวราด หลับหูหลับตาเตะสะบัด
ออกไปสุดแรงเกิด โชคดีที่เขาสวมรองเท้าชนิดหนาและปากที่
ง้างออกกับนั้น พื้นหน้าบางส่วนก็ถูกลูกปืนของคริสกระเด็นไป
สองสามซีกแล้ว จึงงับไม่ถนัด

หัวของมันกลิ้งซลุกๆ ต่อไปทางด้านอเมริกันสาวทั้งสอง
ซึ่งแผ่นหนีกันชนิดตัวใครตัวมัน เชิดวุธปาดไรเฟิลตาม แล้วกด
เข้าให้อีกเปรี๊ยะหนึ่ง ศักดิ์สิทธิ์ตรงอนุภาพยิ่ง สำหรับ
กระสุนแบบหัวแข็งที่บุญคำเอาเข้าพิธีเคล้ากับ 'ยันต์อีเปื้อ'
ของแกก่อนแล้ว มันผ่านแล่งกะโหลกลูกนั้น แบบะออกเป็น
สองเสี่ยงกระจายเป็นสะเก็ดว่อนปลิวแยกไปคนละทิศทาง
ส่วนร่างกายก็แน่นิ่งไม่กระตุกกระดิกอีกต่อไป

บัดนั้นเอง ก่อนที่บุญคำและพรานพื้นเมืองทั้งหลาย
จะพุ่งเข้ามาถึงกลุ่มอันไกลาหลของนายจ้าง ก็มีเสียงวัตถุหนักๆ

ถูกเหวี่ยงละกิ้งไม้ตุ้มตามเข้ามา เหมือนจะเป็นการจับขว้างเข้ามาโดยแรง พริบตาต่อมา วัตถุสิ่งนั้นก็หล่นตบลงกลางบริเวณของที่พัก ซึ่งมีไฟก่ออยู่รอบด้าน และเป็นบริเวณใจกลางที่คนทั้งหมดในแคมป์กำลังวิ่งพล่านกันอยู่ มั่นกลิ้งซลุกๆ ไปด้วยอำนาจแรงเหวี่ยง 5-6 ทอดแล้วมาหยุดนิ่งอยู่ตรงหน้าบุญคำกับจัน ผู้เพ็งจะยิงโย่งหยกขึ้นมาได้ จากการทิ้งกายลงหมอบหลบวิถีกระสุนของฝ่ายนายจ้าง

“โฮ้ย!”

ทั้งสองพรานอาวูโส อุทานลั่นออกมาไม่เป็นภาษาเมื่อมองเห็นถนัด ผละหนึ่ถอยหลังกรูดไปสองสามก้าวอย่างยังไม่สามารถจะควบคุมสติได้

ร่างของไอ้ผีดิบ ตัวที่ทุกคนเห็นว่ารพินทร์ยิงตัดข้อพับทางด้านหลัง ทำลายกระดูกสะบ้าหัวเข่าแหลกไปเมื่อตอนบ่ายอันเป็นซากแรกก่อนที่เชิดวุธจะวางกับระเบิดของซากที่สอง ขณะนี้มันตัวขึ้นมากลางสี่ขา ริมฝีปากของมันไม่มี เห็นแต่ฟันอาการจึงเหมือนยิ้ม แล้วก็คลานด้วยเข่ากับแขนทั้งสอง เยื้องกรายเข้ามาชำประดุจเสือ

ภาพนี้เห็นกันถนัดทุกคน ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายนายจ้างที่เพ็งจะยุติซากแรกลงได้ พวกพรานพื้นเมือง และพวกลูกหาบ โดยเฉพาะอุณะกับพะไต๋ ส่งเสียงร้องแว้ก! เผ่นอย่างไม่รู้เหนือรู้ใต้ จะแล่นออกนอกบริเวณปางพัก แต่เกิดกับเสียที่เพ็งจะตื่นพรวดปราดขึ้นมาพร้อมกับลูกหาบทั้งหลาย พุ่งตัวเข้าปะทะเหมือนแท็ครักบี้ กระชากขาทั้งสองคนล้มลงได้เสียก่อนที่จะกระเจิงหายไปในปีา ซึ่งนั่นหมายถึงวาระสุดท้ายของมันแน่ในภาวะเช่นนี้

คริสเสียบปีนส้นเข้าของสะพานไหล่แล่นเข้าไปยังที่นอน
กระซกเอ็ม 16 ของหล่อนออกมา เบลกับสแตนลีย์ตวัดปีนเข้า
หาร่างนั้น แต่แล้วก็สติดีที่ยังไม่กล้าเหนียวโกปีนออกไป เนื่อง
จากเห็นบุญคำกับจัน พะว้าพะวังอยู่หลังวิถีกระสุน ส่วนคีนัน
เพิ่งจะวิ่งมาคว้าไรเฟิลของตัวเองที่ถูกไอ้ผีดิบครึ่งตัว ซึ่งบัดนี้ถูก
กระสุนของเชิดวุธและไปแล้วฉวยขึ้นมาได้ ไม่ยอมฟังเสียงใคร
อีกทั้งสิ้น นายผมทรงลานบินตอกกระสุนนัดแรกออกไปเสียง
สนั่นหวั่นไหว

หัวกระสุน 500 เกรน จาก .458 แม็กฯ จับเข้าสี่ข้าง
ของร่างที่กำลังคลานท่าที่จะไล่กัดบุญคำกับจันอยู่นั้น ถนัดถนี่
ที่สุด ถ้าเป็นสัตว์มีชีวิตร และกระสุนกระแทบแนวรักแร้แดง ใน
ระยะที่ไม่ห่างเกินไปโดยแรงปะทะ 5 พันฟุตปาวด์เช่นนั้น แรด
หรือช้างก็ยิ่งทรุด

แต่นี้เปล่า กระสุนทะลุร้อยผ่านตัวมันไปเฉย จะมีอาการ
บ้างก็เพียงชว่นตะแคงไปข้างเท่านั้น แล้วก็ทรงตัวขึ้นมาคลาน
อีก หมุนวนหันรีหันขวางเหมือนจะหาเป้าหมายว่ามันควรจะมุ่ง
ไปทางใครที่ใกล้ที่สุด

“ไอ้จัน! ยิง!!”

บุญคำตะโกนสุดเสียงของแก ขณะที่ตัวเองก็ผงะหลัง

“ทุกคนหมอบลง!”

จันร้องฟังไม่เป็นภาษาสั่งการออกไป คริสกับเบลอยู่ใน
แนวทิศทางปืนพอดี โจนวูบเข้าบังหลังปลวกเตี้ยๆ พวกลูก-
หาบที่กำลังพรูเข้ามาทางด้านนั้นอีก 3 คน ก็ทั้งกายนอนราบ
กับพื้น เพราะคุ้นเคยกับคำสั่ง และชินต่อเหตุการณ์ดีแล้ว ส่วน

คือ เชิดวุธ และสแตนลีย์ อยู่เยื้องคนละมุม ลดกายฮวบลงนั่ง
ย่อกับพื้น จันก็ดกรามแน่นประทับป็นไปที่ศีรษะนั้น แล้วตอก
ปังออกไปชนิดที่ห่างไม่เกิน 4 วา

ศีรษะนรานั้น ผ่าแล่งออกเป็นสองซีกอีกครั้ง คล้ายถูก
ขวานจาม ร่างกายที่กำลังคลานอาละวาดอยู่ด้วยอาการดุร้าย
ระคนไปด้วยความน่าขนลุกขนพองเพราะสภาพอันผิดวิกลชนิด
ที่เรียกกันว่า สำแดงกายหลอกหลอนกันซึ่งๆหน้า พังพาบลง
แนบดินทันที เหมือนตุ๊กตาที่หมดลานลงอย่างกะทันหัน จาก
กระสุนล้างอาถรรพณ์ที่บุญคำทำแจกพรรคพวกไว้เมื่อก่อนนอน
กระสุนเหล่านี้ก็มีอยู่แต่เพียงเฉพาะพวกของแกสี่คน เชิดวุธอีก
1 กระบอก และเอ็ม 16 ที่แกถือไว้โดยมีแม็กกาซีนชนิด 30 นัด
อีก 1 กระบอกเท่านั้น

อย่างสถิติที่ยังควบคุมกันไม่ได้ตึ๊งจากเหตุการณ์
อันน่าสยดสยอง ที่จู่ๆ ก็ปรากฏว่า ร่างอันชำรุดไปแล้วของไอ้
ผีดิบสองตัวติดตามมาอย่างไรไม่ปรากฏ แต่ก็โผล่ขึ้นมากกลาง
แคมป์ ไล้งับคนที่อยู่ในแคมป์เป็นพัลวัน กว่าจะถูกสะกดด้วย
ลูกปืนให้แน่นิ่งย่อยยับไปได้ก็ทำเอาปางพักแทบถล่ม

ทุกคนหน้าขาวซีด ตกใจขีดสุด และโวยวายกันสนั่นไป
หมด ปืนอีกหลายกระบอก จ้องตรงเข้ามาชนิดที่จะช่วยกันยิง
ซ้ำไปยังทั้งสองร่างที่กองอยู่ห่างกันเท่านั้น แต่จันและบุญคำ
ร้องบอกละล้าละลัก

“เฮ้ย! อย่ายิง ไม่ต้องยิงอีกแล้ว มันหมดฤทธิ์แน่ ประ-
เดี๋ยวถูกกันเองฉิบหายวายป่วง”

เกิดกับเสีย วังปราดเข้ามาถึงกลุ่มนายจ้าง ซึ่งบัดนี้ เพิ่ง
จะออกมาขึ้นรวมกลุ่มตัวแข็งกันไปหมด บอกว่า

“พวกนายห้างไม่ต้องกลัว เราเอามันอยู่แล้ว!”

แล้วทั้งสอง ก็ช่วยกันลากซากที่ขาดครึ่งท่อน กับซาก
ที่จันยิงนอนหนึ่งไปนั้นเข้ามารวมไว้ด้วยกัน กลุ่มอเมริกันทั้งหมด
และลูกหาบก็พรวกกันเข้ามารายล้อม เสียงอุทานสบถกันขรมถม
เกาแซดไปหมดจนฟังไม่ได้ศัพท์ ทุกคนพูดกันเร็วปรืด ขณะที่
จ้องมองไปยังซากอันน่าสยของเกล้านั้น ซึ่งบัดนี้ ถูกกระสุน
อาคมของบุญคำ แต่ยิงด้วยฝีมือของเชิดวุธกับจัน หมดสิ้นฤทธิ์
เดชกองอยู่เคียงคู่กัน

“อะไรกันนี้ มันเกิดขึ้นได้ยังไง ไอ้สองตัวที่เราพบเมื่อ
ตอนบ่ายนั้น?”

สแตนลีย์สำคัญ อาการเขาเหมือนจะเป็นลม

แน่นนอน ทุกคนจำลักษณะรูปร่าง และความพิการของ
ซากได้ โดยเฉพาะพวกที่ไปกับบริพินทร์เมื่อตอนบ่ายนี้

“ฉันตื่นขึ้นมา พอดีกับที่ไอ้ตัวนี้เลิกผ้ากระโจม แล้วจับ
ข้อเท้าฉันไว้ ก่อนจะก้มลงกุดปลายเท้า”

คริสติน่ารวลันแทบฟังไม่รู้เรื่อง กายหล่อนสั่นเทิ้มเหมือน
ผีเข้า

“มันจะมาจากทางไหนก็ไม่รู้ แต่เข้าทางด้านปลายเท้า
ของพวกเรา...พระเจ้า! ไม่เคยพบเห็นอะไรน่ากลัวอย่างนี้มาก่อน
เลย ตัวมันขาดครึ่งท่อนไปแล้ว มันยังคลานมาเล่นงานเราจน
ถึงที่นี่ได้”

“ไอ้ตัวนั้น ก็เป็นตัวที่รพินทร์ยิงสะบ้าหัวเข้าแหลกไปเหมือนกัน”

คือชื่อบอก เสียงโวยวายดังคับปารอบด้าน

อิสซาเบลนั้นพูดอะไรไม่ออก ได้แต่ยืนตะลึงหน้าไม่ผิ ดอะไรกับศพ บุญคำคำรามลั่น บริกรรมอะไรพึมพำในลำคอ และโดดเข้ากระต๊อบร่างทั้งสอง ซึ่งเห็นชัดแล้วว่าจะใช้ประโยชน์อะไร ไม่ได้อีกแล้วอย่างเด็ดขาด เพราะศีรษะขาดหายไปด้วยอำนาจของลูกปืนอาคมชนิดที่วิญญูณร้ายใด ๆ ก็ตาม ต่อให้มีอิทธิฤทธิ์สักปานใด ก็จะไม่หวนมาสืบสู้อย่างนี้อีก

“พวกเราหลับยามกันหรือนี่?”

เชิดวุธร้องขึ้น

“ไม่ได้หลับ นายทหาร...จันกับพี่คำ และพวกลูกหาบ 3 คน อยู่เวรผลัดนี้ แต่ไอ้ตัวที่ย่องเข้าไปกัดแหม่ม ไม่รู้มันเข้ามาทางไหน เพราะเงิบเหลือเกิน ส่วนไอ้ตัวนี้มันลอยมาจากในป่าเหมือนถูกอะไรจับขว้างมางั้นแหละ ตกลงกลางป่าพักพอดี”

จันพูดหอบ ๆ

“ฉันยังมันถึงสองนัด ถูกบริเวณหัวอย่างจัง แต่ก็หยุดมันไม่ได้ อาจารย์ก็ยิงหน้ามันแหวกหายไปทั้งซีก มันยังคลานได้อยู่อีก ดูเหมือนคอจะขาดกระเด็นไป เพราะกระสุนเชิดวุธ”

คริสพูดด้วยอาการสำลัก

“ไอ้ตัวนั้นก็เหมือนกัน ตอนที่มันคลานงับซ้ายงับขวาอยู่ ฉันก็ยังถูกมันอย่างจัง ไม่เห็นมันสะดุ้งสะเทือน แต่พอโดนปืนของจัน กะโหลกผ่าแล่งเป็นสองซีก นิ่งไปเลย”

คือเอะอะโวยวายขึ้นมาบ้าง ชี้ไปยังอีกตัวหนึ่ง

เชิดวุธเริ่มอุ่นใจขึ้นมาทันที กอดไรเฟิลของตัวเองไว้อย่างแน่น
หันไปมองดูหน้าบุญคำอย่างมั่นใจ ตาพรานเผ่าไม่กล่าวอะไร
ทั้งสิ้น แล่นกลับไปยังที่นอนของแก คราวนี้ได้เอ็ม 16 กระบอก
สำรองที่แกเอากระสุนมาคลุกของอาวุธพณ์ทำพิธีไว้ก่อนแล้ว
ยึดเยียดส่งให้คริสติน่า บอกเร็วปรือว่า

“เฮ้! แหม่มใช้ปืนกระบอกนี้ เอาปืนที่แหม่มถือเก็บเสีย
ก่อนเถอะ จะยิงกะไอ้ผีดิบพวกนี้ ต้องเอาปืนที่บุญคำเข้าพิธี
เสียก่อน ไม่งั้นยิงมันไม่อยู่หรอก...เชื่อไอ้คำ เอาปืนกระบอกนี้
ไป ถ้ามันโผล่เรียงหน้ากันเข้ามาอีกปังไหนก็ปังนั้น ไม่มีการลุก
ขึ้นมาได้อีกแล้วตลอดไป”

คริสรับเอ็ม 16 กระบอกสำรองที่มอบให้บุญคำเก็บรักษา
ไว้นั้น มาถือไว้อย่างงุนงง ไม่เข้าใจอะไรเลย แต่ก็ปฏิบัติตาม
ที่แกบอก พับฐานกระบอกที่ถืออยู่ในมือสะพายไหล่ไว้ หันมา
ตรวจสอบแม็กกาซีน และสวิตช์บังคับการยิงของกระบอกที่เพิ่ง
ถูกส่งมาให้แล้วถือประจำมือทันที พร้อมแม็กฯ อะไหล่บรรจุ
กระสุนเต็มเหน็บไว้ที่ชอกขาทางเกง

สแตนลีย์เหลียวไปรอบ ๆ อย่างรวดเร็ว แล้วถามดั่ง ๆ
ว่า “พรานใหญ่อยู่ที่ไหน?”

ทุกคนดูเหมือนจะเพิ่งคิดถึงรพินทร์ได้ เพราะท่ามกลาง
การโกลาหลที่เกิดขึ้นกลางแคมป์ไม่มีใครเห็นวีแววของจอมพราน
เลย

“นายออกไปนอนดักปากทางด้านอยู่ตรงโน้นตั้งแต่หัวค่ำ”
บุญคำชี้มือบอก

“ปานนี้ยังไม่เห็นโผล่มาให้เห็นเลย”

ทุกคนมองหน้ากัน โดยเฉพาะเชิดวุธและฝ่ายนายจ้าง
อเมริกัน

“รพินทร์!”

เชิดวุธตะโกนลั่นไปทั้งบริเวณ

เจียบกริบ

“ไหน เห็นเขาเคยนอนอยู่ตรงไหน พาไปซิ”

กลุ่มอเมริกันทุกคนพูดขึ้นเกือบเป็นเสียงเดียวกันทั้งหมด

ทุกคนไหวตัว บุญคำกับจันเอง ก็อยู่ในภาวะสงสัยเต็มที
เช่นกัน ตามปกติ หากไม่เกิดอะไรขึ้น การที่รพินทร์จะเจียบ
เจียบอยู่เช่นนี้ ก็เป็นเรื่องธรรมดาของเขา แต่นี่เสียงปืนออก
ดังสนั่นหวั่นไหวไปทั้งที่ตั้งแคมป์ พร้อมกับเสียงเอะอะโวยวาย
โกลาหล อื้ออึง แม้กระทั่งพวกกะเหรี่ยงตะเคียนทองที่อพยพ
ขึ้นไปอยู่ตามโพรงถ้ำบนหน้าผาด้านหลังที่ตั้งแคมป์ก็ยังไม่รู้สีกตัว
จุดไต้กันสว่างวอมแวม พร้อมทั้งถูตะโกนให้เสียงโหวกเหวก
ลงมา ทำนองจะถามว่าได้เกิดอะไรขึ้นข้างล่าง แล้วตัวรพินทร์
เองเล่าไปอยู่เสียที่ไหน

บุญคำเดินนำหน้าลี้วไปทันที ทุกคนตามกระชั้นชิด แต่
แล้วขณะนั้นเอง ก่อนที่กลุ่มนั้นจะพ้นแนวกองไฟกองสุดท้าย
ออกไปนั่นเอง พวกลูกหาบที่ประจำกันอยู่ทางด้านป่าฝั่งขวามือ
ก็ส่งเสียงโวยวายลั่น พร้อมกับเสียงระเบิดตูมของกระสุนลูกซอง

ชนิดลูกโดด ครั้งแรก ก็ตุมเดียวก่อน กิ่งวินาทีต่อมา ก็ตุม-ตุม-ตุม-นับไม่ถ้วนเร็วเป็นจังหวะ

ทั้งหมดสะดุ้งสุดตัวอีกครั้ง หันขวับ

พวกนั้น กำลังวิ่งวุ่นเหมือนมดแตกรัง

ใครคนหนึ่งแหกปากขึ้นสุดเสียง ดูเหมือนจะเป็นนายตาบ หัวหน้าลูกหาบนั่นเอง แต่ฟังไม่รู้เรื่องราวร้องบอกความว่าอะไร

ไฟฉายทุกดวงของฝ่ายนายจ้าง และพวกพรานพื้นเมืองที่กำลังส่องไปทางด้านที่รพินทร์หลบไปนอนดักปากทางไว้ ก็ฉายกราดแยกกันออกไปทั่วทิศในแนวป่าที่บดล้อมรอบปางพักอยู่เป็นรูปครึ่งวงกลม

ภาพที่ไฟฉายแต่ละดวงสาดออกไปกระทบ ทำให้ทุกหัวใจ แสบจะหล่นไปอยู่ที่สันเท้า มือตีนอ่อนไปหมดทั้งๆ ที่มีการเตรียมกายเตรียมใจกันไว้ล่วงหน้าแล้ว

“นะโม โพธิสัตโต...”

เชิดวุธชัยบริมฝีปากหุบหีบ สวดระลึกถึงพระพุทธคุณ และพระเครื่องรางออกมาอย่างลึมตัว ในขณะที่เอามือข้างหนึ่งตะปบพ่อดวดที่แขวนติดคอขยุ้มแน่น

นาทีกฤต ที่สังหรณ์กันอยู่ตลอดทั้งคืน

ได้ปรากฏเงาแห่งความจริงของมันขึ้นมาแล้ว

ณ บัดนี้ ทุกคนอยากคิดว่าตาฟาด แต่คนเราจะตาฟาดไปพร้อมกันหมดย่อมไม่ได้...

ป่ารอบด้านในรัศมีวงกลมเบื้องหน้า ถูกล้อมไว้มิด

แล้วด้วยกองทัพคชสาร ยืนติวเรียงเบียดกันราวกับช้างศึก
ในขณะที่เคลื่อนเข้ามาหมายประจัญบานต่อเป้าหมาย ซึ่ง
อยู่ตรงใจกลาง

แต่ละตัว ขนาดเท่าภูเขาเลากา ราวกับจะค้ำกันมาโดย
ตรงไม่มีตัวไหนย่อมนโยไปกว่ากันเลย ปริมาณไม่อาจจะกะเน้น
ได้ เพราะมองไปทางไหน ก็ทะมึนทึนแน่นชนิดไปหมด แฉวที่
เรียงล้อมไว้เบื้องหน้าก็เห็นมืดเต็มแล้ว ส่วนแฉวที่ยืนซ้อนหลัง
เตรียมจะประดั่งเป็นทัพหนุนเนื่องเข้ามายังมีอีกเท่าไรไม่ทราบ
ได้

ที่น่าประหลาดใจที่สุดก็คือ การปรากฏตัวของพวกมัน
เงียบเชียบที่สุด ไม่มีอะไรกระโตกกระตากเลย แม้ป่าแหวดล้อม
รอบด้าน จะเต็มไปด้วยพงไม้ทึบ แสดงว่าเคลื่อนเข้ามาอย่าง
เจตนาจะให้เงียบกริบที่สุด ภายใต้อำนาจบงการชี้แนะของอะไร
สักอย่างหนึ่ง ซึ่งครองอิทธิพลอยู่เหนือพวกมันอย่างเฉียบขาด

กระสุนลูกโตดของปืนลูกซองจากฝ่ายลูกหาบที่ระเบิด
เตือนทุกคนขึ้นนั่นเอง จึงเป็นจุดเริ่มต้นของการโกลาหล อย่าง
ที่เรียกกันว่า ตะลุมบอน

ตัวหนึ่ง เห็นถนัดว่าทรุดฮวบลงในทันที และอีกสองตัว
จากคนละด้านพุ่งปรี่เข้ามาอย่างรวดเร็ว ไม่มีเสียงร้องหรือเสียง
โกญจนาทใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากเสียงแผ่นปฐพีสะเทือนเลื่อนลั่น
เพราะขนาดน้ำหนักตัว

ทั้ง 19 ชีวิตภายในแคมป์ อันประกอบด้วยพวกลูกหาบ
พรานพื้นเมืองและฝ่ายนายจ้างทั้ง 5 คน ตกอยู่ในภาวะอันสุด
ที่จะบรรยายได้ แต่ยามนั้น มันดูเหมือนกับว่าตัวใครตัวมัน

“ยิงโดยอิสระ ยิงไอ้ตัวที่พุ่งเข้ามาใกล้ที่สุด!!”

นั่นเป็นเสียงตะโกนสุดเสียงของหัวหน้าคณะ ซึ่ง
มันบอกชัดได้ทันทีว่า เขาผ่านการเป็นทหารมาแล้วอย่าง
แน่นอน